

Keith R. Blades

ŠĚTONO BLOGGIO PLANAS

Biblinio mokymo apžvalga

Keith R. Blades

ŠĖTONO
BLOGIO
PLANAS

Biblinio mokymo apžvalga

Vertė Darius Kundrotas
Vilnius, 2026

TURINYS

ĮVADAS	7
1 SKYRIUS	11
ŠĖTONAS – DIEVO PRIEŠAS	11
Santrauka	33
2 SKYRIUS	35
DIEVO ATSAKAS Į BLOGIO PLANĄ	35
Santrauka	47
3 SKYRIUS	49
ŠĖTONO, KAIP „PASAULIO KUNIGAİKŠČIO“, BLOGIO POLITIKA	49
Santrauka	63
4 SKYRIUS	65
IZRAELIO TAUTOS SUKŪRIMAS	65
Santrauka	80
5 SKYRIUS	82
ŠĖTONO BLOGIO POLITIKA PRIEŠ IZRAELĮ	82
Santrauka	97
6 SKYRIUS	100
DANGAUS KARALYSTĖ „JAU ČIA PAT“ IR „PASAULIO KUNIGAİKŠČIO“ TEISMAS	100
Santrauka	142

7 SKYRIUS	148
„PASLAPTIES“ APREIŠKIMAS – „PASLĒPTA DIEVO IŠMINTIS“	148
Santrauka	190
8 SKYRIUS	195
ŠĒTONO BLOGIO POLITIKA MALONĒS ŪKVEDYBOJE	195
Santrauka	257
9 SKYRIUS	261
VIEŠPATIES SUTAIKINIMO DIENA: ŠĒTONO BLOGIO PLANO SUNAIKINĪMĀS	261
Santrauka	283
10 SKYRIUS	285
LAIKŪ PILNĀTVĒS ŪKVEDYBĀ	285
Santrauka	283
11 SKYRIUS	290
DIEVO MALONĒS EVANGELIJA – YPATINGĀS ŠĒTONO PUOLĪMO TĀIKĪNYS	290
Kas turi bŪti padaryta	320
12 SKYRIUS	323
EPILOGĀS	323

IVADAS

Biblijos liudijimas apie šėtoną ir jo veiklą yra daugiau nei įspūdingas. Apie jo buvimą ir veiksmus skaitome visoje Biblijoje – nuo Pradžios iki Apreiškimo knygos. Priešiški jo veiksmai ir pasipriešinimas Dievui yra daug kartų tiesiogiai nurodyti Šventajame Rašate, iš kurio suprantame, kad besipriešindamas Dievui jis pakilo Dievo priešininko karjeros laiptais. Biblijoje jis turi vardus, titulus ir pavadinimus, iš kurių matome, kokia didelė jo įtaka Dievo kūrinijai. Pavyzdžiui, vardai „Šėtonas“, „Velnius“, „Belialas“¹ kartu su pavadinimais „senoji gyvatė“, „didysis slibinas“, „šio pasaulio dievas“² ir kt. liudija apie įtakingą jo veiklą, kurią šis unikalus padaras vykdo pasaulyje. Jo gebėjimą daryti poveikį kūrinijai galima vertinti pagal du konkrečius jo titulus – „pasaulio kunigaikštis“ ir „oro valdžios kunigaikštis“³.

Be to, šėtonas taip pat yra vadinamas neišteisintų žmonių „tėvu“ ir „dvasia, kuri dabar veikia neklusnumo vaikuose“⁴. Todėl jo veikla nėra atsieta nuo asmens ir tarsi neturinti jokio konkretaus pritaikymo. Priešingai – ji tiesiogiai veikia žmones žemėje.

Net ir krikščionys, nors ir „išgelbėti iš tamsybės valdžios“⁵, nėra apsaugoti nuo šėtono kėslių. Dėl to ir esame raginami „neduoti vietos velniui“, saugotis jo „spąstų“, tinkamai pasiruošti, kad galėtume atsilaikyti prieš jo „klastas“⁶ ir panašius dalykus.

Žinant tai, nenuostabu, kad šėtonas ir jo veikla yra įdomi tema, teisėtai reikalaujanti krikščionių dėmesio.

Nepaisant to, krikščionys, deja, mažai žino apie šėtoną, ypač kai reikia apibrėžti, ką jis bando padaryti, siekdamas galutinio savo tikslo. Taip pat dažnai kyla painiava ir neaiškumas apibūdinant, ką šėtonas daro šiandien ir kokios yra tos jo „klastos“, su kuriomis krikščionys susiduria. Tiesą sakant, daugelis dalykų, už kuriuos jis kaltinamas, nebūtinai yra jo darbas, o daugelis dalykų, kuriuos jis iš tikrųjų daro, krikščionims lieka paslėpti, nes jie nesupranta jo tikslų ir taktikos.

2 Korintiečiams 2:11 apaštalas Paulius sako Korinto šventiesiems tai, iš ko aišku, kad jis daug mokė juos apie šėtoną ir jo veiklą. Ragindamas juos tinkamai reaguoti į atgailaujantį brolių, Paulius rašo:

*„Kad šėtonas nepasinaudotų mumis, **nes mums nėra nežinomi jo kėslai.**“*

(2 Korintiečiams 2:11)

Korinto šventieji žinojo apie šėtono „kėslus“, nes Paulius jiems buvo perdavęs, ką jie turi žinoti. Deja, to paties negalima pasakyti apie daugelį šiandienos krikščionių. Ne tiek daug nežinojimo yra apie patį šėtoną, kiek apie jo „kėslus“.

Iš Pauliaus žodžių korintiečiams taip pat aišku, kad šėtonas nori pasinaudoti krikščionimis, o šiųjų nežinojimas apie jo „kėslus“ jam išeina tik į naudą. Dėl to krikščionims yra labai svarbu gerai suprasti, **ko** šėtonas siekia savo bendru planu bei tikslu ir **kaip** jis tų savo tikslų siekia. Be tokio supratimo ne tik liks nepastebėti konkretūs „kėslai“ ir „klastos“, kuriuos jis naudoja savo tikslams pasiekti, bet, – kas yra dar blogiau, – krikščionys taps tų „kėslų“ aukomis ir pateks į „velnio spąstus“.

Atsižvelgiant į visa tai, šios knygos tikslas yra pateikti glaustą, bet pakankamai išsamų supratimą apie bendrą šėtono planą ir tikslus, taip pat apie veiklą, kurią jis vykdo, siekdamas įgyvendinti savo planą.

Tai, ką šėtonas sugalvoja, nusprendžiau vadinti blogio arba piktuojų planu, nes būtent toks yra jo planas ir tikslas. Tai, ką jis daro, yra blogis, morališkai bloga ar neteisinga, įskaitant ir piktadarystę, ir prieštarauja tam, kas yra gera. Šėtono veikla nedora tuo, kad ji kyla iš jo sugadintos, kerštingos ir linkusios papiktinti bei prieštarauti prigimties.

Būtent toks šėtonas ir yra, būtent toks yra ir jo planas. Jis yra sugadintas ir iš prigimties nedoras padaras. Būdamas toks, jis sugalvoja blogio planą – planą, kuris kerštingai prieštarauja Dievui ir viskam, ką Jis daro.

Svarbios pastabos

Prieš pradedant nagrinėti šėtono blogio planą, reikėtų pateikti keletą pastabų apie šios knygos pobūdį.

Kaip nurodyta pavadinime, tai – tik Biblijos mokymo apie šėtoną ir jo blogio planą apžvalga. Ji nėra skirta išsamiai ištirti šėtono karjerą ir veiklą, bet, galima sakyti, yra visa ko apibendrinimas. Pirmiausia ji yra skirta pagrindiniams klausimams, susijusiems su tuo, ką šėtonas bando pasiekti – idant būtų supastas jo bendras planas. Toliau – pateikiama apžvalga to, ką šėtonas darė praeityje, ką daro dabar ir ką dar darys ateityje, kad pasiektų savo tikslus, stengdamasis sužlugdyti Dievo planą ir Jo tikslą kūrinijai.

Kai kurie klausimai, kurie galėtų lengvai tapti atskiru tyrimu, šioje knygoje yra aptarti trumpai. Kiti, kurie galėtų būti įtraukti į išsamų tyrimą, yra praleisti, kad galėtume sutelkti dėmesį į esminius dalykus. Nepaisant to, šioje knygoje yra aptarti klausimai, būtini norint suvokti šėtono blogio plano strategiją.

Taip pat ypatingas dėmesys bus skiriamas ir šėtono veiklos temai, susijusiai su dabartiniu Dievo malonės amžiumi (ūkvedyba), kuriame mes gyvename. Tai suprantama ir svarbu dėl to, kad šiandien krikščionys susiduria su dabartine šėtono taktika, o ne su tuo, ką jis dar darys, kai Dievas atnaujins savo programą ir santykius su Izraelio tauta. Iš visko, ką daro šėtonas, mums svarbiausia yra suprasti jo **dabartinę** blogio politiką. Nes tai yra šėtono dabartinės blogio politikos „kėslai“ prieš bažnyčią, Kristaus kūną, apie kuriuos **negalime nežinoti**.

Kitas šios knygos tikslas – parodyti, kad šėtono blogio plano pažinimas taip pat suteikia gilesnį supratimą ir įvertinimą to, ką daro pats Dievas. Dažnai krikščionys aiškiai nesupranta Dievo tikslo tiek su Izraelio tauta, tiek su Jo naujuoju sutvėrimu – Kristaus kūnu. Koks yra šių dviejų grupių tikslas? Kodėl Dievas sustabdė savo programą ir santykius su Izraeliu, o tuo tarpu pradėjo naują laikotarpį, kuriame Jis formuoja „naują sutvėrimą“?

Tinkamą supratimą apie tai, ką daro Dievas, galima įgauti tik su-
pratus ir šėtono blogio planą.

Todėl papildomas šios knygos tikslas yra aiškiai suvokti Dievo
veiklos šioje žemėje planą ir tikslą, susijusius su Jo sukurta Izraelio
tauta ir su Jo „naujuoju sutvėrimu“, „nauju žmogumi“, bažnyčia,
Kristaus kūnu.

¹ Pvz., 2 Korintiečiams 2:11; Efeziečiams 6:11; 2 Korintiečiams
6:15.

² Apreiškimo 12:9; 2 Korintiečiams 4:4.

³ Jono 14:30; Efeziečiams 2:2.

⁴ Jono 8:44; Efeziečiams 2:2.

⁵ Kolosiečiams 1:13.

⁶ Efeziečiams 4:27; 2 Timotiejui 2:26; Efeziečiams 6:11.

1 SKYRIUS

ŠĖTONAS – DIEVO PRIEŠAS

Pats žodis „šėtonas“¹ reiškia „priešas“. Jis yra kilęs iš hebrajų kalbos ir apibūdina asmenį, kuris elgiasi kaip priešininkas ir trukdo, nusprendęs stoti skersai kelio, mesdamas kitam iššūkį. Nors šis žodis dažnai vartojamas apibūdinti žmones, kurie yra kitų priešai², tai taip pat yra ir būtybės, pasiskelbusios tiesioginiu Dievo priešininku, vardas.

Šėtonas todėl ir yra taip vadinamas, nes būtent toks jis ir yra – jis yra ryžtingas Dievo priešas. Jis priešinasi tam, ką daro Dievas. Jis yra pasiryžęs mesti iššūkį Dievui, Jo planui ir tikslui.

Po tokio apibūdinimo, žodis „šėtonas“ turėtų priversti mus galvoti apie jį ne tik kaip apie Dievui priešišką būtybę, bet ir apie kažką daugiau. Šis žodis turėtų priversti mus suprasti, kad šėtonas yra tas, kuris savo priešiškumo vedamas sudarė ryžtingą pasipriešinimo Dievui planą – planą, kuriame numatytas blogis ir tiesioginis iššūkis Dievui. Priešininkas arba „šėtonas“ iš tiesų yra daugiau nei tik priešas. Įmanoma turėti priešą, kuris palieka jus ramybėje. Tačiau su priešininku yra kitaip. Priešininkas yra tas, kuris aktyviai siekia priešiškumo ir pasipriešinimo jums. Priešininkas stengiasi sutrukdyti tam, ką darote, arba užginčyti jūsų nuosavybę, dažnai siekdamas pats įsigyti tai, kas priklauso jums. Priešininkas dažnai skiriasi nuo priešo savo siekiamu tikslu. Be to, priešininkas yra parengęs prieš jus nukreiptą planą, kad pasiektų savo tikslą. Būtent šis priešiškumo Dievui plano parengimas, keliantis iššūkį Dievui, daro šėtoną vertą savo vardo. Mūsų tyrimas ir prasideda nuo šio šėtono parengto „blogio plano“.

Neįmanoma suprasti ir įvertinti įvairių „kėslų“ ir „klastų“, kurias naudoja šėtonas, jei visų pirma bus nesuprantamas jo **bendras** planas ir tikslas. Tai būtų panašu į bandymą įvertinti daugybę įvairių šachmatų žaidimo ėjimų, nežinant žaidimo tikslo ir taisyklių. Jokie įžanginiai ėjimai ir apgalvoti žingsniai neturės prasmės, jei nebus

žinoma, ką kiekvienas žaidėjas bando padaryti apskritai. Rokiruotės ir kiti gynybiniai ėjimai bus nesuprantami, jei bus nežinomas bendras žaidimo tikslas. Norint, kad stebėtojas galėtų įvertinti visus taktinius kiekvieno žaidėjo manevrus, reikia suprasti tiek žaidimo tikslą, tiek žaidimo planą. Taip pat yra ir su šėtonu bei visomis jo veiklomis. Todėl jo veiklos supratimas prasideda nuo jo bendro „blogio plano“ klausimo.

Nuo Liuciferio iki šėtono

Pirminėje sutvėrimo stadijoje šėtonas nebuvo toks „šėtonas“, koks yra dabar. Iš pradžių jis buvo sukurtas kaip „pateptasis kerubas, kuris dengia“ ir angelų karalystėje užėmė Dievo paskirtą labai garbingą ir privilegijuotą padėtį. Iš dviejų pagrindinių ištraukų, susijusių su jo pirminiu sukūrimu ir vėlesniu nuopoliu, matyti, kad vardas „Liuciferis“³ buvo šėtonui duotas vardas, reiškiantis „šviesos nešėjas“, „šviesusis“ arba „spindintis“. Šis vardas ypač atitinka aprašymą, pateiktą Ezekielio 28 skyriuje, kur skaitome apie pirminę garbingą jo padėtį, kurią šėtonas kadaise užėmė angelų karalystėje.

Kadangi svarbu suprasti šio klausimo svarbą šėtono priešiško atžvilgiu ir jo blogio plano tikslą, prieš tai turime žinoti keletą dalykų apie šėtono pirminį sukūrimą:

Man dar atėjo VIEŠPATIES žodis, sakydamas:

„Žmogaus sūnau, imkis raudos apie Tyro karalių ir jam sakyk: 'Taip sako Viešpats DIEVAS: Tu visumos antspaudas, pilnas išminties ir tobulo grožio.

Tu buvai Edene, Dievo sode; visokie brangūs akmenys buvo tavo apdangalas: sardis, topazas ir deimantas, berilas, oniksas ir jaspis, safyras, smaragdas, raudonasis granatas ir aukšas; tavo būgneliai ir tavo dūdelės buvo meistriškai paruošti tavyje tą dieną, kai buvai sutvertas.

Tu esi pateptasis kerubas, kuris dengia; aš tave tokiu paskyriau; tu buvai šventajame Dievo kalne; tu vaikštinėjai šen bei ten ugingų akmenų tarpe.

Tu buvai tobulas savo keliuose nuo tos dienos, kai buvai suvertas, iki kol buvo atrasta tavyje neteisybė.

Per tavo gausią prekybą jie pripildė tavo tarpą smurto, ir tu nusidėjai; todėl aš išmesiu tave iš Dievo kalno kaip suterštą; ir išnaikinsiu tave, o dengiantis kerube, iš ugingų akmenų tarpo.

Tavo širdis išsiauksino dėl tavo grožio, tu sugadinai savo išmintį per savo spindesį; aš numesiu tave ant žemės, paguldysiu tave priešais karalius, kad jie galėtų tave matyti. Savo neteisybių daugybe, savo prekybos neteisybe tu suteršei savo šventoves; todėl iš tavo tarpo aš išgausiu ugnį, kuri surys tave, ir visų tave matančių akyse paversiu tave pelenais ant žemės. Visi tave pažįstantys tarp tautų bus apstulbę dėl tavęs; tu būsi siaubas ir tavęs nebebus“.

(Ezekielio 28:11-19)

Asmuo, kuriam skirta ši ištrauka, vadinamas „Tyro karaliumi“. Nors pats šis titulas verčia mus manyti, kad tai yra paprastas žmogus, iš to, kas čia pasakyta apie šį asmenį, suprantame, kad jis nebuvo paprastas žmogus.

Priešingai – asmuo, apie kurį kalbama šiose eilutėse, yra tas, kuris stovi už tikrojo Tyro valdovo. Vyras, kuris valdė Tyre, yra „Tyro kunigaikštis“, apie kurį kalbama 1-10 šio Ezekielio knygos skyriaus eilutėse. Jis yra paprastas žmogus, ką patvirtina 2 eilutė. Tačiau, kreipęsis į jį, toliau Viešpats liepia Ezekieliumi atkreipti dėmesį į didesnę asmenį, besidarbuojantį Tyro užkulisiuose – į tą, kuris buvo tikroji jėga, stovinti už piktžodžiaujančios Tyro valdovo veiklos⁴. Šis didis asmuo nebuvo mirtingas žmogus. Jis buvo kerubas, anksčiau turėjęs dideles privilegijas – ypatingas Dievo kūrinys.

Šis „Tyro karalius“ yra niekas kitas kaip pats šėtonas. Jis yra aktyvi jėga, veikianti tarp Izraelio priešų, siekianti priešintis Dievo

planui ir tikslui su Jo tauta. Ezekielio 28 skyrius yra tiesiogiai susijęs su Dievo paskelbtomis nelaimėmis, raudomis ir nuosprendžiais Jo tautos priešams⁵. Skelbdamas šiuos nuosprendžius, Dievas ne tik susidoroja su pačiomis tautomis, bet ir su didžiuoju priešu, kuris veikia per jas. Šis didysis priešas yra niekas kitas kaip tas, kuris pačioje pradžioje, per nuodėmę ir savo išminties sugadinimą, pasišventė tapti „šėtonu“.

11-15 eilutėse pateikiamas aprašymas, informuojantis mus, o tuo pačiu ir primenantis šėtonui, kas jis buvo iš pradžių. Jis buvo angeliška būtybė, turėjusi nepaprastų gebėjimų ir privilegijų. Kai kurios svarbesnės šio aprašymo detalės yra išdėstytos taip:

12 eilutė. Viešpats tarė šėtonui: „Tu visumos antspaudas, pilnas išminties ir tobulo grožio“.

Norėdami tiksliai suprasti, ką reiškia šie žodžiai, pirmiausia turime nepamiršti, kad tai yra Viešpaties žodžiai šėtonui. Tai nėra tiesiog Ezekielio suvokimas. Tai yra žodžiai, išreiškiantys Viešpaties supratimą apie tai, ką Jis padarė, sukūręs šį sutvėrimą. Sukurdamas jį, Dievas sukūrė būtybę, kurioje gyveno neprilygstama išmintis ir grožis. Jis buvo „visumos antspaudas“ dėl to, kad buvo Dievo angelų kūrinijos viršūnė. „Pilnas išminties“ jis buvo sukurtas užimti angelų karalystėje poziciją, tinkamą tokiam talentui. „Tobulas grožiu“ jis buvo sukurtas puošti ir šlovinti jį sukūrusį Dievą.

13 eilutė. Šioje eilutėje pabrėžiamas šio ypatingo padaro puošimo ir šlovinimo gebėjimas. Jo išvaizdos didingumą galima įsivaizduoti tik pagal jo apdangalo aprašymą. Jis buvo sukurtas, kad būtų gražus Dievo šlovintojas. Jis turėjo sukurti Dievą puošiančią aplinką, kuri lydėtų angelų karalystės šlovinimą Dievui. Akivaizdu, kad jam nereikėjo įsigyti šlovinimo priemonių. Vietoj to, jis pats buvo sukurtas kaip tokia priemonė. Dievas jį parengė būti Jo šlovės papuošalu ir taip pasirodyti likusiems Dievo sutvėrimams.

14 eilutė. Čia nurodytos ypatingos privilegijos, kurias šėtonas turėjo iš pradžių, ir ypatingos jo išminties išraiškos. Jis buvo „pateptasis kerubas, kuris dengia“. Dievas jam suteikė labai garbingą padėtį. Kaip kerubas, jis buvo tiesiogiai susijęs su veikla, vykstan-

čia aplink Dievo sostą. Be to, kaip kerubas, jis buvo ypač įsitraukęs į Dievo šventumo išaukštinimą. Kaip „pateptąjį kerubą, kuris dengia“, Dievas jį pastatė prie savo sosto į padėtį, pranokusią visas kitas. Akivaizdu, kad jis turėjo ypatingą privilegiją jam suteiktomis šlovinimo galiomis dengti Dievo sostą ir puošti Dievo buvimą ant jo. Jis apdengė Dievo sostą savo dangos grožiu ir apgaubė jį savo muzikinių instrumentų muzika. Taip jis dirigavo angelams, kad jie garbintų ir šlovintų Dievą, o ypatinga privilegija „vaikščioti ugningų akmenų tarpe“ nurodo į tai, kad jis netgi veikė kaip tas, kuris teikė angelų šlovinimo aukas Dievui.

15 eilutė. Visiškai atitikdamas savo nepaprastus gebėjimus ir privilegijas, šis ypatingas sutvėrimas tam tikrą laiką veikė. Bet kaip girgždantis gniuždomo metalo triukšmas byloja apie tiksliai sude-rinto mechanizmo gedimą, taip sugriaudėjo ir žodžiai „kol tavyje buvo atrasta neteisybė“, kas mums pasako, kad šio išskirtinio kū-rinio viduje įvyko kai kas baisaus. Jame buvo rasta neteisybė. Šio padaro širdį užpildė iškreiptas Dievo valios ir plano pažeidimas, ir nuo šio momento jis yra apibūdinamas kaip nusidėjėlis, kuris taip pat pasiskelbė atkakliu Dievo priešininiku.

16-19 eilutėse Dievas plačiai atskleidžia šėtono neteisybės po-būdį ir jo nuodėmės pasekmes. Tačiau mums ypač svarbu yra ži-noti tai, kas yra susiję su šėtono veiksmais po jo nuodėmės ir tai, kad Dievas jį pašalina iš jo privilegijuotos padėties. Nes „pateptasis kerubas, kuris dengia“ nepakeitė savo nuomonės dėl savo nuodė-mės. Užuoat kreipęsis į Dievą gailestingumo ir prašęs atleidimo už tai, ką padarė, jis tvirtai laikėsi savo nedorybės ir ėmė kurti piktą pasipriešinimo Dievui planą, siekdamas patenkinti savo iškreiptos širdies troškimą.

16 eilutė. Nuoroda į šėtono „gausią prekybą“ siejasi su tuo, kas pasakyta apie „Tyro kunigaikštį“ 4 ir 5 eilutėse. Kaip žmogiškasis „Tyro kunigaikštis“ turėjo daug turtų ir lobio, kurie jo akyse išskyrė jį iš kitų ir padarė jį pranašesnį už kitus, taip pat buvo ir su šėtonu. Jis turėjo daugybę gebėjimų ir privilegijų, kurios išskyrė jį iš kitų angelų karalystėje ir padarė jį pranašesniu už kitus. Ši jo gausi pre-kyba kartu su tuo, ką jis turėjo joje daryti, „pripildė jo tarpą smurto“,

kaip sako Dievas. Šėtono širdis buvo išdidi ir pasitikinti savimi dėl jo grožio ir privilegijų. Jis savo širdyje suteršė jam suteiktą garbę ir laikė save vertą pagyrimo bei garbinimo. Jis atmetė tai, kas priklausė vien Dievui, ir savo širdyje sumanė, kad toks gyrius ir garbinimas taip pat tinka ir jam. Jo širdies maištas buvo nukreiptas prieš Dievo dieviškumą ir šlovę, natūraliai priklausančius Kūrėjui, ir manė esąs vertas to paties. Savo maištaujančia širdimi jis nusidėjo ir užsitraukė nuosprendį būti pašalintu iš savo pateptos ir privilegijuotos padėties.

17-18 eilutės. Nėra jokios užuominos, kad šėtonas gailėjosi dėl savo poelgio ar ėmėsi kokių nors veiksmy, kurie bent kažkiek rodytų, kad jis siekė Dievo gailestingumo. Priešingai, pateikiama visai kitokia situacija. Jis „sugadino savo išmintį per savo spindesį“, ir jo išmintis dabar pasuko link to, kad tarnautų savo iškrypusiai širdžiai. Tai padarė jį atkakliu savo Kūrėjo Dievo priešininku – „šėtonu“. Taip jis įgijo vardą, kuris puikiai apibūdina tai, kuo jis ir tapo – šėtonu.

Sugadintos išminties vedamas šėtonas surezgė piktajį planą, kuriuo jis siekė įgyvendinti savo iškreiptos širdies troškimus. Piktojo plano detalės nėra pagrindinė tema to, ką Viešpats kalba šėtonui Ezekielio 28 skyriuje. Tačiau jos yra tema kito Viešpaties kreipimosi į šėtoną per pranašą Izaiją. Turėdami pagrindinį supratimą apie tai, kaip šėtonas tapo šėtonu, dabar turime atkreipti dėmesį į jo blogio plano sumanymą.

Piktojo plano rezgimas

Kaip ir Ezekielio 28 skyriuje, taip panašiai ir Izaijo 14:12-14 yra tiesioginis kreipimasis į šėtoną kaip dalį Dievo paskelbtų bėdų, nelaimių ir nuosprendžių Izraelio priešams. Tačiau Izaijas šėtono nevadina „Tyro karaliumi“. Jis vadina jį tikroju „Liuciferio“ vardu ir kreipiasi į jį, kaip susijusį su pranašišku pareiškimu apie Babilono ir jo karaliaus sunaikinimą. Priežastis aiški iš konteksto. Ezekielis kreipėsi į šėtoną, atsižvelgdamas į jo veiklą tuo metu, kai jis ir kalbėjo. Tuo tarpu Izaijas kreipiasi į šėtoną pranašišškai, atsižvelgdamas į jo

veiklą tuo metu, kai Dievas išlaisvins Izraelį iš nelaisvės ir jie viešpa-
taus savo prispaudėjams. Tą dieną šėtonas veiks per „nuodėmės
žmogų“, kuris taps „Babilono karaliumi“. Izaijas numato tą ateitį ir
atitinkamai elgiasi su šėtonu iš tos perspektyvos.

Ypatinga Izaijo kreipimosi svarba yra ta, kad Dievas liepia jam
papasakoti šėtonui, ką pastarasis iš pradžių sumanė savo širdyje
įgyvendinti kaip Dievo priešas. Jo iškreiptos išminties mintys, su-
maniusios planą priešintis Dievui, šiame skyriuje jam yra pakarto-
tos ir tuo pačiu atskleistos mums. Todėl tai, ką šėtonas sakė savo
širdyje, kai rezgė savo blogio planą, čia yra pateikta mums, kad
galėtume tiksliai suprasti, ko jis siekia.

*„Kaip tu iškritai iš dangaus, o Liuciferi, ryto sūnau! Kaip tu
nukirstas žemėn, kuris susilpninai tautas! Nes tu buvai sakęs
savo širdyje: 'Aš pakilsiu į dangų, aš iškelsiu savo sostą virš
Dievo žvaigždžių; aš taipogi atsisėsiu ant susirinkimo kalno,
šiaurės šonuose; aš pakilsiu virš debesų aukštybių; aš būsiu
lygus Aukščiausiamjiam'.“*

(Izaijo 14:12-14)

Remdamasis savo pranašiška perspektyva Izaijas pradeda savo
kreipimąsi į šėtoną žodžiais, kurie skamba kaip pašaipą. Tą dieną,
kai dėl nugalėtų priešų Izraelis giedos pergalės giesmę, kurią Die-
vas jam pateikia Izaijo 14 skyriuje, Liuciferiui (šėtonui) bus užduoti
pašaipūs klausimai: kaip gi atsitiko, kad jis žlugo? Tą dieną jis bus
„iškritęs iš dangaus“ ir „nukirstas žemėn“. Iš tiesų, jis bus „nustum-
tas į pragarą, į duobės šonus“, kaip teigiama 15 eilutėje. Tačiau
tai nebuvo šėtono ketinimas, kaip matome iš pateiktų klausimų.
Šis žlugimas ir sunaikinimas nėra tai, ką jis buvo suplanavęs. Jis
buvo suplanavęs visiškai kitą dalyką. Jis buvo sugalvojęs planą,
kurio tikslai buvo visiškai priešingi. Tai Izaijas jam pasakoja 13 ir 14
eilutėse.

13 ir 14 eilutės. Sakydamas, kad šėtonas šiuos dalykus sakė
savo širdyje, Izaijas neturi omenyje, kad jis ketino šias mintis laikyti
paslapyje. Veikiau jis nurodo, kaip visa tai, ką šėtonas buvo nu-

sprendęs padaryti, buvo rimta jo širdyje. Sakydamas šiuos dalykus savo širdyje, šėtonas pasitarė su savimi, nusprenddamas, kad tai turi tapti tvirtais jo ketinimais. Tam tikra prasme jis prisiekė sau, kad tai bus tai, ką jis padarys. Jo širdyje susiformavo penkios „Aš padarysiu“ priesaikos, kurios visos kartu sudaro šėtono blogio planą.

Šie penki „Aš padarysiu“ išduoda akivaizdžią tvarką, kurią reikia apsvarstyti pirmiausia, prieš nagrinėjant kiekvieną jų atskirai. Skaitant juos iš eilės, matyti akivaizdi minčių eiga, pasiekianti kulminaciją arba bendrą tikslą, atskleidžiantį paskutinįjį „Aš padarysiu“. Viskas veikia tam, kad būtų pasiektas galutinis „Aš padarysiu“ tikslas. Kitaip tariant, galutinis šėtono blogio plano tikslas yra „būti lygiu Aukščiausiam“, o pirmieji keturi „Aš padarysiu“, yra būtini tarpiniai pasiekimai pagrindiniam tikslui įgyvendinti. Minties eiliškumą galima apibūdinti taip:

- 1. „Aš pakilsiu į dangų“.**
- 2. „Aš iškelsiu savo sostą virš...“**
- 3. „Aš taipogi atsisėsiu ant susirinkimo kalno...“**
- 4. „Aš pakilsiu virš debesų aukštybių...“**
- 5. „Aš būsiu lygus Aukščiausiam“.**

Tai, ką šėtonas nusprendžia pirmajame „Aš padarysiu“, iš esmės nustato, kaip jis ketina pasiekti tai, ko nori. 2-4 „Aš padarysiu“ apibūdina, kas turi būti padaryta, kad būtų pasiektas bendras tikslas. Paskutinis „Aš padarysiu“ yra bendras tikslas.

Būtent šis paskutinis – bendras – tikslas mums rūpi labiausiai. Tačiau mes išnagrinėsime šėtono širdies nutarimus taip, kaip jie jo širdyje susiformavo, kad galėtume tinkamai suprasti blogio planą.

Pirmasis „Aš padarysiu“

„**Aš pakilsiu į dangų**“. Kaip jau buvo minėta, šis pirmasis „Aš padarysiu“ yra pagrindas to, ko siekia šėtonas. Nusprendęs „pakilti į dangų“, šėtonas nekalba apie paprastą kelionę, bet apie pakilimą į dangų ir užėmimą tam tikros pozicijos. Kaip angelų karalystės dalį, jis jau turėjo gyvenamąją vietą dangaus sferoje. Tačiau iš kitų Šventojo Rašto vietų, apibūdinančių dangiškas vietas, taip pat yra aišku, kad dangaus karalystėje esama skirtingų gyvenamųjų lygmenų ir pareigų. Kalbėdamas apie mūsų Viešpaties pakilimą, apaštalas Paulius Efeziečiams 4:10 teigia, kad Jis „pakilo daug aukščiau visų dangų, kad visa pripildytų“. Dėl to Viešpats atsisėdo Tėvo dešinėje „daug aukščiau už kiekvieną kunigaikštystę, valdžią, galybę, viešpatystę...“ (Efeziečiams 1:21). Taigi, dangiškos vietos susideda iš vietų arba lygmenų, kuriuose gyvena angelai. Šėtonas, pagal jam sukurtą padėtį, turėjo gyvenamąją vietą dangaus vietose. Jo pasiryžimas „pakilti į dangų“ apima pakilimą į sferą, esančią aukščiau tos, kurioje jis jau gyveno – į paties Dievo buveinės sferą, ir apsigyvenimą ten.

Pagal dangaus vietų plokštumų struktūrą, šis pakilimas į aukštesnę gyvenamąją vietą taip pat apima aukštesnio rango ir valdžios pozicijos užėmimą. Kaip ir likusi blogio plano dalis, tai yra tai, ko siekia šėtonas. Šėtono mintyse pakilimas į dangų yra labai panašus į tai, ką mes įsivaizduojame, kai kalbame apie karalių, „pakylantį į sostą“. Toks karalius ne tik fiziškai pakyla ant aukščiau esančios platformos, bet ir užima sostą aukštesniame lygmenyje, iš kurio jis valdo savo pavaldinius. Tai yra tai, ką šėtonas turi omenyje, sakydamas „pakilti į dangų“. Jis galvoja apie pakilimą į aukštesnę padėtį ir užėmimą pareigų bei vietos, kuri viršytų tą, kurią jam skyrė Dievas. Kadangi jo vidus „pilnas smurto“, jo tikslas yra pakilti į vietą, viršijančią tą, kurią jam skyrė Dievas – į garbės ir orumo vietą, teišėtai priklausančią tik pačiam Kūrėjui.

Savęs paaukštinimas į tokią padėtį natūraliai reiškia poreikį užimti tam tikras valdžios ir viešpatavimo pozicijas virš likusios kūrinijos. Šėtonas tai suprato ir, kaip matome kituose trijuose „Aš padarysiu“,

savo širdyje nusprendė įsitvirtinti trijose valdžios pozicijose, kuriose jis turėtų savo padėties vertą viešpatavimą.

Akivaizdu, kad kiti trys „Aš padarysiu“ sutelkia dėmesį į atskiras valdžios pozicijas, kurias šėtonas nusprendžia užimti. Iš tiesų, dviejose iš jų tiesiogiai minimas sostas. Tai yra kitas šėtono širdies sumanymas. Jis „pakils į dangų“, kad apsigyventų Dievo buveinėje, kurioje jis arogantiškai mano esąs vertas gyventi. Ten jis (kaip ir dera jo išaukštintai padėčiai) įsikurs trijuose valdžios ir viešpatavimo sostuose virš kūrinių, kuriuose sėdėdamas jis demonstruos savo galią.

Antrasis „Aš padarysiu“

„Aš iškelsiu savo sostą virš Dievo žvaigždžių“ – tai pirmasis iš trijų sostų, kuriuos šėtonas ketina įsteigti ir užimti. Pavadinamas jį išaukštintu „virš Dievo žvaigždžių“, šėtonas ne tik nurodo šviesias dangaus karalystės žvaigždes, bet ypač angelus. Angelai vadinami „žvaigždėmis“ ⁶ dėl jų užimamų pareigų dangaus karalystėje. Įsikūręs sostą virš angelų, šėtonas užimtą išaukštintą viešpatavimo poziciją angelų karalystėje ir vietose, kuriose jie veikia kūriniuose. Tokiame soste jis valdytų (ypač dangiškas vietas) ir galėtų jose vykdyti savo valdžią bei siekti įgyvendinti angelų karalystėje savo valią ir norus.

Pirmasis iš trijų sostų yra „išaukštintasis“, kuris šėtoną pastatytų virš angelų karalystės. Juo jis siekia viešpatauti kūriniui, tarsi ji būtų jo nuosavybė. Juo jis siekia valdyti Dievo kūrinius, kad įgyvendintų savo valią tarp jų. Juo jis užsitikrina trečdalį to, ko jam reikia, kad pasiektų galutinį tikslą – galutinį „Aš padarysiu“.

Trečiasis „Aš padarysiu“

„Aš taipogi atsisėsiu ant susirinkimo kalno šiaurės šonuose“. Tai, kad čia kalbama apie kito sosto užėmimą, aišku iš to, kad šėtonas sako: „Aš taipogi atsisėsiu...“ Jis atsisės ant to sosto, kurį

išaukštins „virš Dievo žvaigždžių“, ir taip pat atsisės ant ten esančio kito sosto, apie kurį čia rašoma.

Biblijos tyrinėtojų tarpe yra įvairių nuomonių apie tai, kas ir kur yra ta vieta, apie kurią kalba šėtonas. Yra pagunda šėtono pavartotą terminologiją sutapatinti su ta, kurią Dievas vartoja, kalbėdamas apie savo plano ir tikslo su Izraeliu įgyvendinimą žemėje, kaip rašoma Psalmių 48:1-2. Ką šėtonas čia apibūdina, dažnai laikoma tai esant žemėje ir susiejama su Izraelio tauta.

Tačiau tai atrodo kaip „prieš arklį pastatytas vežimas“. Tai, ką šėtonas pasakė savo širdyje, jis pasakė dar gerokai prieš Dievui sukuriant Izraelio tautą ir gerokai prieš Dievui nustatant savo tikslą su ja žemėje. Tai, ką šėtonas nusprendė padaryti, užimdamas šį konkretų sostą „ant kalno“, jis sugalvojo dar prieš Dievui nustatant ir įkūriant bet kokį „kalną“ žemėje. Iš to, kartu su bendru šėtono siekių supratimu visame, ką jis sakė savo širdyje, atrodo aišku, kad šis sostas ir jo vieta taip pat turi būti suprantami kaip esantys Dievo buveinėje danguje.⁷

Nors šio kito sosto vietovė gali būti įdomi, svarbiausia yra jo tikslas. Kokia yra šio kalno reikšmė šėtonui? Kadangi sakoma, kad šis sostas yra „ant susirinkimo kalno“, mes galime tai suprasti.

Kadangi jis vadinamas „susirinkimo kalnu“, akivaizdu, kad Dievo buveinė danguje yra konkretus kalnas, kuriame periodiškai susirenka angelų karalystė. Iš tokių ištraukų kaip Jobo 1:6-7 ir 2:1-2 matyti, kad tokia vieta danguje tikrai egzistuoja.

Na, o buvo diena, kai Dievo sūnūs atėjo prisistatyti VIEŠPATIES akivaizdon, atėjo ir šėtonas tarp jų. Ir VIEŠPATS tarė šėtonui: „Iš kur ateini?“ Tada šėtonas atsakė VIEŠPAČIUI ir tarė: „Iš vaikščiojimo ten ir atgal po žemę ir iš vaikštinėjimo po ją“.

(Jobo 1:6-7)

Vėl buvo diena, kai Dievo sūnūs atėjo prisistatyti VIEŠPATIES akivaizdon, atėjo ir šėtonas tarp jų, kad prisistatytų VIEŠPATIES akivaizdon. Ir VIEŠPATS tarė šėtonui: „Iš kur ateini?“

O šėtonas atsakė VIEŠPAČIUI ir tarė: „Iš vaikščiojimo ten ir atgal po žemę ir iš vaikštinėjimo po ją“.

(Jobo 2:1-2)

Šiose eilutėse matome, kad tokių periodiškų angelų susirinkimų metu jie pasirodo prieš Dievą ir privalo Jam atsiskaityti už savo veiksmus. Jie „pasirodo prieš Viešpatį“ kaip Jam atsakingi pavaldiniai. Taip pat atrodo akivaizdu, kad tų susirinkimų metu Dievas angelams suteikia ypatingą pripažinimą. Dievas, be abejonės, sėdi ant šio „susirinkimo kalno šiaurės šonuose“ ir priima angelų ataskaitas. Jis užima viešpataujančią vietą, o angelai pasirodo prieš Jį kaip prieš Viešpatį, kuriam jie yra pavaldūs.

Savo išpuikusia ir iškreipta širdimi šėtonas taip pat mano užimęs tokią pačią poziciją. Jis taip pat, kaip jis sako, ten sėdės. Jis ne tik turės sostą, išaukštintą virš angelų karalystės, kad galėtų juos valdyti, bet ir privers juos susirinkti pas jį, kad atsiskaitytų jam. Jis ketina užimti atskaitomybės sostą, kaip ir Dievas, ir valdyti kūrinijos sutvėrimus kaip savo tarnus, kurie pasirodę „susirinkimo kalne“ turės jam išreikšti paklusnumą.

Ketvirtasis „Aš padarysiu“

„Aš pakilsiu virš debesų aukštybių“. Nors čia nenaudojamas žodis „sostas“ ir nekalbama apie atsisėdimą į jį, tačiau „pakilimas“ leidžia mums daryti prielaidą, kad yra kalbama apie kitą panašų sostą. Šėtonas vėl kalba apie pakilimą ir pozicijos užėmimą, kaip karaliaus, užkylančio į savo sostą, ir šiuo atveju jis nutaria užimti poziciją „virš debesų aukštybių“. Tai taip pat reikia suprasti kaip buvimą Dievo buveinės danguje. Vėlgi, nors mes įprastai galvojame apie matomus debesis danguje, Biblija daug kartų kalba apie debesis, susijusius su Dievo artumu ir Jo šlove.⁸ Būtent šiuos „debesis“ šėtonas čia turi omenyje, ir jis nori užimti sostą, esantį virš tų Dievo šlovės debesų aukštybių.

Dievui priklausanti šlovė ir garbinimas, kurių Jis nusipelnė iš savo kūrinių, akivaizdžiai yra tai, ko šėtonas geidžia, siekdamas užimti šį konkretų sostą. Užuoť tik „dengęs“ Dievo sostą, kaip jis darė iš pradžių, dabar, kaip prisiekęs Dievo priešas, šėtonas užims vietą „virš debesų aukštybių“ bei Dievo šlovės sostą ir pats taps garbinimo bei šlovinimo, kuris yra aukojamas prieš tą sostą, objektu. Jis siekia įsitvirtinti, kad gautų tokias garbinimo išraiškas. Jis apsirengs spindesio, didybės ir grožio pozicija ir gaus sau gyrių savo paties šlovinimui. Šitaip jis užims garbinimo sostą ir virš visos kūrinių.

Įsteigdamas ir užimdamas šiuos tris sostus, šėtonas užsitikrins savo blogio plano galutinio tikslo pasiekimą. Šių trijų valdžios ir viršenybės pozicijų užėmimas padės jam pasiekti tai, ko jis galiausiai siekia, ir tai jis dabar išreiškia savo galutiniame „Aš padarysiu“.

Penktasis ir galutinis „Aš padarysiu“

„**Aš būsiu lygus Aukščiausiam**“. Dažnai teisingai nurodoma, kad šėtonas nesako „Aš būsiu kaip Dievas“. Jis verčiau naudoja labai išskirtinį Dievui priklausantį titulą, ir jis puikiai žino jo ypatingą reikšmę. Šėtono blogio planas nėra bandymas sunaikinti Dievą. Nors jis ir sugadino savo išmintį, bet puikiai žino, kad Dievu neįmanoma atsikratyti. Jis negali Dievo sunaikinti ar padaryti jį neveiksmingu. Lygiai taip pat jis nesistengia tapti ir Kūrėju. Šėtonas nori būti lygus Dievui labai konkrečiu būdu. Jo blogio planas yra tapti „lygiu Aukščiausiam“.

„Aukščiausiasis“ yra unikalus Dievui priklausantis titulas, identifikuojantis Jį kaip „dangaus ir žemės savininką“. „ELYON“ yra hebrajų kalbos žodis, kurio tikslė reikšmė mums perteikiama Pradžios knygos 14:17-24, kur pasakojant apie Abramą ir Melkizedeką mums yra pateikiama „Aukščiausiojo“ Dievo vardo reikšmė.

*Ir Melkizedekas, Salemo karalius, išnešė duonos ir vyno; ir jis buvo aukščiausiojo Dievo kunigas. Ir jis palaimino jį ir tarė: „Tebūna palaimintas Abramus aukščiausiojo Dievo, **dangaus ir žemės savininko**;*

...Aš pakeliu savo ranką į VIEŠPATĮ, aukščiausiąjį Dievą, dangaus ir žemės savininką...

(Pradžios 14:18-19, 22)

Štai ką reiškia „Aukščiausiasis“, ir tai yra tai, kuo šėtonas nori būti. Jis nori būti lygus Dievui, t. y., būti „dangaus ir žemės savininkas“. Jis nori, kad galėtų veikti kaip dangaus ir žemės savininkas, turėdamas viską, kas savininkui ir priklauso. Tai apima teisę valdyti tai, kas tau priklauso, ir tikėtis, kad tau tarnaus, kartu su lūkesčiu gauti iš tarnų pagarbą, šlovę ir garbę, priklausančią tau kaip savininkui. Kaip jau buvo prieš tai minėta, tų trijų sostų pagalba šėtonas taptų „kaip Aukščiausiasis“ ir galėtų atitinkamai veikti.

Tai yra šėtono blogio planas. Savo „sugedusia išmintimi“ jis sugalvoja planą, kaip tapti tiesioginiu Dievo priešininku. Jis surezgė planą, pagal kurį taptų „lygus Aukščiausiajam“ ir taip tiesiogiai galėtų konkuruoti su Dievu tame, kas teisėtai priklauso tam, kuris yra „dangaus ir žemės savininkas“.

Šį piktąjį planą, kaip teigiama Izaijo 14:13, šėtonas sumanė savo širdyje. Jis pasitarė su savimi, jo planas po truputį įgavo galutinę formą, ir jis tai sau išdėstė išstardamas savo širdyje. Tačiau jei jis būtų taip ir likęs jo viduje, tai būtų tik neįgyvendintas planas. Jam, žinoma, reikėjo sugalvoti, kaip jį įgyvendinti. Planas buvo suformuotas, tereikėjo imtis veiksmų, kurie padėtų jį įgyvendinti.

Dabar ir pažvelgsime į šį blogio plano įgyvendinimo klausimą.

Blogio plano įgyvendinimas

Norėdamas būti „kaip Aukščiausiasis“, „dangaus ir žemės savininkas“, šėtonas turėjo užsitikrinti teisę naudotis savo valdžia tiek danguje, tiek žemėje. Pats jis neturėjo jokios teisės, taip pat nebuvo ir jokių sąjungininkų, kuriuos jis galėtų valdyti ir veiksmingai veikti kaip „dangaus ir žemės savininkas“. Todėl jam reikėjo įtvirtinti savo teisę danguje ir žemėje bei surinkti kitus, kurie prisijungtų prie jo,

kad būtų įgyvendintas jo piktasis planas. Kadangi buvo būtina tai padaryti, jis ėmėsi veiksmų.

Dėl šėtono sugalvoto plano Šventajame Rašte jam yra suteikti du konkretūs titulai. Tai nėra vardai, kuriuos jis turėjo iš pradžių kaip „pateptasis kerubas“. Jie jam buvo duoti, kai jis ėmėsi įgyvendinti savo blogio planą, kad taptų „lygus Aukščiausiam“. Tai yra – „oro valdžios kunigaikštis“ (Efeziečiams 2:2) ir „pasaulio kunigaikštis“ (Jono 14:30).

Abu šie titulai turi bendrą pavadinimą „kunigaikštis“. „Kunigaikštis“ yra valdantįjį valdovą apibūdinantis titulas. „Kunigaikštis“ valdo apibrėžtą teritoriją, naudodamas savo valdžią ten gyvenantiems žmonėms. Jis pretenduoja į tam tikrą karalystę, turėdamas teisę joje vykdyti savo valdžią. Jis užima sostą arba valdžios vietą, susijusią su jo karalyste, o tie, kurie yra jo valdžioje, yra jo pavaldiniai.

Šėtonas nebuvo sukurtas kaip „kunigaikštis“. Tačiau, norėdamas įgyvendinti savo piktąjį planą, jis turėjo tam tikru mastu įsitvirtinti kaip toks valdovas tiek danguje, tiek žemėje. Jis turėjo užsitikrinti sau valdžią dangaus ir žemės teritorijose bei valdyti ten gyvenančius sutvėrimus, kad galėtų įgyvendinti savo planą.

Jis tai padarė ir užsitarnavo du „kunigaikščio“ titulus. Jis užsitikrino valdžią **dangaus** vietose, tapdamas „oro valdžios kunigaikščiu“, ir taip pat sėkmingai užsitikrino teisę į **žemę** tapdamas „pasaulio kunigaikščiu“.

Oro valdžios kunigaikštis

Biblijoje yra daugiau informacijos apie jo įsigytą valdžią žemėje, nei apie jo valdžią dangiškose vietose. Tačiau jo dangaus sferos uzurpavimas nekelia abejonių, nes tiek pagal titulą, tiek pagal aprašymą jis yra pripažįstamas kaip ten viešpataujantis oro valdžios kunigaikštis.

Pats titulas „oro valdžios kunigaikštis“ yra pakankamai iškalbingas. Vėlgi, „kunigaikštis“ leidžia suprasti, kad šėtonas apibūdi-

namas kaip valdantis ir dominuojantis. Tačiau tai, kad jis yra „**oro valdžios**“ kunigaikštis, mums sako, kad jis valdo dangaus vietose ir angelų karalystėje.

Kalbant apie „oro valdžią“, omenyje neturimos mūsų atmosferos savybės – verčiau „oras“ čia reiškia mus supančią nematomą Dievo kūrinijos karalystę. Tai – tokia karalystė, kuri, kaip ir oras, mums yra nematoma, bet vis dėlto yra reali ir organizuota. Tai angeliškų būtybių karalystė. Laiško kolosiečiams 1 skyriuje apaštalas Paulius, aprašydamas visus Viešpaties sukurtus dalykus, nurodo nematomą karalystę ir jos stuktūrą kartu su ta, kurią mes matome.

„Nes per jį sutverta visa, kas danguje ir kas žemėje, regima ir neregima, ar tai būtų sostai, ar viešpatystės, ar kunigaikštystės, ar valdžios: visa yra per jį ir dėl jo sutverta...“

(Kolosiečiams 1:16)

„Sostai“, „viešpatystės“, „kunigaikštystės“ ir „valdžios“ šioje žemėje mums yra matomi ir juos užima žmonės. Panaši organizacijos ir valdymo struktūra egzistuoja ir dangaus vietose, kas mums nėra matoma. Šias valdžios pozicijas dangiškose vietose užima angelai. Jie sudaro struktūrą, Dievo suteiktą dangaus vietoms, kai jas sukūrė savo reikmėms. Todėl, kaip ir žmonės žemėje, dangaus vietų struktūroje yra angelai, užimantys sostų, viešpatysčių, kunigaikštysčių ir valdžių pareigas, taip sudarydami dangaus karalystės vyriausybę.⁹ Viešpats sukūrė šias pareigas ir pagal jas organizavo angelų karalystę. Tai yra „oro valdžia“, apie kurią Paulius kalba Efeziečiams 2:2.

Ši dangiškų vietų valdymo struktūra buvo būtent tokia, pagal kurią šėtonas veikė prieš nusidėdamas. Dievo kūrinijoje jis buvo „pilnas išminties“ ir, vykdydamas savo vaidmenį organizuoti ir prižiūrėti Dievo garbinimą angelų karalystėje, jis, be abejonės, suprato ir vertino tai, ką Dievas buvo numatęs. Tačiau, kai nusidėjo ir surezgė savo blogio planą, jis pamatė, kad „oro valdžia“ yra būtent tai, ko jam reikia, kad būtų „kaip Aukščiausiasis“ dangaus vietose. Kaip „oro valdžios kunigaikštis“ jis turėtų valdžią dangaus karalystėje ir

vadovautų angelams, iš kurių jis galėtų reikalauti tarnystės ir ištikimybės. Būdamas „oro kunigaikščiu“ jis galėtų veikti kaip „dangaus savininkas“.

Mums nėra tiksliai ir išsamiai paaiškintas veikimo būdas, kurį maištaudamas prieš Dievą panaudojo šėtonas, kad užimtų dangaus vietų valdžią ir susiderintų angelų valdymo struktūrą. Tačiau iš šios ištraukos galime susidaryti bendrą supratimą apie tai, ką jis padarė.

EZEKIELIO 28:17-18. Šios dvi eilutės (kurios, kaip jau aprašyta, yra dalis Dievo pareiškimų šėtonui apie jo pirminį sukūrimą ir nuodėmę) nurodo veiksmus, kurių ėmėsi šėtonas, vadovaudamasis savo širdimi, persmelkta smurto. Savo „sugedusia išmintimi“ jis surezgė savo blogio planą, bet, kaip ypač nurodyta 18 eilutėje, šėtonas padarė „daugybę neteisybių“.

„Savo neteisybių daugybe, savo prekybos neteisybe tu suteršei savo šventoves.“

(Ezekielio 28:18)

Taip atrodo santrauka viso to, ką šėtonas padarė remdamasis savo „sugadinta išmintimi“. Nukreipdamas širdyje savo išmintį prieš Dievą, jis ties tuo nesustojo. Jis neslėpė savo nedorybės, bet atvirkščiai, jis ja prekiaavo. Jis daugino nedorybes, ir tai darė labai ypatingu būdu – „suteršdamas savo šventoves“. Akivaizdu, kad jis ėmėsi savo iškreipto bei ydingo plano ir juo sutepė kitas vietas, prie kurių turėjo prieigą. Apgaulingi būdai, kuriais jis tai darė, mums aiškiai įvardinti jo žemiškos karjeros aprašyme, ir tikėtina, kad panašius klastingus būdus bei melus jis naudojo su angelais, užimančiais kunigaikštystyčių ir valdžių pareigas. Jis, kitaip tariant, „pardavė jiems prekę“, privertusią pažiūrėti į save priešingai tam, kam Dievas juos buvo sukūręs daryti. Taip darydamas, šėtonas įtikino daugumą angelų, užimančių „oro valdžios“ pareigas, prisijungti prie jo maišto prieš Dievą. Kad toks prisijungimas prie šėtono įvyko, yra akivaizdu iš to, kad dangaus vietose esančios kunigaikštystės bei valdžios yra nuolat minimos kaip priešiškos Dievui ir susijusios su šėtonu.

Pavyzdžiui:

„Užsidėkite visą Dievo ginkluotę, kad būtumėte pajėgūs stovėti prieš velnio klastas.

Nes mes grumiamės ne su kūnu ir krauju, bet su kunigaikštystėmis, su valdžiomis, su šio pasaulio tamsybės valdovais, su dvasine nedorybe aukštybės vietose.“

(Efeziečiams 6:11-12)

Dangaus vietose esančios kunigaikštystės ir valdžios yra susivienijusios su šėtonu – jos įgyvendina jo „klastą“, kovoja su šventaisiais ir vykdo „dvasinę nedorybę aukštybės vietose“. ¹⁰ Be to, yra nemažai Biblijos vietų, kuriose šėtonas siejamas su jam tarnaujančiais „jo angelais“, ¹¹ velniais arba nešvariomis dvasiomis. Jie nėra šėtono, nes jis jų tiesiogiai nesukūrė. Veikiau jie yra jo, nes jie prisijungė prie jo maišto prieš Dievą ir tapo jo blogio plano dalyviais.

Apie tai, koku mastu šėtonas sėkmingai skleidė savo blogio planą dangaus karalystėje, aiškiai parodo šis pas Danielių Dievo siųsto angelo Gabrieliaus pareiškimas:

„Bet aš tau paskelbsiu tai, kas užrašyta tiesos Rašte; ir nėra nei vieno, kuris laikytųsi su manimi šiuose dalykuose, išskyrus Mykolą, jūsų kunigaikštį“.

(Danieliaus 10:21)

Arkangelas Mykolas ¹² buvo Gabrieliaus įvardytas kaip „vienas iš vyriausiųjų kunigaikščių“ (Danielius 10:13), bet Gabrielius Danieliui tvirtina, kad angelų kovoje jį palaikė tik Mykolas. Akivaizdu, kad visa angelų karalystės valdžios struktūra vos su keliomis išimtimis prisijungė prie šėtono ir jo blogio plano! Kartu su jais prisijungė ir daugybė kitų angelų, kaip matyti iš didžiulio skaičiaus velnių, susijusių su šėtono veikla.

Šiuo užgrobimu šėtonas tapo „oro valdžios kunigaikščiu“. Savo strategija jis užsigarantavo teisę į dangaus vietas, užsitikrinda-

mas ištikimybę tų, kuriems jau buvo patikėta dangaus karalystės valdžia. Jis ne tik įgijo valdžią danguje, bet ir aplink save susikūrė Dievui priešišką tautą. Jis valdė juos savo valia, kurie jam tarnavo ir atidavė jam šlovę. Įsitvirtinęs „oro valdžios kunigaikščiu“ šėtonas užėmė padėtį, leidusią jam veikti kaip „dangaus savininkui“ ir danguje tapti „lygiu Aukščiausiam“.

Tokiu būdu pusė to, ko jam reikėjo, buvo užtikrinta užgrobus dangaus vyriausybės valdžią. Tačiau vis dar reikėjo žemiškosios sferos, ir šėtonas ją užsitikrino, tapęs „pasaulio kunigaikščiu“.

Pasaulio kunigaikštis

Sėkmingai apgavęs levą Edeno sode, o Adomui nusidėjus nepaklūstant Dievo įsakymui, šėtonas perėmė viešatavimą žemėje.

Kaip teigiama Pradžios knygos sukūrimo aprašyme, žemės valdžia buvo duota žmogui jo sukūrimo metu. Dievas sukūrė žmogų, kad šis būtų žemės monarchas ir taip vykdytų Jo valią šioje planetoje. Žmogus buvo ypatingas Dievo kūrinys žemėje, kitoks nei visi kiti sutvėrimai, sukurtas pagal Dievo atvaizdą ir panašumą, turintis valdžią visai žemės kūrinijai.

„Ir Dievas tarė: ‘Padarykime žmogų pagal mūsų atvaizdą, pagal mūsų panašumą; ir teviešpatauja jie jūros žuvims, oro skrajūnams, galvijams ir visai žemei, ir kiekvienam ropliui, kuris ropoja ant žemės’. Taigi Dievas sutvėrė žmogų pagal savo atvaizdą, pagal Dievo atvaizdą jis sutvėrė jį; vyriškos lyties ir moteriškos lyties jis juos sutvėrė.“

(Pradžios 1:26-27)

Sukurdamas žmogų, Dievas žemėje sukūrė „naują sutvėrimą“ – besiskiriantį nuo visų kitų žemės būtybių tuo, kad jis gavo prigimtį, skirtą bendravimui su Dievu, ir tuo, kad jam buvo suteikta „valdžia“ visai žemei ir jos būtybėms.

Dievas sukūrė žmogų, kad jis būtų žemės monarchas. Bendravimas su Dievu leido žmogui vykdyti Dievo valdžią žemėje ir vykdyti Jo valią. Taigi, sukurdamas žmogų, Dievas ypatingai kreipėsi į jį ir įvedė jį į jo pareigas.

*„Ir Dievas juos palaimino, ir Dievas jiems tarė: „Būkite vaisingi ir dauginkitės, pripildykite žemę ir **užvaldykite ją; ir viešpataukite** jūros žuvims, oro skrajūnams ir kiekvienam gyvam padarui, kuris juda ant žemės.“*

(Pradžios 1:28)

Turėdami omenyje žmogaus monarchijos principą, pasižiūrėkime į Pradžios 2 skyrių, kuriame rašoma, kaip Dievas „pasodino sodą Edeno rytuose; ir ten pastatė žmogų, kurį buvo suformavęs“ (Pradžios 2:8). Šis sodas, vadinamas „rojumi“, buvo monarcho rūmai. Jame buvo visa, kas teikė malonumą Adomui ir Ievai, ir tai buvo ypatinga jų gyvenamoji vieta, atsižvelgiant į tai, kas jie buvo pagal Dievo planą žemėje.

Pradžios knygos 2 skyriuje šalia kitų dalykų taip pat yra aprašoma ir žmogaus viešpatavimo žemėje pradžia. Pavadindamas „visus gyvus sutvėrimus“ (Pradžios knygos 2:19-20), Adomas vykdė Dievo jam patikėtą viešpatavimą. Dievas norėjo, kad Adomas, kuriam buvo patikėta valdžia žemėje, duotų vardus padarams, kuriems jis viešpatavo. Todėl „kuo Adomas pavadino kiekvieną gyvą sutvėrimą, tas ir buvo jo vardas“ (Pradžios 2:19).

Taigi žmogus buvo sukurtas Dievo, kad būtų Jo pastatytas valdovas žemėje. Jam buvo suteikta valdžia, kad, jam vykdamas Dievo valią žemėje, žemės karalystės šlovės ir garbės vaisiai būtų atiduoti Dievui. Aštuntoje psalmėje pranašišškai apibūdinamas Jo sūnaus, Viešpaties Jėzaus Kristaus, vaidmenį kaip „žmogaus sūnaus“, ir Dovydas pripažįsta šį pirminį Dievo planą žmogui:

*„Kas yra žmogus, kad jį atsimeni, ir žmogaus sūnus, kad jį ap-
lankai? Nes tu padarei jį truputį žemesnį už angelus ir apvaini-
kavai jį šlove ir garbe. Tu davei jam valdyti tavo rankų darbus;*

tu visa padėjai po jo kojomis: visas avis ir jaučius, taip, ir lauko žvėris; oro skrajūnus, jūros žuvis ir visa, kas eina jūrų takais. O VIEŠPATIE, mūsų Viešpatie, koks puikus yra tavo vardas visoje žemėje!“

(Psalmė 8:4-9)

„Vainikuotas šlove ir garbe“, „kad valdytų tavo rankų darbus“, Dievas „visa padėjo po jo kojomis“ – tokiais teiginiais aiškiai pasakyta, kad žmogus buvo sukurtas kaip Dievo žemės monarchas. Kad per jį žemėje būtų įtvirtinta Dievo, kaip „Aukščiausiojo, dangaus ir žemės savininko“, valdžia, kartu su Jam priklausančia teisinga šlove ir tarnyste.

Tad, norint įgyvendinti savo piktąjį planą, šėtonui reikėjo užgrobti šią žemės valdymo struktūrą. Žemės viešpatavimas turėjo būti jo rankose, kad jis galėtų būti „lygus Aukščiausiajam“.

Taigi, kaip dangaus kunigaikštystės bei valdžios, taip ir šis žemiškasis „kunigaikštis“ turėjo būti patrauktas į šėtono maištą, kad pastarasis galėtų užsitikrinti teisę vykdyti savo valią žemiškajame pasaulyje.

Sėkmingas žemės valdžios užgrobimas išsamiai aprašomas Pradžios knygos 3 skyriuje. Pasinaudodamas savo gudrybe ir pasivertęs gyvate, šėtonas apgavo levą dėl Dievo įsakymo nevalgyti nuo gero ir blogo pažinimo medžio. Adomui tiesiogiai nusizengus Dievo įsakymui ir suvalgius vaisių, žmogus taip pat tapo prieš Dievą maištaujančiu nusidėjėliu, ir nuodėmė įžengė į pasaulį. Kartu su daugybe skaudžių Adomo nuodėmės pasekmių, tokių kaip dvasinė mirtis, fizinė mirtis ir Dievo rūstybės nusipelnymas, buvo ir tai, kad šėtonas tapo „šio pasaulio kunigaikščiu“. Dėl žmogaus nuopuolio teisė į žemės viešpatavimą atiteko šėtonui.

Nors žemės valdžios praradimas dėl Adomo nuodėmės nėra tiesiogiai paskelbtas Pradžios knygos 3 skyriuje, iš Dievo veiksmų akivaizdu, kad Adomas jos nebeturėjo. Šėtono perimta valdžia vėliau pasimato iš aprašymo Rašte apie jo viešpatavimą žemėje.

Konkretus Dievo veiksmas, išsiuntęs Adomą ir levą iš Edeno so-

do, ne tik užkirto jiems kelią valgyti nuo gyvybės medžio ir gyventi nuodėmės būsenoje, bet buvo būtinas dar ir todėl, kad žmogus dabar buvo atsiskyręs nuo Dievo ir jam priešiškas. Žmogus nebegalėjo natūraliai gyventi Dievo akivaizdoje ir veikti pagal pirminį Dievo planą. Adomas nebeturėjo teisės gyventi Edeno sode kaip žemės valdovas, nes jis nebebuvo žemės valdovas.

Žemės viešpatavimas dabar buvo rankose to, kurio piktasis planas reikalavo jį perimti. Šėtonas dabar turėjo „pasaulio kunigaikščio“ titulą, kuriuo jį pavadino mūsų žemiškasis Viešpats Jėzus Kristus.¹³

Kai šėtonas gundė Viešpatį Jėzų dykumoje, jis pareiškė savo nuosavybės teisę į šį pasaulį ir buvo pripažintas jo savininku:

„Ir velnias, užvedęs jį į aukštą kalną, per vieną akimirką parodė jam visas pasaulio karalystes. Ir velnias tarė jam: ‘Visą šitą valdžią ir jų šlovę aš tau duosiu, nes tai man yra duota; ir tai duodu kam tik noriu. Todėl jei tu mane pagarbinsi, viskas bus tavo.’“

(Luko 4:5-7)

Rodydamas Viešpačiui visas pasaulio karalystes, šėtonas jas paskelbė savo nuosavybe. Jis pasiūlė Viešpačiui visą pasaulio karalysčių galią ir šlovę, nes jos buvo „atiduotos“ jam. Jis jas turėjo, joms viešpatavo, nes jos buvo „atiduotos“ jam kaip jo nuosavybė.

Nors čia nėra nurodyta, kada jos buvo jam „atiduotos“, iš Pradžios 1-3 skyrių aišku, kad tai įvyko Adomo nuopuolio prieš Dievą metu. Verta atkreipti dėmesį, kad Viešpats nesiginčija su šėtonu ir neneigia jo žodžių. Jei tai nebūtų tiesa, tada šėtono gundymas būtų tuščias, o Viešpaties atsakymas jam būtų buvęs kitoks. Bet gundymas buvo teisėtas, nes teiginys buvo teisingas. Šėtonas buvo visų pasaulio karalysčių savininkas, jos buvo jam atiduotos. Jis buvo užvaldęs „pasaulio kunigaikščio“ titulą.

Įgijęs žemiškąją ir dangiškąją karalystes, šėtonas pasirūpino, kad galėtų įgyvendinti savo blogio planą. Norint įgyvendinti savo planą tapti „lygiu Aukščiausiam“, jis privalėjo turėti didelę dalį dan-

giškųjų ir žemiškųjų teritorijų, bei abiejose karalystėse esančius sutvėrimus, kad jie būtų jo sąjungininkai ir paklustų jo valiai. Jis tai įgijo, prekiaudamas neteisybe ir savo maištavimu prieš Dievą sugadinęs abi karalystes. Kaip Dievo priešas arba „šėtonas“, kuriuo jis nusprendė būti, jis turėjo visas sąlygas savo tikslui įgyvendinti. Dabar jis buvo tokioje padėtyje, kad galėjo įsteigti ir užimti tuos tris valdžios bei viešpatavimo sostus juose veikti ir taip būti „lygiu Aukščiausiam“.

Santrauka

Iš pradžių sukurtas kaip „pateptasis kerubas“ ir Dievo dangaus kūrinijos karūna, Liuciferis užėmė prestižiškiausią ir labiausiai privilegijuotą padėtį dangaus karalystėje. Išskirtinė jo tarnystės garbė buvo neprilygstama, Dievas jį paskyrė būti „pateptuoju kerubu, kuris dengia“. Jis buvo „tobulas savo keliais, kol jame nebuvo rasta neteisybė“. Dėl savo garbingos padėties jis smarkiai pasididžiavo savo širdyje ir pasikėsino į paties Dievo dieviškumą, manydamas esąs vertas gauti Dievui suteiktą gyrių ir šlovę.

Taip nusidėjęs ir Dievo nuteistas privilegijuotos padėties praradimu, Liuciferis savo „sugadinta išmintimi“ nusprendė pasiskelbti Dievo priešininku – „šėtonu“. Savo širdyje jis sumanė piktą planą – tiesiogiai mesti iššūkį Dievui dėl to, kas teisėtai priklauso tik pačiam Kūrėjui. Išdidus ir pasitikintis savimi jis laikė save vertu gauti iš kūrinijos tarnystę, šlovę ir garbinimą, skirtą Dievui. Todėl jis savo širdyje sugalvojo, koku būdu galėtų tapti „kaip Aukščiausiasis, dangaus ir žemės savininkas“ ir tokiu būdu išaukštinti save.

Sukūręs savo piktą planą, šėtonas ėmėsi jo įgyvendinimo, užsitikrindamas sau būtiną dangaus ir žemės sutvėrimų ištikimybę. Taip jis pasiglemžė dangaus viešpatavimą ir tapo „oro valdžios kunigaikščiu“, o Adomo nuopuolio dėka įgijo viešpatavimą žemėje, tapdamas „pasaulio kunigaikščiu“. Turėdamas abi pozicijas, šėtonas įgijo priemones įgyvendinti savo piktą planą ir pasiekti savo tikslą – tapti „kaip Aukščiausiasis“.

- ¹ *Labai pamokantis yra visų įvairių vardų, pavadinimų ir titulų, kuriais Biblija vadina šėtoną, tyrimas. Iš viso jų yra apie 40. Šioje knygoje bus aptarti kai kurie iš jų.*
- ² *Plg. su 1 Samuelio 29:4; 1 Karalių 11:14, 23, 25; Psalmių 71:13.*
- ³ *Plg. su Izaijo 14:12.*
- ⁴ *Šėtono veikla Tyre, apie kurią Ezekielis tuo metu kalba, labai detaliai atitinka tai, kas dar įvyks su „nuodėmės žmogumi“ „Viešpaties dieną“. Tą dieną šėtonas elgsis taip, kaip aprašyta čia, tik didesniu mastu. Jis tiesiogiai veiks per kitą asmenį, kuris sakys: „Aš esu Dievas, aš sėdžiu Dievo soste“. Tą dieną jis bus „nuodėmės žmogaus“ galios šaltinis, kaip ir Ezekielio laikais, kai jis savo galią vykdė kaip „Tyro karalius“ už „Tyro kunigaikščio“ nugaros.*
- ⁵ *Plg. su Ezekielio 25-32.*
- ⁶ *Pvz., Jobas 38:7; Apreiškimo 12:3-4. Šis klausimas bus išplėtotas, kai bus nagrinėjamas šėtono blogio plano įgyvendinimas.*
- ⁷ *Čia susiduriame su viena iš daugelio įvadinėje dalyje paminėtų temų, kuri galėtų tapti atskiru tyrimu, bet apie ją galime tik trumpai užsiminti. Vertinga atkreipti dėmesį į tai, kad Dievo plano su Izraeliu įgyvendinimo procese daugelyje Dievo santykių su šia tauta jai leidžiama suprasti, kad ji seka danguje su Dievu egzistuojančių dalykų modeliu. Pavyzdžiui, padangtė buvo pastatyta pagal dangaus modelį (Hebrajams 8:5; 9:23-24). Iš to, kas išdėstyta apie „dangaus karalystės“ įkūrimą žemėje Izraelyje, atrodo akivaizdu, kad Dievo buveinės ir viešpatavimo aukščiausiose sferose modelis tą dieną bus atkartotas čia, žemėje. Esant tokiai situacijai, lengva suprasti šėtono aprašymą apie dangaus dalykus, kurie vėliau yra apibūdinami kaip įkurti žemėje „dangaus karalystėje“.*
- ⁸ *Panagrinėjus Biblijoje vartojamą debesų sąvoką, matyti, kad iš maždaug 150 atvejų daugiau nei 100 (du trečdaliai) yra susiję su Dievo artumu ir šlove.*
- ⁹ *Šis klausimas dar bus aptartas šioje knygoje. Kol kas pakanka pagrindinio angelų pasaulio valdymo struktūros supratimo.*
- ¹⁰ *Plg. taip pat Romiečiams 8:38-39; Efeziečiams 1:19-23; 3:9-12; Kolosiečiams 1:15-20; 2:15.*
- ¹¹ *Pvz., Mato 25:41; Apreiškimo 12:9.*
- ¹² *Plg. su Judo 9.*
- ¹³ *Plg. su Jono 12:31; 14:30; 16:11*

2 SKYRIUS

DIEVO ATSAKAS Į BLOGIO PLANĄ

Šėtonas, kurdamas ir įgyvendindamas savo blogio planą, be abejo, norėjo, kad Dievas nesipriešintų jo veiksams. Be to, Dievo nubaustas ir netekęs „pateptojo kerubo, kuris dengia“ privilegijos, šėtonas, matyt, tikėjosi, kad įgyvendinęs savo blogio planą galės siekti savo tikslo ir sėkmingai tapti „lygiu Aukščiausiam“. Jis tikėjosi, kad Dievas į jo piktąjį planą sureaguos nenoriai ir pasiduos. Bekuriant piktąjį planą, jo širdies mintys (kaip minima Izaijo 14 skyriuje) rodo, kad jis įsivaizdavo save veikiantį taip, kaip Dievas. Jis įsivaizdavo save užimantį panašius valdžios ir viešpatavimo sostus ir tokiu būdu tampantį „kaip Aukščiausiasis“. Todėl jis įsivaizdavo, kad jam nereikės kovoti dėl savo plano įvykdymo, kad galės jį įgyvendinti, nes Dievas jam pasiduos. Tačiau tai, ką jis planavo, ir tai, ką Dievas padarė atsakydamas į jo piktąjį planą, yra du skirtingi dalykai.

Pasidavimas šėtono planui nebuvo Dievo atsakas. Jis nepasitraukė, kad šėtonas galėtų užimti valdžios ir viešpatavimo sostus kartu su Juo. Jo atsakas buvo toks, kokį matome atsakyme Izraeliui, kai jie atsigręžė į stabmeldystę:

„Aš esu VIEŠPATS; tai mano vardas; ir savo šlovės aš neduosiu kitam nei savo gyriaus raižytiems atvaizdams“.

(Izaijo 42:8)

Dievas neatidavė savo šlovės ar gyriaus kitam, Jis nesidalijo su šėtonu tuo, kas priklauso Jam vienam. Taigi Jis atsakė savo teisingumo pavydu¹ ir tuo, kad šėtono nuodėmingumas ir piktasis planas yra pasipiktinimas Jo Šventumui ir Teisumui. Šėtono nuodėmingumas buvo bjaurus ir pasibjaurėtinas dalykas Dievo akyse. Žodis „neteisybė“ yra toks, kuris Ezekielio 28 skyriuje, kalbant apie šėtono nuodėmę, vartojamas pakartotinai, tokiu būdu pabrėžiant

šėtono veiksmus, įžeidžiančius Dievo asmenį ir pasibjaurėtinus Jo akyse. Todėl Dievo atsakas į piktąjį planą nebuvo sutikimas. Tai buvo Jo Dieviškumo pavydas ir Jo tobulas teisingumas, reaguojantis į Jo įžeistą Šventumą ir Teisumą.

Dievo atsakas į šėtono blogio planą buvo teismas. Tačiau šis teismas buvo daugialypis: kai kurie jo aspektai buvo įvykdyti iš karto, kai kurie – atidėti. Kai kas buvo viešai paskelbta, o kai kas – laikoma paslapyje ir Dievo neatskleista iki nustatyto laiko. Dėl to mums labai svarbu tvirtai suprasti Dievo atsaką į šėtono blogio planą ir jo įgyvendinimą. Iš tiesų, tinkamai suprasti, ką Dievas darė nuo tada, kai šėtonas įgyvendino savo blogio planą, ir ką darė pats šėtonas, galima tik pirmiausia įvertinus Dievo reakciją į šį piktąjį planą.

Ugnies ežeras

Vienas iš tiesioginių Dievo teismo atsako aspektų buvo ugnies ežero sukūrimas. Nors dažnai ugnies ežerą siejame su didžiuoju baltuoju sostu, aprašytu Apreiškimo 20 skyriuje, manydami, kad tai yra amžina visų neišteisntų žmonių lemtis, Šventajame Rašte yra rašoma, kad jis buvo sukurtas „velniui ir jo angelams“.

Mato 25 skyriuje, kur mūsų Viešpats papasakojo apie tautų teismą, kurį Jis vykdys įkūręs savo karalystę žemėje, Jis mini amžiną ugnies ežero ugnį ir jos pirminę paskirtį:

„Tada jis tars ir tiems kairėje: ‘Eikite nuo manęs, prakeiktieji, į amžinąją ugnį, paruoštą velniui ir jo angelams’.“

(Mato 25:41)

Amžina šio ežero ugnis buvo „paruošta velniui ir jo angelams“. Kadangi ji buvo „paruošta“ jiems, atrodo akivaizdu, kad tai buvo dalis Dievo tiesioginio atsako į tai, ką šėtonas padarė, sumąstydamas ir įgyvendindamas savo blogio planą. Jis jį įkūrė kaip vietą, kur šėtonas ir angelai, prisidėję prie jo piktų planų, kentės už savo maištą prieš Dievą.² Kad šėtonui ir jo angelams yra paruošta am-

žinoji ugnis, taip pat rodo ir tai, kad ji buvo sukurta anksčiau, nei žmogus nusidėjo. Kiek tas anksčiau, mums nėra pasakyta, tačiau akivaizdu, kad tai buvo tiesioginis Dievo teisingumo atsakas į piktąjį šėtono planą.

Nors ugnies ežero paruošimas buvo neatidėliotinas Dievo teisingumo atsakas šėtonui ir jo veiksams, nuosprendis nebuvo vykdomas iš karto. Šio nuosprendžio vykdymas buvo sustabdytas kitu Dievo veiksmu, kuomet Adomas nusidėjo ir šėtonas perėmė žemės viešpatavimą.

Ankstesniame skyriuje matėme, kaip Adomui ir jo žmonai pažeidus Dievo įsakymą ir nusidėjus, žemės valdymas atiteko šėtonui, jo piktojo plano išpildymui. Šėtonas tapo „pasaulio kunigaikščiu“ ir galėjo, bent jau kaip jam atrodė, pradėti veikti „kaip Aukščiau-siasis“. Tačiau Pradžios knygoje ³ taip pat yra užrašyti ir kai kurie Dievo veiksmai, susiję su žmogaus nuodėme. Vienas iš jų buvo tas, kad Dievas pateikė šėtonui savo plano, kuriuo Jis ketino panaikinti jo blogio plano padarinius žemėje, pagrindus ir nusprendė savo pirminiam tikslui panaudoti žmogų. Tai paskelbdamas, Dievas metė iššūkį piktajam šėtono planui ir užtikrino jo sunaikinimą. Dievas tai padarė ne tiesiog „nušlavęs“ jį savo visagališkumu, bet įgyvendindamas savo planą, juo parodydamas savo asmenybės didybę ir visai visatai atskleisdamas savo šlovės savybes, dėl kurių tik Jis vienas yra vertas savo kūrinų šlovės. Taigi, atsakydamas į šėtono piktąjį planą, Dievas atidėjo šėtono bausmės įvykdymą ugnies ežere ir pradėjo savo genialaus plano įgyvendinimo etapą, kuris baigsis Jo šlovės gyriumi.

Planas atgauti žemę

Prieš išvarydamas Adomą ir jo žmoną iš Edeno sodo, Dievas paskelbė keletą teisinių pasekmių, kurios įsigaliojo nuodėmei įžengus į pasaulį ir šėtonui užgrobus žemės viešpatavimą. Pavyzdžiui, žemė tapo prakeikta dėl žmogaus. Užuoat buvusi derlinga ir paklusni žmogaus viešpatavimui, ji tapo priešiška ir tik iš dalies paklusni. Tik

atidavęs savo energiją, žmogus iš žemės gauna vaisių. Nebūdamas žemės valdovu, žmogus tvarkydamas žemę patiria skausmą. Dirva, kuri iš pradžių buvo sukurta jam tarnauti, dabar jam priešinasi. Norėdamas valgyti duonos, žmogus turi išlieti daug prakaito.

Sunkiausia iš visų žmogaus nuodėmės pasekmių – tai jo paties asmenybės sugadinimas, tapimas nusidėjėliu, priešišku Dievui. Tapęs tokiu, žmogus jau nebedera su Dievo charakteriu. Dievas yra šventas ir teisus, o žmogus – jau nusidėjėlis, neteisus ir suteptas. Dėl tokio priešiškumo Dievui, Dievo teisingumas paskelbė Adomui mirties bausmę, kaip jis ir buvo įspėtas tą dieną, kai Dievas jį paskyrė žemės valdovu Edeno sode.⁴ Žmogus dabar „dvasiškai miręs“ Dievo akyse, nes yra nusidėjėlis, ir turės patirti fizinę mirtį bei Dievo teismą.

Tačiau prieš Dievui tiesiogiai paskelbiant bausmes Adomui ir jo žmonai, Dievas susidorojo su šėtonu. Tai Jis padarė, ištaręs jam griausmingus savo plano žodžius, žadančius šėtono blogio plano žemėje sunaikinimą.

Dievas išsakė savo „Aš padarysiu“ pažadus, sugriausiančius šėtono blogio plano įgyvendinimą žemėje. Jis paskelbė atvirą kovą su tuo planu, kad nugalėtų jį ir jo autorių:

„Ir VIEŠPATS Dievas tarė gyvatei: „Kadangi tai padarei, tu prakeikta labiau už visus galvijus ir už visus lauko žvėris; savo pilvu vaikščiosi ir esi dulkes per visas savo gyvenimo dienas; ir aš padėsiu priešiškumą tarp tavęs bei moters ir tarp tavo sėklos bei jos sėklos; ta sutrins tavo galvą, o tu sutrinsi jos kulnį“.

(Pradžios 3:14-15)

Veikdamas per gyvatės pavidalą, šėtonas pasiekė savo tikslą, kurį turėjo prieš Adomą ir jo žmoną. Jo gudrumas ir poreikis likti nepastebėtam paskatino jį pasinaudoti bendrininku, nesukeliančiu įtarimų. Atsižvelgdamas į tai, Dievas pirmiausia susidorojo su pačia gyvate ir paskelbė jai bausmę, kurią ji turės kentėti „labiau už visus lauko žvėris“ už bendrininkavimą su šėtonu jo nusikaltime. Tačiau šis „laukinis žvėris“ buvo tik, taip sakant, „pasiuntinukas“,⁵ vyk-

dant ryžtingo Dievo priešininko veiklą. Šėtonas buvo tikrasis sumanytojas gyvatės užnugary. ⁶ Todėl, susidorojęs su jo bendrininku, Dievas atkreipia dėmesį į tą, kuris sugalvojo šį maištingą planą, ir pareiškia savo ketinimą jį sužlugdyti.

„Aš padarysiu“, – sako Dievas šėtonui, ir šėtonas jau antrą kartą girdi Dievo jam skirtą nuosprendį. ⁷ Šiuo „Aš padarysiu“ Dievas atskleidžia savo plano pagrindus, kuriais tiesiogiai prieštarauš šėtono veiklai žemėje ir sėkmingai jį sunaikins.

Pradžios 3:15 yra dažnai vadinama „protevangeliu“ – pirmuoju ir pamatiniu evangelijos skelbimu. Taip ir yra. Joje išdėstomi pagrindiniai Dievo plano žmogui išgelbėjimo klausimai, kurie vėliau išryškėja kaip Viešpaties Jėzaus Kristaus – „moters sėklos“ gelbėjančios veiklos detalės. Tačiau svarbu suprasti, kad šis Dievo paskelbimas susijęs ir su tuo, ką šėtonas padarė įgyvendindamas savo piktą planą žemėje. Čia Dievas paskelbia ne vien, kad Jis paliks žmogų ir žemę šėtono valdžiai, bet, svarbiausia, – kad Jis kovos su tuo, ką šėtonas padarė, ir „sutrins“ šėtono galvą.

Šis šėtono galvos „sutrinimas“ aiškiai rodo, kad bus sunaikinta tai, ką jis padarė įgyvendindamas savo piktajį planą žemėje ir tapdamas „pasaulio kunigaikščiu“. Jo galva bus „sutrinta“ arba sutraiškita „moters sėklos“, kuriai „kulną sutrins“ jai besipriešinant šėtonas. Akivaizdu, kad skirtingi aprašymai apie tai, ką kiekvienas iš jų patirs, vaizduoja šėtoną, patirsiantį smūgį, kuris užbaigs jo karjerą. „Pėdos sutrinimas“ palyginus su „galvos sutrinimu“ arba sutraiškymu yra tik laikinas sužalojimas. Galva yra gyvybingumo centras, kurios išorėje atsispindi visi gyvenimo požymiai, o viduje yra mąstymo mechanizmas, valdantis gyvenimą. „Galvos sutrinimas“ arba sutraiškymas vaizduoja gyvybingumo ir gebėjimo toliau funkcionuoti sunaikinimą. Šis posakis, kartu su panašaus pobūdžio posakiais, tokia prasme jau seniai vartojamas apibūdinti prieš sunaikinimą. ⁸ Būtent tokį sunaikinimą ir paskelbė Dievas šėtonui tuo metu.

Sunaikinus šėtoną, jo blogio planas žemėje būtų veiksmingai sužlugdytas. Tai, žinoma, yra Dievo paskelbto plano tikslas. Užtuot pasidavęs šėtono blogio planui žemėje ir susitaikęs su žmonių pra-

radimu, Dievas paskelbė savo ketinimą nugalėti blogio planą ir sunaikinti šėtono uzurpuotą valdžią žemėje. Tai darydamas, Dievas išreiškė savo ketinimą vis dar panaudoti žmogų pagal savo pirminį planą ir susigražinti žemę sau bei per žmogų atkurti savo viešpatavimą joje. Šitaip žemė ir žmogus netaptų šėtono piktų planų dalimi. Bet atvirksčiai, įgyvendindamas savo planą Dievas juos susigražintų ir taip išaukštintų savo šlovę ir tai, kad Jis, ir tik Jis vienas, yra vertas pagarbos, šlovės ir garbinimo iš savo kūrinijų.⁹

Todėl Dievo atsakas į šėtono piktų planų įgyvendinimą buvo pareiškimas, kad Jis neleis tam įvykti žemėje. Jis pasirūpins, kad jo planas būtų sunaikintas bei kad būtų atkurta Jo viešpatystė žemėje ir kad Jis tai padarys per žmoniją, net jei ji dabar yra susivienijusi su tuo piktuoju planu.

Nors šioje knygoje bus išsamiau nagrinėjamas Dievo planas atgauti žemę, būtų naudinga trumpai aptarti keletą kitų ištraukų, kurios nuo pat pradžių patvirtina, kad Dievas paskelbė šėtonui būtent tai, ką Jis padarys.

8 PSALMĖ. Šios psalmės dalis jau buvo aptarta pirmame skyriuje, kalbant apie tai, kaip Dievas sukūręs žmogų jam suteikė viešpatavimą žemėje. Tačiau ši Dovydo psalmė nėra tiesiog pasakojimas apie tai, ką Dievas padarė, sukūręs žmogų. Šioje psalmėje Dovydas nagrinėja Dievo planą pristatyti pranašautą „moters sėklą“, „žmogaus sūnų“, ir taip atkurti „viską padedant po jo kojomis“.

„O VIEŠPATIE, mūsų Viešpatie, koks puikus tavo vardas visoje žemėje! Tu pastatei savo šlovę virš dangų. Iš kūdikių ir žindomųjų burnos tu paruošei stiprybę dėl savo priešų, kad nutildytum priešą ir keršytoją. Kai įsižiūri į tavo dangus, tavo pirštų darbą, į mėnulį ir žvaigždes, kurias tu išdėstei; kas yra žmogus, kad jį atsimeni, ir žmogaus sūnus, kad jį aplankai? Nes tu padarei jį truputį žemesnį už angelus ir apvainikavai jį šlove ir garbe. Tu davei jam valdyti tavo rankų darbus; tu visa padėjai po jo kojomis: visas avis ir jaučius, taip, ir lauko žvėris; oro skrajūnus, jūros žuvis ir visa, kas eina jūrų takais.

*O VIEŠPATIE, mūsų Viešpatie, koks puikus yra tavo vardas
visoje žemėje!“*

(8 Psalmė)

Šioje psalmėje Dovydas išaukština Dievo darbų žemėje didybę. Atsižvelgiant į Jo sukurtos dangaus karalystės didybę, atrodytu, kad Dievui nebūtina rūpintis tuo, kas vyksta čia, palyginti mažoje Jo kūrinijos dalyje. Tai, kas paprastam žmogui gali atrodyti nesuderinama, Dovydui nebuvo jokia mįslė. Kodėl Dievas „atsimena“ žmogų ir kodėl Jis „aplanko“ žmogaus sūnų? Todėl, kad Jis sukūrė žmogų viešpatauti žemėje, ir Jis visiškai neatsisakė savo pirminio plano. Dievas įgyvendins savo planą – nugalės priešą ir keršytoją bei padarys savo vardą „puikų visoje žemėje“, ir bus atkurta pirminė žemės valdžia, kuri buvo duota žmogui Dievo šlovei žemėje. Būtent Dovydo sūnus bus tas pažadėtasis „žmogaus sūnus“, per kurį bus atkurta žemės viešpatija, o žemė bus atimta iš priešo Dievo šlovei. Būtent dėl to Dovydas gieda apie Dievo daromų darbų žemėje didybę.

Tai, ką Dovydas giria šioje psalmėje, minima 2-ame Laiško hebrajams skyriuje, kur autorius paskelbia Dievo ketinimą sau pavergti pasaulį.

„Nes ne angelams jis pajungė ateinantį pasaulį, apie kurį kalbame. Bet kažkas vienoje vietoje paliudijo, sakydamas: „Kas yra žmogus, kad jį atsimeni? Arba žmogaus sūnus, kad jį aplankai? Tu padarei jį truputį žemesnį už angelus; apvainikavai jį šlove bei garbe ir pastatei jį virš savo rankų darbų; visa padėjai po jo kojomis pavaldumui“. Nes tame, kad visa padėjo po juo pavaldumui, jis nepaliko nieko, kas nebūtų po juo padėta. Bet dabar dar nematome, kad visa padėta po juo.“

(Hebrajams 2:5-8)

Pasaulio padėjimas Jo pavaldumui yra Dievo planas šiai žemei. Jis nepadėjo jos angelų pavaldumui nei paliko jos šėtono ir jo angelų valdžiai, tačiau, kaip liudija 8-ta Dovydo psalmė, Dievas neatsisakė savo pirminio tikslo, bet ketina atgauti žemę ir pavergti ją sau

per žmogų. (Tačiau, kaip parašyta hebrajų šventiesiems, šio plano įgyvendinimas „dar nematomas“). Dievas nepaliks žemės valdymo užgrobdėjo rankose, bet susigrąžins tai sau.

Šalia to reikėtų pažvelgti į keletą iš daugybės Rašto nuorodų apie Viešpatį, kuris save paskelbia „visos žemės Karaliumi“. Tokia terminologija patvirtina Dievo tikslą susigrąžinti žemę į savo rankas ir sunaikinti šėtono planą daryti joje blogį.

„Visos tautos, plokite rankomis; šaukite Dievui triumfo balsu. Nes aukščiausiasis VIEŠPATS yra baisus, jis yra didis visos žemės Karalius“.

(Psalmių 47:1-2)

„Tebūna jie suglumę ir tenerimauja per amžius; taip, tebūna jie sugėdinti ir tepražūna; kad žmonės žinotų, jog tu, kurio vienintelio vardas JEHOVA, esi aukščiausiasis visai žemei“.

(Psalmių 83:17-18)

„Ir šitų karalių dienomis dangaus Dievas įkurs karalystę, kuri niekada nebus sunaikinta; ir ta karalystė nebus palikta kitai tautai, bet ji sutrupins ir sunaikins visas šitas karalystes, ir stovės per amžius“.

(Danieliaus 2:44)

„Aš mačiau nakties regėjimuose, ir štai su dangaus debesimis atėjo tarsi žmogaus Sūnus ir atėjo prie dienų Senolio ir buvo privestas jo akivaizdon. Ir jam buvo duota valdžia, šlovė ir karalystė, kad visos tautos, tautybės ir kalbos jam tarnautų; jo valdžia – amžina valdžia, kuri nepraeis, ir jo karalystė tokia, kuri nebus sunaikinta“.

(Danieliaus 7:13-14)

„Ir VIEŠPATS bus visos žemės karalius; tą dieną bus vienas VIEŠPATS ir jo vardas vienas“.

(Zacharijo 14:9)

Iš šių kelių nuorodų turėtų būti akivaizdu, kad Dievo atsakas į šėtono blogio plano įgyvendinimą žemėje nebuvo tiesiog susitaikymas su tuo. Atvirksčiai, iš Jo nedelsiamo pareiškimo Pradžios knygos 3:15 ir iš vėlesnių pareiškimų matyti, kad Dievas atvirai prieštaravo šėtono blogio planui žemėje ir išsamiai išdėstė savo ketinimus tai sunaikinti.

Taigi Dievas metė iššūkį šėtono užgrobtai valdžiai žemėje tą pačią dieną, kai šėtonas pajungė savo piktajį planą žemėje ir tapo „pasaulio kunigaikščiu“. Nuo tos akimirkos, kai Edeno sode Dievas paskelbė savo planą atgauti žemę, šėtonas įsitraukė į kovą su Dievu, stengdamasis sutrukdyti Dievo ketinimui. Kova už savo, kaip „pasaulio kunigaikščio“, pozicijos išlaikymą buvo jo rūpestis, nes jis suprato, kad Dievas atvirai pasipriešino jo pozicijai ir to nepaliks be atsako.

Todėl šėtonas ėmėsi veiklos, kad sutrukdytų Dievui susigrąžinti valdžią į savo rankas. Kova dėl žemės valdžios išlaikymo dabar užėmė visas šėtono mintis. Jo gudrus žemės valdymo užgrobimas atsidūrė pavojuje. Dievas aiškiai išreiškė prieštaravimą šėtono piktam planui įsiskverbti į žemiškąją sferą, todėl šėtonas turi pasipriešinti tam, ką Dievas pasakė, kad padarys.

Tačiau tai, ką Dievas tą dieną paskelbė Edeno sode, iš tiesų buvo tik dalis Jo atsako į šėtono blogio planą ir jo įgyvendinimą. Tai buvo ta dalis, kurią Jis ištarė ir atskleidė tiek šėtonui ir jo bendrininkams, tiek žmogui. Tai buvo ta dalis, kurią Jis norėjo atskleisti tuo metu. Jis atvirai kovos su tuo, ką šėtonas padarė žemėje, ir susigrąžins žemiškąją sferą sau ir savo šlovei. Tačiau Dievas tuo metu neatskleidė kitos savo plano dalies dėl šėtono ir jo piktojo plano. Jis tai laikė griežtoje paslapyje, pasilikdamas sau galimybę tai atskleisti tik sau tinkamu laiku. Dabar tai yra atskleista ir Rašte vadinama Jo „paslaptimi“. Jis atskleidė ją, kai išsirinko Paulių kaip visiškai naują apaštalą ir su juo pradėjo dabartinę savo malonės ūkvedybą mums, pagonims. Atskleisdamas „paslaptį“, Dievas atskleidė savo „paslėptą išmintį“, kaip moko apaštalas Paulius 1 Korintiečiams 2:6-10.¹⁰ Dievas atskleidė savo genialumo ir išminties meistriškumą, kaip Jis susidorojo su visais šėtono blogio planais.

Šis Dievo „paslėptos išminties“ klausimas bus išsamiau aptariamas septintajame skyriuje. Tuo tarpu dabar būtų naudinga trumpai aptarti pagrindinius jo aspektus.

„Paslaptis“ – Dievo „paslėpta išmintis“

Kai pakilęs į dangų Viešpats Jėzus Kristus netikėtai vėl pasirodė iš dangaus Sauliui iš Tarso, kaip aprašyta Apaštalų darbų knygos 9 skyriuje, tai buvo neeilinis įvykis. Viešpats pašaukė Saulių (Paulių) kaip visiškai naują apaštalą – „pagonių apaštalą“¹¹ – ir išsiuntė jį su žinia, kurią Dievas anksčiau slėpė savyje. Ta žinia, šalia kitų temų, apėmė ir tai, kad Dievas laikinai atidėjo savo ypatingą planą bei santykius su savo tauta – Izraeliu ir atsigręžė į pagonis; ir kaip Jis atidėjo savo rūstybės dieną ir pradėjo savo malonės ūkvedybą pagonims; ir kaip Jis ketina sukurti „naują sutvėrimą“, naują būtybę žemėje, „vieną naują žmogų“, vadinamą „bažnyčia, Kristaus kūnu“. Visa tai ir dar daugiau buvo visiškai nauja ir nebuvo tai, ką Dievas darė „praeityje“.¹² Tai nebuvo net tai, ką pats Viešpats darė ar sakė, kai buvo žemėje atėjęs pas Izraelį.¹³ Tačiau tai buvo dalis to, ką Dievas apreiškė Pauliui kaip „Kristaus paslaptį“, kurią Jis „laikė paslapyje nuo pasaulio sutvėrimo“.¹⁴

Šis didis Dievo įvestas ūkvedybos pokytis, susijęs su Pauliaus išrinkimu, nėra tai, ką Jis padarė tiesiog užsigeidęs. Dievas tai buvo suplanavęs nuo pat pradžių, bet nebuvo to atskleidęs. Laikydamas tai paslapyje, Jis padarė, kas buvo nepaprastai išmintinga, kas buvo Jo išminties reikalas – Jis pagavo gudrųjį jo paties gudrybėje – t. y., šėtoną, laikiusį save tokiu pat išmintingu kaip Dievas ir nusipelnisiu tokios pačios pagarbos kaip Dievas.

1 Korintiečiams 2:6-8 Paulius aiškina jam patikėtą paslapties apreiškimą kaip „Dievo išmintį paslapyje, paslėptą išmintį, kurią Dievas anksčiau pasaulio paskyrė mūsų šlovei“. Laikydamas paslapyje tai, ką Jis planavo padaryti įvedant naują ūkvedybą su „naujo sutvėrimo“ sukūrimu ir su tuo susijusia šlove, Dievas išmintingai pasirūpino savo tikslų įgyvendinimu. Dievas pasirūpino, kad

šėtonas įpultų į savo paties tariamo sumanumo spąstus. Dievas pasirūpino, kad šėtonas padarytų tai, kas ne tik užantspauduotų jo blogio plano sunaikinimą žemėje, bet ir užtikrintų jo blogio plano sunaikinimą dangiškoje karalystėje!

Nuo pat pradžių Dievas planavo sunaikinti visą šėtono blogio planą – jo įgyvendinimą dangaus sferoje su angelais ir žemėje su žmonėmis. Jis visą laiką planavo atgauti abi sferas iš šėtono užgrobtos viešpatavimo ir atkurti jas savo viešpatavimui ir šlovei. Tačiau Dievas nuslėpė tai, kas buvo susiję su Jo planu susigrąžinti dangaus vietas. Edene Jis atvirai paskelbė savo planą susigrąžinti žemiškąją sferą, kaip buvo nAGRINĖTA Pradžios 3:15, bet nieko neminėjo apie tai, kad bus atgautos ir dangaus vietos. Dievas apie tai nutylėjo, kad pagautų išmintingąjį šėtoną jo paties gudrybėje.

Kad Dievas būtent taip ir padarė, Paulius mums parašė 1 Korintiečiams 2:8 ir išsamiai apie tai aiškina visuose savo laiškuose.

„Kurios (paslapties) niekas iš šio pasaulio kunigaikščių nežinojo, nes jeigu jie būtų ją žinoję, jie nebūtų nukryžiuavę šlovės Viešpaties“.

(1 Korintiečiams 2:8)

Jei „šio pasaulio kunigaikščiai“¹⁵ būtų žinoję, ką Dievas laikė paslapyje, jei šėtonas ir jo bendrai būtų iš anksto žinoję, ką Dievas „anksčiau pasaulio paskyrė mūsų šlovei“ šioje naujoje malonės ūkvedyboje, jie niekada nebūtų nukryžiuavę Viešpaties Jėzaus Kristaus. Paskatinęs Kristaus nukryžiuvimą šėtonas net nenumanė, kad visas jo blogio planas yra pasmerktas žlugti. Geriausiu atveju jis suprato galimą žemiškosios karalystės praradimą, bet dangaus karalystė jo įsitikinimu nebuvo pavojuje, ypač dėl to, kad Dievas naudojo „žemesnius už angelus“ sutvėrimus.¹⁶ Tačiau šėtono mąstymas buvo klaidingas, ir jo paties gudrybė bei išmintis jį nuvylė. Jėzaus Kristaus kryžiaus genialumu Dievas pasinaudojo, kad įtvirtintų savo Sūnų kaip „šlovės Viešpatį“ virš visko ir suteiktų Jam „naują sutvėrimą“ iš išgelbėtų žmonių, kuriuo Jis galėtų sau susigrąžinti dangaus vietas. Viešpaties Jėzaus Kristaus kryžius pasiro-

dė esąs „Dievo jėga ir Dievo išmintis“, visiškai sunaikinęs šėtono blogio planą ne tik žemėje, bet ir danguje.

Pagal šį „Dievo išminties paslapties“ apreiškimą apaštalas Paulius savo laiškuose nuolat nagrinėja „dangaus vietose“ esančių „kunigaikštysčių ir valdžių“ klausimą. Jis išsamiai aprašo Dievo jam apreikštą planą, kad Kristus tapo visų kunigaikštysčių ir valdžių galva, kad dangaus sferoje esančios valdžios bus sutaikytos su Juo, ir kaip visa tai yra „daugeriopa Dievo išmintis“ ir „amžinasis tikslas, kurį Jis sumanė Kristuje Jėzuje, mūsų Viešpatyje“.¹⁷ „Paslapties“ apreiškimas atskleidžia „daugeriopą Dievo išmintį“, kuri savo ruožtu atskleidžia Dievo planą visiškai sunaikinti visą šėtono blogio planą. Jis taip pat visapusiškai parodo Dievo neprilygstamą genialumą ir neabejotiną Jo asmenybės, charakterio ir esybės didybę, dėl kurios tik Jis vienas yra vertas šlovės, gyriaus ir garbinimo iš savo kūrinijos.

Vėlgi – šis Dievo išminties ir atsako į šėtono blogio planą tikslas nebuvo visais laikais žinomas. Pirmą kartą jis buvo apreikštas kartu su Pauliaus išgelbėjimu. Iki tol buvo taip, kaip Paulius parašė Romiečiams 16:25. Tai buvo „nutylėta nuo pasaulio pradžios, bet dabar atskleista“. Pats šėtonas apie tai pirmą kartą išgirdo tik tada, kai Dievas liepė Pauliui tai skelbti. Tuo momentu šėtonas ir jo kunigaikštystės bei valdžios danguje susidūrė su „daugeriopa Dievo išmintimi“.

Iš šio trumpo įvado į Dievo „paslėptą išmintį“ matome, kad Dievo atsakas į šėtono blogio planą buvo dvejopas. Tai, ką Jis atvirai paskelbė apie savo ketinimą nuversti šėtono uzurpuotą viešpatavimą žemėje, buvo tik dalis to, ką Jis ketino padaryti per Kristų. Dangaus vietos taip pat bus atgautos, bet Dievas tai „laikė paslėpęs savyje“, kol neatskleidė to Pauliui, o per jį ir visam pasauliui.

Nuo tos dienos, kai Adomas ir Ieva buvo išvaryti iš Edeno sodo, iki tada, kai Viešpats netikėtai iš dangaus pasirodė Pauliui ir jam atskleidė „Kristaus paslaptį“, tiek Dievo planas, tiek šėtono priešiška politika buvo tiesiogiai susiję su Dievo planu susigrąžinti žemę. Esant tokiai situacijai, ši šėtono ir jo piktų planų apžvalga dabar pereis prie įvykių, kurie klostėsi, kai Dievas įgyvendino savo planą žemei, o šėtonas stengėsi tai sugriauti.

Santrauka

Neįvyko tai, ko šėtonas neabejotinai tikėjosi, sugalvojęs ir įgyvendinęs savo piktą planą. Užuoat nusileidęs šėtono planui tapti „lygiu Aukščiausiam“, Dievas aiškiai pasipriešino tam, ką padarė šėtonas. Ugnies ežeras buvo sukurtas kaip vieta šėtonui ir jo angelams. Tačiau Dievas nusprendė ne vien tik įmesti juos į ugnies ežerą, bet ir nuversti šėtoną kaip žemės valdžios užgrobėją ir „pasaulio kunigaikštį“. Dievas pateikė planą paskelbdamas, kad atgaus žemiškąją karalystę ir toliau naudosis žmogų savo pirminiam tikslui. Jis atkurs savo viešpatavimą žemėje per žmogų ir taip sunaikins šėtono blogio planą žemėje.

Dievo planas atgauti žemę buvo atvirai paskelbtas šėtonui ir žmogui, bet Dievas nutylėjo dalį savo plano, kurį Jis daug vėliau atskleidė apaštalui Pauliui. Jis „nutylėjo“ apie savo planą susigrąžinti ir dangaus vietas, ir tai turėjo būti įvykdyta sukuriant „naują sutvėrimą“ žemėje. Tokiu būdu savo „daugeriopa išmintimi“ Dievas užtikrina visų šėtono blogio planų sunaikinimą tiek žemėje, tiek danguje.

Kadangi „Kristaus paslaptis“ nebuvo atskleista nei šėtonui, nei žmogui, tai į Dievo planą atgauti žemę šėtonas atsakė savuoju, kad trukdytų Dievo ketinimams žemėje. Šėtonas parengė konkretų blogio planą, kuriuo jis stengėsi išlaikyti žemę savo įtakoje. Dabar mūsų dėmesys bus nukreiptas į šį blogio planą.

¹ Pvz., *Pakartoto įstatymo 4:24; 5:9; 6:14-15. Dievo pavydas yra tobulus pavydas, ginantis Jo Šventumą ir tai, kas priklauso vien Jam kaip Kūrėjui. Pavydėdamas to, kas priklauso Jam, Dievas gina savo valią ir reaguoja į bet kokius Jo charakterio ir esybės pažeidimus.*

² *Ugnies ežero sukūrimas galėjo turėti poveikį, sustabdant šėtono suteršimų plitimą angelų pasaulyje. Akivaizdi skaudžių pasekmių baimė galimai sustabdė maištavimo prieš Dievą plitimą.*

³ *Pradžios 3:17-19.*

⁴ *Pradžios 2:15-17.*

- ⁵ Kaip ir Ezekielio 28 skyriuje, „Tyro kunigaikštis“ buvo matomas valdovas, per kurį šėtonas veikė užkulisiuose. Šėtonas buvo „Tyro karalius“, tikroji jėga, stovinti už „Tyro kunigaikščio“ piktžodžiavimo. Panašiais slaptais būdais jis veikė ir kitomis progomis, įskaitant Judo išdavystę, ir tai, ką šėtonas dar padarys per „nuodėmės žmogų“ Viešpaties dieną.
- ⁶ Todėl šėtonas Apreiškimo 12:9 ir 20:2 vadinamas „sena gyvate“, o Paulius 2 Korintiečiams 11:1-15 jį apibūdina kaip „suvedžiojusį levą“.
- ⁷ Pirmąjį nuosprendį šėtonas išgirdo dėl pirminio jo širdies nusikaltimo, kai jis dar buvo „pateptasis kerubas, kuris dengia“. Dievas jam pasakė: „todėl aš išmesiu tave iš Dievo kalno kaip suterštą; ir išnaikinsiu tave, o dengiantis kerube, iš ugningų akmenų tarpo.“ (Ezekielio 28:16).
- ⁸ Plg. su daugybę senovės literatūroje randamų išsireiškimų, kuriuose kalbant apie priešą nugalėjimą ir pan. vartojama frazė „su-traiškyti kito galvą“.
- ⁹ Apreiškimo knygoje, kur išdėstomi Dievo plano, skirto įvykdyti Pradžios 3:15, kulminacijos detalės ir šėtono viešpatavimo žemėje sunaikinimas, pakartotinai apibūdinamas Viešpats Jėzus Kristus kaip tas, kuris „vertas gauti galią, turtus, garbę, šlovę ir palaiminimą“ (pvz., Apreiškimo 5:11-14; 7:9-12). Tik Viešpats yra vertas gauti šias gėrybes iš kūrinijos. Šėtonas nėra vertas gauti to, ko siekė, ir Dievo planas atgauti žemę tai išryškina bei parodo per visą jo įgyvendinimą.
- ¹⁰ „Nors mes kalbame išmintį tarp tobulųjų, tačiau ne šio pasaulio išmintį nei šio pasaulio kunigaikščių, kurie eina niekais; bet mes kalbame Dievo išmintį paslapyje, tai yra, paslėptą išmintį, kurią Dievas anksčiau pasaulio paskyrė mūsų šlovei; kurios niekas iš šio pasaulio kunigaikščių nežinojo, nes jeigu jie būtų ją žinoję, jie nebūtų nukryžiuavę šlovės Viešpaties“. (1 Korintiečiams 2:6-8).
- ¹¹ Romiečiams 11:13.
- ¹² Efeziečiams 2:11 ir toliau.
- ¹³ Romiečiams 15:8.
- ¹⁴ Pvz., Efeziečiams 3:1-12; Romiečiams 16:25-27; Kolosiečiams 1:25-27.
- ¹⁵ Šis posakis apima ne tik žemiškus valdovus. Jis taip pat reiškia ir šėtoną bei jo pasekėjus. Šis klausimas bus išsamiau aptartas 7 skyriuje.
- ¹⁶ Žr. taip pat Psalmių 115:16. Šėtonas žinojo, kad Dievas žemę davė „žmonių vaikams“.
- ¹⁷ Pvz., Efeziečiams 1:8-10; 1:19-23; 3:9-12; Kolosiečiams 1:15-20.

3 SKYRIUS

ŠĖTONO, KAIP „PASAULIO KUNIGAİKŠČIO“, BLOGIO POLITIKA

Kaip Dievas žaibiškai sureagavo į šėtono blogio plano įgyvendinimą žemėje, taip ir pastarasis nesiruošė sėdėti rankų sudėjęs. Laikydamasis savo paties nusistatyto tikslo būti Dievo priešu, šėtonas nusprendė aktyviai veikti savo užsigroboje srityje ir stengtis sėkmingai sutrukdyti Dievui įgyvendinti Jo ketinimus susigrąžinti žemės viešpatavimą. Dievo paskelbtas planas susigrąžinti žemę buvo rimtas kišimasis į šėtono piktąjį planą. Galimybei įsikurti trokštamoje padėtyje danguje ir užimti tris sostus bei tapti „lygiu Aukščiausiam“ buvo smarkiai sutrukdyta Dievui paskelbus apie savo ketinimus. Kad įgyvendintų savo piktąjį planą, šėtonas pirmiausia turėjo sėkmingai įveikti Dievo planą susigrąžinti žemę. Tuomet jis be abejonės galėtų be jokių kliūčių pakilti į tas tris valdžios ir viešpatavimo pozicijas bei tinkamai veikti „kaip Aukščiausiasis“.

Jam reikėjo sugalvoti konkretų planą, kaip sutrukdyti Dievo veiksams. Šėtonas turėjo sugalvoti „pasaulio kunigaikščio“ politiką¹, kuri jam leistų valdyti žemės reikalus taip, kad jis galėtų trukdyti Dievui vykdyti Jo veiklą. Reikėjo blogio politikos, neutralizuojančios Dievo veiklą žemėje, kad galiausiai būtų įgyvendintas bendras blogio planas. Būtent tokią blogio politiką ir sukūrė šėtonas, ir jis ją iš karto įgyvendino, kad galėtų reaguoti į grėsmingą Dievo veiklą jo užgroboje karalystėje.

Pradedant 4-uoju Pradžios knygos skyriumi mums pateikiamas istorinis pasakojimas apie šėtono veiklą, kai jis pradėjo įgyvendinti savo blogio politiką žemėje. Tai, kas užrašyta keliuose Pradžios knygos skyriuose, geriausiai galima suprasti pirmiausia atkreipiant dėmesį bent į dvi konkrečias Šventojo Rašto ištraukas, šiek tiek paaiškinančias šėtono blogio politikos pobūdį.

Šio pasaulio eiga

Efeziečiams 2:1-3 apaštalas Paulius aprašo, kaip prieš Dievui mus išgelbėjant malone per tikėjimą Jėzumi Kristumi, mes iš prigimties buvome „rūstybės vaikai“. Mes buvome „mirę nusizengimuose ir nuodėmėse“, pykdydami Dievo šventumą ir teisumą. Mes nesistengėme patikti Dievui, o savo neteisiais ir bedieviškais darbais tik rūstinome Jo tobulą teisingumą. Tačiau reikia pažymėti, kad taip elgdamiesi mes vykdėme šėtono, „šio pasaulio kunigaikščio“, norus. Savo „nusizengimais ir nuodėmėmis“ mes „gyvenome pagal šio pasaulio eigą“, vadovaudamiesi šėtono norais.

„Ir jis atgaivino jus, kurie buvote mirę nusizengimuose ir nuodėmėse; kuriuose praeityje vaikščiojote pagal šio pasaulio eigą, pagal oro valdžios kunigaikštį, dvasią, kuri dabar veikia neklusnumo vaikuose“.

(Efeziečiams 2:1-3)

„Šio pasaulio eiga“ yra šio pasaulio judėjimo į priekį veikla ir kelias, kuriuo jis eina. Tačiau Paulius čia nekalba apie astronominį kelią saulės sistemoje. Jis kalba apie moralinį šio pasaulio kelią, kuriame pasimato žmonių elgesio ir veiklos eiga.

„Eiga“, kuria eina šis pasaulis, yra priešinga Dievo valiai. Tai iš tiesų yra nuodėminga „eiga“, atitinkanti žmonių dvasinę mirtį Dievo akyse. Ypač svarbu pažymėti, kad tai yra eiga, atitinkanti šėtono troškimus. Iš tiesų, jis yra jos autorius, ir Paulius jį vadina aktyviai veikiančiu „neklusnumo vaikuose“, kurie ja seka.

Šėtonas nubrėžė „šio pasaulio eigą“. Siekdamas išlaikyti savo valdžią žemėje, jis nubrėžė – kaip dalį savo blogio politikos – kelią, kuriuo pasaulis turėtų eiti. Tai yra „eiga“, atitinkanti nuodėmingą žmogaus prigimtį ir todėl sukurianti elgseną arba įtakojanti gyvenimo būdą, susidedantį iš „kūno geidulių, tenkinančių kūno ir proto troškimus“. Tokiu būdu šėtonas nubrėžė šio pasaulio eigą, patenkinančią žmogaus nuodėmingą prigimtį ir pabrėžiančią bei sustipri-

nančią priešiskumą, egzistuojantį tarp Dievo ir žmogaus. Tokiomis priemonėmis jis veikia, kad sustiprintų savo gynybą prieš Dievo paskelbtą planą vis dar panaudoti žmogų. Taip pat jis stengiasi sustiprinti savo užgrobtos valdžios kontrolę.

Savo asmeninę „neteisybės prekybos“ eigą šėtonas įsteigė ir nurodė pasauliui ja sekti. Jis aktyviai veiks tarp žmonių, juos skatindamas maištauti prieš Dievą ir Jam priešintis, ir tai Dievui atrodys neįveikiama – taip šėtono blogio planas žemėje taps nepažeidžiamas, o jis pats – nenugalimas. Užgrobimu jis įgijo „pasaulio kunigaikščio“ titulą ir, vykdydamas savo blogio politiką, nubrėžė pasauliui eigą, jam užtikrinančią šio titulo išsaugojimą.

Pagrindinis šios „eigos“ tikslas – išprovokuoti Dievo pasipiktinimą žmogumi. Šėtono planas – priversti Dievą susidurti su tokiu maištingumu, priešiskumu ir bedievyste, kad Jis nesugebėtų įveikti žmogaus agresyvumo ir nepagarbos Jam ir todėl apleistų žmoniją kaip netikusią Dievo tikslui žemėje.

Garbinti kūrinį labiau nei Kūrėją

Romiečiams 1:18-32 pateikiama nemažai informacijos apie šėtono politiką, nukreiptą prieš Dievo planą atgauti žemę. Šioje ištraukoje apaštalas Paulius išdėsto pirmąją mūsų išgelbėjimo evangelijos dalį, kad dėl savo „bedieviškumo ir neteisumo“ pasaulis nusipelnė „Dievo rūstybės“. Paulius įvardina neigiamą žmogaus reakciją į Dievo sąmonės supratimą, žmogaus nepateisinamumą, žmogaus maištingumą kartu su pasibjaurėtiniais veiksmais bei „bjauriomis aistromis“ ir pasaulį persmelktą visomis formomis pasibjaurėtinės neteisybės bei bedievystės, kurios aiškiai liudija, kad nusipelnėme Dievo rūstybės ir teisingo teismo. Vėlgi – šėtonas šiam pasauliui nubrėžė „eigą“, atitinkančią žmogaus nuodėmingą prigimtį, kad įtvirtintų maištingumą prieš Dievą ir priešiskumą Jam. Žmogus savo nuodėminga prigimtimi noriai ir godžiai sekė ta eigą, sėkmingai priešindamasis Dievui ir nusipelnėdamas Dievo teismo.

Tačiau, apibūdindamas šio pasaulio nusipelnymą gauti Die-

vo rūstybę, Paulius atskleidžia keletą dalykų, suteikiančių gilesnę įžvalgą į šėtono blogio politikos prigimtį. Jis ne tik nubrėžė atviro maišto ir neteisumo „eigą“, bet į ją įtraukė ir baisią bedievybę, dėl kurios žmogus Dievui priklausantį garbinimą ir tarnystę perkelia pačiam šėtonui.

„Dėdamiesi esą išmintingi, jie tapo kvaili ir negendančio Dievo šlovę iškeitė į atvaizdą, panašų į gendančio žmogaus, paukščių, keturkojų žvėrių ir ropojančių būtybių. Todėl ir Dievas per jų pačių širdžių geidulius paliko juos nešvarumui, kad tarpusavyje gėdintų savo pačių kūnus; kurie Dievo tiesą iškeitė į melą ir garbino bei tarnavo sutvėrimui daugiau negu Kūrėjui, kuris yra palaimintas per amžius. Amen.“

(Romiečiams 1:22-25)

„Dievo tiesą iškeisti į melą ir garbinti bei tarnauti sutvėrimui labiau nei Kūrėjui“ yra tai, kas pasitarnauja šėtono blogio politikai. 25 eilutėje minimas „sutvėrimas“ iš esmės yra ne kas kitas, kaip tas „sutvėrimas“, kuris nori, kad jį garbintų ir jam tarnautų, kaip reikalauja jo blogio planas. Iš tiesų, kaip apaštalas Paulius pripažįsta ir kitoje ištraukoje, šėtonas bei jo angelai yra tie, kurie stovi už tautų stabmeldystės:

„Tad ką sakau? Ar kad stabas yra kažkas, ar tai, kas yra paaukota stabams, yra kažkas? Bet sakau, kad tai, ką pagonyms aukoja, aukoja velniams, o ne Dievui; o aš nenoriu, kad turėtumėte bendrystę su velniais“.

(1 Korintiečiams 10:19-20)

Šėtono blogio politika prieš Dievo planą atgauti žemę buvo iš esmės dvejopa. Jis šiam pasauliui nubrėžė „eigą“, kad patenkindamas žmogaus nuodėmingą prigimtį, pabrėžtų žmogaus maištingumą prieš Dievą ir dar labiau sustiprintų jo priešišumą. Šalia to priešininkas sumąstė, kad neigiamai reaguodamas į Dievą žmogus šėtonui skirs garbinimą ir tarnystę, teisėtai priklausančią vien „Kū-

rėjui, kuris yra palaimintas per amžius“.

Įvedęs šią blogio politiką, šėtonas ėmėsi veiksmų prieš Dievo planus atgauti savo nuosavybę. Jis ėmėsi priemonių, kad užtikrintų savo užgrobtą valdžią žemėje ir galėtų sutrukdyti Dievo įsikišimo veiksams žmogaus atžvilgiu.

Pradžios 4-11

Pradedant Pradžios 4 skyriumi Dievas aprašo įvykius žemėje, kuomet buvo atskleistas Jo planas susigrąžinti žemę, ir šėtonas susidūrė su būtinybe išlaikyti savo užgrobtą viešpatavimą. Šiuo metu ypač svarbus yra Pradžios 4-11 skyrių aprašymas. Šiuose skyriuose pateikiama pradinė šėtono blogio politikos, nukreiptos prieš Dievo susigrąžinimo planą, istorija. Pirmieji šėtono veiksmai buvo su tokiu įniršiu ir tokie žiaurūs, kad dėl to atsiradęs žmogaus nedorumas ir nuodėmingumas buvo bent du kartus nubaustas griežtu Dievo teismu. Iš tiesų šėtono blogio politika atrodė sėkminga. Jis sugebėjo taip sėkmingai vystyti „šio pasaulio eigą“, kad žmonės ėmė priešintis Dievui, ir Dievas „atidavė juos“ „nešvarumui“, „bjaurioms aistroms“ ir „netikusiam protui“, kaip Paulius rašo Romiečiams 1:18-32. Dievas „atidavė žmones“ „šio pasaulio eigai“ ir „daryti tai, kas netinkama“. Šėtono pasipriešinimo veiksmai tikrai įrodė, kad jis gali susidoroti su Dievo paskelbtais ketinimais. Atrodė, kad jis tarsi pastatė nepažeidžiamą tvirtovę, ir Dievas su tuo susitaikė. Tokį liudijimą pateikia Pradžios 4-11, kurį dabar panagrinėsime.²

Pradžios 4-11 aprašyme išsiskiria trys ypatingi įvykiai, kurie pasižymi žmonių piktumu ir žiaurumu, prisidėjusiu prie šėtono gebėjimo pasiekti savo blogio plano tikslą. Tai yra:

1. Abelio nužudymas ir to pasekmės.
2. „Dievo sūnų“ elgesys su žmonių dukterimis ir to pasekmės.
3. Babelio bokšto statyba ir to pasekmės.

Visi šie įvykiai buvo šėtono blogio politikos dalis, kad jis sustiprintų savo užgrobtą ir jam reikalingą valdžią. Šėtonas nuo pat

pradžią nešvaistė laiko, jis greitai pasinaudojo proga, susijusia su Kainu. Per Pradžios knygos 4-11 skyriuose aprašytą gana ilgą laikotarpį (apie 2000 metų) pasimato negailestinga šėtono blogio politikos veikla. Ji veikė tokiu mastu ir tokiu veiksmingumu, kad Dievas netgi nusprendė sunaikinti visą žmoniją, apart Nojaus ir jo šeimos. Bet tuoj pat po Tvano šėtonas pasiskubino atkurti savo blogio politikos planus, ir jo „eiga šiam pasauliui“ vėl buvo gražinta į vėžes bei įgijo tokią pačią įtaką kaip ir prieš tai.

Šie trys įvykiai buvo reikšmingi laimėjimai šėtonui ir jo blogio politikai. Jie atrodė suteikę jam pranašumą kovoje su Dievo planu atgauti žemę. Tačiau, kaip matysime, tai buvo trumpalaikis reiškinys. Dievo puolamieji manevrai pasisuko taip, kad atsirado kitas veiksnys, į kurį šėtonas turėjo sureaguoti ir stengtis tai įveikti.

Kainas ir Abelio nužudymas. Pradžios knyga 4:1-2.

Nors šėtono vardas ir nepasirodo Abelio nužudymo aprašyme, vėliau Raštai jį sieja su Kaino darbais. Šiuo atžvilgiu ypač reikšmingas yra pirmasis apaštalo Jono laiškas apie tuos, kurie yra aktyvūs velnio tarnai šventųjų tarpe:

„Nes šita yra žinia, kurią girdėjote nuo pradžios, kad mylėtume vienas kitą. Ne kaip Kainas, kuris buvo iš to nedorėlio ir nužudė savo broį. Ir kodėl jį nužudė? Kadangi jo darbai buvo pikti, o jo brolio – teisūs“.

(1 Jn 3:11-12)

Kainas buvo „iš to nedorėlio“. Jis ne tik buvo neišteisintas, bet ir aktyvus šėtono tarnas, ypač tuo, kad nužudė savo broį ir po to vykdė savo veiklą. Kaip „suviliotojai“ bei „netikri pranašai“, apie kuriuos rašė Jonas, „velnio vaikai“, šventųjų tarpe vykdydami šėtono sumanytą planą, taip pat elgėsi ir Kainas. Iš tiesų, šie „velnio vaikai“ sekė tuo pačiu keliu, kurį šėtonas buvo įsteigęs pačioje pradžioje

Kaino dienomis. Kainas nuo pat pradžios tarnavo šėtono reikalams ir jo blogio politikos įgyvendinimui. Jis tarnavo šiam reikalui, įtvirtindamas ir skleisdamas žemėje nedorumo „eigą“, sugalvotą „to nedorėlio“ šėtono. Todėl jo brolio Abelio nužudymas buvo ne tik Kaino nuodėmingos prigimties maištas prieš Dievą, bet ir tai, kas atitiko šėtono blogio politiką,

Todėl „Kaino kelias“ buvo tas pats kelias, kuriuo šėtonas norėjo, kad viskas vyktų žemėje iš pat pradžių. Prieštaraudamas Dievui, šėtonas įtvirtino Kaino gyvenimo eigą, grįstą blogais darbais. Jie buvo blogi ne tik dėl savo prieštaravimo Dievui, bet ir dėl savo atgrasumo Dievo šventumui ir teisumui. Neigiamas Kaino atsakymas Dievo apreikštam jo priimtinumui, kartu su atstumiančiu jo religinių darbų pasiūlymu, buvo jo blogo kelio pradžia. Šalia to jis tik dar daugiau maištavo prieš Dievą, „rūstaudamas“ dėl to, kad Viešpats atmetė jo auką. Užsirūstinęs Kainas savo ruožtu atmetė Dievą ir ėmėsi dar blogesnių darbų, kurie buvo palankūs „tam nedorėliui“, tuometiniam „pasaulio kunigaikščiui“.

Kainas ir toliau maištavo prieš Dievą ir, nužudęs savo brolių Abelį, Dievo akyse pasuko į didelį blogį. Nužudydamas brolių, jis žiauria neapykanta smogė Dievui, taip atkartodamas paties šėtono priešišumą ir neapykantą Dievo planui atgauti žemę. Šitaip šėtonas įvedė savo blogio politiką žemėje. Šėtono pradėta „šio pasaulio eiga“, tenkinanti žmogaus nuodėmingą prigimtį ir stiprinanti žmogaus priešišumą Dievui, prasidėjo nuo Kaino ir jo veiklos. Kaip teigia apaštalas Jonas, jo „kelias“ pradėjo „šio pasaulio eiga“, kurią šėtonas buvo numatęs. Pikti darbai, nedori savo prigimtimi ir įžeidžiantys Dievą, ypač nukreipti prieš Dievo teisius tarnus, yra šėtono „šio pasaulio eigos“ požymis. Tai, ką jis padarė per Kainą, dar labiau sustiprėjo, kai žmonės pradėjo daugintis žemėje.

Bendras šėtono blogio politikos etapų vystymasis pasimato Pradžios knygos 4 skyriuje, kai Kainas „nuėjo nuo Viešpaties akivaizdos“. Kainas „pastatė miestą“ „Nodo žemėje“ ir įsikūrė toli nuo Dievo akivaizdos. Jo palikuonys savo elgsena visiškai neparodė bendrystės su Dievu. Ypač reikėtų atkreipti dėmesį į tai, kas pasakyta apie Lamechą:

„Ir Lamechas tarė savo žmonoms: „Ada ir Cila, išgirskite mano balsą; jūs, Lamecho žmonos, klausykitės mano kalbos; nes aš užmušiau vyrą už mano žaizdą, jaunuolį už mano sužalojimą. Jei už Kainą bus atkeršyta septyneriopai, tai tikrai už Lamechą – septyniasdešimt septynis kartus“.

(Pradžios 4:23-24)

Akivaizdu, kad blogų darbų daugėjo, nes žmonės sekė keliu, kuris tenkino kūno geidulius ir „pildė kūno ir proto troškimus“. Lamecho veiksmai ir jo pasididžiavimas tik paliudija „eigą“, kuriaėjo pasaulis ir kuri pasitarnavo šėtono blogio politikos tikslams.

Paskutinėse Pradžios 4 skyriaus eilutėse pasakojimas grįžta prie Adomo ir levos, atgal prie „Viešpaties akivaizdos“. Jiems gimė dar vienas sūnus, kurį jie pavadino Setu, išreikšdami dėkingumą Dievui už tai, ką Jis darė. Tačiau ypač reikėtų atkreipti dėmesį į pastabą, susijusią su Setu tuo metu, kai jam gimė sūnus:

„Ir Setui, jam irgi gimė sūnus; ir jis pavadino jį vardu Enas; tuomet žmonės pradėjo šauktis VIEŠPATIES vardo“.

(Pradžios 4:26)

Su Setu ir jo sūnumi Enu akivaizdžiai įvyko šėtono eigos pristabdymas.³ Žmonėms besidauginant, Viešpats vis labiau buvo ignoruojamas ir apleistas. Tačiau Dievo veikla nebuvo sustabdyta ar neegzistavo. Tuo laiku Jis tęsė darbą Adomo ir levos linijoje ir taip pasiekė šėtono eigos sustabdymo efektą. Dievas iš pat pradžių nenusileido nei šėtono blogio plano įgyvendinimui žemėje, nei vėliau jo blogio politikos įvedimui.

Nors mums nėra pateiktos šio poveikio atsiradimo detalės, tačiau yra aiškiai nurodyta, kad greitos šėtono sėkmės sustabdymas įvyko. Esant tokiai situacijai (nors blogio politika buvo įtvirtinta ir „šio pasaulio eiga“ prasidėjusi), šėtonas dabar turėjo sustiprinti savo pastangas prieš Dievo planą atgauti savo nuosavybę. Būtent tai jis ir padarė.

„Dievo sūnūs“ ir žmonių dukterys. Pradžios 6-8.

Pirmose Pradžios knygos 6 skyriaus eilutėse aprašytas kitas šėtono blogio politikos veiksmas, kuriuo jis metė iššūkį Dievo veiklai su Setu, kad sustiprintų „savo pasaulį“ kovai prieš Dievo pažangą. Jis stengėsi tai padaryti sukeldamas žmonijos išsigimimą iki tokio nedorybės laipsnio, kad Dievas nebegalėtų panaudoti žmogaus, kaip Jis buvo sakęs, kad padarys. Žmonija buvo sugadinta per „Dievo sūnų“ ir „žmonių dukterų“ veiklą, kaip aprašyta Pradžios knygos 6:1-4:

„Ir įvyko, kai žmonių pradėjo daugėti ant žemės paviršiaus ir jiems gimė dukterų, Dievo sūnūs matė žmonių dukteris, kad jos gražios; ir jie ėmė jas į žmonas iš visų, kurias jie išsirinko. Ir VIEŠPATS tarė: „Mano Dvasia nesivaidys su žmogumi amžinai, nes jis yra ir kūnas; jo dienų dar bus šimtas dvidešimt metų“. Anomis dienomis žemėje buvo milžinų; taip pat po to, kai Dievo sūnūs įėjo pas žmonių dukteris ir jos pagimdė jiems vaikus, tie tapo galiūnais, kurie nuo seno buvo garsūs vyrai.“

(Pradžios 6:1-4)

Šis „Dievo sūnų“ su „žmonių dukterimis“ veiklos rezultatas – „žemėje buvo milžinų“ – rodo mums, kad tai nebuvo natūrali vyrų ir moterų sąjunga. Tuo metu vyko kažkas nenatūralaus.

Šie „Dievo sūnūs“ neabejotinai nebuvo paprasti žmonės.⁴ Veikiau jie (kaip dažnai reiškia pavadinimas „Dievo sūnūs“⁵) buvo angelai, veikę pagal šėtono taktiką, siekdami sustiprinti savo gynybą prieš Dievo veiklą. Liepdamas jiems palikti „savo buveinę“ danguje ir imti „žmonių dukteris“, šėtonas akivaizdžiai siekė, kad žmonių rasė būtų sugadinta ir įsitrauktų į vis baisesnę nedorybę bei maištavimą prieš Dievą, taip tapdama netinkama Dievui. Kad toks sugadinimas įvyko, liudija Pradžios 6 skyrius. Tai ne tik sukūrė „milžinus“, bet ir didelį blogį žemėje, kartu su griežtu Dievo teismu, kuris baigėsi visos žmonijos, išskyrus aštuonias sielas, sunaikinimu.

„Ir DIEVAS matė, kad žmogaus nedorybė žemėje buvo didelė, ir kad kiekvienas jo širdies minčių sumanymas nuolat buvo tik piktas. Ir gailėjosi VIEŠPATS, kad jis žemėje padarė žmogų, ir tai sukėlė sielvartą jo širdyje. Ir VIEŠPATS tarė: „Išnaikinsiu žmogų, kurį sutvėriau, nuo žemės paviršiaus; tiek žmogų, tiek gyvulį, tiek roplį, tiek oro skrajūną; nes gailiuosi, kad juos padariau“ [...] Taip pat ir žemė Dievo akivaizdoje buvo sugedusi, ir žemė buvo pripildyta smurto. Ir Dievas pažiūrėjo į žemę, ir štai ji buvo sugedusi; nes kiekvienas kūnas žemėje sugadino savo kelius“.

(Pradžios 6:5-7, 11-12)

Naudodamas šią papildomą taktiką, šėtonas sėkmingai sugadino žemės gyventojus – nedorumas dabar buvo „didelis žemėje“ ir viskas buvo atiduota „nuolatiniam piktam sumanymui“. Žemė buvo „pilna smurto“ ir „sugadinta“. „Šio pasaulio eiga“ žengė sparčiais žingsniais pagal šėtono blogio politiką ir atrodė atsiribojusi nuo Dievo kišimosi savo pareikštais ketinimais. „Pasaulio kunigaikščio“ šėtono blogio politika buvo neabejotinai kontroliuojanti ir energingai siekė savo tikslų. Jis sukūrė tai, ką apaštalas Petras savo laiške apibūdino kaip „bedievių pasaulį“.⁶

Tačiau šis šėtono veiklos intensyvėjimas sulaukė griežtos Dievo reakcijos – Jis nusprendė visiškai sunaikinti šį bjaurų sugedimą ir su juo susijusį didelį nedorumą. Kaip pasakojama, žemėje buvo vienas žmogus, kuris savo kartose nebuvo sugedęs, todėl jis ir jo palikuonys nebuvo sunaikinti Dievo. Dievas pasirūpino jo išgelbėjimu nuo teismo ir per jį Dievas toliau vykdys savo valdžios žemėje atgavimo planus.

„Tačiau Nojus rado malonę VIEŠPATIES akyse. Ši yra Nojus giminė: Nojus buvo teisus žmogus, tobulas savo kartose, ir Nojus vaikščiojo su Dievu“.

(Pradžios 6:8-9)

Nojus „rado malonę Viešpaties akyse“, nes jis nebuvo sugadintas – jis buvo „tobulas savo kartose“. Jis ir jo palikuonys nebuvo

sugadinti. Su jais (net jei Dievo teismas dėl šios sugadinančios šėtono taktikos reikštų visos kūrinijos galą) Dievo planas vis dar panaudoti žmogų pagal Jo paskelbtus ketinimus bus tęsiamas.

„Ir štai aš užleisiu vandenų tvaną ant žemės, išnaikinti po dangumi kiekvieną kūną, kuriame yra gyvybės kvapas; ir visa, kas yra žemėje, mirs. Bet su tavimi aš įtvirtinsiu savo sandorą; tu ateisi į arką, tu ir tavo sūnūs, ir tavo žmona, ir tavo sūnų žmonos su tavimi“.

(Pradžios 6:17-18)

Dievas sudarys sandorą su Nojumi ir jo „tobulos kartos“ žmonėmis. Dievo planas atgauti žemę ir sunaikinti šėtono blogio planą žemėje bus tęsiamas. Šis ypatingas šėtono blogio politikos etapas, susijęs su visišku žemės sugadinimu, bus sustabdytas sunaikinant visus sugedusius žmones ir nubaudžiant visa tai pradėjusius „Dievo sūnus“.

Potvynio detalės pateikiamos Pradžios knygos 7-8 skyriuose. Dievo nuosprendis šiems angelams, nors ir neaprašytas Pradžios knygos 6-8 skyriuose, yra aprašytas Petro ir Judo laiškuose.⁷ Taip juos nuteisdamas Dievas taip pat veiksmingai sustabdė bet kokias tolesnes panašias šėtono angelų veiklas. Perspektyva patirti tokią patį greitą nuosprendį tikrai sulaukė likusius angelus nuo tokios veiklos.

Pasibaigus tvano teismui mes greitai susiduriame su dar viena šėtono blogio politikos operacija.

Babelio bokštas. Pradžios knyga 11.

Po Nojaus sūnų kartų aprašymo (kur aprašyti jų palikuonys ir kur kiekvienas apsigyveno pagal savo kalbą, pagal savo gimines, pagal savo tautas), Pradžios knygos 11 skyriuje pasakojama, kaip įvyko žmonijos pasidalinimas. Nors po potvynio Dievas nurodė Nojui ir jo sūnums „daugintis ir pripildyti žemę“, jų išsisklaidymas po žemės paviršių nebuvo Dievo paklusnumo rezultatas. 11 skyriuje matome,

kad žmonijos išsklaidymas buvo paties Dievo sprendimas dar kartą nubausti žmoniją už didesnį maištingumą, kuris buvo dar vienas šėtono blogio plano veiksmas.

Nojaus sūnūs ir jų palikuonys iš pradžių nekalbėjo skirtingomis kalbomis ir nebuvo priversti gyventi atskirose šalyse:

„Ir visa žemė buvo vienos kalbos ir vienos šnekos“.

(Pradžios 11:1)

Po potvynio žmonės pasidaugino žemėje ir surengė prieš Dievą kitą ryžtingą maištą, sukėlusį žmonių padalinimą žemėje, kaip aprašyta Pradžios knygos 10 skyriuje:

„Ir įvyko, kad jiems bekeliaujant iš rytų jie rado lygumą Šinaro šalyje; ir ten apsigyveno. Ir jie sakė vienas kitam: „Nagi, pasidarykime plytų ir jas gerai išdekime“. Ir plytą jie turėjo už akmenį, o dumblą jie turėjo už statybinį skiedinį. Ir jie tarė: „Nagi, pasistatykime miestą ir bokštą, kurio viršūnė siektų iki dangaus; ir pasidarykime sau vardą, kad nebūtume išsklaidyti po visos žemės paviršių“.

(Pradžios 11:2-4)

Nusprendę, kad jie nebus „išsklaidyti po visą žemę“, žmonės vieningai ėmėsi tiesioginio nepaklusnumo Dievui. Toliau pasimato, kad šis maištas buvo ne tik Dievo valios, kad jie išsisklaidytų, pažeidimas. Tai buvo organizuotas sukilimas stoti į atvirą kovą su Dievu ir tvirtai susivienyti su šėtonu bei jo bendrais. Miesto su unikaliu bokštu statybos tikslas buvo „pasidaryti sau vardą, kad nebūtume išsklaidyti po visos žemės paviršių“. „Pasidarydami sau vardą“ žmonės norėjo įsitvirtinti kaip galingi bei įtakingi žemėje ir tapti jėga, su kuria reikėtų skaitytis. Taip jie norėjo veiksmingai užkirsti kelią Dievo valiai „pripildyti žemę“ (Pradžios 9:1).

Tačiau šis maištingumas nebuvo tik žmonių nuodėmingumo rezultatas – tai buvo ir šėtono blogio politika. Pasistatyti „bokštą, ku-

rio viršūnė siektų iki dangaus“ reiškė daugiau nei miesto orientyro statybą. Tai turėjo būti bokštas, kurio viršūnė „siektų dangų“. Prieš potvynį ir po jo Dievas bendravo su Nojumi ir jo sūnumis, ypač su Šemu – per juos Dievas perdavė savo žinią. Babelio ir bokšto statymas buvo ne tik maištas prieš Dievo valią, išreikštą per Nojų, bet ir žmonių bandymas pasiekti dangų ir bendrauti su ta sfera. Pasiekdami dangų, jie pasiektų kunigaikštystes bei valdžias danguje. Taigi žemėje įsitvirtino pasibjaurėtina bedieviška stabmeldystė, kuomet buvo „garbinama ir tarnaujama sutvėrimui daugiau nei Kūrėjui“.

Tai, kad būtent taip atsitiko su šiuo miestu ir jo bokštu „Šinaro krašte“, dar labiau patvirtina tai, kaip vėliau aprašomas „Babelis“/ „Babilonas“. Apreiškimo knygoje (kur aprašyta Dievo plano atgauti žemę ir sunaikinti šėtono blogio planą kulminacija) Babilonas yra šėtono užgrobtos valdžios būstinė. Babilonas vaizduojamas kaip „didžioji paleistuvė“, ant jos kaktos yra užrašytas vardas, išreiškiantis tai, kas ji buvo ir yra, susijusi su šėtono veikla:

„Ir ant jos kaktos buvo užrašytas vardas: „PASLAPTIS, DIDYSIS BABILONAS, ŽEMĖS PALEISTUVIŲ IR BJAURYBIŲ MOTINA“.

(Apreiškimo 17:5)

Babilonas yra „žemės paleistuvių ir bjaurybių motina“, pagimdžiusi visas žemės stabmeldysčių bjaurystes. Joje buvo pradėta stabmeldysčių bjaurystė, ir iš jos bei to, kas vyko tuo metu, kilo visa stabmeldystė ir bedieviškos bjaurystės žemės tautose.

Miestas vėl bus panaudotas šėtono, kaip apie tai liudija Apreiškimo knyga.

Babilonas buvo „žemės paleistuvių ir bjaurybių motina“. Babeilyje prasidėjo stabmeldystės apgaulė, kurią sudarė jam teikiamos garbinimo ir tarnystės apeigos. Tame mieste šėtonas veiksmingai įtvirtino savo blogio politiką. Ten jis vėl sugrįš, kai jo blogio politikos veiksmai pasieks kulminaciją su „tuo nedorėliu“.

Babelio bokšto statyba nebuvo tiesiog žmonių noras susiburti bendram labui. Tai buvo dar vienas žmogaus maištas prieš Dievą,

netgi bandymas savo jėgomis pasiekti dangų. Taip elgdamiesi, žmonės prisidėjo ir padėjo šėtonui, ir taip atsirado stabmeldystės bjaurystės, kuriomis šėtonas sustiprino savo valdžią perimtoje karalystėje.

Dievas atsakė į šį šėtono veiksma „sumaišydamas jų kalbas“. Veiksmingai sutrukdydamas žmonėms veikti kartu, Dievas ne tik išsklaidė žmones po visą žemę, bet ir pergudravo šėtoną, bandžiusį sukurti galingą ir maištingą karalystę, kad galėtų priešintis Dievo ketinimams žmonių atžvilgiu.

Taip buvo apribotas šėtono gebėjimas „masiškai“ organizuoti žmones. Nors šėtono projektas įkurti savo vienintelę maištingą karalystę buvo sužlugdytas, stabmeldystės bjaurių įkūrimas nebuvo sustabdytas. Tai, ką pagimdė Babilonas, išaugo tarp tautų, ir tokia šėtono blogio politika toliau vyravo žmonijoje.

Iš to, kas įvyko nuo šėtono blogio politikos įvedimo iki šio momento, atrodo, kad šėtono pasipriešinimo veiksmai Dievo planams susigrąžinti žmoniją, buvo sėkmingi. Nors Dievo nuosprendžiai sudavė jam stiprių smūgių, vis tiek tebebuvo laikomasi šėtono numatytos „šio pasaulio eigos“. Patenkindamas žmogaus nuodėmingą prigimtį, šėtonas nukreipė žmogų tokia eiga, kuri pabrėžė ir sustiprino tarp Dievo ir žmogaus egzistuojantį priešišumą. Šalia to dar buvo pridėta bjauri bedievystė, dėl kurios žmogaus tarnystė ir garbinimas buvo atiduoti šėtonui kaip aukščiausias maištas prieš Dievą. Atsižvelgdamas į visa tai, kaip Paulius išdėsto Romiečiams 1:18-32, Dievas „atidavė žmones“ nešvarumui, „bjaurioms aistrams“ ir „netikusiam protui“, „nenorinčiam pažinti Dievo“. Dievas „atidavė“ tautas, kad jos sektų šėtono nubrėžta „šio pasaulio eiga“. Atrodytų, kad šėtono blogio politika sėkmingai pildėsi.

Nors Dievas apleido tautas eiti savo keliais, Jis tai padarė ne dėl gero nei pasiduodamas šėtono blogio politikos sėkmei. Atvirkščiai – akivaizdaus pralošimo fone Dievas pradėjo savo veiklą, kuri aiškiai parodė, kad Jo planai nuosavybei atgauti tebėra vykdomi ir nesugadinti.

Iš Šemo palikuonių Dievas pašaukė vyrą, vardu Abramą. Apleidęs tautas, Dievas šiam vyrui paskelbė savo ketinimą iš jo padaryti sau tautą. Iš tautų, atvirai sekusių šėtono planu šiam pasauliui, Die-

vas išvedė vienintelį, kuris turėjo sekti Jo keliais ir Jo būdais, ir per kurį bus įgyvendintas Jo planas atgauti žemę.

Tai yra tai, į ką atkreipia mūsų dėmesį Pradžios knygos 12-asis ir tolesni skyriai – į Izraelio tautos sukūrimą, įgyvendinant Jo planą ir tikslą šiai žemei.

Santrauka

Reaguodamas į Dievo pareikštą ketinimą sunaikinti šėtono blogio planą žemėje, šėtonas įvedė blogio politiką, kuria jis galėtų tvirtai kontroliuoti šio pasaulio reikalus ir galėtų kovoti su bet kokia Dievo veikla savo užgroboje srityje. Ši blogio politika nubrėžė šio pasaulio eigą, patenkinančią žmogaus nuodėmingą prigimtį ir sukeliančią priešišumą Dievui bei užtikrinančią, kad žmogus dar labiau nutoltų nuo Dievo per bedieviškas bjaurystes, veiksmingai tarnaujančias šėtonui. Įvedęs šią blogio politiką, šėtonas siekė sutrukdyti Dievui panaudoti žmogų taip, kaip Jis buvo sakęs.

Šėtonas nedelsdamas įgyvendino savo blogio politiką su Kainu ir jo palikuonimis, tada ją sustiprino savo angelų veiksmais Nojaus dienomis ir toliau vėl ją plėtojo Babelio bokšto įvykiais. Visa tai padaręs, šėtonas sėkmingai nukreipė šį pasaulį savo sumanymo link ir, kaip atrodė, aiškiai sustiprino savo įtaką „savo valdose“ bei padarė jas nepažeidžiamas. Nors Dievas atsakė atiduodamas tautas, Jis parodė nesugadintą savo planų prigimtį, pašaukdamas Abramą ir apreiškdamas, kaip padarys jį savo didžia tauta.

¹ „Politika“ yra tinkamas terminas, kurį galima naudoti šiame kontekste. „Politika“ yra pagrindinis veiklos principas, kuris apibrėžia, kaip elgtis tam tikroje situacijoje, ir paprastai yra bendro plano dalis. Pavyzdžiui, vyriausybė sudaro planą, kuriame nustato savo pagrindinius idealus ir siektinus tikslus. Atsižvelgdama į tai, ji parengia tam tikrą „politiką“, kuri reglamentuoja, kaip ji reaguos į įvairius veiksmus, turinčius įtakos jos administravimui, teritori-

jai, piliečiams ir pan. Todėl administracija turi nustatytą užsienio politiką, taip pat politiką, reglamentuojančią jos veiksmus nacionalinio saugumo, tarptautinės prekybos, imigracijos ir panašiose srityse. Kiekviena atitinkama politika yra pavaldi bendram planui ir padeda užtikrinti to plano tikslų įgyvendinimą.

² *Šiuose skyriuose yra daug dalykų, kuriuos būtų galima nagrinėti ir kurie patys savaime sudarytų ilgus tyrimus. Šiuo metu mums svarbu tik bendras supratimas apie šėtono blogio politikos organizaciją ir jos veiksmingumą. Todėl 4-11 skyriuose bus tik apžvelgta šėtono blogio politika, atkreipiant dėmesį į svarbiausius jos aspektus.*

³ *Kartais teigiama, kad frazės „tada žmonės pradėjo šauktis Viešpaties vardu“ reikšmė nėra tokia, kokia atrodo. Teigiama, kad vietoj to, ką reiškia patys žodžiai, mintis yra ta, kad tada žmonės pradėjo kažką kitą vadinti Viešpaties vardu. Šis kažkas yra tariamai jie patys arba jų stabai ir pan. Nors stabmeldystės įvedimas kaip šėtono blogio politikos dalis netrukus atsiskleidžia Pradžios knygos pasakojime, reikia pažymėti, kad Pradžios knygos 4:25 frazė, ją skaitant tiesiogiai, to nepatvirtina. Iš tiesų, ją skaitant tiesiogiai, teigiama, kad žmonės pradėjo „šauktis Viešpaties vardu“. Tai, ką visa tai pirmiausia perteikia mūsų mąstymui, yra akivaizdu. Todėl šios knygos autoriaus pozicija yra ta, kad šis posakis reiškia būtent tai, ką jis ir sako, o tuo pačiu nurodo Dievo pasipriešinimą šėtono blogio politikos pagreičiui.*

⁴ *Kartais teigiama, kad „Dievo sūnūs“ buvo dievobaimingi Seto palikuonys ar kažkas panašaus. Tačiau iš šiose eilutėse vartojamų terminų turėtų būti akivaizdu, kad čia kalbama ne apie paprastus žmones. Kaip „Dievo sūnūs“, jie aiškiai atskiriami nuo „žmonių dukterų“, t. y., nuo pačios žmonių rasės. „Milžinai“, kurie buvo šio susivienijimo rezultatas, taip pat rodo, kad tai nebuvo paprastas natūralus vyrų ir moterų susivienijimas, bet kažkas aiškiai nepaprasto. Be to, vėlesnės Rašto vietos, kuriose minimas šis laikotarpis ir aprašomi „nusiėjusiu angelų“ veiksmai, kurie „nesilaikė savo pirminės padėties, bet paliko savo buveinę“ ir taip elgėsi kaip Sodomos ir Gomoros gyventojai, siekdami „svetimo kūno“. (2 Petro 2:4-5; Judo 6-7) Mes mokomi, kad šie „Dievo sūnūs“ buvo angelai.*

⁵ *Plg. su Jobo 38:4-7; Danieliaus 3:25, 28.*

⁶ *2 Petro 2:5.*

⁷ *„Jei Dievas nepagailėjo nusidėjusių angelų, bet numetė juos žemyn į pragarą ir atidavė į tamsybės grandines, kad būtų laikomi teismui“. (2 Petro 2:4) „Ir angelus, kurie nesilaikė savo pirmos padėties, bet paliko savo buveinę, Jis yra išlaikęs amžinose grandinėse po tamsa didžiosios dienos teismui“. (Judo 6)*

4 SKYRIUS

IZRAELIO TAUTOS SUKŪRIMAS

Izraelio tauta ne visada egzistavo. Ji neatsirado dėl Babelio bokšto griūties, kuomet susiformavo visos pasaulio tautos. Izraelio tauta buvo sukurta Dievo, tiesiogiai įsikišusio į vyro, vardu Abramas, gyvenimą. Atmetęs šio pasaulio tautas, leidęs joms eiti šėtono joms numatytu keliu, Dievas sukūrė savo paties tautą – tautą, kuri eitų Jo keliais, Jo takais ir būtų Jo atstovė, per kurią būtų įvykdytas Jo planas atgauti žemę.

Per Izraelio tautą Dievas įvykdys tai, ką Jis paskelbė ir pažadėjo Pradžios 3:15. Izraelio tauta bus priemonė, su kuria Dievas susigrąžins žemę. Jo valdžia ir viešpatavimas žemėje bus atkurti, o šėtono blogio plano pasekmės žemėje bus sunaikintos per Jo tautos veiklą.

Todėl Dievo planų įgyvendinime Izraelio tautos sukūrimas yra labai svarbus įvykis. Atsiradus Izraelio tautai, šėtono blogio politika susiduria su netikėtu įvykiu, tiesiogiai įsibraunančiu į „jo valdas“ ir keliančiu jam grėsmę iš vidaus.

Pradedant nuo Pradžios 12, Dievo žodis palieka pasaulį ten, kur Dievas jį paliko, nuteisęs žmoniją prie Babelio bokšto, kad jie eitų savais keliais ir sektų šėtono eiga, nustatyta šiam pasauliui. Žmonija pasiliko „be Dievo pasaulyje“. Nuo to momento dėmesys nukreipiamas į vieną žmogų – Abramą – ir į ypatingus Dievo santykius su juo.

Abraomo sandora

Kai Dievas nosisuko nuo likusio pasaulio ir prabilo Abramui, pašaukdamas jį pas save, Jis liepė Abramui atsiskirti nuo savo šalies ir ryšių su ja. Abramui buvo liepta nutraukti ryšius su savo gimtąja žeme ir atvykti į kitą šalį, kurią Dievas jam parodys:

„Na, o VIEŠPATS tarė Abramui: „Eik iš savo krašto ir iš savo giminių, ir iš savo tėvo namų į šalį, kurią tau parodysiu“.

(Pradžios 12:1)

Dievas liepė Abramui tai padaryti, nes per jį Dievas ketino sukurti žemėje savo tautą tarp visų kitų šėtono keliais einančių tautų. Abramus turėjo „išeiti“ iš savo gimtojo krašto ir persikelti į šalį, kurią Dievas jam parodys – šalį, kurią Dievas paskyrė sau ir iš kurios ruošiasi veikti žemėje. Ši nauja Dievo sumanyta iš Abramo kilusi tauta bus Jo įrankis žemėje, kuriuo Jis įvykdys savo valią jos susigrąžinimui. Dievo pažadėtas žemės palaiminimas, sunaikinus šėtono piktąjį planą, turėjo būti pasiektas per tautą, kurią Jis sukurs iš Abramo:

„Ir padarysiu tave didele tauta ir laiminsiu tave, ir padarysiu didį tavo vardą; ir tu būsi palaiminimas; ir aš laiminsiu tuos, kurie tave laimina, ir prakeiksiu tą, kuris tave prakeikia; ir tavyje bus palaimintos visos žemės šeimos“.

(Pradžios 12:2-3)

Paskelbdamas Abramui, kad iš jo padarys „didelę tautą“, Dievas išreiškė savo ketinimą iš jo padaryti tautą, kuri užims dominuojančią padėtį žemėje. Tauta bus „didelė“ tuo, kad pranoks kitas tautas savo valdžia ir jėga. Ji turės dominuojančią įtaką kitoms tautoms ir valdys savo didybe. Savo didybe ji bus palaiminimas visam pasauliui ir bus priemonė, kuria Dievas suteiks palaiminimą žemėje. Sukurdamas šią tautą per Abramą ir padarydamas jo vardą didingą, Dievas veiksmingai įkurs savo karalystę žemėje.

Todėl Dievo karalystė, iš pradžių įkurta žemėje Adomui, o vėliau dėl jo nuodėmės užgrobta šėtono, turės būti atkurta su „didele tauta“, kurią Dievas padarys iš Abramo. Per ją turės įvykti šėtono blogio plano įgyvendinimo žemėje sunaikinimas.

Dėl Dievo teismo Babelio bokšte, visos žemės šeimos buvo atiduotos šėtonui, kad sektų jo keliu šiame pasaulyje. Todėl jos nepatyrė Dievo palaiminimų, ir niekada to nepatirs „pasaulio kunigaikš-

čio“ šėtono viešpatavimo metu. Tačiau per „didelę tautą“, kurią Dievas padarys iš Abramo, visos žemės šeimos bus palaimintos, kaip Dievas jam ir žadėjo. Taigi Dievas per savo tautą sunaikins „pasaulio kunigaikštį“ šėtoną ir palaimins žemę savo karalystėje.

Pasišaukęs Abramą Dievas su juo sudarė sandorą, susitarimą, kad iš jo padarys „didelę tautą“ ne tik savo dydžiu, bet ir tam, kad ji būtų „didelė“ kalbant apie Jo planą ir tikslą atkurti savo karalystę bei viešpatavimą žemėje.

Taigi Abraomo sandora yra tolesnis ir aiškiau apibrėžtas Dievo plano dėl žemės atgavimo plėtojimas.

Be to, sakydamas, kad iš Abramo padarys „didelę tautą“, Dievas turėjo omenyje būtent tai, ką pasakė. Dievas tikrai pats sukūrė Izraelio tautą. Savo veiksmais su Abramą ir jo žmona Sara (kurie negalėjo susilaukti vaikų), ¹ Dievas sukūrė Izraelio tautą, kad ji būtų Jo tauta ir Jo šlovė žemėje, kaip Jis iš pradžių buvo sukūręs Adomą.

Todėl Izraelis žemėje turės atiduoti Dievui tai, kas Jam priklausė – teisėtą šlovę ir garbę, kurių Jis nusipelno kaip „Aukščiausiasis“. Viešpats primins Izraeliui apie tai vėliau, pažadėdamas padaryti jį tokiu, kokiu Jis nori pagal savo planą ir tikslą:

*„Taip pat tavo tauta – visa bus teisi; jie amžiams paveldės šalį – mano pasodinta atžala, mano rankų darbas, **kad aš būčiau pašlovintas**. Mažiausias taps tūkstančiu ir menkas – galinga tauta; aš, VIEŠPATS, tai paskubinsiu jo laiku“.*

(Izaijo 60:21-22)

*„Dėl Siono aš netylėsiu ir dėl Jeruzalės nenurimsiu, **kol nepasirodys jos teisumas kaip šviesa ir jos išgelbėjimas kaip degantis žibintas**. Ir pagonyms pamatys tavo teisumą, ir visi karaliai tavo šlovę; ir tave vadins nauju vardu, kuriuo tave pramins VIEŠPATIES burna. **Taipogi tu būsi šlovės vainikas VIEŠPATIES rankoje ir karališka diadema tavo Dievo rankoje**“.*

(Izaijo 62:1-3)

„Ir jis man bus džiaugsmo vardas, gyrius ir garbė prieš visas žemės tautas, kurios išgirs apie visa gera, ką aš jiems darysiu; jos bijos ir drebės dėl viso gerumo ir dėl viso suklestėjimo, kurį aš jam parūpinsiu“.

(Jeremijo 33:9)

Dievas sukūrė Izraelį savo šlovei žemėje. Jis sukūrė jį, kad būtų „karališka diadema“ Jo rankoje, per kurią Jis valdytų ir viešpatautų žemėje. Jo karalystė žemėje turi būti įkurta Izraelyje, ir per jį Jam turi būti teikiama šlovė bei garbė nuo visų žemės tautų. Dievo tei-
sumas turi išplisti iš Jo tautos į visą žemę kartu su Jo išgelbėjimu tautoms, kas išlaisvins jas nuo šėtono valdžios „dangos, apdengusios visas tautas, šydo, užtiesto ant visų tautybių“.²

Šėtono pikto plano žemėje ir jo bedieviškumo pasekmių sunaikinimas, kartu su Dievo karalystės atkūrimu, bus įvykdytas per paties Dievo sukurtą tautą – Izraelio tautą.

Pagal Dievo sandorą su Abraomu ir jo palikuonimis, Dievo santykiuose su jais įvyks keletas svarbių dalykų, tiesiogiai susijusių su Dievo planu jiems. Ypač reikšminga yra tai, ką Dievas liepė Abramui padaryti atvykus į žemę, ir du ypatingi Jokūbo susitikimai su Dievu. Nors būtų galima aptarti daug kitų reikšmingų dalykų, bet šie du ypatingai pabrėžia ir patvirtina Dievo tikslą savo tautai.

Nuosavybės gestas

Abramui atvykus į Kanaano šalį ir Dievui pasakius, kad padarys jį „didele tauta“, Dievas liepė Abramui padaryti kai ką ypatingo. Iš pirmo žvilgsnio tai gali atrodyti nelabai svarbu, bet iš tiesų tai buvo labai reikšminga. Dievas liepė Abramui ne tik apžiūrėti šią šalį, bet ir pereiti ją skersai išilgai:

„Ir VIEŠPATS tarė Abramui, kai Lotas buvo nuo jo atsiskyręs: „Pakelk dabar savo akis ir pažvelk iš vietos, kurioje esi, į šiaurę ir į pietus, į rytus ir į vakarus; nes visą šalį, kurią matai, aš duosiu tau ir tavo sėklai amžiams. Ir padarysiu tavo sėklą kaip žė-

mės dulkes; taip, kad jei kas galėtų suskaičiuoti žemės dulkes, tai ir tavo sėkla būtų suskaičiuota. Kelkis, pereik šalį per jos ilgį ir per jos plotį; nes tau ją duosiu“. Tada Abramasis patraukė savo palapinę ir atėjo bei gyveno Mamrės lygumoje, kuri yra Hebrone, ir ten pastatė aukurą VIEŠPAČIUI“.

(Pradžios 13:14-18)

Tai, ką Dievas liepė Abramui padaryti, buvo daug daugiau nei apžvalginis turas. Tai, ką Jis liepė Abramui padaryti, buvo susiję su tuo, kad Dievas šią žemę davė Abramui ir jo palikuonims kaip nuosavybę. Žemės perėjimas šiuo atžvilgiu buvo labai reikšmingas.

Dievas padarė Abramą savininku tos šalies, kuri iš tikrųjų jau priklausė kanaaniečiams³ ir buvo dalis šėtono užgrobtų valdų. Dar daugiau – ši šalis buvo dalis šėtono valdų, kuriose jis, matyt, buvo įkūręs visų savo bedieviškų bjaurysčių platinimo židinį. Dievas nuolat mini kanaaniečių piktadarybes ir nedorybes, taip pat nepaprastą Sodomos ir Gomoros gyventojų nedorybę. Paskirdamas šią žemę sau ir atveddamas į ją Abramą, Dievas pradėjo kovą su šėtonu pačiame jo valdžios susitelkimo centre. Dievas atėmė dalį žemės iš šėtono valdų ir atidavė ją Abramui jo nuosavybėn.

Dievas liepė Abramui pereiti per šią šalį ir atlikti šį nuosavybės gestą. Dievas ją atidavė Abramui bei jo palikuonims ir liepė jam elgtis kaip nuosavybės savininkui. Vaikščiodamas pirmyn ir atgal, Abramasis elgėsi kaip naujasis šalies savininkas, kuriam Dievas ją atidavė.

Šio nuosavybės gesto reikšmė tampa aiški, kai suprantame, kad iš Adomo atėmęs žemės valdžią šėtonas irgi atliko panašų nuosavybės gestą. Šėtonas vaikščiojo pirmyn ir atgal po žemę, nuolat rodydamas, kad jis yra jos savininkas:

„Na, o buvo diena, kai Dievo sūnūs atėjo prisistatyti VIEŠPATIES akivaizdon, atėjo ir šėtonas tarp jų. Ir VIEŠPATS tarė šėtonui: „Iš kur ateini?“ Tada šėtonas atsakė VIEŠPAČIUI ir tarė: „Iš vaikščiojimo ten ir atgal po žemę ir iš vaikštinėjimo po ją“.

(Jobo 1:6-7)

„Vēl buvo diena, kai Dievo sūnūs atėjo prisistatyti VIEŠPATIES akivaizdon, atėjo ir šėtonas tarp jų, kad prisistatytų VIEŠPATIES akivaizdon. Ir VIEŠPATS tarė šėtonui: „Iš kur ateini?“ O šėtonas atsakė VIEŠPAČIUI ir tarė: „Iš vaikščiojimo ten ir atgal po žemę ir iš vaikštinėjimo po ją“.

(Jobo 2:1-2)

Šėtonas ne šiaip stebėjo, kas vyksta žemėje – jis elgėsi kaip „pasaulio kunigaikštis“. Vaikštinėdamas po žemę, šėtonas vaikščiojo po savo nuosavybę, elgdamasis kaip žemės savininkas. Šėtonas viešai parodė Viešpačiui, kad jam priklauso žemė. ⁴

Kadangi pats šėtonas vaikščiojo žemėje kaip jos savininkas, Dievas (ketindamas susigrąžinti žemę per Abramą) liepė Abramui pereiti visą šalį, kurią jam davė nuosavybėn. Vėlgi – taip darydamas Dievas susigrąžino dalį šėtono užgrobtos valdžios, o Abramus atliko šį nuosavybės gestą. ⁵

Kaip aprašyta Pradžios 14:17 ir toliau, kai Abramus grįžo iš „Kedorlaomerio ir su juo buvusių karalių žudynių“, jis sutiko Melkizedeką, Salemo karalių. Šis Melkizedekas buvo „aukščiausiojo Dievo kunigas“ ir palaimino Abramą pagal Dievo planą ir tikslą:

„Ir Melkizedekas, Salemo karalius, išnešė duonos ir vyno; ir jis buvo aukščiausiojo Dievo kunigas. Ir jis palaimino jį ir tarė: „Tebūna palaimintas Abramus aukščiausiojo Dievo, dangaus ir žemės savininko; ir tebūna palaimintas aukščiausiasis Dievas, kuris atidavė tavo priešus į tavo ranką“. Ir jis davė jam nuo visko dešimtąją dalį“.

(Pradžios 14:18-20)

Tai, kad šis Melkizedekas buvo ten, šalyje, ir kaip jis palaimino Abramą, yra labai reikšminga. Siekdamas susigrąžinti žemę, Dievas neabejotinai įkūrė Melkizedeką šalyje. Savo buvimu ir kunigiškais veiksmais jis liudijo apie tikrąjį „Aukščiausiąjį“ tiems, kurie sekė šėtono nubrėžtu keliu, norėjusio būti „lygiu Aukščiausiam“.

Melkizedekas atstovavo tą, kuris iš tiesų buvo „Aukščiausiasis“,

kuris iš tiesų buvo „dangaus ir žemės savininkas“ šėtono užgrobtose valdose. Melkizedekas atstovavo Dievo kovą su šėtono blogio planu žemėje. Jis buvo ten, Kanaano šalyje, kurioje Dievas įkurs savo „didelę tautą“ su savo karalyste žemėje. Melkizedekas palaimino Abramą už tai, kas jis buvo Dievo planuose. Jis palaimino jį kaip „Abramą, esantį aukščiausiojo Dievo, dangaus ir žemės savininko“.

Melkizedekas pripažino Abramą tuo, kuo jis buvo Dievo planuose. Jis pripažino jį Dievo žmogumi, susijusiu su „aukščiausiuoju“ Dievu. Taigi – šiame krašte, į kurį Dievas pašaukė Abramą, jis buvo pripažintas Dievo įrankiu susidoroti su šėtono pikto plano įgyvendinimu žemėje. Pašaukdamas Abramą, Dievas, kitaip tariant, „pradėjo kovą su šėtonu“. Tarp tautų, pasidavusių šėtono numatyta eigai, Dievas sukūrė savo tautą – Izraelio tautą, per kurią Jis įsteigs savo karalystę žemėje ir užtikrins jos atgavimą bei pasaulio palaiminimą.

Jokūbo sapnas ir vardas „Izraelis“

Dievui pradėjus įgyvendinti savo planą ir tikslą su Abramu (Abraomu) ir jo palikuonimis, išsiskiria dar du įvykiai, liudijantys apie Dievo veiklos svarbą. Abu įvykius patyrė Jokūbas, per kurį įvyko pirmasis svarbus tautos augimo etapas.

Kai atėjo laikas Jokūbui imti žmoną iš Labano dukterų, Viešpats su Jokūbu elgėsi ypatingai.

Kai Jokūbas išėjo iš Beer Šebos į Haraną, Dievas pasirodė jam sapne. Tuo Dievas ne tik patvirtino Jokūbui, kad Jo sandora su Abraomu ir Izaoku bus tęsiama su juo, bet ir padarė Jokūbui įspūdį, kad Jo planas ir tikslas šioje sandoroje yra svarbūs:

„Ir jis sapnavo, ir štai kopėčios pastatytos ant žemės, o jų viršus siekė dangų; ir štai Dievo angelai jomis kilo ir leidosi. Ir štai VIEŠPATS stovėjo virš jų ir tarė: „Aš esu VIEŠPATS, tavo tėvo Abraomo Dievas ir Izaoko Dievas; žemę, ant kurios guli, duosiu tau ir tavo sėklai; ir tavo sėkla bus kaip žemės dulkės, ir tu išsiplėsi į vakarus, į rytus, į šiaurę ir į pietus; ir tavyje bei tavo

sėkloje bus palaimintos visos žemės šeimos. Ir štai aš esu su tavimi ir tave saugosiu visur, kur eisi, ir tave sugrąžinsiu į šitą šalį; nes aš nepaliksiu tavęs, kol padarysiu tai, apie ką esu tau kalbėjęs“.

(Pradžios 28:12-15)

Be Dievo sandoros su juo patvirtinimo šiame sapne, Jokūbas taip pat gavo aiškų šios sandoros esmės pareiškimą: „ant žemės pastatytų kopėčių“, kurių „viršus siekė dangų“, ir „Dievo angelų, jomis kylančių ir nusileidžiančių“ regėjimas, nuostabiu būdu vizualiai parodė, ką ši sandora suteikia.

Šalis, kurią Dievas davė Abraomui ir jo palikuonims ir kuri dabar buvo patvirtinta Jokūbui, bus vieta, kur Dievas pats gyvens žemėje. Joje Jis įkurs savo gyvenamąją vietą ir karalystę, o Dievo angelai keliaus iš dangaus į žemę ir atgal, vykdydami Dievo darbus iš Jo gyvenamosios vietos, įkurtos žemėje. Taigi, dangaus karalystė bus įkurta žemėje, šioje šalyje. Tai, kad Jokūbas suprato šio regėjimo prasmę, susijusio su sandoros patvirtinimu, įrodo jo atsakymas:

„Ir Jokūbas pabudo iš savo miego ir tarė: ‘Tikrai VIEŠPATS yra šioje vietoje; o aš to nežinojau’. Ir jis bijojo ir tarė: ‘Kokia bauginanti ši vieta! Tai ne kas kita, kaip tik Dievo namai, ir tai yra dangaus vartai’.“

(Pradžios 28:16-17)

„VIEŠPATS yra šioje vietoje“ reiškia ne vien tai, kad Jis visur yra. Jokūbas suprato, kad Dievas čia yra su tikslu, aktyviai veikiantis šioje vietoje. Jokūbas suvokė, kad Dievas pasirinko šią sandoros šalį savo gyvenamąja vieta žemėje. „Tai – ne kas kita, kaip tik Dievo namai“, sako Jokūbas. Ir iš tiesų taip ir yra.

Dievas gyvens šioje šalyje ir joje įkurs savo buveinę žemėje. Tai yra „Dievo namai“. Bet ir tai dar ne viskas. Jokūbas taip pat suprato, kad regėjimas reiškė, jog Dievas, padaręs šią šalį „savo namais“, taip pat įkurs dangaus karalystę žemėje. „Ir tai yra dangaus vartai“, – sako Jokūbas.

„Vartai“ dažnai reiškia valdžią ir valdymą.⁶ Dievas anksčiau buvo pasakęs Abraomui, kad „tavo sėkla paveldės savo priešų vartus“.⁷ Tai, ką Jokūbas matė regėjime, kai „Dievo angelai kilo ir leidosi“ kopėčiomis, buvo Dievo valdžios sostas, įsteigtas žemėje, sandoros šalyje. Dangaus reikalai ir Dievo angelų tarnystė bus vykdomi iš Dievo buveinės šioje šalyje.⁸ Todėl Dievo valdžia ir Dangaus karalystė bus įkurta žemėje. Tai Jokūbas pamatė Dievo apreiškime ir tai jis dabar suprato bei įvertino kaip esminį dalyką sandoroje, kurią Dievas sudarė su jo tėvu Abraomu.

Atsižvelgamas į tai, Jokūbas pastatė aukurą iš akmens, kurį turėjo kaip savo pagalvę, ir pavadino tą vietą „Beteliu“, kas reiškia „Dievo namai“. Šis aukuras ir pavadinimas „Betelis“ buvo Jokūbo sugalvoti kaip patvirtinimas, kad pagal Dievo planą ir tikslą būtent tokia yra šios šalies paskirtis.

Po sapno Jokūbas vėl patyrė ypatingą nutikimą su Dievu, kuris, atsižvelgiant į tuo metu vykstantį Dievo tautos formavimąsi, padėjo geriau suprasti Dievo planą ir tikslą savo tautai.

32-ame Pradžios knygos skyriuje Dievas padėjo Jokūbui geriau suprasti, koks yra Jo planas ir tikslas jam ir jo palikuonims.

„O Jokūbas pasiliko vienas; ir ten vyras grūmėsi su juo iki prabrėško aušra. Ir matydamas, kad jo nenugali, jis palietė jo šlaunies įdubą; ir Jokūbo šlaunies įduba išsinarino jam besigrūmiant su juo. Ir jis tarė: ‘Paleisk mane, nes brėkšta aušra’. O jis tarė: ‘Aš tavęs nepaleisiu, jei manęs nepalaiminsi’. Ir jis jam tarė: ‘Kuo tu vardu?’ Ir jis tarė: ‘Jokūbas’. Ir jis tarė: ‘Tu jau nebebūsi vadinamas Jokūbo vardu, bet Izraeliu; nes kaip kunigaikštis tu turi jėgos su Dievu ir su žmonėmis, ir nugalėjai’.“

(Pradžios 32:24-28)

Šiuo unikaliu patyrimu Jokūbas ne tik gavo tinkamą Dievo tikslo jam įrodymą, bet ir gavo naują vardą, kuris nuo šiol liudys apie tai tiek jam pačiam, tiek tautai, pradėjusiai formuotis kartu su juo.

Vardas „Izraelis“ reiškia „Dievo kunigaikštis arba valdovas“, „tas,

kuriuo Dievas valdo arba valdys“. Jis perteikia mintį, kad taip pavadintas asmuo yra Dievo valdovas, Dievo kunigaikštis, tas, per kurį Dievas viešpatauja arba viešpataus.

Tai, kad Dievas pakeitė Jokūbo vardą tuo metu, kai per jį pradėjo formuotis tauta, yra labai reikšminga, nes naujai duotas vardas reiškia būtent tai, ką Abraomo sandora nurodo – kad jis bus „didelė tauta“. Ši per Jokūbą formuojama „didelė tauta“ bus Dievo valdovė žemėje. Per ją Jis viešpataus žemėje. Dievo galybė bus su ja, kaip buvo su Jokūbu, kai jis grūmėsi. Ji nugalės žemėje, kaip Jokūbas grumdamsis nugalėjo, ir taip užtikrins Dievo viešpatavimą žemėje.

Taigi Izraelio tauta – pagal „Izraelio“ vardo reikšmę – bus Dievo valdymas ir viešpatavimas žemėje.

Nors kiti Abraomo, Izaoko ir Jokūbo (Izraelio) gyvenimo įvykiai taip pat liudija, kad Dievo planas ir tikslas su savo sandoros tauta yra užtikrinti savo plano žemėje įgyvendinimą, šie trys ypatingi įvykiai tai tik patvirtina.

Tačiau prie šių patvirtinimų turėtume pridėti ir kai kurių kitų ištraukų liudijimus, kurie padės mums geriau suprasti ir įvertinti Dievo tikslą, dėl ko Jis sukūrė Izraelio tautą. Ypač turėtume atkreipti dėmesį į tai, ką Izraelio tauta suprato, kai Dievas vedė juos iš Egipto į pažado šalį. Tuo metu Mozė giedojo giesmę, šlovinančią Dievo didybę, kurią Jis parodė savo tautai. Tuo metu Dievas apibūdino Izraelį taip, kad dar labiau išaukštino Jokūbo (Izraelio), kaip Jo tautos, vaidmenį žemėje.

Be to, atkreipsime dėmesį į kai kuriuos iš daugybės pranašų pasisakymų, kurie tikisi Dievo plano su Izraelio tauta žemėje išsipildymo, kai tą dieną bus joje įkurtas Dievo viešpatavimas.

Mozės pergalės giesmė

Kai Egipte padaugėjo Izraelio vaikų, Dievas aplankė juos, kaip buvo pranašavęs ir pažadėjęs Abraomui.⁹ Dievas pakėlė Mozę, kad būtų jų išvaduotojas, nubaudė Egiptą, kaip buvo sakęs, ir iš-

vedė savo tautą iš Egipto pas save.¹⁰ Dėl to Izraelio tauta atsidūrė tokioje padėtyje, jog Dievas galėjo ją panaudoti pagal savo sandoros planą ir tikslą.

Atsižvelgdami į Dievo didį išgelbėjimą iš faraono ir jo kariuomenės, Mozė ir Izraelio vaikai tuo metu giedojo Viešpačiui giesmę. Tai buvo ne tik džiaugsmo giesmė dėl to, ką Viešpats padarė išgelbėdamas juos – ji taip pat buvo išaukštinanti Dievo didybę, kurią Jis rodė savo tautai, vykdydamas savo planą ir tikslą.

Mozė žinojo, ko reikalavo Abraomo sandora ir ką ji reiškė. Jis suprato, kodėl Dievas Abraomui pasakė, kad padarys jį „didele tauta“, ir suprato, koks buvo to tikslas. Jam buvo aišku, kodėl Dievas paskyrė sau Kanaano šalį ir davė ją Abraomui bei jo palikuonims. Mozė suprato, ką Dievas darė, sukūręs Izraelio tautą, ir savo pergalės giesmėje giedojo Jam gyrių. Nors visa pergalės giesmė yra pamokanti, ypač svarbūs yra Mozės žodžiai jos pabaigoje:

„Kas yra tau, o VIEŠPATIE, lygus tarp dievų? Kas šlovingas šventumu, kaip tu, baisus gyriuose, darantis stebuklus? Tu ištiesei savo dešinę ranką, juos prarijo žemė. Tu savo gailėtingumu vedei tautą, kurią atpirkai; tu ją vedei savo stiprybe į savo šventąją buveinę. Tu juos įvesi ir pasodinsi juos savo paveldo kalne, vietoje, kurią tu, o VIEŠPATIE, pasidarei sau gyventi, Šventovėje, o Viešpatie, kurią sutvirtino tavo rankos. VIEŠPATS karaliaus per amžių amžius“.

(Išėjimo 15:11-18)

Mozė suprato, kad Izraelio tauta buvo tauta, kurią Dievas sukūrė sau ir dabar išgelbėjo bei atvedė pas save, idant įkurtų savo viešpatystę žemėje. Viešpats šventė pergalę nugalėdamas savo priešą. Pasinaudodamas šios pergalės vaisiais bei „Viešpaties rankos didybė“, Jis atves savo tautą į jos šalį. Tačiau, kaip rašo Mozė, ta šalis buvo „Tavo (Dievo) paveldėjimo kalnas“, vieta, kurią „Viešpats pasidarė sau gyventi“, „šventovė, Viešpatie, kurią Tavo rankos pastatė“.

Vėlgi – Kanaano šalį, kurią Dievas davė Abraomui ir jo palikuonims, Dievas paskelbė vieta, kurioje Jis gyvens. Jis paskelbė ją sau

vieta, kurioje Jis įkurs savo karalystę žemėje. Tai bus „Jo paveldo kalnas“. Tai bus Jo „šventovė“. Jo šventumas ir teisumas bus įtvirtinti žemėje, o Jo viešpatavimas joje plis po visą žemę. Joje „Viešpats viešpataus per amžius“, kaip giedojo Mozė.

Mozė žinojo, koks yra kitų pasaulio tautų statusas ir suprato, kad jos su savo „dievais“ nėra Viešpaties nuosavybė, bet yra Jo priešai šėtono rankose.

Tačiau Izraelis buvo Dievo tauta, per kurią Jis įgys sau paskirtą šalį ir kurioje per Izraelį įkurs savo karalystę žemėje ir „viešpataus per amžius“. Izraelis buvo Dievo „pirmagimis sūnus“, kaip Mozei buvo įsakyta paskelbti faraonui. ¹¹ Jis sau pagimdė Izraelį, todėl jo žmonės bus Jo teisėti žemės paveldėtojai.

„Kunigų karalystė ir šventa tauta“

Kai Izraelis atėjo prie Sinajaus kalno kartu su tuo metu sudarytomis Įstatymo sandoros sąlygomis, Dievas jiems trumpai apibūdino savo planą ir tikslą su jais žemėje:

„Taigi dabar, jei tikrai paklusite mano balsui ir laikysitės mano sandoros, tuomet man būsite ypatinga brangenybė viršum visų tautų; nes visa žemė yra mano. Ir man būsite kunigų karalystė ir šventa tauta'. Šitie yra žodžiai, kuriuos kalbėk Izraelio vaikams“.

(Išėjimo 19:5-6)

Visa žemė tikrai priklauso Viešpačiui, Jis sukūrė ją sau ir Jis yra „Aukščiausiasis“. Tačiau visi žemės žmonės, išskyrus Izraelį, buvo užgrobdė valdžioje. Izraelis, būdamas Dievo „ypatinga brangenybė virš visų tautų“, turėjo būti Jam „kunigų karalystė ir šventa tauta“.

Dievas su savo tauta įsteigė žemėje karalystę, bet ne tokią kaip kitos, o savo paties karalystę. Jis viešpataus ir valdys žemę Izraelyje, o jie bus Jam „kunigų karalystė“. Jie veiks kaip tarpininkai

tarp Jo ir pasaulio tautų ir vykdys Jo šventą ir teisių valdymą tautoms. Savo ruožtu jie gaus – Dievo šlovei – tautų tarnystę ir garbinimą. Jie bus, kaip buvo paskelbta Abraomui, didi Dievo tauta, per kurią bus palaimintos visos žemės šeimos.

Pranašų liudijimas

Viena iš pagrindinių Izraelio Dievo pranašų užduočių yra aprašyti, kaip viskas atrodys žemėje, kai Dievas įvykdys savo planą ir tikslą su jais. Galima pateikti daugybę citatų, bet šių kelių pavyzdžių pilnai pakaks, kad patvirtintų, jog Dievo tikslas su Izraeliu yra atgauti žemę ir joje įkurti savo karalystę:

„Žodis, kurį matė Amoco sūnus Izaijas apie Judą ir Jeruzalę. Ir paskutinėmis dienomis įvyks, kad VIEŠPATIES namų kalnas bus įtvirtintas kalnų viršūnėje ir bus išaukštintas virš kalvų; ir į jį plauks visos tautos. Daug tautų eis ir sakys: ‘Ateikite, eikime aukštyti į VIEŠPATIES kalną, į Jokūbo Dievo namus; ir jis mus mokys savo keliu ir mes vaikščiosime jo takais’; nes iš Siono išeis įstatymas, VIEŠPATIES žodis – iš Jeruzalės. Ir jis teis tautybių tarpe ir bars daugelį tautų; ir jie perkals savo kalavijus į noragus ir savo ietis į genėjimo peilius: tauta nekels kalavijo prieš tautą, ir jos nesimokys kariauti“.

(Izaijo 2:1-4)

„Viešpaties namų kalnas“ – tai, apie ką Mozė giedojo pergalės giesmėje, kai Dievas išvedė Izraelį iš Egipto. Čia Izaijas mato jo įkūrimą ir tai, kuo viskas baigsis tą dieną, kai Dievas įvykdys savo tikslą Izraeliui. Izaijas mato Dievo karalystę, viešpataujančią ir valdančią žemėje. Dievas apsigyvens Sione, iš kurio pasklis Jo įstatymas. Jo keliai ir takai bus žinomi iš Jeruzalės. Žemės tautos ateis pas Izraelį kaip Dievo „kunigų karalystę ir šventą tautą“ ir mokysis Jo valios bei vaikščioti „Jo keliais“. Kaip „Jokūbo Dievas“, Viešpats įtvirtins savo valdymą žemėje, ir šio pasaulio gyventojai Jam tar-naus bei Jį garbins.

„Bet jūs [Izraelis] būsite vadinami VIEŠPATIES Kunigais; jus vadins mūsų Dievo Tarnais; jūs valgysite pagonių turtus ir didžiuosius jų šlove [...] Nes kaip žemė išželdina savo ūglius ir kaip sodas išželdina tai, kas pasėta; taip Viešpats DIEVAS išželdins teisumą ir gyrių visų tautų akivaizdoje“.

(Izaijo 61:6-11)

Kai Dievas įvykdys su Izraelio tauta savo tikslą, jie veiks kaip Dievo sukurta „kunigų karalystė“, kaip rašo Izaijas. Tą dieną pasaulio tautos Izraelio tautą vadins „**mūsų Dievo Tarnais**“, nes tuo metu „žemė bus pilna Viešpaties pažinimo, kaip vandenys dengia jūrą“. Įvykdęs savo tikslą su Izraeliu, Dievas „išželdins teisumą ir gyrių visų tautų akivaizdoje“, todėl žemė bus sugrąžinta Dievo valdžiai, o jos tarnystė Jo garbei ir šlovei:

„Taip pat jis viešpataus nuo jūros iki jūros ir nuo upės iki žemės pakraščių. Prieš jį nusilenks gyvenantys dykumoje; ir jo priešai laižys dulkes. Taršišo ir salų karaliai atneš dovanų; Šebos ir Sebos karaliai atnašaus dovanas. Taip, prieš jį parpuls visi karaliai; visos tautos jam tarnaus“.

(Psalmė 72:8-11)

Psalmė Saliamonui, nors ir skirta Saliamonui, pranoksta jį ir apibūdina tai, ką per Mesiją Dievas padarys su Izraeliu.

Tą dieną Dievo viešpatavimas bus „iki žemės pakraščių“. Tą dieną visos tautos tarnaus Viešpačiui ir „visa žemė bus pripildyta Jo šlovės“. Žemė bus palaiminta ir Dievas bus palaimintas žemėje – tą dieną, kai Jis viešpataus šioje žemėje kaip Izraelio Karalius.¹²

Per pranašą Danielių Dievas ne kartą skelbė apie savo karalystės įkūrimo žemėje per Izraelio tautą tikrumą. Nors Danieliaus dienomis buvo „pagonių laikai“, per sapnus, regėjimus ir sapnų aiškinimus Danielius ir Izraelis buvo užtikrinti, kad Dievas įvykdys savo tikslą su savo tauta. Jau buvo paminėti šie raštai, bet juos verta dar kartą apsvarstyti:

„Ir šitų karalių dienomis dangaus Dievas įkurs karalystę, kuri niekada nebus sunaikinta; ir ta karalystė nebus palikta kitai tautai, bet ji sutrupins ir sunaikins visas šitas karalystes, ir stovės per amžius“.

(Danieliaus 2:44)

„Aš mačiau nakties regėjimuose, ir štai su dangaus debesimis atėjo tarsi žmogaus Sūnus ir atėjo prie dienų Senolio ir buvo pristatytas jo akivaizdon. Ir jam buvo duota valdžia, šlovė ir karalystė, kad visos tautos, tautybės ir kalbos jam tarnautų; jo valdžia – amžina valdžia, kuri nepraeis, ir jo karalystė tokia, kuri nebus sunaikinta [...] O karalystė, valdžia ir karalystės didybė po visu dangumi bus duota Aukščiausiojo šventųjų tautai; jo karalystė yra amžina karalystė, ir visos valdžios jam tarnaus ir paklus“.

(Danieliaus 7:13-14, 27)

Tai, ką Danielius mato savo regėjimuose, yra būtent tai, ką Dievas savo tautai pažadėjo Abraomo sandoroje. Jis mato Dievą įkuriantį savo karalystę žemėje ir jai viešpataujantį. Jis mato dangaus karalystę žemėje. Ji priklauso „aukščiausiojo šventųjų tautai“ – Izraelio tautai – ir ji įtvirtina Dievą kaip teisėtą „Aukščiausiąjį“ virš žemės.

Pagal tai ir pagal tai, kaip reikalauja Abraomo sandora, karalystė yra „didi“ ir valdo bei viešpatauja visai žemei, ir niekada nebus sunaikinta. Jos viešpatystėje visos tautos tarnauja Dievui – tokiu būdu Dievui bus sugrąžinta teisėtai Jam priklausanti žemė.

Per Izraelį Dievas įkurs savo karalystę žemėje, sunaikindamas šėtono užgrobtą viešpatavimą. Per Izraelį Dievas viešpataus ir valdys žemę, o jie bus Jo „kunigų karalystė ir šventa tauta“. Jie išgarsins Dievo kelius ir Jo takus, kuriais vaikščios pasaulio tautos ir bus palaimintos Dievo, nes tarnaus Jam ir Jo tautai Jo karalystėje.

Kartu su tuo bus panaikintas ir žemės prakeikimas, susijęs su šėtono užgropta valdžia:

„Taipogi vilkas gyvens su ėriuku, ir leopardas atsiguls su ožiu-ku; veršis, jaunas liūtas ir peniukšlis drauge; ir mažas vaikas

juos vedžios. Karvė ir meška ganysis, drauge gulės jų jaunikliai; ir liūtas ės šiaudus kaip jautis. O žindomas vaikas žais prie nuodingos gyvatės olos, ir nujunkytas vaikas kiš savo ranką į angies lindybę. Niekas nekenks ir nenaikins visame mano šventajame kalne, nes žemė bus pilna VIEŠPATIES pažinimo kaip vandenys apdengia jūrą“.

(Izaijo 11:6-9)

Iš tiesų, visų dalykų sugražinimas Dievo viešpatavimui ir Jo keliams bus tada, kai Jo karalystė bus įkurta žemėje per Jo tautą Izraelį. Tą dieną Viešpats bus karalius visoje žemėje, o šėtono blogio planas šioje žemėje su visais jį lydinciais sugedimais bus sunaikintas ir pašalintas. Šiam tikslui Dievas sukūrė Izraelio tautą.

Šėtonas irgi pastebėjo tai, ką Dievas nustatė Abraomo sandoroje. Jis taip pat suprato, ką Dievas turėjo omenyje, sakydamas Abraomui, kad Jis padarys jį „didele tauta“. Jis aiškiai suprato, kokių tikslu Dievas paskyrė sau Kanaano šalį, davė ją Abraomui ir leido jam joje vaikščioti. Jis suvokė „Izraelio“ vardo reikšmę ir žinojo, ką Dievas ketina daryti su savo tauta. Jis suprato, kokią grėsmę ši tauta kelia jo užgrobtai valdžiai, ir atitinkamai į tai sureagavo.

Jo piktadarystės politika prisitaikė prie šių naujų aplinkybių. Nors kitos tautos buvo jam „atiduotos“ eiti savo keliais, šėtonas turėjo kovoti su Izraelio tauta, kuri nebuvo priskirta prie kitų.

Pasikeitus situacijai, dabar turime sutelkti dėmesį į šėtono blogio politiką Izraelio tautos atžvilgiu. Jis sureagavo į šią grėsmę kerštu ir pasiryžimu sužlugdyti Dievo planus dėl sukurtos tautos. Jis veikė taip gudriai, kad Izraelis tapo jo „teisėtu belaisviu“ ir pradėjo sekti šėtono planu šiam pasauliui.

Santrauka

Prie Babelio bokšto nuteisęs žmoniją, Dievas „atidavė“ žmones eiti savo keliais ir sekti šėtono eiga šiam pasauliui. Nors Jis tai ir pa-

darė, tačiau nepasidavė šėtono blogio politikai. Dievas netgi perėjo į puolimą ir pradėjo kovą su šėtonu dėl žemės atgavimo. Iš atiduotų tautų Dievas pašaukė vieną žmogų – Abramą, su kuriuo sudarė sandorą, idant iš jo ir jo palikuonių padarytų sau tautą.

Per savo tautą Dievas įkurs savo karalystę žemėje ir palaimins pasaulį. Izraelio tauta bus priemonė, per kurią Dievas atkurs savo viešpatavimą žemėje ir taip sunaikins šėtono blogio planą. Dangaus karalystė viešpataus žemėje per Izraelį, ir visi žmonės žinos, kad tik Viešpats yra „Aukščiausiasis“, viešpataujantis žemei Sioane.

¹ Plg. su Pradžios 17:1-22; 18:9-15; 21:1-5.

² Izaijo 25:7.

³ Plg. su Pradžios 12:6; 13:7.

⁴ Šėtono užgrobtose valdose ir jo blogio politikos institucijoje buvo vienas, kuris nesekė šėtono eiga šiam pasauliui. Tai buvo Jobas, kuris, priešingai, „bijėjo Dievo ir vengė pikto“.

⁵ Šio užvaldymo gesto reikšmė vėl išskyla, ypač Zacharijo 1:7-11; 6:1-8, kai Zacharijas mato regėjimus apie paskutinius Dievo planų su Izraeliu etapus.

⁶ Žr., pavyzdžiui, ištraukas, kuriose kalbama apie „tam tikro miesto vartus“ ir taip žymima ten susirinkusi vyriausybė, kaip Pradžios 19:1 ir Rūtos 4:1-11.

⁷ Palyginkite jo naudojimą Pradžios knygos 24:60.

⁸ Apie angelų užkilimą ir nusileidimą Viešpats kalbėjo Natanaeliui Jono evangelijoje. Daugiau apie tai skaitykite šeštame knygos skyriuje.

⁹ Plg. su Pradžios 15:13-16.

¹⁰ Plg. su Išėjimo 1-14.

¹¹ Plg. su Išėjimo 4:22.

¹² Plg. su kitomis psalmėmis, kuriose giedamos gyriaus giesmės apie laiką, kai bus įvykdytas Dievo planas Izraeliui ir šio pasaulio viešpatavimas bus gražintas Dievui, kaip teisėtam jo savininkui. Pvz., Psalmių 96-100.

5 SKYRIUS

ŠĖTONO BLOGIO POLITIKA PRIEŠ IZRAELĮ

Izraelio tautos sukūrimas tikrai turėjo būti nerimą keliantis įvykis šėtonui. Nors šėtonas ir nesiskelbė nugalėtoju Dievui „atidavus“ tautas eiti savo keliais ir sekti priešininko planu šiam pasauliui, jis tikrai turėjo manyti, kad jo padėtis sustiprėjo ir tapo labai galinga. Jis neturėjo garantijos, kad išliks „pasaulio kunigaikščiu“, bet neabejotinai manė, kad viskas atrodo labai gerai. Kadangi visos pasaulio tautos buvo jo, jis galėjo veikti iš stipresnės pozicijos. Taigi viskas klostėsi jo naudai. Bent jau taip atrodė.

Tačiau bet koks jo pasitenkinimas savimi ir pasidžiaugimas turėjo užsibaigti, kai Dievas pašaukė Abramą ir jam paskelbė, kad padarys jį „didele tauta“, per kurią bus palaimintos visos žemės giminės. Dievas nepasidavė, kai „atidavė“ tautas, Jis nebuvo sutrikęs ar sumišęs, tarsi nežinodamas, ką toliau daryti su savo planu atgauti žemę, bet greitai ir aiškiai parodė, kad Jo planas vis dar vyksta.

Tam išaiškėjus, šėtonas buvo priverstas reaguoti į tai, kas dabar aiškiai kėlė grėsmę jo paties saugumui. Dievas dabar ėmėsi puolimo ir tiesiogiai kovėsi su šėtonu, netgi priartėdamas prie jo tvirtovės Kanaano žemėje. Tai tikrai buvo grėsmingas poslinkis. Šėtonas ne tik turėjo susidurti su grėsme, dabar štai atsiradusia jo paties kieme. Tai buvo grėsmė, į kurią šėtono blogio politika turėjo atsižvelgti ir sureaguoti taktika, galėjusia sutrukdyti Dievui panaudoti savo sukurtą tautą numatytam tikslui. Ir šėtonas padarė tai, ką turėjo padaryti.

Dievo sukurtą Izraelio tautą šėtonas pasitiko apsiginklavęs prieš ją paruošta specialia blogio politika, skirta kovoti su Izraelio keliamu pavojumi. Buvo nustatyti tikslai, parengti planai ir taktika, kuriais buvo siekiama veiksmingai neutralizuoti Dievo naudojamą Izraelio tautą. Dievo planas atgauti žemę dabar buvo sutelktas į šią Jo sukurtą tautą. Atitinkamai ir šėtono piktadarystės politika, skirta išlaikyti žemės viešpatavimą, dabar sutelkė savo išteklius ir nukreipė juos prieš šią tautą.

Tyrinėdami šėtono blogio politiką Izraelio atžvilgiu, pirmiausia turime suprasti konkretų tikslą, kurio šėtonas siekė Izraelio atžvilgiu, idant veiksmingai neutralizuotų Dievo planą.¹ Šėtonas sumanė neleisti Dievui panaudoti Izraelį, padarydamas jį netinkamu įrankiu Dievui. Tai suprasdami, labai trumpai apžvelgsime šėtono blogio politikos prieš Izraelį istoriją iki Kristaus atėjimo. Šėtonas labai sėkmingai pasiekė tai, ką norėjo pasiekti su Izraeliu. Iš tiesų Izraelis tapo teisėtu šėtono belaisviu, kurio vienintelė viltis – kada nors tapti tuo, kuo Dievas planavo juos padaryti, – buvo pats Dievas, kuris juos atpirks, išlaisvins ir nugalės jų priešą.

Šėtono blogio politikos prieš Izraelį tikslas

Kaip buvo pažymėta anksčiau, Izraelis turi būti Dievo „šventa tauta“, besiskirianti nuo visų kitų tautų. Izraelio tauta turi būti „ypatinga Dievo brangenybė viršum visų tautų“. Todėl jie neturėjo būti priskiriami prie kitų tautų ir elgtis kaip jos. Jie buvo Dievo tauta, kurią Jis sukūrė sau. Jie turėjo Dievą šalia savęs ir buvo vienintelio tikrojo ir gyvojo Dievo tauta, o kitos tautos skendėjo nežinojime ir šėtono blogio politikos apgavystėje. Šiuo išskirtinumu ir atskirtimi nuo kitų tautų Izraelis turėjo likti ir vystytis. Savo išskirtine padėtimi jie turėjo daryti įtaką visoms pasaulio tautoms pagal Pakartoto Įstatymo 4:5-8 planą:

„Štai aš jus išmokiau įstatų ir teismų, kaip man įsakė VIEŠPATS, mano Dievas, kad taip darytumėte šalyje, į kurią einate jos pasisavinti. Todėl laikykitės jų ir juos vykdykite; nes tai yra jūsų išmintis ir jūsų supratimas akyse tautų, kurios, išgirdusios visus šituos įstatus, sakys: ‘Tikrai šita didelė tauta yra išmintinga ir supratinga liaudis’. Kuri gi yra tokia didelė tauta, kuri turi Dievą taip arti prie jos, kaip VIEŠPATS, mūsų Dievas, yra visuose dalykuose, dėl kurių mes jo šaukiamės? Ir kuri gi yra tokia didelė tauta, kuri turi tokių teisingų įstatų ir teismų, kaip visas šitas įstatymas, kurį šią dieną išstatau jūsų akivaizdon?’“

(Pakartoto Įstatymo 4:5-8)

Savo išskirtine padėtimi su Dievu Izraelis Jo garbei turėjo daryti įtaką tautoms. Dievota Izraelio įtaka turėjo būti daroma atsižvelgiant į jo individualumą ir visišką atskirtį nuo kitų tautų. Tai, kad jis skyrėsi nuo visų kitų, kad jo įstatymai buvo tokie teisūs ir tokie skirtingi lyginant su kitomis tautomis, leido Izraeliui daryti įtaką žemėje. Todėl būti panašiais į kitas tautas Izraeliui būtų pražūtinga. Jei jie nebūtų išskirtiniai ir nepanašūs į kitas tautas, jų įtaka ir poveikis tautoms nebūtų įmanomas. Panašumas į kitas tautas ir dalyvavimas jų veikloje trukdytų, o gal net sunaikintų Izraelio įtaką.

Todėl šėtono politikos prieš Izraelį tikslas buvo tikrai paprastas – sugadinti Izraelio išskirtinumą, kad jie elgtųsi kaip kitos tautos ir taip prarastų savo atskirtumą ir unikalumą. Šitaip šėtonas sutrukdytų Dievui panaudoti Izraelį.

Akivaizdu, kad šėtonas būtent tai ir nusprendė daryti, nes žinojo, kad Dievas daug kartų įspėjo savo tautą, kad ji nesugestų, sekdamą kitų tautų pavyzdžiu. Dievas pakartotinai įspėjo Izraelį, kad nesektų kitų tautų elgsena, nesidarytų jokių drožtų atvaizdų, kaip darė kitos tautos, ir negarbintu jų dievų. Jie neturėjo sekti jų papročiais ir tradicijomis nei leisti būti suviliotais jų „dvasinių dalykų“. Jie neturėjo sudaryti su jais nei jokių sutarčių, nei santuokų, bet išlaikyti atskirtį ir tyrumą.² Klausydamas Viešpaties įspėjimų Izraelis išliktų nesuteptas ir atskirtas nuo tautų bei tinkamas Dievui kaip Jo „šventa tauta“. Tačiau, neklausydamas Dievo įsakymų, Izraelis prarastų išskirtinumą ir sukeltų Viešpaties pyktį.³

Dievas davė šiuos įspėjimus Izraeliui žinodamas, kaip šėtonas veiks prieš juos. Dievas žinojo, kaip šėtonas panaudos „šio pasaulio eiga“ sekančias tautas, kad įviliotų Izraelį į tą patį liūną ir taip sugadintų jo išskirtinumą.⁴ Todėl Dievas davė tokius ryžtingus įspėjimus.

Šėtonui buvo suteiktas jam būdingas vardas, kuris ypač atspindėjo jo esybę ir tai, kuo jis priešindamasis Izraeliui užsiiminėjo. Tai „Baalo“ vardas.⁵ „Baalas“ apibūdino šėtoną, o „Baalo vaikai“ – tuos, kurie gundė Izraelio tautą tarnauti kitiems dievams ir daryti bjaurystes.

Vardas „Baalas“ reiškia „bevertis“, t. y., sugadintas, žalingas, kenksmingas, griauantis ir nedoras. Šėtonas tapo žinomas „Baalo“ vardu, nes jis ir jo veiksmai įkūnijo sugedusį bevertiškumą. Jis stovi už tautų stabmeldystės, sugedimo ir yra visų nešvarių papročių ir bjaurysčių pradininkas bei palaikytojas. Tai, ką jis darė ir į ką įtraukė tautas, buvo bevertiškumo viršūnė. Todėl šėtonas buvo „Baalas“ – sugedęs ir bevertis. Jis sugalvojo ir išliejo ant tautų sugedimą, bjaurystes ir taip pat stengėsi sugadinti Izraelį bjauriais ir bedieviškais tautų papročiais. Taip elgdamasis jis tikėjosi, kad Izraelis taps „bevertis“ Dievui ir negalės įvykdyti Jo numatyto tikslo.

Turėdamas šį tikslą, šėtonas jo siekė, stengdamasis sutrukdyti Dievui panaudoti Izraelį savo karalystės įkūrimui žemėje. Kaip „Baalas“ jis negailestingai gundė ir viliojo Izraelį „tarnauti kitiems dievams“ ir „vaikščioti aplinkinių tautų keliais“. Be atvangos jis vykdė taktiką ir manevrus, kurie nuolat gaudė Izraelio tautą ir viliojo ją daryti pikta Viešpaties akyse. Kaip rodo Biblijos istorija, izraelitai greitai „nuėjo paleistuvaudami paskui kitus dievus ir jiems lenkėsi; jie greitai nukrypo nuo kelio, kuriuo vaikščiojo jų tėvai,“ ir nepakluso Viešpaties įsakymams.⁶ Jie tapo aplinkinių tautų pasekėjais, sudarė su jomis sandoras ir perėmė jų papročius bei įpročius. Tautų bjaurystės tapo jų pačių, nes jie garbino visas iškrypėliškas stabmeldystės formas. Jie elgėsi netgi blogiau už tautas, sujungę daugelio stabmeldystės formų bjaurystes į vieną siaubingą, neapkenčiamą ir pasibjaurėtiną mišinį. Iškrypimas Izraelyje pasiekė viršūnę. Šėtono blogio politika prieš Izraelį buvo tokia įtakinga, kad laikui bėgant ši tauta tapo jo „teisėta belaisve“. Jie buvo jo paimti į nelaisvę ir neturėjo jėgų išsilaisvinti. Tuomet šėtono tikslas atrodė jau pasiektas.

Šiuo momentu reiktų trumpai apibendrinti blogio politikos istoriją⁷ ir pagrindinį šėtono taktikos sėkmės įvertinimą. Taip pat turime suprasti, kad kai Izraelis tapo šėtono „teisėtu belaisviu“, jų vienintelė viltis kada nors tapti tuo, ko reikalavo Dievo sandora, buvo pats Dievas. Izraeliui reikėjo, kad pats Dievas ateitų pas juos ir kovotų su jų priešu už juos, nes jie negalėjo su juo susidoroti. Jiems reikėjo, kad Dievas pats ateitų ir jiems įkurtų „dangaus karalystę“, nes jie patys to padaryti negalėjo. Tai buvo vienintelė Izraelio viltis. Dievas turėjo

imtis užduoties išgelbėti juos iš šėtono nelaisvės. Būtent tai Dievas ir padarė. Toliau pamatysime, kad būtent apie tai ir yra Keturių evangelijų bei Apaštalų darbų knygos pradžios skyrių tema ir liudijimas.

Blogio politikos iki Kristaus apžvalga

Pagal Įstatymo sutartį, kurią Izraelis sudarė su Dievu, jei jie laikysis Dievo įsakymų, Jis juos gausiai palaimins ir padarys „už visas jo padarytas tautas aukštesniu gyriumi, vardu ir garbe“. ⁸ Bet jei jie nesilaikys Jo teisumo ir šventumo standartų, kaip nustatyta Įstatyme, tada Dievas juos supykęs prakeiks, ir jie kentės pasekmes. Pagal Kunigų 26:14-39 ir Pakartoto Įstatymo 28:15-68, už nuolatinį Įstatymo nesilaikymą Izraeliui būtų skiriamos vis sunkesnės bausmės. Paskutinė ir pati sunkiausia – sunaikinimas ir išsklaidymas tarp tautų. Vietoje buvimo „aukščiau kitų tautų“ ir jų valdymo, dėl neklusnumo Izraelis būtų jų sutryptas ir nebebūtų „aukštesniu gyriumi, vardu ir garbe“. Dėl to Dievas atiduotų juos „tarnauti kitiems dievams, medžiui ir akmeniui“. Jie taptų „nuostaba, patarle ir priežodžiu tarp visų tautų“, į kurias Dievas juos išves. ⁹ Dievo pyktį sukėlusį, nesilaikydama visų Įstatymo sutarties reikalavimų, Izraelio tauta būtų sunaikinta ir atsidurtų kitų tautų valdžioje. ¹⁰

Atsižvelgiant į tai, kad tai yra Įstatymo sutarties tarp Izraelio ir Dievo sąlygos, tampa daug aiškesnis šėtono blogio politikos prieš Izraelį tikslas. Naudodamas savo taktiką kaip „Baalas“, šėtonas ne tik sugadintų Izraelio išskirtinumą ir sutrukdytų Dievui veiksmingai juos panaudoti, bet pagal Įstatymo sąlygas dar ir sukeltų Dievo pyktį. Taip šėtonas pasiektų, kad jie būtų atiduoti jo kontroliuojamų tautų valdžiai. Sugedęs Izraelis būtų atiduotas šėtono įtakai. Iš šėtono perspektyvos viskas atrodė puikiai. Todėl šėtonas uoliai dirbo ir pasiekė, kad Izraelio istorija taptų pasidavimo „Baalui“ istorija. Užuoat patikęs Dievui, Izraelis sukėlė Dievo pyktį, o vietoj Įstatyme žadėtų palaiminimų gavo prakeikimus. Tokiu būdu Izraelis tapo šėtono „teisėtu belaisviu“ ir negalėjo ištrūkti iš jo gniaužtų.

Nors Izraelio nepaklusnumas Dievui ir Įstatymo sutarčiai buvo akivaizdus nuo pat pradžių, kaip tautos tarpe pasėtos „maištingos

sėklos“, tačiau jos prigijo ir tikrai pradėjo augti bei duoti vaisių su karta, atėjusia po Jozuės. Jozuės vadovaujami izraelitai įžengė į žemę ir pradėjo ją užkariauti pagal Dievo planą. Tai reiškė, kad dėl šalies susigrąžinimo jie turėjo kovoti pačioje šėtono tvirtovėje ir sunaikinti jo bjaurystes bei bjauriuosius. Jozuės vadovaujami izraelitai pradėjo naikinti bedieviškus siaubus ir iškrypimus tautų, gyvenusių Kanaano šalyje, kuri buvo tokių šėtono bjaurysčių kūrimo židyns. „Tautų išspjovimas“ iš šalies, kurią Dievas paskyrė sau ir savo karalystės įkūrimui žemėje, prasidėjo, kai Jozuės vadovaujamas Izraelis „tarnavo Viešpačiui“:

„Ir Izraelis tarnavo VIEŠPAČIUI per visas Jozuės dienas ir per visas dienas vyresniųjų, kurie gyveno ilgiau už Jozuę ir kurie žinojo visus VIEŠPATIES darbus, kuriuos jis buvo padaręs Izraeliui“.

(Jozuės 24:31)

Tačiau su karta, kuri atėjo po jų, viskas pradėjo stipriai keistis, ir „Baalo vaikai“ sėkmingai įsiskverbė į Izraelį:

„Ir kai Jozuė paleido tautą, Izraelio vaikai nuėjo kiekvienas į savo paveldą šalies pasisavinti. Ir tauta tarnavo VIEŠPAČIUI per visas Jozuės dienas ir per visas dienas vyresniųjų, kurie gyveno ilgiau už Jozuę, kurie buvo matę visus didžius VIEŠPATIES darbus, kuriuos jis padarė Izraeliui [...] Taip pat visa ta karta buvo surinkta pas savo tėvus; ir po jų kilo kita karta, kuri nepažino nei VIEŠPATIES, nei darbų, kuriuos jis buvo padaręs Izraeliui. Ir Izraelio vaikai darė pikta VIEŠPATIES akyse ir tarnavo Baalams. Ir jie paliko VIEŠPATĮ, savo tėvų Dievą, juos išvedusį iš Egipto šalies, ir nusekė paskui kitus dievus iš dievų tautų, esančių aplink juos, ir lenkėsi jiems, ir kurstė VIEŠPATIES pyktį. Ir jie paliko VIEŠPATĮ ir tarnavo Baalui bei Astarotei“.

(Teisėjų 2:6-13)

Izraelis, palikęs Viešpatį ir tarnavęs aplinkinių tautų dievams, ypač nepaisė Viešpaties įspėjimų apie piktus šėtono kėslus. Kaip rašoma Teisėjų knygoje, Izraelis pažeidė Viešpaties įspėjimus ir aiškius nu-

rodymus, kad nesudarytų sandorų su tos šalies gyventojais – kad sunaikintų viską ir kad neduotų savo sūnų bei dukterų vedyboms su jų vaikais ir kad neleistų gyventi „Baalo vaikams“. Viešpats ypač aiškiai buvo perspėjęs dėl „Belialo vaikų“, kurie gundė juos garbinti kitus dievus, statydami Izraeliui spąstus. Izraelis turėjo juos sunaikinti, bet to nepadarė. Tokiais neklusnumo veiksmais Izraelis atvėrė duris šėtono piktos politikos veikimui:

„Jei išgirsi sakant viename iš tavo miestų, kuriuos VIEŠPATS, tavo Dievas, tau bus davęs, kad ten gyventum: ‘Iš jūsų tarpo yra išėję kai kurie žmonės, Belialo vaikai, ir yra atitraukę jų miesto gyventojus, sakydami: Eikime ir tarnaukime kitiems dievams, kurių nesate pažinę’; tuomet teiraukis, ištyrinėk ir kruopščiai išklausinėk; ir štai jei tai tiesa, ir tai yra tikra, kad tokia bjaurystė yra padaryta tarp jūsų; tai tikrai sumušk to miesto gyventojus kalavijo ašmenimis, visiškai sunaikindamas jį ir visa, kas yra jame, ir jo galvijus kalavijo ašmenimis. O visą jo grobį surink į jo gatvės vidurį ir sudegink miestą bei visą jo grobį ugnimi iki dulkelės VIEŠPAČIUI, savo Dievui; ir jis bus amžina krūva; jis nebus atstatomas“.

(Pakartoto Įstatymo 13:12-16)

Jozuės kartos žmonės šiuos įspėjimus ir įsakymus ignoravo. Užtuot „Belialo vaikai“ būtų atmesti, jie buvo priimti į Izraelį, ir šėtono blogio politika prieš Izraelį greitai ėmė artėti prie savo tikslų.

Dėl Izraelio nepaklusnumo taip pat pasireiškė Viešpaties pyktis:

„Ir VIEŠPATIES pyktis užsidegė prieš Izraelį, ir jis juos atidavė į rankas plėšikų, kurie juos apiplėšdavo, ir jis pardavė juos į jų aplinkinių priešų rankas taip, kad jie nebegalėjo atsilaikyti prieš savo priešus. Kur tik jie išeidavo, VIEŠPATIES ranka būdavo prieš juos dėl pikto, kaip VIEŠPATS buvo sakęs ir kaip VIEŠPATS jiems buvo prisiekęs; ir jie buvo labai spaudžiami“.

(Teisėjų 2:14-15)

Pirmoji prakeikimų serija Izraelį ištiko po Jozuės dienų, kaip liudija Teisėjų 2:16-19. Nors Dievas gailėstingai jiems davė teisėjus, kad pataisytų ir išgelbėtų Izraelį, jie ir toliau maištavo prieš Dievą bei įstatymo sutartį:

„Ir įvyko, kad teisėjui mirus jie sugrįždavo ir sugadindavo save daugiau už savo tėvus, sekdami paskui kitus dievus jiems tarnauti ir jiems lenktis; jie nepaliovė nuo savo pačių darbų ir nuo savo užsispyrusio kelio“.

(Teisėjų 2:19)

Teisėjų knyga liudija aukščiau pateiktos ištraukos tikrumą. Iš tiesų, šėtono blogio politika buvo tokia veiksminga, kad laikui bėgant sugadino Izraelį taip, kad, kaip rašoma 1 Samuelio 1-2, net Viešpaties padangtė Šilojuje atsidūrė šėtono žmonių rankose. Kaip aprašoma 1 Samuelio 2:12-17, 22, „Elio sūnūs buvo Belialo sūnūs – jie nepažino Viešpaties“.

Laikui einant Izraelio sugedimas tik didėjo, o Viešpaties pykčio ir prakeikimų tik daugėjo. Buvo laikotarpis, kai Dievas per Dovydą ir Saliamoną Izraeliui suteikė šlovingų ir maloningų palaiminimų. Tačiau tuo metu Dievas Izraeliui parodė, kad vienintelė viltis – kad Jo planas ir tikslas bus įvykdyti – yra Jis pats ir Jo maloningi įsipareigojimai. Jis maloningai išgelbės juos iš beviltiškos padėties ir per savo malonę padarys juos savo „kunigų karalyste bei šventa tauta“. Ypatingas Dievo maloningų palaiminimų laikas buvo tada, kai Dievas sudarė sandorą su Dovydu, kad padarytų tai, ko Izraeliui iš Jo reikia. Nepaisant to maloningų palaiminimų laikotarpio ir jo ypatingo tikslo, Izraelio istorija Saliamono valdymo pabaigoje vėl nusidažė niūriomis spalvomis. Šėtono blogio politika, nors ir laikinai nuslopinta, vėl ėmė viršų.

Saliamono karaliavimo pabaigoje ir po jo Izraelyje vėl įsigalėjo atsimetimas, kaip skaitome 1 Karalių knygoje nuo 11-to skyriaus. Pats Saliamonas pažeidė Viešpaties įsakymus, jo širdis atitolo nuo Viešpaties ir jis atvėrė duris „Belialo vaikams“.¹¹

Su keliomis išimtimis, po Saliamono Izraelio istorija ir toliau sparčiai smuko, per ką jie vis labiau prarado savo išskirtinumą. Jie ne

tik perėmė kitų tautų išvaizdą, bet ir ėmėsi dar baisesnių dalykų nei anksčiau.¹² Už tai Izraelis patyrė pakartotinas Įstatymo sutarties prakeikimų bausmes. Dėl paskutinių prakeikimų jie buvo „išrauti iš šalies“, kurią Dievas jiems buvo davęs, ir „išsklaidyti tarp tautų“.¹³ Atiduodamas juos į Asirijos ir Babilono nelaisvę Viešpats pradėjo paskutinį – penktąjį – Kunigų 26-ame skyriuje minimų bausmių etapą. Pagal jį Izraelis buvo atiduotas tautų valdžioms. Šėtonas padarė Izraelį savo „teisėta belaisve“, ir pagal Įstatymo sutarties sąlygas ji buvo pavergta tautų.

Dievo siųsti pranašai pranešė maištaujančiai tautai, kuo jie tapo nusisukę nuo savo Dievo. Jie ne tik tapo beviltiškai sugedę, ne tik tapo baisiai nešvarūs, ne tik pagal Įstatymą nusipelnė Jo rūstybės, bet ir tapo šėtono „teisėtais belaisviais“. Užtuot budėję ir priešinęsi blogio planui bei su juo kovoję, jie jam pakluso. Todėl nelaisvė, kurią jie turėjo išverti, buvo ne tik pagonių, bet ir šėtono viešpatavimas.

Kad tokia buvo Izraelio padėtis, aiškiai parodo pranašas Izaijas. Išsamiai aprašęs Izraelio nelaisvės pabaigą ir Dievo plano su savo tauta žemėje bei su tuo susijusios šlovės įgyvendinimą (tai, kas tuo metu atrodė neįmanoma) Izaijo 49:13-23, Izaijas stebėdamasis klausia:

„Ar iš galingojo atims grobį? Ar teisėtas belaisvis bus išvaduotas?“

(Izaijo 49:24)

Tuo metu Izraelis buvo „galingojo grobis“, paimtas stipresnio už jį. Jis buvo „teisėtas belaisvis“ to, kuris siekė jį pavergti savo valdžiai. Nors asirai ir babiloniečiai buvo matomi tironai, jie tebuvo įrankiai to, kuris siekė Izraelio kaip savo grobio ir norėjo padaryti jį savo „teisėtu belaisviu“. Jie buvo „pasaulio kunigaikščio“ šėtono įrankiai, o jis buvo „galingasis“ ir „baisusis“, į kurio „teisėtą nelaisvę“ pateko Izraelis.

Izraelis buvo šėtono „teisėtas belaisvis“. Taip buvo todėl, kad jie nuolat pažeidinėjo Įstatymo sutartį, nuolat sukeldavo Viešpaties pyktį ir pasirinko ne Dievo plano ir tikslo išskirtinumą, o bendravimą su šėtono pasaulio eiga.

Panašiai kaip Izaijas, bet turėdamas omenyje Izraelio valdovus, Zacharijas matė ir išdėstė Izraelio „nelaisvę šėtonui“.

„Ir jis man parodė aukščiausiąjį kunigą Jozuę, stovintį prieš VIEŠPATIES angelą, ir šėtoną, stovintį jo dešinėje, kad jam pasipriešintų. Ir VIEŠPATS tarė šėtonui: „Tebara tavo VIEŠPATS, o šėtone; būtent VIEŠPATS, kuris išsirinko Jeruzalę, tebara tavo; argi šitas nėra nuodėgulis, ištrauktas iš ugnies?“ Na, o Jozuė buvo apsivilkęs purvinais drabužiais ir stovėjo priešais angelą“.

(Zacharijas 3:1-3)

Izraelio vadovų sutepimas buvo labai svarbus šėtono įrankis. Jo sėkmė didžiąja dalimi buvo susijusi su jo taktikos veiksmingumu šioje srityje. Čia Zacharijas „mato“ būtiną Izraelio dvasinių vadovų apvalymą, kurį simbolizuoja vyriausiasis kunigas Jozuė, apsirengęs „purviniais drabužiais“. Bet vėlgi, Izraelio vadovų susitepimas buvo šėtono tikslas.

Šėtonas pasiekė, kad Izraelio tauta būtų sutepta, sugadinta, netinkama Dievui naudoti Jo tikslams ir dabar jo „teisėta belaisvė“. Todėl jis yra ten prie vyriausiojo kunigo Jozuės, pasiryžęs apkaltinti Izraelį Viešpaties akivaizdoje, kad jis pasiliktų „purviniais drabužiais“.

Izaijo 49-ame ir Zacharijo 3-iam skyriuose aprašoma akivaizdi šėtono blogio politikos prieš Izraelį sėkmė. Todėl suprantama, kodėl Izaijas klausė, „Ar iš galingojo atims grobį? Ar teisėtas belaisvis bus išvaduotas?“ Tai, kas atrodo neįmanoma Izraeliui, Dievas, pagal savo vardo „Jehova“ prasmę, padarys už juos.

Apie tai pranašavo Dovydas 124 psalmėje (kurią didžiai dėkin- gas Izraelis ateityje giedos):

„Jei ne VIEŠPATS, kuris buvo mūsų pusėje, – tesako dabar Izraelis, – jei ne VIEŠPATS, kuris buvo už mus, kai žmonės sukilo prieš mus, tada jie mus gyvus būtų prariję, kai jų rūstybė buvo užsidegusi prieš mus; tada vandenys būtų mus užlieję, srovė būtų praėjusi virš mūsų sielos; tada išdidūs vandenys

būtų praėję virš mūsų sielos. Tebūna palaimintas VIEŠPATS, kuris mūsų neatidavė kaip grobio jų dantims. Mūsų siela išstrūko kaip paukštis iš paukščių medžiotojų žabangų; žabangos sutrūko, ir mes išsigelbėjome. Mūsų pagalba yra varde VIEŠPATIES, kuris padarė dangų ir žemę“.

(124 Psalmė)

Izraelio vienintelė viltis kada nors tapti tuo, ką Dievas numatė ir ketina padaryti, yra Jis pats. Pagal savo vardą „Jehova“ Dievas užsiims Izraeliu ir taps jų Atpirkėju, Išvaduotoju, Keršytoju, Karaliumi ir Palaimintoju. Vienintelė Izraelio viltis – būti paimtam iš galingojo šėtono ir kažkaip iš jo išgelbėtam – tai „Viešpaties buvimas jų pusėje“ savo meile, gailestingumu ir malone. Izraelio „pagalba yra Viešpaties, sutvėrusio dangų ir žemę, varde“.

Atsižvelgdamas į tai, Viešpats atsakė į Izaijo klausimą, sakydamas:

„Bet taip sako VIEŠPATS: ‘Net galingojo belaisviai bus atimti, ir baisiojo grobis bus išvaduotas; nes aš varžysiuosi su tuo, kuris varžosi su tavimi, ir tavo vaikus išgelbėsiu. Ir aš maitinsiu tavo engėjus jų pačių kūnu; ir jie pasigers nuo savo pačių kraujo kaip nuo saldaus vyno; ir visi kūnai žinos, kad aš, VIEŠPATS, esu tavo Gelbėtojas ir tavo Atpirkėjas, Jokūbo Galingasis‘.“

(Izaijo 49:25-26)

Viešpats sako Izaijui, kad Jis pats kovos su šėtonu bei jo bendrais ir Jis pats išgelbės Izraelį. Jis taps Izraelio Gelbėtoju bei Atpirkėju ir taip įvykdys Izraelio teisėtą išvadavimą iš nelaisvės. Viešpats pats padarys Izraelį tinkamą naudoti savo tikslui.

Apie tai, kaip Viešpats visa tai padarys, kalba Dovydo sandora. Įsikūnijęs Dovydo palikuonyje, Viešpats ateis ir bus tuo, ko Izraelis iš Jo tikisi. Jis ateis „kovoti su tais, kurie kovoja“ su Izraeliu, ir bus jų Gelbėtojas bei Atpirkėjas. Dievas atves savo „tarną, Atžalą“, kaip Jis sakė Zacharijui ¹⁴, ir pasirūpins Izraelio apvalymu bei išvadavimu. Jis bus Izraelio Karalius ir keršys už Izraelį žemėje. Jis laimins Izraelį ir padarys jį palaiminimu pasauliui, kaip to reikalauja Dievo planas

ir tikslas. Vienintelė Izraelio viltis buvo Mesijo – Dovydo Viešpaties, atėjusio jo sūnaus kūne – Viešpaties Jėzaus Kristaus atėjimas.

Per Viešpatį Jėzų Kristų Dievas „bars šėtoną“, apie ką kalbėjo Zacharijas, ir Izraelio nešvarumai bus nuplauti.¹⁵ Šėtono politika prieš Izraelį bus nugalėta, o jų „teisėta nelaisvė“ bus veiksmingai užginčyta. Tai yra vienintelė Izraelio viltis.

Tačiau, kaip ir anksčiau, šėtonas reagavo į šį pokytį ir grėsmę jo piktajam planui žemėje. Jis nepasitraukė ir nepasidavė, bet manė, kad galės sėkmingai atremti šią grėsmę, matydamas, kad iki šiol sugebėjo susidoroti su kiekvienu Dievo žingsniu ir išlikti nugalėtoju. Mesijo problema, jo nuomone, nebuvo neišsprendžiama. Tuo metu jis veikė iš labai stiprios pozicijos ir ketino ją dar sustiprinti. Tai padaręs, jis galėtų galutinai įgyvendinti savo piktajį planą. Iš tokios tvirtos pozicijos jis galėtų priimti Mesijo iššūkį ir, jį nugalėjęs, užsitikrinti neginčijamą teisę veikti pagal savo piktajį planą bei be jokių ginčų tapti „lygiu Aukščiausiam“.

Todėl su Kristaus atėjimu šėtono blogio planas prieš Izraelį perėjo į galutinį etapą. Kitame skyriuje nagrinėsime to laikotarpio įvykius, aprašytus keturiose Evangelijose ir Apaštalų darbų knygos pradžioje. Tačiau prieš tai būtų naudinga pažvelgti į keletą dalykų, kurie padės mums geriau suprasti tuometinės šėtono pozicijos stiprumą ir Izraelio, kaip jo „teisėto belaisvio“, padėtį.

Šėtono blogio politikos prieš Izraelį sėkmė

Atėjus Mesijui, šėtonas ėmėsi veiksmų, kad dar labiau sustiprintų savo pozicijas Izraelio atžvilgiu. Tauta buvo jo „teisėta belaisvė“ ir buvo bejėgė ką nors padaryti. Tačiau šėtonas ėmėsi veikti, kad dar labiau sugriežtintų savo valdžią, siekdamas atremti Mesijo iššūkį. Keletas su tuo susijusių klausimų bus nagrinėjami kitame skyriuje, tačiau dabar trumpai aptarsime tris konkrečius dalykus, kurie parodo, kaip griežtai šėtonas viską laikė savo gniaužtuose. Trys dalykai, kuriuos miniu, yra: 1) Kristaus gundymas; 2) velnių gausa žemėje; 3) Izraelio valdovų padėtis. Šių trijų dalykų liudijimai aiškiai rodo, kad šėtono blogio politika prieš Izraelį ne tik buvo labai sė-

kminga, bet ir tai, kad šėtonas buvo taip prismaugęs Izraelį, jog iš mirtinų gniaužtų išvaduoti jį tegalėjo Dievas.

„Ir Jėzus, būdamas pilnas Šventosios Dvasios, grįžo nuo Jordano ir buvo Dvasios nuvestas į dykumą, būdamas keturiasdešimt dienų velnio gundomas. Ir tomis dienomis jis nieko nevalgė; o joms pasibaigus jis po to buvo išalkęs. Ir velnias jam tarė: ‘Jei tu esi Dievo Sūnus, įsakyk šitam akmeniui, kad jis pavirstų duona’. O Jėzus atsakė jam, tardamas: ‘Yra parašyta, kad žmogus gyvens ne vien duona, bet kiekvienu Dievo žodžiu’. Ir velnias, užvedęs jį į aukštą kalną, per vieną akimirką parodė jam visas pasaulio karalystes. Ir velnias tarė jam: ‘Visą šitą valdžią ir jų šlovę aš tau duosiu, nes tai man yra duota; ir tai duodu kam tik noriu. Todėl jei tu mane pagarbinsi, viskas bus tavo’. O Jėzus atsakė ir tarė jam: ‘Pasitrauk už manęs, šėtone, nes yra parašyta: „Garbink Viešpatį, savo Dievą, ir tik jam tarnauk“.’ Ir jis atvedė jį į Jeruzalę, pastatė jį ant šventyklos viršūnės ir tarė jam: ‘Jei esi Dievo Sūnus, meskis nuo čia žemyn, nes yra parašyta: „Jis įpareigos dėl tavęs savo angelus, kad saugotų tave, ir savo rankose jie neš tave, kad kokių metu neužsigautum savo kojos į akmenį“.’ O Jėzus atsakydamas jam tarė: ‘Yra pasakyta: „Negundyk Viešpaties, savo Dievo“.’ Ir kai velnias baigė visą gundymą, jis nuėjo nuo jo laikotarpiai“.

(Luko 4:1-13)

Ypač reikšminga yra tai, ką šėtonas sako Kristui, užvedęs Jį „ant aukšto kalno“ ir „per vieną akimirką parodęs jam visas pasaulio karalystes“. Kaip jau buvo minėta anksčiau, šėtono tvirtinimai apie jo valdžią pasaulio karalystėms buvo tiesa ir liudijo jo kaip „pasaulio kunigaikščio“ užgrobtą valdžią. Tačiau reikia pažymėti, kad šėtonas tai pasakė būdamas Izraelio šalyje. Todėl jo pasakymas, kad jis valdo „visas pasaulio karalystes“, apima ir Izraelį. Izraelis buvo jo „teisėtas belaisvis“, kurį valdė pagonių karaliai ir valdžia.

Todėl Izraelis nebuvo šalis, kurios sienos buvo uždarytos šėtonui

ir kurioje jis būtų buvęs svetimšalis. Priešingai, sėkmingai įgyvendindamas savo blogio politiką, šėtonas įgijo šią šalį ir joje veikė turėdamas didelę įtaką ir laisvę. Net šventasis miestas Jeruzalė buvo jo trypiamas. Iš tiesų, jo padėtis buvo stipri, jo „gniaužtai“ ant Izraelio kaklo buvo labai stiprūs.

Stipri šėtono įtaka Izraeliui pasireiškia ir tuo, kad jame gyveno ir veikė didelis skaičius velnių. Viena iš pagrindinių Viešpaties tarnystės Izraelyje veiklų buvo nuolatinis velnių išvarinėjimas. Šis klausimas bus išsamiau aptartas šeštajame skyriuje, bet pats faktas liudija, kaip sėkmingai šėtonas suteršė Izraelį ir kokią didelę įtaką jis turėjo toje šalyje. Šėtono netyrosios dvasios iš tiesų siautėjo Izraelyje. Pakanka vieno pasakojimo, kad susidarytume tam tikrą supratimą, koks didelis buvo šis suteršimas.

Morkaus 5:1-19 pasakojama apie Viešpaties susitikimą su velnio apsėstu žmogumi. Tačiau, kaip rašoma, tas žmogus buvo apsėstas ne vienos, bet daugelio nešvarių dvasių.

„Nes jis sakė jam: ‘Išeik iš to žmogaus, netyroji dvasia!’ Ir jis paklausė jos: ‘Koks tavo vardas?’ O ji atsakė, tardama: ‘Mano vardas Legionas, nes mūsų daug’.“

(Morkaus 5:8-9)

„Legionas“ reiškė romėnų legiono skaičių – apie 6000 vyrų. Kad šis skaičius nėra perdėtas, liudija tai, kad Viešpats dėl to nesiginčijo, ir tai, kad kiaulių bandoje, į kurią jiems buvo leista įeiti, buvo apie 2000. ¹⁶ Viename žmoguje buvo apie 6000 velnių! Todėl nešvarių dvasių, gyvenusių Izraelyje, skaičius turėjo būti milžiniškas. ¹⁷ Ne nuostabu, kad Viešpats savo tarnystėje nuolat išvarinėjo velnius. Šiuo metu reikia atkreipti dėmesį, kad velnių tikslas buvo užimti Izraelio šalį:

„Ir ji jo labai maldavo, kad jis neišsiųstų jų iš tos šalies“.

(Morkaus 5:10)

Jie nenorėjo būti „išvaryti iš tos šalies“, nes jų darbas buvo gyventi Izraelio šalyje ir ją teršti. Šėtonas juos ten laikė būtent dėl to, ir jie puikiai tai žinojo. Šėtono stiprybė labai priklausė nuo to, kiek jis užpildys šalį savo nešvariomis dvasiomis.

Velnių skaičius Izraelio žemėje liudija apie šėtono dominavimą ir apie jo veiksmus, kuriais jis siekė dar labiau sustiprinti savo pozicijas, idant galėtų atremti Mesijo iššūkį.

Be šių dviejų dalykų, dar daugiau įrodymų apie šėtono geležinę valdžią Izraelyje pasimato iš to meto Izraelio valdovų dvasinės būsenos. Jie buvo neišteisinti žmonės, kurie, nors ir turėjo Įstatymą bei Pranašus, jais netikėjo.¹⁸ Jie buvo veidmainiai, Izraelio tautai užkrovę tuščią religinę sistemą, pilną tradicijų, kurios panaikino Dievo žodį.¹⁹ Iš tiesų jie buvo ne kas kitas, kaip tik šėtono žmonės, valdantys ir darantys blogą įtaką Dievo sukurtai tautai:

„Jėzus jiems tarė: ‘Jei Dievas būtų jūsų Tėvas, mylėtumėte mane, nes aš išėjau ir atėjau iš Dievo; ir ne nuo savęs atėjau, bet jis mane siuntė. Kodėl nesuprantate mano kalbos? Todėl, kad negalite klausytis mano žodžio. Jūs esate iš savo tėvo – velnio, ir norite vykdyti savo tėvo geidulius. Jis nuo pradžios buvo žmogžudys ir nepasiliko tiesoje, nes jame nėra tiesos. Kai jis kalba melą, kalba iš savęs; nes yra melagis ir to tėvas’.“

(Jono 8:42-44)

Izraelio valdovai iš tiesų buvo paties šėtono žmonės, ir jie darė bei ketino daryti tai, ko troško šėtonas. Jie tikėjo jo „melu“ ir buvo pagrindiniai jo skelbėjai tautai. Savo melagingą mokymą šėtonas skelbė Izraelyje per savo žmones, užimančius valdymo ir mokymo pareigas. Izraelis iš tiesų buvo jo „teisėtas belaisvis“.

Tuo metu šėtono politika prieš Izraelį buvo tikrai sėkminga. Jis, galima sakyti, „laikė vadžias savo rankose“ ir neabejotinai laikė save nugalimu bei matė savo piktų planų pergalę. Viskas, ko jam reikėjo, tai atsikratyti Mesijo ir švęsti pergalę. Mesijas dabar buvo jo teritorijoje, bet šėtonas apsupo Jį savo agentais ir savo pavaldiniais

Izraelyje. Izraelio vienintelė viltis buvo Kristus. Jis taip pat buvo ir vienintelė šėtono kliūtis.

Santrauka

Dievo sukurta Izraelio tauta buvo tiesioginė grėsmė šėtonui. Dievui apleidus tautas eiti savais keliais, šėtonas pasiekė didžiulį laimėjimą. Tačiau kai Dievas pašaukė Abramą pas save ir paskelbė savo sandoros tikslą su juo ir jo palikuonimis, šėtonas susidūrė su grėsme savo sėkmei, kuri augo ir plėtėsi jo paties kieme. Reaguoti į šią grėsmę buvo būtina, ir jis privalėjo kažkaip sutrukdyti Dievui panaudoti savo sukurtą tautą. Todėl šėtonas parengė specialią blogio politiką, kad sutrukdytų Dievui panaudoti Izraelio tautą ir taip neutralizuotų pavojų, kurį jam keltų Izraelis, pavaldėjęs Kanaano šalį.

Piktos politikos prieš Izraelį įgyvendinimas nebuvo sudėtingas. Izraelio veiksmingumas Dievo akyse buvo grindžiamas jo išskirtinumu iš kitų tautų. Skirtumas, kuris ne tik reiškė, kad jie turėjo gyvąjį Dievą kaip jiems artimą savo Dievą, bet ir tai, kad jie turėjo ir laikėsi visų teisėtų Dievo įstatymų ir nuostatų. Turėdami tokį skirtumą, jie privalėjo daryti įtaką tautoms, o jų „didybė Viešpatyje“ turėjo padaryti tokį įspūdį tautoms, kad jos ieškotų su Izraeliu esančio Viešpaties. Kaip Dievo „kunigų karalystė ir šventa tauta“ su juose įkurta dangaus karalyste Izraelis turėjo daryti įtaką Dievo karalystės plėtrai žemėje. Jie turėjo veikti kaip „didi tauta“, laiminanti pasaulį, kaip Dievas buvo pažadėjęs Abraomui. Todėl šėtono blogio politikos prieš juos tikslas buvo akivaizdus – sugadinti Izraelio išskirtinumą ir taip padaryti juos neveiksmingus Dievui.

Papildoma nauda šėtono siekiams buvo įtraukta į pačią Įstatymo sutartį, kurią Izraelis sudarė su Dievu. Įstatymas buvo vykdymo sutartis, kurioje buvo numatyti palaiminimai už jos laikymąsi ir prakeikimai už jos nesilaikymą, todėl Izraelio sugedimas sukeltų Dievo pyktį ir prakeikimus. Įstatymo prakeikimai įpareigoję Dievą pašalinti Izraelį iš pažado šalies ir išsklaidyti juos tarp pagonių. Tuomet jie

patektų į „pasaulio kunigaikščio“ šėtono rankas ir taptų jo „teisėtais belaisviais“.

Dievas ne kartą įspėjo Izraelį apie apgaulingą šėtono politikos taktiką. Tačiau Izraelis nepaisė įspėjimų ir greitai sudarė sąlygas šėtonui veikti. Kai pagal Kunigų 26-ąjį skyrių Dievas pradėjo vykdyti penktąjį prakeikimų etapą ir ištrėmė savo tautą į Asiriją ir į Babiloną, Izraelis tapo šėtono „teisėtais belaisviais“ ir patys negalėjo nieko padaryti.

Dievo malonė buvo vienintelė Izraelio viltis kada nors būti „išgelbėtiems iš galingojo“ ir išlaisvintiems iš „teisėtos nelaisvės“. Pats Viešpats turėjo ateiti ir vardan savo vardo „Jehova“ turėjo pasirūpinti savo tauta ir būti tuo, ko Izraeliui reikėjo. Jis turėjo išgelbėti juos iš beviltiškos padėties ir maloningai padaryti juos savo „kunigų karalyste bei šventa tauta“. Tai turėjo padaryti Tas, kurio vardas yra „Jehova“.

Mesijas – Adonai Jehova, kūnu gimęs iš Dovydo sėklos – ateis kovoti su tuo, kuris kovojo su Izraeliu. Atsižvelgiant į tai, vienintelį pavojų šėtonui kėlė Mesijas. Pašalinti Jo veiksmingumą reikštų užsitikrinti pergalę ir teisę įgyvendinti savo piktąjį planą ir būti „lygiu Aukščiausiam“. Esant tokiai padėčiai, šėtonas ėmėsi veiksmų, kad dar labiau sustiprintų savo pozicijas ir užsitikrintų galimybę nugalėti ateisiantį Mesiją.

-
- ¹ *Kaip ir blogio plano atveju, norėdami tinkamai įvertinti visas šėtono veiklas, turime suprasti jo tikslą tapti „lygiu Aukščiausiam“ ir suprasti šėtono tikslą jo blogio politikoje prieš Izraelį.*
- ² *Pvz., Pakartoto Įstatymo 4:14-7:26.*
- ³ *Pvz., Pakartoto Įstatymo 7:1-4.*
- ⁴ *Plg. su Pakartoto Įstatymo 12:29-32.*
- ⁵ *Pvz., Pakartoto Įstatymo 13:12-13.*
- ⁶ *Pvz., Teisėjų 2:17.*
- ⁷ *Vėlgi, tai yra klausimas, kuris savaime yra ilgo tyrimo tema. Visos įvairios šėtono politikos priemonės prieš Izraelį ir jų įgyvendinimas viršija šios knygos apimtį. Tačiau toliau pateikta apžvalga, nors ir trumpa bei bendro pobūdžio, vis dėlto padės geriau suprasti šėtono politikos prieš Izraelį sėkmingą įgyvendinimą, o kartu suteiks ir galimybę savarankiškai išsamiau išnagrinėti šį klausimą.*
- ⁸ *Plg. su Pakartoto Įstatymo 26:16-19.*
- ⁹ *Plg. su Pakartoto Įstatymo 28:36-37.*
- ¹⁰ *Plg. su Pakartoto Įstatymo 28:62-68.*
- ¹¹ *Plg. su 1 Karalių 11:1-8.*
- ¹² *Plg. su likusia 1 Karalių knygos ir 2 Karalių knygos dalis.*
- ¹³ *Plg. su Pakartoto Įstatymo 28:63-64; Kunigų 26:27-34.*
- ¹⁴ *Plg. su Zacharijo 3:8; 6:12; 9:9; 13:7.*
- ¹⁵ *Plg. su Zacharijo 3:4-5.*
- ¹⁶ *Plg. su Morkaus 5:11-13.*
- ¹⁷ *Šios knygos autoriaus nenustebtų, jei paaiškėtų, kad Izraelyje buvo daugiau velnių nei išteisintų žmonių ar Izraelio gyventojų.*
- ¹⁸ *Pvz., Mato 3:7-9; Jono 5:32-47.*
- ¹⁹ *Pvz., Mato 15:1-14; 23:13 ir toliau.*

6 SKYRIUS

DANGAUS KARALYSTĖ „JAU ČIA PAT“ IR „PASAULIO KUNIGAİKŠČIO“ TEISMAS

Su Mesijo atėjimu Dievo planas su savo tauta Izraeliu, taigi ir Jo planas atgauti žemę iš šėtono valdžios, perėjo į lemiamą etapą. Kaip Dovydo palikuonis, Dievas atėjo „kovoti su tuo, kuris kovojo su Izraeliu“ ir išgelbėti savo tautą iš šėtono „teisėtos nelaisvės“. Vienintelė Izraelio viltis buvo Dievas, todėl Viešpats atėjo išgelbėti Izraelį iš „to, kuris buvo stipresnis už jį“.¹

Laukdamas šio kulminacinio momento, Dievas per pranašą Danielių Izraelio tautai davė „septyniasdešimties savaitių“ tvarkaraštį, kuriame buvo nustatyta jos, kaip šėtono „teisėtos belaisvės“, kančių trukmė. Atėjus Viešpačiui Jėzui Kristui, tas tvarkaraštis jau buvo išpildytas beveik iki galo – buvo atėjęs laikas Dievui išgelbėti savo tautą, nuversti „pasaulio kunigaikštį“ ir įkurti dangaus karalystę žemėje. Mesijas buvo savo šalyje, savo tautos tarpe, kad įvykdytų tai, kas Izraeliui buvo žadėta.

Keturiose evangelijose ir Apaštalų darbų knygoje aprašytas lemiamas Dievo plano su Izraelio tauta įgyvendinimo etapas. Evangelijose aprašoma Viešpaties tarnystė Izraeliui, kai Jis veikė kaip „apipjaustymo tarnas dėl Dievo tiesos, kad patvirtintų tėvams duotus pažadus“.² Čia aprašoma tai, ką Viešpats padarė su esančiais su Juo, kad Izraeliui paskelbtų, jog Dievo tikslo su jais išpildymo laikas „čia pat“. Taip pat aprašoma, kas buvo pasakyta ir padaryta, kad Izraelio tauta būtų pasirengusi tapti didžia Dievo tauta ir veikti kaip palaiminimas pasauliui. Evangelijose aprašytas sėkmingas Viešpaties ginčas su šėtonu dėl Izraelio, kaip jo „teisėto belaisvio“, ir jo, kaip „pasaulio kunigaikščio“, teismas. Apaštalų darbų knygoje Izraeliui skelbiama apie pranašautą „paskutiniųjų dienų“ atėjimą, kai Viešpats „savo dieną“ išvalys Izraelio tautą, aktyviai keršys už Izraelį tautoms, išvarys šėtoną iš jo užgrobtos valdymo ir įkurs savo karalystę Izraelio šalyje. Visa tai – t. y., Dievo plano su Izraeliu kulmi-

nacija ir su tuo susiję reikalai – keturių evangelijų ir Apaštalų darbų pradžios tema ir liudijimas. Tačiau Evangelijose ir Apaštalų darbų knygos pradžioje nėra aprašyta tai, ką Dievas daro šiandien.

Šiandien mes gyvename Dievo malonės ūkvedyboje, skirtoje mums, pagonims. Šį laikotarpį Dievas pradėjo išskyręs Paulių ir padaręs jį visiškai nauju apaštalu, kaip užrašyta 9-ame Apaštalų darbų knygos skyriuje.³ Iki to laiko Dievo planas ir veiksmai buvo susiję su Izraelio tauta. Šis klausimas apie Dievo plano su Izraeliu sustabdymą ir malonės ūkvedybos pradžią išrinkus Paulių, bus aptartas kitame skyriuje. Tačiau apie tai dabar užsiminsiu, nes Viešpaties tarnystę žemėje ir 12 apaštalų tarnystę krikščionių bažnyčios taiko mums.

Daugelis krikščionių mano, kad Viešpaties nurodymai Kalno pamoksle yra skirti mums. „Viešpaties malda“ yra išmokta atmintinai ir krikščionių kartojama kaip malda mums. Viešpaties stebuklai ir ženklų tarnystė, kartu su 12 apaštalų ir kitų to meto žmonių tarnyste, laikomi kažkuo, kas turėtų vykti ir šiandien. Taip pat ir Sekminių diena bei to meto įvykiai pateikiami kaip norma šiandieninei bažnyčiai. Todėl dažnai girdimi raginimai grįžti į Sekminių laikus, galvojant, kad dabartinis laikotarpis yra toks pat, kaip ir tada.⁴ Siekiant pagrįsti daugybę įvairių ir prieštaringų dalykų, kuriuos šiandien krikščionys daro Kristaus vardu, remiamasi įvairiomis praktikos formomis, pažadais, nurodymais ir žiniomis, pateiktomis Evangelijose ir Apaštalų darbuose. Beveik kiekviena krikščionybės atšaka, norėdama pagrįsti savo teiginius ir veiksmus, remiasi Biblija. Beveik kiekviena iš jų savo egzistavimo pagrindu turi kokią nors praktiką, įsakymą ar nurodymą, kilusį iš mūsų Viešpaties žemiškosios tarnystės arba dvylikos apaštalų veiklos.

Labiausiai gaila dėl to, kad pats Šventasis Raštas aiškiai liudija, jog keturios Evangelijos ir Apaštalų darbų knygos pradžia yra susiję su Dievo planu ir Jo santykiais su Izraelio tauta, o ne su tuo, ką Jis daro su mumis šiandien. Todėl laikytis Dievo nurodymų ir praktikos, kurią Jis davė tuo metu, bei reikalauti pažadų, kuriuos Jis taip pat davė tuo metu, nėra tai, ko Dievas nori, kad mes darytume šiandien. Dievo plano su Izraeliu laikymasis nėra Dievo valia mums šiandien. Tik tada, kai Viešpats Jėzus Kristus netikėtai

pasirodė iš dangaus ir pašaukė apaštalą Paulių – tą naują ir kitokį apaštalą – buvo įvesta ši Dievo malonės ūkvedyba pagonims, kurioje mes gyvename šiandien, ir buvo apreikšta „Kristaus paslaptis“ apie Dievo tikslą mums.

Nors šie trumpi komentarai šiuo klausimu bus išplėtoti kituose skyriuose, juos būtina pateikti dabar, kad galėtume tinkamai pažvelgti į Viešpaties žemiškosios tarnystės liudijimą. Kadangi Evangelijų pasakojimai yra tai, ką mes vadiname Naujojo Testamento Raštais, pernelyg dažnai daroma prielaida, kad jie aprašo Dievo naujo plano su mumis, pagonimis, detales. Tačiau tai nėra tiesa. Tiesą sakant, nesugebėjimas to suprasti ir įvertinti kenkia krikščioniui. Tai ne tik sukelia nesusipratimą apie tai, ką Dievas daro šiandien, bet ir sukelia sumaištį bei nepaklusnumą Viešpačiui, nes žmogus bando tarnauti Viešpačiui tuo, ko Jis pats nedaro ir nenori, kad mes darytume.

Savo planą mums Dievas atskleidė apaštalo Pauliaus laiškuose. Tuose laiškuose jis pateikia Dievo doktrinas, nurodymus, įsakymus, pažadus ir nuostatas, skirtus Jo „naujo sutvėrimo“ nariams, bažnyčiai, Kristaus kūnui, ir tai yra susiję su Jo planu mums. Tuo tarpu keturios Evangelijos ir Apaštalų darbų pradžia yra susiję su Dievo planu Jo tautai Izraeliui. Šiuose raštuose skaitome apie tai, kokia svarbi buvo Dievo programa su jais tuo metu – Mesijui atėjus išgelbėti Izraelį iš teisėtos šėtono nelaisvės ir išvaryti šėtoną kaip „pasaulio kunigaikštį“ bei įkurti pažadėtą dangaus karalystę žemėje.

Turėdami tai omenyje, atkreipkime dėmesį į mūsų Viešpaties žemiškosios tarnystės laikotarpį. Jis atėjo, kad išpildytų Dovydo sandorą su savo tauta Izraeliu, išgelbėtų ją iš beviltiškos padėties, iš šėtono nelaisvės, ir taip užbaigtų šėtono blogio planų įgyvendinimą žemėje.

„Karalystės evangelija“

„Karalystės evangelijoje“ skelbiama, kad pagaliau atėjo ilgai lauktas, pranašautas ir lemiamas laikas Izraelio plane. Pradedant Jono Krikštytojo tarnyste, Izraelyje buvo paskelbta gera naujiena – kad jų sandoros karalystė „čia pat“.

„Tomis dienomis atėjo Jonas Krikštytojas, skelbdamas Judėjos dykumoje ir sakydamas: „Atgailaukite, nes **dangaus karalystė yra čia pat**“.

(Mato 3:1-2)

„Nuo to laiko Jėzus pradėjo skelbti ir sakyti: „Atgailaukite, nes **dangaus karalystė yra čia pat**“.

(Mato 4:17)

„Tuos dvylika Jėzus išsiuntė ir jiems įsakė, sakydamas: „Neikite į pagonių kelių ir neikite į jokių samariečių miestą; bet verčiau eikite pas pražuvusias Izraelio namų avis. Ir kai eisite, skelbkite sakydami: **‘Dangaus karalystė yra čia pat’**.“

(Mato 10:5-7)

„Karalystės evangelija“ tai – gera naujiena Izraeliui, kad Dievo sandora su juo įkurti savo karalystę žemėje per juos kaip savo tautą, pagaliau yra „čia pat“. Atėjo laikas ją įkurti. Tai, apie ką buvo prašauta ir aprašyta įvyksiant, dabar skelbiama Izraeliui kaip esanti „čia pat“. ⁵

„**Ir paskutinėmis dienomis** įvyks, kad **VIEŠPATIES** namų kalnas bus įtvirtintas kalnų viršūnėje ir bus išaukštintas virš kalvų; ir jį plauks visos tautos. Daug tautų eis ir sakys: „Ateikite, eikime aukštyn į **VIEŠPATIES** kalną, į **Jokūbo Dievo** namus; ir jį mus mokys savo kelių ir mes vaikščiosime jo takais“; nes iš Siono išeis įstatymas, **VIEŠPATIES** žodis – iš Jeruzalės.

(Izaijo 2:2-3)

„Ir padarysiu šlubuosius likučiu, ir toli atmestuosius – stiprią tautą; ir **VIEŠPATS** jiems karaliaus Siono kalne nuo tada ir per amžius. Ir tu, kaimenės bokšte, Siono dukters tvirtovė, pas tave ji ateis, būtent pirmoji valdžia; **karalystė ateis pas Jeruzalės dukrą**“.

(Michėjo 4:7-8)

*„Ir šitų karalių dienomis **dangaus Dievas įkurs karalystę**, kuri niekada nebus sunaikinta; ir ta karalystė nebus palikta kitai tautai, bet ji sutrupins ir sunaikins visas šitas karalystes, ir stovės per amžius“.*

(Danieliaus 2:44)

„Dangaus karalystė“ žemėje yra tai, ką Dievas buvo pažadėjęs Izraeliui įkurti su jais kaip su savo „didele tauta“. Jis, „dangaus Dievas“, ateis ir apsigyvens tarp jų. Jie bus Jo tauta, o Jis bus jų Dievas. Jis valdys ir viešpataus jiems, o per juos įkurs savo viešpatystę žemėje.⁶ Tai buvo Dievo sandora su Izraeliu, ir tai, kad jos išsipildymo laikas yra „čia pat“, buvo skelbiama Izraelio tautai „karalystės evangelijoje“. Karalystė tikrai buvo „čia pat“, nes, kaip liudijo pats Viešpats, – „laikas išsipildė“.

*„Na, o po to, kai Jonas buvo uždarytas į kalėjimą Jėzus atėjo į Galilėją skelbdamas Dievo karalystės evangeliją ir sakydamas: **„Laikas išsipildė, ir Dievo karalystė yra čia pat; atgailaukite ir tikėkite evangelija“.***

(Morkaus 1:14-15)

Kaip buvo pažymėta šio skyriaus pradžioje, Dievas per pranašą Danielių Izraeliui buvo davęs tvarkaraštį, kuriame buvo nustatyta, kiek laiko jie bus šėtono „teisėti belaisviai“ ir bus pavergti „pagonių laikais“. Tas laikasėjo į pabaigą, ir su Mesijo atėjimu jis artėjo prie savo pabaigos. Todėl Viešpats paskelbė, kad „laikas išsipildė ir Dievo karalystė yra čia pat“. Laikas, kai dangaus Dievas įkurs savo karalystę Izraelyje, pagal tą tvarkaraštį buvo nebetoli. Jis buvo arti, buvo belikę vos keleri metai.⁷

Todėl Izraeliui skelbiant, kad „dangaus karalystė yra čia pat“, buvo pranešama, kad Dievo planas su jais šioje žemėje, taip sakant, „artėja prie kulminacijos“. Buvo žengiama į kritinį ir galutinį Dievo santykių su jais etapą. O kartu buvo žengiama ir į kritinį bei galutinį Dievo kovos su šėtono blogio plano įgyvendinimu žemėje etapą.

Artėjant karalystės įkūrimui Izraelyje ir skelbiant apie tai, Viešpats savo mokiniams pasakė keletą dalykų, į kuriuos verta atkreipti dėmesį. Ypač reikšmingi yra Viešpaties žodžiai Natanaeliui Jono 1 skyriuje.

*„Jėzus pamatė Natanaelį, ateinantį pas jį, ir jam sako: ‘Štai tikras izraelitas, kuriame nėra klastos!’ Natanaelis jam sako: ‘Iš kur mane pažįsti?’ Jėzus atsakydamas tarė jam: ‘Prieš Pilypui pakviečiant tave, kai tu buvai po figmedžiu, aš mačiau tave’. Natanaelis atsakydamas taria jam: ‘Rabi, tu esi **Dievo Sūnus**; tu esi **Izraelio Karalius**’. Jėzus atsakydamas tarė jam: ‘Tiki, kadangi tau pasakiau: „Mačiau tave po figmedžiu“? Pamatysi didesnių dalykų už šituos’. Ir sako jam: ‘Iš tiesų, iš tiesų sakau jums: nuo šiol matysite atvirą dangų ir Dievo angelus, kylančius ir nusileidžiančius ant žmogaus Sūnaus’.*“

(Jono 1:47-51)

Viešpaties atsakymas į Natanaelio pripažinimą ir tikėjimą, kad Jis yra „Dievo Sūnus“ ir „Izraelio Karalius“, yra reikšmingas. Viešpats paskelbia Natanaeliui, ką jis dar pamatys apie „Izraelio Karalių“. Jis dar pamatys, kaip išsipildys tai, ką Jokūbas matė savo sapne, kai Dievas jam leido suprasti ir įvertinti Abraomo sandorą.

Kaip Jokūbas regėjime matė ateities Dievo viešpatavimą žemėje, šalyje, kurią Dievas davė Abraomui ir jo palikuonims, ir taip pat matė, kaip dangaus reikalai ir Dievo valia bus vykdomi žemėje, taip Viešpats paskelbė Natanaeliui, kad jis tai pamatys realybėje.

„Dangaus karalystė“ dabar buvo „čia pat“, todėl tai, ką Jokūbas matė regėjime, dabar buvo arti išsipildymo. Dievo Sūnus kaip „Izraelio karalius“ įkurs Dievo karalystę žemėje, šalyje, kurią Jis pats pasirinko. Jis yra tas pažadėtasis „Žmogaus Sūnus“, per kurį bus nuverstas užgrobėjas, kad Dievo karalystė galėtų viešpatuoti žemėje.

Todėl, atsižvelgdamas į tai, kad „dangaus karalystė“ yra „čia pat“, Viešpats mokė savo mokinius melstis protingai, atsižvelgiant į tuometinę programą:

„Todėl šitaip melskitės: „Tėve mūsų, kuris esi danguje, tebūna

pašvęstas tavo vardas. Teateina tavo karalystę. Tebūna įvykdyta tavo valia žemėje, kaip kad ji yra danguje“.

(Mato 6:9-10)

Dievo vardo „pašventimas“ visoje žemėje yra būtent tai, ką Dievas ketina padaryti, įvykdydamas savo programą su Izraeliu.⁸ Suprasdami tai ir kad laikas tai įgyvendinti buvo „čia pat“, mokiniai turėjo melstis, pripažindami Tėvui, kad dabar svarbiausia yra „Jo vardo pašventimas“ ir kad tai bus įvykdyta per Jo karalystės atėjimą. Įkūrus Dievo karalystę Izraelyje ir visoje žemėje, Dievo valia bus vykdoma žemėje, kaip ir danguje. Šio pasaulio tautos vaikščios Dievo keliais, o ne šėtono, kuris šiam pasauliui nubrėžė eigą.⁹

Taip pat reikėtų atkreipti dėmesį į Viešpaties pažadą savo apaštalams dėl jų atlygio karalystėje:

„Tada Petras atsakė ir jam tarė: ‘Štai mes viską palikome ir sekėme paskui tave; tad kas mums bus už tai?’ Ir Jėzus jiems tarė: ‘Iš tiesų sakau jums, kad atgimime, kai žmogaus Sūnus sėdės savo šlovės soste, jūs, kurie sekėte paskui mane, irgi sėdėsite dvylikoje sostų, teisdami dvylika Izraelio genčių.’“

(Mato 19:27-28)

Dangaus karalystėje apaštalai turės išskirtinę privilegiją kartu su Viešpačiu valdyti dvylika Izraelio genčių. Tačiau ypač svarbu yra tai, ką čia Viešpats sako, kalbėdamas apie karalystės įkūrimą ir savo viešpatavimą žemėje kaip apie „atgimimą“. Tai puikiai tinka dangaus karalystei apibūdinti. Nes sugedimas ir nelaimės, kuriuos sukėlė šėtono blogio planas žemėje, bus pašalinti. Dievas „atgimdys“ pasaulį, sukurdamas „naują dangų ir naują žemę“,¹⁰ kuriuose gyvens teisumas, Dievui viešpataujant per amžius.

Taigi – „karalystės evangelija“ Izraeliui buvo gera naujiena, skelbianti, kad jų ilgai laukta ir pažadėta karalystė yra „čia pat“. Dievo planas su jais įžengė į paskutinį etapą – Danieliui duota „laiko schema“ buvo „išpildyta“, todėl „Dievo karalystė“ buvo „čia pat“. Todėl per Mesijo tarnystę Izraelis bus išlaisvintas iš šėtono „teisėtos nelais-

vės”, o jis pats bus nušalintas nuo „pasaulio kunigaikščio“ pareigų. Tada Viešpats įkurs savo karalystę žemėje per savo tautą Izraelį, ir žemė pradės veikti Jo garbei bei šlovei pagal pirminį Jo planą.

Tai buvo gera žinia Izraeliui, tačiau tai nebuvo gera naujiena „pasaulio kunigaikščiui“. Šėtonas susidūrė su didžiausia grėsme savo užgrobtai valdžiai ir jam reikėjo ką nors daryti, kad efektyviai ją pašalintų. Pasirengęs šiam momentui, šėtonas ėmėsi veiksmų, kad atremtų Mesijo iššūkį.

Kristaus gundymas

Svarbiausias šėtono blogio politikos prieš Izraelį tikslas buvo juos sugadinti savo gudriais gundymais, kad jie taptų nenaudingi Dievui, ir jam tai gerai sekėsi. Tokia pati gudrybė jam iš pradžių suteikė neteisėtą valdžią žemėje, kai jis sugundė Adomą ir jo žmoną. Mesijas, būdamas Dovydo palikuonis, taip pat buvo tokiam pačiame žmogaus kūne. Jis irgi galėjo būti gundomas lygiai taip pat. Ir, jei Mesijas būtų pasidavęs gundymams, Jis taip pat būtų tapęs neveiksnius, ir Dievui būtų buvę neįmanoma nugalėti šėtono blogio plano įgyvendinimo žemėje. Šėtonas būtų galėjęs užimti savo blogio plano trokštamą pozicijas ir pagaliau veikti „kaip Aukščiausiasis“.

Šėtonas ne tik tai suprato, bet ir žinojo, kad Viešpats Jėzus Kristus turėjo įrodyti, kad yra pilnai tinkamas veikti kaip Izraelio Atpirkėjas ir „Žmogaus Sūnus“.¹¹

Todėl Viešpats turėjo atsidurti tokioje pačioje padėtyje, kokioje buvo jo tauta bei Adomas, ir patirti tokius pačius išbandymus. Jis turėjo patirti panašius šėtono gundymus ir įrodyti, kad yra tinkamas būti Izraelio Atpirkėju bei „Žmogaus Sūnumi“. Taigi Viešpaties gundymas šėtonui tampa milžiniškos svarbos įvykiu.

„Ir Jėzus, būdamas pilnas Šventosios Dvasios, grįžo nuo Jordano ir buvo Dvasios nuvestas į dykumą, būdamas keturiasdešimt dienų velnio gundomas. Ir tomis dienomis jis nieko nevalgė; o joms pasibaigus jis po to buvo išalkęs“.

(Luko 4:1-2)

Tiek Matas, tiek Lukas užrašė Viešpaties gundymo detales (Mato 4:1-11 ir Luko 4:1-13). Tačiau, žiūrint į abu pasakojimus, lengva pastebėti, kad gundymų eiliškumas nėra tas pats (tai nereiškia, kad jie yra netikslūs, bet kad abu yra teisingi ir kad buvo dvi gundymų serijos). Be to, Lukas teigia, kad Viešpaties gundymo pabaigoje šėtonas „nuėjo nuo Jo laikotarpiui“. Atrodo, kad Luko aprašyme šėtonas dar nebuvo baigęs Viešpaties gundymo. Tačiau Mato aprašyme Viešpats įsakė šėtonui pasitraukti, sakydamas: „Eik šalin, šėtone“ ir, kaip teigia Matas, „tada velnias Jį palieka, ir štai atėjo angelai ir Jam tarnavo“. ¹² Nors tai tikrai nėra visi skirtumai tarp šių dviejų pasakojimų, bet jų pakanka, kad būtų galima teigti, jog tuo metu įvyko dvi gundymų serijos. Luko užrašyti gundymai įvyko pirmiau, o Matas aprašė šėtoną sugrįžusį su panašiais gundymais, bet kita tvarka.

Viešpats atėjo kaip „Žmogaus Sūnus“, įvykdydamas Pradžios 3:15 pažadą, ir kaip Izraelio Mesijas, kad kovotų su šėtonu, laikiusiu Izraelį „teisėtoje nelaisvėje“. Jis atėjo pagal Dievo planą atgauti žemę iš šėtono užgrobtos viešpatavimo ir įtvirtinti savo viešpatavimą žemėje per savo paties sukurtą tautą – Izraelį. Todėl buvo logiška, kad šėtonas jį gundė abiem atvejais, bet Viešpats įrodė, kad yra pajėgus veikti abiejose srityse. Pagal Luko aprašymą šėtonas pirmiausia susidūrė su Viešpačiu kaip su „Žmogaus Sūnumi“. Šėtonas gundė Jį tuo pačiu, kai sukėlė pirmojo žmogaus nuopuolį. Po to, pagal Matą, jis vėl gundė Viešpatį, bet kaip Izraelio Mesiją, kad Jį sužlugdytų, kaip jam tai pavyko padaryti su Abraomo palikuonimis. ¹³

Abiem gundymo atvejais šėtonas, siekdamas diskvalifikuoti Viešpatį ir nugalėti Jo gebėjimą pasiekti sėkmę, naudojo tas pačias pagundas, nors ir ne visiškai ta pačia tvarka. Tačiau, nors pagundos buvo tos pačios, jos pastatė Viešpatį į tokią padėtį, jog Jis patyrė tą patį, kas sukėlė ir Adomo bei Izraelio nuopuolį.

Šėtono „šio pasaulio eiga“ pagrįsta tuo, kas labai sėkmingai sukėlė nuopuolį Edeno sode. Apaštalas Jonas apie tai rašo 1 Jono 2:16:

„Nes visa, kas pasaulyje – kūno geismas ir akių geismas, ir gyvenimo išdidumas – nėra iš Tėvo, bet yra iš pasaulio“.

(1 Jono 2:16)

Būtent šie trys dalykai labai sėkmingai suveikė sukeliant pirmojo žmogaus nuopuolį. Moteris buvo suviliota šėtono gudrybe, ją paskatinusią pamatyti, kad gero ir blogo pažinimo medis yra „geras maistui (kūno geismas), malonus akims (akių geismas) ir geistinas, kad padarytų išmintingu“¹⁴ (gyvenimo išdidumas). Būtent šiais trimis dalykais šėtonas nustatė savo „eigą šiam pasauliui“, paskatindamas žmogaus maištingumą, nuodėmingumą ir priešišumą Dievui. Todėl su šiais trimis gundymais Viešpats susidūrė pirmiausia, kai šėtonas gundė Jį kaip Žmogaus Sūnų:

„Ir velnias jam tarė: ‘Jei tu esi Dievo Sūnus, įsakyk šitam akmeniui, kad jis pavirstų duona’. O Jėzus atsakė jam, tardamas: ‘Yra parašyta, kad žmogus gyvens ne vien duona, bet kiekvienu Dievo žodžiu’. Ir velnias, užvedęs jį į aukštą kalną, per vieną akimirką parodė jam visas pasaulio karalystes. Ir velnias tarė jam: ‘Visą šitą valdžią ir jų šlovę aš tau duosiu, nes tai man yra duota; ir tai duodu kam tik noriu. Todėl jei tu mane pagarbinsi, viskas bus tavo’. O Jėzus atsakė ir tarė jam: ‘Pasitrauk už manęs, šėtone, nes yra parašyta: „Garbink Viešpatį, savo Dievą, ir tik jam tarnauk“.’ Ir jis atvedė jį į Jeruzalę, pastatė jį ant šventyklos viršūnės ir tarė jam: ‘Jei esi Dievo Sūnus, meskis nuo čia žemyn, nes yra parašyta: „Jis įpareigos dėl tavęs savo angelus, kad saugotų tave, ir savo rankose jie neš tave, kad kokių metu neužsigautum savo kojos į akmenį“.’ O Jėzus atsakydamas jam tarė: ‘Yra pasakyta: „Negundyk Viešpaties, savo Dievo“.’

(Luko 4:3-12)

Šie trys gundymai pirmiausia grindžiami „kūno geiduliu, akių geiduliu ir gyvenimo išdidumu“. Alkis, sukeliantis duonos troškimą, atitinka „kūno geidulį“. Viešpaties akims pateiktos visos pasaulio karalystės su jų galybe ir šlove atitinka „akių geidulį“. Gundymas pasikviesti angelus, kad jie skubėtų Jam į pagalbą, tai „gyvenimo išdidumas“.

Tokios pagundos sėkmingai paskatino pirmojo žmogaus nuopuolį, bet Žmogaus Sūnaus jos neįveikė. Šėtonas negalėjo užkirsti

kelio Pradžios 3:15 išsipildymui, todėl velnias ¹⁵ „nuėjo nuo Jo laikotarpiui“, kad sugrįžtų ir bandytų dar kartą. Tačiau šį kartą šėtonas ruošėsi išbandyti Kristų kaip Izraelio Atpirkėją.

Po Izraelio išvedimo iš Egipto izraelitai pasirodė esą netobuli Dievo tarnai. Jie murmėjo ir skundėsi Viešpačiui, abejojo Jo žodžiu, reiškė nepasitenkinimą Dievo darbais, buvo Jam nepaklusnūs ir troško grįžti į Egiptą. ¹⁶ Remdamasis tuo ir Izraelio tautos nesugebėjimu išmokti Dievo pamokas, šėtonas sukūrė ir įgyvendino savo blogio planą prieš Izraelį – sėkmingai sugadino jų išskirtinumą ir padarė juos savo „teisėtais belaisviais“.

Norėdamas veikti kaip savo tautos giminaitis ir Išvaduotojas, Mesijas turėjo tapti ištikimu, tobulu, Dievu pasitikinčiu tarnu – tokiau, kokiu Izraelis niekada nebuvo. Skirtingai nuo Izraelio, Jis turėjo būti tobulas Viešpaties tarnas, nepaisantis šėtono gundymų ir jo eigos šiam pasauliui. Jei Mesijas būtų buvęs sugundytas imtis kokių nors netinkamų veiksmų, jo gebėjimas veikti kaip Izraelio Atpirkėjas būtų buvęs sužlugdytas, o Dievo galimybė išgelbėti savo tautą iš šėtono „teisėtos nelaisvės“ – sunaikinta.

Turėdamas tokią viltį, šėtonas grįžo vėl gundyti Viešpaties, kad Jis suklystų ir būtų galima Jį apkaltinti.

Kaip pasakojama Mato 4:1-11, velnias vėl gundė Viešpatį „įsakyti akmenims pavirsti duona“. Bet šį kartą jis pridėjo pagundą „mestis žemyn nuo šventyklos“. Paskui šėtonas parodė Jėzui „visų pasaulio karalysčių šlovę“, kad Jis susigundytų jas pasiimti, prieš tai parpuolęs ir pagarbinęs šėtoną. Visuose šiuose bandymuose šėtonas ieškojo galimybės priversti Kristų suklysti, kad Jo tarnystė Dievui pasirodytų netobula, kaip Izraelio.

Jei atsižvelgdamas į savo alkį Viešpats būtų pasidavęs pagundai paversti akmenis duona, Jis būtų pasielgęs kaip Izraelis, kuris netgi lengvesnėje situacijoje murmėjo ir skundėsi Dievui, reikalaujamas, kad Jis patenkintų jų alkį. ¹⁷ Tuo metu Izraelis buvo murmantis ir besiskundžiantis tarnas. Nepaisydami to, kad Viešpats juos atvedė anapus Raudonos jūros ir kad Jis per visą tą laiką jais rūpinosi, jie išreiškė savo nepasitenkinimą ir murmėjo prieš Dievą, nepasitikė-

dami Juo. Jie troško patenkinti savo kūną, o ne bendrauti su Dievu. Šiuo atžvilgiu jie buvo netobuli Dievo tarnai. Bet Jėzus Kristus nepasidavė pagundai ir išliko ištikimas Dievo tarnas.

Pagunda nušokti nuo šventyklos viršaus skatino Kristų suabejoti, nepasitikėti ir gundyti Dievą, kaip darė Izraelis. Nepasitikėdamas Viešpačiu, Izraelis Jį gundė ir klausė: „Ar Viešpats yra tarp mūsų, ar ne?“¹⁸ Šėtonas norėjo, kad Kristus pasielgtų taip pat. Bet Viešpats nebuvo toks nepasitikintis, abejojantis ir Dievą gundantis tarnas, kokio buvo Jo tauta. Jo pasitikėjimas Tėvu buvo besąlygiškas, nereikalaujantis jokio patvirtinimo, kokio reikėtų tarnui, abejojančiam savo šeimnininko rūpesčiu ir žodžiais. Taigi Kristus nepasidavė ir šiam gundymui.

Jis nepasidavė ir galutiniam gundymui, kai šį kartą prieš Jį vėl buvo iškeltas visų pasaulio karalysčių paveldėjimo klausimas (žinoma, būtent dėl karalystės susigrąžinimo Jis ir buvo atėjęs). Tačiau šėtonas Jam siūlė jas kitaip, ne pagal Jo Tėvo valią. Šiuo atveju Viešpats buvo gundomas tapti neištikimu ir maištingu tarnu, siekiančiu savo, o ne šeimnininko aiškiai išreikštos valios, kaip elgėsi Izraelis. Tačiau Jėzaus Kristaus ištikimybė buvo nepriekaištinga. Jis nenorėjo nukrypti nuo Tėvo valios. Taigi Jis išstovėjo ir įrodė, kad yra tinkamas Izraelio Atpirkėjas.

Kristus buvo neįveikiamas šėtono taktikomis, kurios buvo sėkmingos tiek Adomo, tiek Izraelio atžvilgiu. Susidūręs su šiuo paskutiniu gundymu Jis įsakė šėtonui pasitraukti nuo Jo. Šėtonas tai padarė, kaip ir buvo liepta. Šėtonas nesugebėjo „išnaudoti vieno iš galingiausių savo kozirių“, ir jo „ranka“ dabar buvo susilpnėjusi.

Tuo metu pasaulio karalystės neabejotinai priklausė šėtonui, nes, kaip jis pats pareiškė, jos buvo atiduotos jam, įskaitant ir Izraelį, tapusį jo „teisėtu belaisviu“. Jis buvo „pasaulio kunigaikštis“, nors ir užgrobęs šį titulą, ir Viešpats dėl to nesiginčijo.¹⁹ Nors Viešpats ir nesutiko paklusti šėtonui, kad priimtų pasaulio viešpatavimą bei taptų jo kunigaikščiu, tačiau karalystės susigrąžinimas vis dar buvo esminis reikalas ir tai padaryti per savo tautą vis dar buvo Viešpaties tikslas.

Taigi Viešpats grįžo iš gundymų²⁰ pasirengęs Izraeliui atskleisti jiems žadėtos karalystės „čia pat“ realybę, kartu su savo pasirengimu išlaisvinti juos iš šėtono „teisėtos nelaisvės“ ir išmesti jį kaip „pasaulio kunigaikštį“.

Karalystės ženklai

Vienas iš ryškiausių Viešpaties žemiškosios tarnystės bruožų buvo gausūs stebuklai ir darbai. Atrodo, kad beveik kiekviename Mato, Morkaus, Luko ir Jono evangelijų skyriuje Viešpats gydė ligas ir išvarinėjo velnius arba darė kitus galingus darbus. Viešpats ne vienintelis tai darė – tą pačią galią Jis suteikė ir savo 12-ai apaštalų bei 70-čiai kitų, buvusių su Juo.

Tačiau šie gausūs stebuklai nebuvo bereikšmiai, Viešpats jų nedarė tiesiog tam, kad nustebintų žmones.

Kaip nuolat minima Evangelijose, stebuklai visų pirma buvo ženklai – jie turėjo reikšmę. Ženklas yra tam, kad kažką patvirtintų, įteisintų, kad būtų tam tikros realybės ženklai ar įrodymai. Ženkliai ir stebuklai patvirtino tai, ką Viešpats ir jo apaštalai skelbė Izraelyje. Jie patvirtino žinią, kurią Dievas tuo metu skelbė Izraeliui, ir buvo ženklas ar įrodymas, kad visa tai yra tiesa.

Tuo metu Dievas skelbė Izraeliui „karalystės evangeliją“ – gerą naujieną, kad „čia pat“ laikas, kad Dievo karalystė bus įkurta juose ir šioje žemėje, kaip Jis buvo pažadėjęs Abraomui. Viešpaties stebuklai veikė kaip ženklai ir patvirtino tą žinią Izraeliui. Jie įrodė, kad „dangaus karalystė“ tikrai yra „čia pat“.

*„Ir po to įvyko, kad jis ėjo per kiekvieną miestą ir kaimą, **skelbdamas ir garsindamas Dievo karalystės džiugią naujieną; o su juo buvo dvylika“.***

(Luko 8:1)

„Skelbti ir garsinti Dievo karalystės gerąją naujieną“ buvo būtent tai, ką Viešpats darė savo tarnystės metu Izraeliui. Savo žodžiais Jis **skelbė** gerąją naujieną, kad Dievo karalystė yra „čia pat“, o sa-

vo stebuklais Jis ją **garsino**. Stebuklai, kuriuos atliko Jis ir kiti, buvo ženklai Izraelio tautai apie karalystę. Jie buvo „laikų ženklai“, kaip juos vadino Viešpats.²¹ Ženkliai, patvirtinantys Izraelio tautai, kad „laikas išsipildė ir Dievo karalystė čia pat“.

Todėl karalystės ženklai nebuvo bet kokie stebuklai. Atvirkščiai – pagal „Dievo karalystės gerąją naujieną“ jie davė patirti karalystės palaiminimus, kuriuos Izraelis gaus įkurtoje karalystėje.

Viešpaties stebuklus galima suskirstyti į dvi kategorijas. Jos atitiko du pagrindinius išpranašautus „skiriamuosius palaiminimus“ ateityje, kai Viešpats karaliaus žemėje. Šie „skiriamieji palaiminimai“ buvo ligų išgydymas ir netyrų dvasių išvarymas iš šalies. Tai paskelbta Izaijo ir Zacharijo knygos:

*„Sustiprinkite silpnas rankas ir sutvirtinkite silpnus kelius. Tarkite esantiems baugščios širdies: „Būkite stiprūs, nebijokite; štai ateis jūsų Dievas kerštaudamas, tai yra, Dievas su atlygiu; jis ateis ir jus išgelbės“. **Tada atsimerks aklujų akys ir kurčiųjų ausys atsivers. Tada raišas šokinės kaip elnias ir nebylio liežuvis giedos; nes vandenys ištrykš tyrlaukyje ir upeliai dykumoje [...] ir VIEŠPATIES išpirktieji sugrįš ir ateis į Sioną su giesmėmis ir amžinu džiaugsmu ant savo galvų; jie įgis džiaugsmą ir linksmybę, o sielvartas ir dūsavimas pabėgs“.***

(Izaijo 35:3-10)

*„Ir tą dieną įvyks, – sako kariuomenių VIEŠPATS, – kad aš iškirsiu iš šalies stabų vardus, ir jų nebeprisimins; taip pat pranašus ir **netyrą dvasią pašalinsiu iš šalies“.***

(Zacharijas 13:2)

Dangaus karalystei artėjant, Viešpats ir jo apaštalai nuolat rodė šiuos du karalystės požymius.

*„Ir Jėzus ėjo po visą Galilėją, mokydamas jų sinagogose ir **skelbdamas karalystės evangeliją, ir gydymas visokias negalias bei visokias ligas tautos tarpe. Ir garsas apie jį sklido po visą Siriją; ir jie atnešė pas jį visus sergančius, įvairiau-***

sių ligų bei kančių apimtus ir tuos, kurie buvo velnių apsėsti, ir tuos, kurie buvo lunatikai, ir tuos, kurie turėjo paralyžius; ir jis išgydė juos“.

(Mato 4:23-24)

„Ir kai jis pasišaukė savo dvylika mokinių, jis davė jiems valdžią netyrosioms dvasioms, išvarinėti jas ir gydyti visokią ligą ir visokią negalią [...] Tuos dvylika Jėzus išsiuntė ir jiems įsakė, sakydamas: ‘Neikite į pagonių kelią ir neikite į jokį samariečių miestą; bet **verčiau eikite pas pražuvusias Izraelio namų avis. Ir kai eisite, skelbkite sakydami: „Dangaus karalystė yra čia pat“. Gydykite ligonius, apvalykite raupsuotuosius, prikelkite mirusiuosius, išvarinėkite velnius; dovanai gavote, dovanai duokite‘.**“

(Mato 10:1-8)

„Ir gydykite ten esančius ligonius, ir sakykite jiems: ‘jums prisiartino Dievo karalystė’.“

(Luko 10:9)

Kūno išgydymo stebuklai ir velnių išvaymas buvo karalystės ženklai Izraelio tautai. Jie buvo neginčijamas įrodymas Izraeliui, kad prasidėjo lemiamas Dievo plano etapas. Jeigu jų sandoros karalystė nebūtų buvusi „čia pat“ ir jei nebūtų prasidėjęs lemiamas Jo programos etapas, jokių stebuklų ir ženklų jų tarpe nebūtų įvykę. Jie būtų tiesiog toliau kentėję nelaisvę, prasidėjusią, kai Viešpats atidavė juos į priešų rankas ir liepė laukti dienos, kuomet Jis juos aplankys. Bet dabar, kai jau skelbiama, kad dangaus karalystė yra „čia pat“, reiškia, kad Dievas „aplankė savo tautą“²², ir du pagrindiniai karalystės ženklai tai patvirtina.

Šiuo momentu būtų pravartu apsvarstyti Viešpaties „velnių išvaymo“ reikšmę, atsižvelgiant į šėtono blogio politiką Izraelio atžvilgiu. Tai buvo ne tik vienas iš karalystės ženklų, bet ir Viešpaties „kova su tuo, kuris kovojo su Izraeliu“. Tai buvo ryžtingas ir apgalvotas Viešpaties veiksmas, Jam susidūrus su Izraelio „teisėtos nelaisvės“ pasekmėmis. Esant tokiai situacijai, turime atidžiau sutelkti dėmesį į šią unikalią Viešpaties tarnystės veiklą.

„Stipruolio surišimas“

Kaip buvo pažymėta ankstesniame skyriuje, Izraelis tapo šėtono „teisėtu belaisviu“ dėl jo sėkmingai įgyvendintos blogio politikos prieš juos. Jie tapo „galingųjų grobiu“, ir jis juos laikė savo gniaužtuose, iš kurių jie negalėjo išsilaisvinti. Izraelio tauta negalėjo pati ištrūkti iš šėtono gniaužtų. Vienintelė jos viltis išsilaisvinti buvo Mesijo jėga.

Jeremijo 31:11 (panašiai kaip ir Izaijo 49:24-26) Viešpats pranašiskai išdėstė Izraeliui, kaip Jis imsis jų išlaisvinimo iš galingesnio už juos:

„Nes VIEŠPATS atpirko Jokūbą ir jį išpirko iš stipresniojo už jį rankos“.

(Jeremijo 31:11)

Kaip rodo šio teiginio kontekstas, ²³ Viešpats žada panaikinti Izraelio nelaisvę ir tautų priespaudą bei viešpatavimą. Jis jiems, kaip savo tautai, žada duoti amžiną poilsį ir įtvirtinti juos žemėje pagal savo sandoros tikslą. Dar Jis žada juos palaiminti ir padaryti palaiminimu pasauliui, kaip to reikalauja Jo planas ir tikslas. Jis žada per juos valdyti žemę kartu su jais kaip savo pirmagimiais, kaip Jis juos iš pradžių ir sukūrė. Jis žada jiems visa tai ir dar daugiau, nes Jis, Viešpats, juos išgelbės. Jis išgelbės juos ne tik nuo jų nusikaltimų Jam pasekmių, bet ir iš šėtono, kuris juos nugalėjo ir laiko savo gniaužtuose. Šėtonas buvo tas „stipruolis“, kurio ranka sugriebusi laikė Izraelį kaip jo „teisėtą belaisvį“.

Po šėtono gundymų pradėjęs „skelbti ir garsinti džiaugsmingą Dievo karalystės naujieną“ Izraeliui, Viešpats ėmė išvarinėti velnius. Viešpats, taip sakant, „atplėšinėjo šėtono rankos pirštus“, tvirtai įsikibusius į Izraelį. Šitaip Viešpats dar labiau susilpnino šėtono pozicijas.

Šią situaciją Viešpats aiškino ir Jį išjuokusiems fariziejams. Jie tyčiojosi iš Jo ir tvirtino, kad Jis išvarė velnius Belzebubo, velnių kunigaikščio, pagalba. Atsakydamas jiems, Viešpats pirmiausia parodė jų teiginio kvailumą. Bet tada Jis juos barė už tai, kad jie nesuprato šio akivaizdaus karalystės ženkle, liudijančio, kad karalystė

jau „čia pat“, kaip jiems buvo skelbiama. Ir Jis paskelbė pagrindinę priežastį, kodėl jis išvarinėjo šėtono velnius. Jis „surišo stipruolį“:

„Tada pas jį atvedė vieną velnio apsėstą – aklą ir nebylą; ir jis išgydė jį taip, kad aklas ir nebylus kalbėjo ir regėjo. Ir visa tauta stebėjosi ir sakė: ‘Ar ne šis yra Dovydo sūnus?’ Bet kai fariziejai tai išgirdo, jie sakė: ‘Šitas išvaro velnius ne kitaip, kaip tik per velnių kunigaikštį Belzebubą’. Ir Jėzus žinojo jų mintis ir tarė jiems: ‘Kiekviena karalystė, pasidalijusi prieš save, tampa suniokota; ir kiekvienas miestas ar namai, pasidaliję prieš save, neištovės; ir jei šėtonas išvaro šėtoną, jis yra pasidalijęs prieš save; kaipgi tada išstovės jo karalystė? Ir jei aš išvarinėju velnius per Belzebubą, per ką jūsų vaikai juos išvarinėja? Todėl jie bus jūsų teisėjai. Bet jei išvarinėju velnius Dievo Dvasia, tuomet pas jus atėjo Dievo karalystė. Arba kaipgi gali kas jeiti į stipruolio namus ir išplėšti jo turtą pirmiau nesurišęs stipruolio? Tik tada jis išplėš jo namus.’“

(Mato 12:22-29)

Fariziejų teiginio kvailystė yra Viešpaties nurodyta 25-27 eilutėse. Jie buvo ne tik kvaili, bet ir pasmerkė save savo mintimis. Vis tik reikia atkreipti dėmesį, kad jiems tai pasakęs Viešpats parodė šėtono karalystės egzistavimą Izraelyje. Kaip sakė Viešpats, „kaipgi tada išstovės jo (šėtono) karalystė?“ Šėtono karalystė ir viešpatavimas ne tik egzistavo, bet tuo metu buvo įsikūrę Izraelyje. Izraelio vadovai buvo paties šėtono žmonės. Jo netyrosios dvasios pripildė Izraelio šalį ir žmones. Jo kaip „pasaulio kunigaikščio“ eiga šiam pasauliui ėmė viršų Izraelyje ir visose tautose. Šėtono karalystė buvo iš tiesų įsteigta Izraelio šalyje, o fariziejai buvo jos dalis.

Fariziejai turėjo suprasti karalystės ženklą, kad Viešpaties tarnystė buvo skirta jiems. Norėdamas juos pataisyti, Viešpats jiems tarė: „Jei aš išvarinėju velnius Dievo Dvasia, **tuomet pas jus atėjo Dievo karalystė**“. Jie turėjo tai suprasti. Tai jiems buvo dar kartą patvirtinta, kai Jis jiems pasakė: „Bet jei aš išvarinėju velnius Dievo pirštu, **be abejonės, ant jūsų atėjo Dievo karalystė**“. (Luko 11:20) Vėlgį, velnių išvaymas buvo aiškus ženklas Izraeliui apie karalystę,

kurį jie turėjo suprasti. Tai buvo ženklas, kuris „be abejonės“ įrodė, kad jiems žadėta „dangaus karalystė“ tikrai yra „čia pat“.

Bet tai ne viskas, ką jiems reikėjo suprasti. Išvadydamas šėtono velnius, Viešpats atplėšė šėtono gniaužtus nuo Izraelio tautos. Jis silpnino šėtono stiprybės poziciją, kuria šis pasitikėjo. Tai Viešpats pabrėžė savo paskutiniaisiais žodžiais:

„Arba kaipgi gali kas jeiti į stipruolio namus ir išplėšti jo turtą pirmiau nesurišęs stipruolio? Tik tada jis išplėš jo namus“.

(Mato 12:29)

Kaip ir pranašai kalbėjo, šėtonas buvo „stipruolis“, „stipresnis už Jokūbą“ ir laikė Izraelį savo gniaužtuose. Jis buvo įsikūręs Izraelyje ir ten sustiprino savo pozicijas, į šalį įleisdamas savo velnius. Kaip Viešpats apie jį kalbėjo, kad jis „apsiginklavo“ ir pasitikėjo savimi, kad dėl to bus stipresnis.

„Kai apsiginklavęs stipruolis saugo savo rūmus, jo turtas yra ramybėje; bet kai ant jo užeis stipresnis už jį ir jį nugalės, jis atims iš jo visus ginklus, kuriais tas pasitikėjo, ir padalins jo grobį“.

(Luko 11:21-22)

Šėtonas pasitikėjo savo netyrų dvasių, užplūdusių šalį, ginkluote. Jų gausa Izraelyje buvo jo sumanymas „saugoti savo rūmus“ ir pasipriešinti Mesijo iššūkiui. Kitaip tariant, jis buvo „apsiginklavęs iki ausų“, bet Viešpats „atėmė iš jo“ šį ginklą, kuriuo jis pasitikėjo. Viešpats „surišo stipruolį“, nuginklavęs jo stiprybę.

Viešpats Jėzus Kristus buvo tas, „stipresnis už jį“, stipresnis už stipruolį, laikiusį Izraelį savo gniaužtuose. Mesijo jėga buvo vienintelė Izraelio viltis, ir Viešpats ją panaudojo – išvarė šėtono velnius iš šalies, dar labiau susilpnindamas šėtono pozicijas.

Septyniasdešimčiai mokinių, kuriuos Viešpats išsiuntė, taip pat buvo paaiškinta velnių išvadymo reikšmė.

„Ir septyniasdešimt su džiaugsmu sugrižo, sakydami: ‘Viešpatie, per tavo vardą mums paklūsta net velniai’. O jis tarė jiems: ‘Mačiau šėtoną, kaip žaibą krintantį iš dangaus. Štai jums duodu valdžią mindyti gyvates bei skorpionus, ir viršesnę už visą priešą jėgą; ir niekas jokiais būdais jums nepakenks. Tačiau tuo nesidžiaukite, kad dvasios yra jums paklusnios; bet verčiau džiaukitės, kad jūsų vardai yra įrašyti danguje.’“

(Luko 10:17-20)

Reaguodamas į jų džiaugsmą, kad net velniai pakluso jiems Viešpaties vardu, Viešpats padeda jiems suprasti, kas vyksta ir kodėl taip yra. „Priešo galybė“ buvo nugalima. Tai, ką Viešpats matė ir pradėjo labai seniai, kai matė „šėtoną kaip žaibą krintantį iš dangaus“, dabar perėjo į paskutinį etapą. Viešpats seniai pradėjo savo priešą teismą, ir dabar viskas artėjo prie kulminacijos. „Visa priešą jėga“ bus nugalėta, o Izraelio pašauktųjų likutis gaus pergalę prieš viską, įskaitant ir tuos šėtono darbus, kurie dar turės įvykti pagal planą.

Bet tai, ką jie patyrė tuo metu, buvo dalis Viešpaties kovos su šėtono stiprybe. Jis silpnino ją, ruošdamasis užbaigti seniai pradėtą šėtono teismą.

Mesijo jėga iš tiesų buvo sėkminga prieš tą, kuris kovojo su Izraeliu. Šėtonas nesugebėjo priimti Jo iššūkio ir savo gundymais Jo nugalėti. Dabar jo stiprybės pozicija, kuria jis pasitikėjo, buvo vis dažniau ir stipriau puolama. „Stipruolis“ buvo nusilpnintas ir surištas.

Šėtono gebėjimas atsakyti į Mesijo iššūkį ir išlaikyti Izraelį kaip savo „teisėtą belaisvį“ silpnėjo. Esant tokiai padėčiai, dabar persikeliamo į kitą veiksmo vietą, į kurią jį perkėlė pats Viešpats.

Šiuo metu yra ir kitų pamokomų dalykų, bet mes pereisime prie laiko ir vietos, kur šėtonas, sukaupęs visas savo jėgas, bandys sutrukdyti Mesijui ir sunaikinti Dievo planą atgauti žemę.

Viešpats sąmoningai perkėlė mūsį į kitą veiksmo vietą, kad „sugautų išmintingąjį jo paties gudrybėje“.

Mūšis ant kryžiaus

Galutinė Viešpaties kova su šėtonu dėl Izraelio „teisėtos nelaisvės“ buvo mūšis ant kryžiaus. Jis darbavosi, kad būtų pasiekta strateginė ir lemiamoji pergalė, kuri sutriuškintų šėtono blogio politiką Izraelio atžvilgiu ir visą jo blogio plano įgyvendinimą žemėje. „Mūšis ant kryžiaus“ nulemtų viską. Izraelio viltis kartu su tuo, kad išsipildys Pradžios 3:15 „šėtono galvos sutrinimas“, buvo sudėta į Mesijo jėgą kovoti su šėtonu toje srityje, kurioje jis buvo sunkiausiai įveikiamas.

Hebrajų 2:14 parašyta, kad šėtonas buvo tas, kuris turėjo „mirties galią“.

„Kadangi vaikai yra kūno ir kraujo dalininkai, tai taip pat ir jis [Jėzus Kristus] pats buvo to dalininkas; kad per mirtį sunaikintų tą, kuris turėjo mirties galią, tai yra velnią“.

(Hebrajams 2:14)

„Mirties galia“ su valdžia pragaro karalystėje priklausė šėtonui.²⁴ Jis taip pat vykdė valdžią šioje srityje kaip „šio pasaulio kunigaikštis“. Iš tiesų, tai buvo jo didžiausios jėgos sritis. Po mirties žmogus nusileisdavo į pragarą, į žemės širdį, į šėtono tvirtovę. Ten jis būdavo įkalintas ir būdavo dar bejėgiškesnis nei anksčiau, nes šėtonas turėjo „pragaro sklėsčių raktus“. Todėl ten sulaikyti ir užrakinti Mesiją būtų reiškę šėtono pergalę. Jei jis tai būtų padaręs, pergalė būtų priklausiusi šėtonui, nes vietoj jo paties galvos būtų sutraiškyla Žmogaus Sūnaus galva.

Kita vertus, jei Viešpats sėkmingai kovotų su „pasaulio kunigaikščiu“ šėtonu šioje jo didžiausios jėgos srityje, jei Jis įžengtų į duobės tvirtovę ir iš ten išeitų nugalėjęs mirtį bei pragarą, tada Jis savo „mirtimi sunaikintų tą, kuris turėjo mirties galią, tai yra velnią“. Jis užtikrintų išgelbėjimą savo tautai ir sunaikintų šėtono blogio planą žemėje.

Kaip jau buvo minėta, sėkmingai kovodamas su šėtono įtaka Izraelyje kitose srityse, Viešpats nukreipė įvykius šia konkrečia link-

me ir parengė sceną „mūšiui ant kryžiaus“. Todėl, kai atėjo laikas šiam lemiamam kovos etapui, Viešpats savo mokiniams pabrėžė jo svarbą.

Jono 12 skyriuje, po Viešpaties „pergalingo įžengimo“ į Jeruzalę, išpildant Zacharijo 9:9²⁵ pranašystę, Viešpats paskelbė savo mokiniams, kad atėjo laikas Jo pašlovinimui kaip „Žmogaus Sūnui“:

„O Jėzus jiems atsakė, sakydamas: ‘Ateina valanda, kad būtų pašlovintas žmogaus Sūnus’.“

(Jono 12:23)

Tačiau šis pašlovinimas turėjo būti pasiektas Viešpačiui kovojant su „pasaulio kunigaikščiui“ mirties veiksmo vietoje. Todėl, kaip Viešpats paskelbė, tai buvo pagrindinis tikslas, dėl kurio Jis atėjo:

*„Dabar mano siela nerimastinga; ir ką aš sakysiu? Tėve, gelbėk mane nuo šios valandos? **Bet dėl šios priežasties aš atėjau į šią valandą**“.*

(Jono 12:27)

Esant tokiai padėčiai ir atėjus tai valandai, Viešpats išreiškė savo supratimą ir dėkingumą Tėvui už tai, kas laukia priešakyje, o Tėvas Jam į tai atsakė (Jono 12:28). Tuomet Viešpats paskelbė savo mokiniams, ką tai reiškia Jam kaip „Žmogaus Sūnui“ ir „Izraelio Karaliui“:

*„Dabar yra šio pasaulio teismas: **dabar bus išmestas šio pasaulio kunigaikštis**“.*

(Jono 12:31)

„Pasaulio kunigaikščio išmetimas“ – tai Dievo planas nuo tada, kai šėtonas įgyvendino savo blogio planą žemėje ir atėmė jos valdžią iš pirmojo monarcho Adomo! „Pasaulio kunigaikščio“ šėtono pašalinimas ir Dievo valdžios įkūrimas žemėje buvo pagrindinis tikslas, o Dievo sukurta Izraelio tauta yra kaip priemonė, kurią panudodamas Jis tai įgyvendins.

Nors Izraelis buvo piktų šėtono planų auka ir tapo jo „teisėtu belaisviu“, Viešpats atėjo, kad taptų savo tautos Atpirkėju. Jis atėjo, kad išlaisvintų juos iš nelaisvės ir įvykdytų savo sandorą su jais. Dabar buvo laikas tai padaryti, todėl Viešpats buvo pasiruošęs „išmesti“ šio pasaulio kunigaikštį.

Viešpats dabar buvo pasirengęs „sugauti išmintingąjį jo paties gudrybėje“. Todėl, guosdamas vienuolika apaštalų ²⁶ dėl to, kas turėjo įvykti (kad Jo atmetimas ir išėjimas jokių būdu nesunaikina Izraelio karalystės vilties, bet yra priemonė jai pasiekti ²⁷), Jis taip pat papasakojo jiems apie šėtono ketinimus pradėti kovą:

„Nuo šiol nebedaug kalbėsiu su jumis, nes ateina šio pasaulio kunigaikštis, ir nieko manyje neturi“.

(Jono 14:30)

Be jokios abejonės, šėtonasėjo savo keliu, ir iš jo perspektyvos viskas atrodė puikiai. Nors jis buvo „nugesintas“, kai gundė Viešpatį, ir nors patyrė nuostolių, kai Viešpats išvarė jo netyras dvasias, dabar jo įtaka Izraeliui paskatino juos atmesti Viešpatį. Taigi, pats Viešpats netrukus turėjo patekti į šėtono didžiausios galios sferą.

Todėl nenuostabu, kad šėtonas manė esąs tinkamas išpildyti šį galutinį veiksmažodį ir tapti nugalėtoju. Kaip skelbia Raštai, pats šėtonas įėjo į Judą, kad įvykdytų Viešpaties išdavystę ir mirtį. Jis nesuėtikė nė vienam iš savo pakalikų garbės tai padaryti. Pasididžiuodamas ir pasitikėdamas savimi jis nusprendė tai padaryti pats:

„Artėjo gi Neraugintos duonos šventė, kuri yra vadinama Apėjimu. Ir vyriausieji kunigai bei raštininkai ieškojo, kaip galėtų jį užmušti; nes jie bijojo tautos. Tada šėtonas įėjo į Judą, pravarde Iskariotas, esantį iš dvylikos skaičiaus. Ir jis nuėjo ir kalbėjo su vyriausiais kunigais ir vadais, kaip jis jiems galėtų jį išduoti“.

(Luko 22:1-4)

Priešininkas manė, kad Mesijas dabar nužengs į jo tvirtovę, ir tai bus šėtono „šlovės valanda“. Geriau ir negali būti. Todėl, kai

Viešpats vienuolikai pasakė: „Šio pasaulio kunigaikštis ateina“, Jis žinojo, kad šėtonas ateis su Judu, aukščiausiais kunigais, šventyklos valdovais ir vyresniaisiais.

*„Kai kasdien buvau su jumis šventykloje, jūs neištiesėte rankų prieš mane; **bet šita yra jūsų valanda ir tamsos valdžia.**“*

(Luko 22:53)

Per Izaiją paskelbęs, kad Jis pats išlaisvins Izraelį iš „teisėtos nelaisvės“, kovodamas su tuo, kuris kovoja su jais, Dievas turėjo omenyje „mūšį ant kryžiaus“. Jis paaiškino Izaijui, kas bus, kai Jis kovos su Izraelio pavergėju.

Tačiau Dievas apibūdino ne Mesiją, bet atstumtąjį Mesiją, įstoju- sį į mūšį su Izraelio pagrobėju bei savo „priešu“ ir užimantį akivaiz- džiai silpną poziciją.

Būtent tai ir įvyko, kai Viešpats buvo įduotas į Izraelio vyresniųjų rankas, kad būtų nužudytas. Po to „mūšis ant kryžiaus“ buvo bū- tent tai, ko Viešpats norėjo, kaip Izaijo buvo ir rašyta. Savo akivaiz- džiu silpnumu Viešpats kovos prieš šėtono jėgos sferą ir „sugaus išmintingąjį jo paties gudrybėje“.

(Dievo priesaika Izaijo 49:24-26, kad Jis kovos su Izraelio pa- grobėju, jau buvo išnagrinėta)²⁸. Izaijo 50-ame skyriuje aprašoma Mesijo kova su šėtonu – „mūšis ant kryžiaus“:

„Viešpats DIEVAS man davė mokyto liežuvį, kad žinočiau kaip laiku kalbėti žodį pavargusiam; jis pažadina kas rytą, jis pažadina mano ausį, kad klausyčiausi kaip mokytas. Viešpats DIEVAS at- vėrė man ausį, ir aš nemaištavau ir nenusisukau atgal. Aš daviau savo nugarą mušantiems ir savo skruostus – pešantiems plau- kus; aš neslėpiau savo veido nuo sugėdinimo ir spjaudymo“.

(Izaijo 50:4-6)

Keliose eilutėse Izaijas išdėsto tobulą Mesijo tarnystę, užsibai- gusią Jo atmetimu ir nužudymu. Kristus buvo tobulas Dievo tarnas,

gyvenęs „kiekvienų žodžių, išeinančių iš Dievo burnos“. Jis „nemaistavo“ kaip Izraelis ir „nenušisuko atgal“. Šėtonui nepavyko Jo sugundyti, kad Jis suklystų ir maištautų, kaip jam pavyko tai padaryti su Izraeliu. Todėl šėtonas ėmėsi prieš Jį veiksmų per maištingus tautos žmones ir siekė, kad Jis būtų atmetas ir atiduotas į jo galios sferą.

Kaip jau buvo minėta, tai buvo Viešpaties planas, todėl Jis „davė savo nugarą mušantiems“ ir „neslėpė savo veido nuo sugėdinimo ir spjaudymo“. Kaip Jis sakė savo išdavikams: „Tai jūsų valanda ir tamsos valdžia“.

Viešpats žinojo, ką daro. Jis baigė pasirengimus kovai su Izraelio pagrobėju. Jis ruošėsi „sugauti šėtoną jo paties gudrybėje“. Iš savo akivaizdžios silpnumo ir pažeidžiamumo padėties (atstumtas savo tautos, fiziškai išnaudotas ir pažemintas, viešai išsižadėtas Petro, paliktas savo mokinių ir t. t.) Jis iš tiesų bus stiprus, nes visiškai pasitikėjo savo Tėvo planu:

„Bet Viešpats DIEVAS man padės; todėl aš nebūsiu sugėdintas; todėl padariau savo veidą kaip titnagą, ir žinau, kad neturėsiu gėdytis“.

(Izaijo 50:7)

Viešpats visiškai pasitikėjo savo Tėvo planu ir pagalba šioje mūšio su priešininku valandoje. Nors išoriškai jis buvo silpnas ir tapęs šėtono keršto auka, bet pasitikėdamas savo Tėvo planu Jis buvo stiprus ir žinojo, kad privers šėtoną patį save susinaikinti. Todėl Viešpats savo veidą padarė kietą „kaip titnagas“, ne tik pasirengęs kovai, bet ir jos trokštantis, nes žinojo, kad „nebus sugėdintas“.

Todėl, kabėdamas ant kryžiaus sugėdintas, atmetas, silpnas, apleistas ir akivaizdžiai bejėgis, žinodamas, ką daro, Viešpats metė iššūkį savo priešininkui:

*„Arti yra tas, kuris mane išteisina; **kas varžysis su manimi? Atsistokime kartu; kas yra mano priešininkas? Teprieina jis prie manęs“.***

(Izaijo 50:8)

Izaijo 49:25 teiginys ne tik turėjo įvykti – Viešpats troško, kad tai įvyktų. Dėl to, kaip Jis sakė savo mokiniams, Jis ir atėjo į šį pasaulį. Todėl Jis nepasitraukė iš mūšio lauko, bet iššaukė savo „priešininką“ ateiti ir kovoti su Juo.

„Atsistokime kartu“, – sušuko Viešpats. Tai sakydamas, Jis neturėjo omenyje atsistoti šalia, kaip stovi draugai. Veikiau tai buvo iššūkis atsistoti akis į akį kaip kovotojams, pasirengus įsitraukti į kovą – į kovą iki galo. „Kas yra mano priešininkas?“ – sušuko Viešpats. Jis labai gerai žinojo, kas jis yra, ir Viešpaties „priešininkas“ taip pat žinojo.²⁹ Tačiau iššūkiu Viešpats provokavo jį „priartėti prie Jo“ ir įsitraukti į kovą.

22-oje psalmėje, Dovydas pranašavo apie savo sūnaus Mesijo kančias ir Viešpaties kovą su šėtonu:

„Mano stiprybė išdžiūvo kaip šukė; ir mano liežuvis limpa man prie žandikaulių; tu atvedei mane į mirties dulkes. Nes mane apsupo šunys; nedorėlių sambūris mane apsupo; jie perdūrė mano rankas ir mano kojas. Galiu suskaičiuoti visus savo kaulus; jie žiūri ir spokso į mane. Jie dalijasi tarpusavyje mano drabužius ir dėl mano apdaro meta burtą. Bet tu, o VIEŠPATIE, nebūk toli nuo manęs; o mano stiprybe, skubėk man padėti. Nuo kalavijo išvaduok mano sielą; mano brangiausiąją nuo šuns galios. Gelbėk mane iš liūto nasrų; nes tu išgirdai mane nuo vienaragių ragų“.

(Psalmė 22:15-21)

1-22 eilutės aprašo Viešpaties ištvermę ant kryžiaus. Tačiau šiuo metu ypač reikėtų atkreipti dėmesį į 1-5 ir 21 eilutes. Viešpats, apsakdamas savo silpną padėtį, sako, kad Jis buvo „atvestas į mirties dulkes“. Jį „apsupo“ pagonių „šunys“, kurie, bendradarbiaudami su Izraelio „nedorėlių susirinkimu“, pasmerkė Jį mirčiai ant kryžiaus. Tačiau, kaip Jis suprato, visa tai nebuvo beprasmiškas dalykas. Tai buvo Jo Tėvo planas, pagal kurį bus įvykdytas Jo tautos išpirkimas, o su juo – ir šėtono blogio plano žemėje sunaikinimas.

Tad Viešpats, pasitikėdamas savo Tėvo planu, šaukia: „Bet Tu,

o Viešpatie, nebūk toli nuo manęs; o mano stiprybe, skubėk man padėti.“ Tai sakydamas, Jis tikisi prašomos „pagalbos“, kuri ne tik „išvaduos Jo sielą nuo kalavijo“ ir „Jo brangiausiają nuo šuns galios“, bet ir „išgelbės Jį iš liūto nasrų“.

Kai Viešpats kabėjo ant kryžiaus, ten buvo ir tas, kuris labiau nei kas kitas norėjo Jį nužudyti. Tas, pavadintas „liūtu“, ne tik „žiūrėjo“ į Jį, kaip stovintys aplinkui vyrai, bet ir žiauriai Jį draskė, norėdamas atiduoti Jį mirties gniaužtams. Tai, žinoma, buvo pats šėtonas.

Atsiliepęs į iššūkį ir priėjęs prie Viešpaties, jis išliejo ant Jo savo neapykantos įniršį. Jis įsikibo į Viešpatį (kuris buvo „priskirtas prie savo tautos nusikaltėlių“ ir ant Jo buvo uždėta jų neteisybė)³⁰ su iš neapykantos kilusiu žiaurumu, apgirtusiu nuo perspektyvos sunaikinti Dievo atkūrimo planus. Mesijas dabar buvo jo valioje, paliktas savo Tėvo ir Šventosios Dvasios³¹, nes Jis kentė savo tautos nuodėmių skolą ir bausmę.

Taigi Viešpats buvo atvestas į gudžią „savo tautos nuodėmių atlygio“ tamsą ir patyrė siaubingą jį pasiglemžusio šėtono įniršį ir žiaurių antpuolį. Matydamas Jį kaip savo grobį, kurį galima praryti ir nugalėti, šėtonas „liūto nasrais“ puolė Viešpatį.

Pagal Evangelijos pasakojimus, šis „mūšis ant kryžiaus“ vyko tris valandas:

„Na, o nuo šeštos iki devintos valandos visą šalį gaubė tamsa. Ir apie devintą valandą Jėzus šaukė garsiu balsu, sakydamas: „Eli, Eli, lama sabachtani?“, tai reiškia: „Mano Dieve, mano Dieve, kodėl mane apleidai?“

(Mato 27:45-46)

Tamsa truko tris valandas, nes būtent tuo metu, paliktas savo Tėvo ir Šventosios Dvasios, Viešpats kentėjo dėl savo tautos nuodėmių ir buvo teisiamas.

Tačiau ta proga pasinaudojo ir Jo priešininkas, nes tuo laiku Viešpats kentė ir žiaurių šėtono priešišumą, jam godžiai matant, kad pagaliau Jis yra jo rankose.

Vėlgi – šėtono požiūriu tai buvo jo „šlovės valanda“, nes jis manė, kad Viešpačiui patekus į mirtį ir atsidūrus šėtono valdžioje, duobės skląščiai virš Jo užsidarys.

Tačiau, kaip Viešpats pasakė per Izaiją, „Tas, kuris mane išteisina, yra arti“, „Aš žinau, kad nebūsiu sugėdintas“, „Štai Viešpats Dievas man padės; kas yra tas, kuris mane pasmerks?“ Viešpaties pasitikėjimas nebuvo be pagrindo. Tėvo pagalba nebuvo jo vaizduotės vaisius. Priešingai – Viešpats žinojo, kad Tas, kuris „Jį išteisins“, yra „arti“, nes Jis nepaliks Jo amžinai. Dievas tai Jam padarys todėl, kad Viešpats padarė tai, ko niekas kitas, turėdamas nuodėmės skolą ir bausmę, negalėtų padaryti – Jis patenkino Dievo teisingumo reikalavimus.³²

Todėl Jėzus buvo apleistas tik trumpam. Tai padaręs, Viešpats buvo pasirengęs užbaigti kovą su savo „priešininku“ ir sučiupti jį paties sumanyje. Dabar Jis įžengs į šėtono tvirtovę žemės širdyje ne kaip nuodėmių prislėgtas nusidėjėlis, kurį sulaukytų „mirties skausmai“, bet kaip Žmogaus Sūnus, nugalėjęs nuodėmę.

„Jėzus, vėl sušukęs garsiu balsu, atidavė dvasią. Ir štai šventyklos uždanga perplyšo pusiau nuo viršaus iki apačios; ir žemė drebėjo, ir uolos plyšinėjo“.

(Mato 27:50-51)

„Atidavęs dvasią“, Viešpats atidavė savo gyvybę mirtimi ir įžengė į šėtono tvirtovę žemės širdyje. Bet „mirties galią“ turintis „pasaulio kunigaikštis“, laikantis pragaro vartų raktus, negalėjo ten sulaukyti Viešpaties. Jis nebuvo ten nusiųstas kaip nusidėjėlis, gavęs nuodėmės atlygį ir vertas būti įmestas į duobę. Jis ten buvo kaip nugalėjęs nuodėmę, dėl nuodėmės patenkinęs Dievo teisingumą ir kaip tas, kuris užbaigė kovą su šėtonu, nugalėjęs mirtį ir išėjęs nesužeistas iš šėtono tvirtovės duobėje.

Dovydas pranašavo Psalmėse šią pergalę, kurią jo sūnus laimės prieš mirtį ir pragaro duobę. Dovydas aprašė, kaip tai pagal Dovydo sandorą leis Viešpačiui karaliauti Dovydo soste ir leis Izraeliui įvykdyti Dievo tikslą su jais žemėje.

„Nuolatos statau VIEŠPATĮ prieš save; kadangi jis mano dešinėje, aš nesusvyruosiu. Todėl linksminasi mano širdis ir džiūgauja mano šlovė; ir mano kūnas ilsėsis viltyje. Nes tu nepaliksi mano sielos pragare; ir neleisi savo Šventajam pamatyti gedimo“.

(Psalms 16:8-10)

Kaip apaštalas Petras Izraeliui paskelbė Sekminių dieną apie Viešpaties prisikėlimo iš mirusiųjų reikšmę, kad tai, ką Dovydas sakė, jis sakė „apie Viešpatį“:

„Todėl būdamas pranašas ir žinodamas, kad Dievas prisiekė jam priesaika, jog pagal kūną iš jo strėnų vaisiaus jis prikels Kristų sėdėti jo soste; matydamas tai anksčiau, jis kalbėjo apie Kristaus prisikėlimą, kad jo siela nebuvo palikta pragare, nei jo kūnas nematė gedimo“.

(Apaštaly darby 2:30-31)

Dovydas matė Kristaus (kurio negalėjo sustabdyti „mirties skausmai“) prisikėlimą kaip pergalę, leidžiančią Kristui „sėdėti jo soste“ ir įvykdyti Dievo su juo sudarytą sandorą. Išėjęs iš šėtono tvirtovės duobėje ir sučiupęs šėtoną jo paties gudrybėje, Viešpats tapo nugalėtoju kovoje su juo. Kaip sėkmingas Izraelio Atpirkėjas, Viešpats dabar galės įgyvendinti savo planą ir tikslą su savo tauta žemėje. Jie bus išlaisvinti iš nelaisvės, už juos bus atkeršyta pasauliui, jiems bus įkurta Dievo karalystė ir jie pradės veikti kaip Jo „didi tauta“, palaiminanti pasaulį, kaip to reikalavo Abraomo sandora. Šio „pasaulio kunigaikštis“ nuteistas, belieka tik nušalinti jį ir įvykdyti jam seniai grėsusį nuosprendį.

„Dangaus karalystei“ esant „čia pat“, Danielio pranašautas ilgas laiko tarpas ateina į pabaigą. Laiko schemeje buvo numatyta Viešpaties rūstybės diena, kurios metu Jis, be kita ko, užpuls šėtono blogio planą ir jį sunaikins, ir sugrįš „su jėga bei didžia šlove“, kad įkurtų dangaus karalystę Izraelyje ir visoje žemėje.

Tokiu būdu šėtono blogio planas žemėje bus sužlugdytas, kaip Dievas buvo paskelbęs Pradžios 3:15, ir žemė bus sugrąžinta Die-

vui bei Jo valiai, o Jo keliai bus įgyvendinti per Jo tautą Izraelį.

Tai yra tai, kas jau turi įvykti po Viešpaties pergalingo prisikėlimo iš numirusių. „Mūšis ant kryžiaus“ užtikrino Jam pergalę. Dabar reikia nuversti „šio pasaulio kinigaikštį“ ir įkurti savo karalystę savo sukurtos tautos viduje ir per ją.

„Visa valdžia“ buvo duota Viešpačiui kaip pergalingam Žmogaus Sūnui po Jo prisikėlimo iš numirusių. Kaip Izraelio Atpirkėjas, Jis dabar turi Jam duotą valdžią išpildyti likusius Dovydo sandoros įsakymus ir taip viską žemėje padėti po savo kojomis bei nuversti visą valdžią, autoritetą ir viešpatavimą.

Pasirengimas Viešpaties dienai

Pagal pranašų pareiškimus ir Danieliui duotą laiko grafiką, po pergalės kovoje su šėtonu Viešpats buvo pasirengęs pradėti „savo dieną“. Toliau turėjo įvykti „Viešpaties diena“, kurioje Viešpats turėjo išlieti savo rūstybę prieš blogio planą, jį sunaikinti ir įkurti savo karalystę žemėje. Atkreipkite dėmesį į 22-os psalmės pabaigos eilutes:

„Aš paskelbsiu tavo vardą savo broliams; susirinkimo viduryje tave girsiu. Jūs, kurie bijote VIEŠPATIES, girkite jį; visi, jūs – Jokūbo sėkla, šlovinkite jį; ir bijokite jo visi, jūs – Izraelio sėkla. Nes jis nepaniekino ir nesibjaurėjo kamuojamojo kančia; ir nepaslėpė nuo jo savo veido; bet kai jis jo šaukėsi, jis išgirdo. Mano gyrius dideliame susirinkime bus apie tave; savo įžadus ištesėsiu akivaizdoje tų, kurie jo bijo. Romosis valgys ir pasisotins; VIEŠPATĮ girs tie, kurie jo ieško; jūsų širdis gyvens per amžius. Visi žemės pakraščiai prisimins ir gręšis į VIEŠPATĮ; visos tautų giminės garbins tavo akivaizdoje. Nes karalystė yra VIEŠPATIES; ir jis yra valdytojas tautų tarpe“.

(Psalmė 22:22-28)

Tai įvyks po Viešpaties kančios ant kryžiaus ir Jo kovos su šėtonu. Po „išgelbėjimo iš liūto nasrų“, Viešpats paskelbs Izraeliui savo pergalės žinią ir džiaugsis ja kartu su jais. Dėl savo pergalės Jis

įkurs Dievo karalystę žemėje, įvykdydama Dievo sandorą su Izraeliu, ir visos tautos garbins Viešpatį, o Jis bus „valdovas tarp tautų“. Taigi, įvykdžius „pasaulio kunigaikščio“ teismą, kitas uždavinys buvo skinti pergalės vaisius.

2-oje Psalmėje pateikiama tokia pati įvykių seka. Po Viešpaties atmetimo ir kančių, įveikęs pasipriešinimą, Jis žengia toliau, kad paskelbtų „savo dieną“ ir teisėtai užimtų žemę.

„Kodėl pagony siaučia ir tauta sumano tuštybę? Sukyla žemės karaliai, ir valdovai tariasi prieš VIEŠPATĮ ir prieš jo pateptąjį, sakydami: ‘Sutraukykime jų pančius, nusimeskime nuo savęs jų virves’. Tas, kuris sėdi danguose, juoksis; Viešpats tyčiosis iš jų“.

(Psalmė 2:1-4)

Šio „pasaulio kunigaikštis“ šėtonas surinko savo pajėgas, kad pasipriešintų Dievo planui išgelbėti Izraelį ir atgauti žemę. Šėtonas ir jo galios pėstininkai „susirinko“ prieš Viešpaties „pateptąjį“, atėjusį būti Izraelio Atpirkėju ir jų Karaliumi. Bet tai, ką šėtonas įsivaizdavo, buvo tuščias reikalas, nes Dievas jį sučiupo jo paties gudrybėje. Todėl „Tas, kuris sėdi danguje, juoksis; Viešpats tyčiosis iš jų“. Tačiau atkreipkite dėmesį į tai, kas turės įvykti po to:

„Tada jis kalbės jiems savo rūstybėje ir savo stipriu nepasitenkinimu juos neramins“.

(Psalmių 2:5)

Po to ateis Viešpaties rūstybės diena – diena, kai Jis vienas bus išaukštintas, nes Jis sunaikins tą blogio planą, pagal kurį Jo šlovė buvo atiduota kitam. ³³ Nepaisant šėtono pastangų, Viešpats bus įtvirtintas Izraelio karaliumi, ir Viešpats atgaus žemę savo teisėtai valdžiai ir naudojimui:

„Tačiau pastačiau savo karalių ant savo šventos Siono kalvos. Aš paskelbsiu įsaką; VIEŠPATS man tarė: ‘Tu mano Sūnus; šią dieną tave pagimdžiau. Prašyk manęs, ir duosiu tau pagonis

tavo paveldui ir tavo nuosavybei tolimiausiai žemės kraštus. Tu sudaužysi juos geležine lazda; kaip puodžiaus indą juos sutrupinsi’.“

(Psalmė 2:6-9)

Po pergalės prieš tuščią šėtono sumanymą Jam pasipriešinti, Viešpats pasiims „pergalės grobį“. Jis įvykdys Dovydo sandoros karūnavimo dekretą, kad įtvirtintų save Izraelio karaliumi Dievo „šventoje Siono kalvoje“. Tada Jis gaus tautas savo paveldui ir visą žemę savo nuosavybei, nes Jis bus teisėtas „pasaulio Kunigaikštis“. Jis sunaikins šėtono blogio planus kartu su tais, kurie priešinosi Jam, kaip Jis jiems kalbėjo savo rūstybe ir įvykdė savo „stipraus nepasitenkinimo“ teismus.

Todėl Viešpaties rūstybės ir teismo diena yra aiškiai nustatyta kaip kitas įvykis, prasidėsiantis po Viešpaties pergalės prieš šėtoną ant kryžiaus. Savo rūstybe Viešpats ne tik sunaikins šėtono blogio planus tautų tarpe ir nugalės tuos, kurie vis dar bandys Jam priešintis, bet ir iš savo tautos – Izraelio – išnaikins tuos, kurie maištavo prieš Jį. Tai mini Zacharijas:

„Kalavijau, pabusk prieš mano ganytoją, prieš mano bendrą, – sako kariuomenių VIEŠPATS; – kirk ganytojui, ir avys išsisklaidys; ir aš nukreipsiu savo ranką prieš mažuosius. Ir atsitiks, kad visoje šalyje, – sako VIEŠPATS, – joje dvi dalys bus iškirstos ir žus; bet trečdalis joje išliks. Ir tą trečdalį aš vesiu per ugnį ir juos valysiu kaip valo sidabrą, ir juos mėginsiu kaip mėgina auksą; jie šauksis mano vardo, ir aš juos išklausysiu; aš sakysiu: „Tai mano tauta“; o jie sakys: „VIEŠPATS yra mano Dievas“. Štai ateina VIEŠPATIES diena, ir tavo grobis bus padalintas tavo tarpe. Nes aš surinksiu visas tautas į mūšį prieš Jeruzalę; miestas bus paimtas, namai apiplėšti, moterys išprievartautos; ir pusė miesto išeis į nelaisvę, o tautos likutis nebus iškirstas iš miesto. Tada VIEŠPATS išeis ir kariaus prieš tas tautas, kaip jis kariavo mūsų dieną [...] Ir VIEŠPATS bus visos žemės karalius; tą dieną bus vienas VIEŠPATS ir jo vardas vienas.“

(Zacharijas 13:7-14:9)

Vėlgi – tvarka labai aiški. „Kalavijas“ bus pakeltas prieš Mesiją, ir Jis bus nužudytas. Po to bus Viešpaties diena, kai Jis išvalys savo tautą nuo maištingųjų, palikdamas vien likutį.

Taip pat Jis atkeršys tautoms už Izraelį ir šėtono blogio planui su jomis. Jis „išeis ir kovos su tomis tautomis“ bei sunaikins piktąjį planą žemėje. Tada Jis įkurs savo karalystę žemėje, Izraelio šalyje, ir valdys žemę per savo tautą Izraelį.

Tokia yra pranašiška Dievo plano su Izraeliu eiga. Ir tokia buvo padėtis po Viešpaties pergalingo prisikėlimo iš numirusiųjų. Jo rūstybės ir teismo diena turėjo įvykti, kaip buvo ne kartą pranašauta.

Nuo pat „karalystės evangelijos“ paskelbimo Izraeliui pradžios jiems buvo skelbiamas įspėjimas apie „ateinančią rūstybę“. Tai buvo logiška, nes, artėjant dangaus karalystei, artėjo ir rūstybės diena. Taip ir Jonas Krikštytojas skelbė Izraeliui:

*„Tomis dienomis atėjo Jonas Krikštytojas, skelbdamas Judėjos dykumoje ir sakydamas: ‘Atgailaukite, nes dangaus karalystė yra čia pat’ [...] Bet, pamatęs daugelį iš fariziejų ir sadukiejų ateinančių prie jo krikšto, jis jiems tarė: ‘O angių palikuonys, kas jus perspėjo **bėgti nuo ateinančios rūstybės?** [...] Aš, tiesa, jus krikštiju vandeniui atgailai, bet tas, kuris ateina po manęs, yra galingesnis už mane, aš nevertas nešti jo apavą; jis krikštys jus Šventąja Dvasia ir ugnimi; **jo vėtyklė – jo rankoje, ir jis visiškai išvalys savo klijimą ir surinks savo kviečius į svirną; bet jis sudegins pelus neužgesinama ugnimi.**“*

(Mato 3:1-12)

Kadangi „dangaus karalystė“ buvo „čia pat“, arti buvo ir Viešpaties rūstybės diena. Ji turėjo prasidėti po Mesijo atpirkimo darbo ant kryžiaus ir Izraelyje išvalyti maištininkus, kaip kad skelbė Jonas.

Jonas skelbė „karalystės evangeliją“ ir Izraelio tautai pamokslavo „atgailos krikštą nuodėmėms atleisti“. Tie, kurie tikėjimu priėmė šią žinią, dalyvavo Izraelio apvalyme – Jono vandens krikšte. Tačiau, kai pagal Viešpaties planą ateis laikas „su vėtykle rankoje“ iš-

valyti savo klijimą, jie bus Mesijo pakrikštyti „Šventąja Dvasia“. Tai užbaigs jų apvalymą ir leis jiems išverti Viešpaties rūstybės dieną. Tuo tarpu netikintieji „karalystės evangelija“ bus išvalyti iš tautos, nes Viešpats juos pakrikštys „ugnimi“ ir „sudegins pelus neužgesinama ugnimi“. ³⁴

Kadangi Viešpaties rūstybės diena turėjo prasidėti po Mesijo pergalės ant kryžiaus, Jonas Krikštytojas paskelbė jos atėjimą ir jos artumą. Ji buvo arti, „čia pat“ kartu su dangaus karalystės įkūrimu. Abi šios dienos buvo susijusios, kaip ir pranašai buvo paskelbę. Iš tiesų, rūstybė buvo taip arti, kad, Jono žodžiais, „vėtyklė“ jau buvo Mesijo „rankoje“, paruošta klijimo išvalymui.

Kartu su artėjančios rūstybės paskelbimu „karalystės evangelijoje“, Viešpats savo tarnystėje daug mokė savo mokinius apie rūstybės laikus ir ruošė juos tai išverti, nes karalystės įkūrimo laikas sparčiai artėjo. Kaip rašoma Mato 24 skyriuje, prieš keliaudamas ant kryžiaus Viešpats savo mokiniams apsakė įvyksiančius dalykus, kai Danieliaus laiko planas pasieks paskutinį etapą, o Viešpaties „keršto dienos“ ateis tiek Izraeliui, tiek pasauliui. ³⁵ To laiko pabaigoje Viešpats sugrįš su „jėga ir didžia šlove“, ³⁶ kad įkurtų dangaus karalystę žemėje. Tada, kaip parašyta Mato 25-ame skyriuje, Jis pergalingai „atsisės savo šlovės soste“ ir teis tautas pagal Abraomo sandoros nuostatas. ³⁷ Tautos, kurios laimino Viešpaties „brolius“ (Izraelį), pagal Abraomo sandorą bus „palaimintos Kristaus Tėvo“:

„Tada Karalius sakys tiems jo dešinėje: ‘Ateikite, mano Tėvo palaimintieji, paveldėkite karalystę, paruoštą jums nuo pasaulio įkūrimo‘.

(Mato 25:34)

Karalystė, kurią Dievas paskelbė įkursiąs žemėje, bus įkurta per Jėzų Kristų Izraelyje ir bus atiduota tautoms pagal Abraomo sandoros sąlygas.

Taigi Viešpačiui pergalingai prisikėlus iš numirusiųjų, likęs Dievo planas Izraeliui jau paruoštas išsipildyti. Viešpats buvo pasiruošęs

pasiimti savo pergalės laimikį kaip savo teisėtą nuosavybę. Dabar buvo galima nuversti ir išvaryti užgrobdėją, „šio pasaulio kunigaikštį“. Teisė į žemę buvo Viešpaties rankose, ir Jis ne tik įspėjo savo priešininką apie iškeldinimą, bet dabar ketino tai įgyvendinti.

Tam pasirengęs Viešpats sugrįžo pas Tėvą ruošti savo rūstybės ir teismo dieni. Ši tema kartu su Viešpaties 12 apaštalu veikla, kai jie ruošė Izraelį Viešpaties dienai, yra pirmųjų Apaštalu darbų knygos skyrių tema.

Apaštalu darbų 1-7

Praėjus keturiasdešimčiai dienų po Viešpaties prisikėlimo iš numirusių, šalia to, ką Viešpats jau buvo mokęs apaštalus apie Dievo plano su Izraeliu eigą, Jis jiems perdavė dar daugiau dalykų, kuriuos jie turėjo suprasti, įvertinti ir daryti, nes Dievo programa su Izraeliu jau buvo įžengusi į „paskutines dienas“. Dievo reikalai jau buvo pažengę iki to laiko, kai Viešpačiui buvo „duota visa valdžia danguje ir žemėje“, kad Jis imtų naudotis ta valdžia ir pradėtų „savo dieną“. Atitinkamai, kaip pasakojama Apaštalu darbų 1:1-4, Viešpats „per Šventąją Dvasią“ davė „įsakymus apaštalams, kuriuos Jis buvo išsirikęs“, ir per keturiasdešimt dienų „kalbėjo **apie Dievo karalystei priklausančius dalykus**“.

Peržiūrėdamas likusią pranašišką programą Dievo karalystės įkūrimui, Viešpats mokė apaštalus, kad pirmiausia jie gaus „Tėvo pažadą“:

„Ir susirinkęs su jais jiems įsakė, kad neišeitų iš Jeruzalės, bet lauktų Tėvo pažado, ‘kurį, – jis sako, – girdėjote iš manęs. Nes Jonas, tiesa, krikštijo vandeniui; bet jūs po nedaugelio dienų būsite pakrikštyti Šventąja Dvasia.’“

(Apaštalu darbų 1:4-5)

Izraelio apvalymo procedūra, pradėta vykdyti Jono Krikštytojo, susieta su „Tėvo pažadu“, kad Jis per Mesiją pakrikštys tikintį Izraelio likutį „Šventąja Dvasia“. ³⁸ Tai Jonas pateikė kaip „Tėvo pa-

žadą“, nes tuo metu tam įvykti dar nebuvo atėjęs laikas. Panašiai, Viešpats būdamas žemėje savo apaštalams apibūdino tai kaip kažką, ką jie dar turi gauti.³⁹ Tai gavę jie bus pasiruošę veikti Viešpačiui nesant su jais ir išgyventi baisius Jo rūstybės ir teismo dienos įvykius bei išmėginimus.⁴⁰

Prasidedant paskutiniam Izraelio programos etapui, Viešpats savo apaštalams nurodė, kad jie turi laukti „Tėvo pažado“, kurį „netrukus“ gaus. Gavę jį, jie ne tik bus pasirengę veikti šiame paskutiniajame etape, bet ir pats įvykis jiems ir tautai reikš, kad atėjo „paskutinės dienos“.

Taip pat pagal tai, ką pranašai ir Viešpats buvo mokę anksčiau, šis paskutinis Izraelio programos etapas prasidės Dievo gailestingumo ir kantrybės Jo tautai pratęsimu iki tol, kol priešai bus padėti po Kristaus kojomis.⁴¹ Pratęsęs savo gailestingumą, Dievas duos Izraeliui galimybę pakeisti savo nuomonę apie Jėzų iš Nazareto. Kurie tai padarys, taps Jo pašaukto likučio dalimi dar prieš Jam pradedant „visiškai išvalyti savo klijimą“ ir „sudeginti pelus neužgesinama ugnimi“. Dėl šio gailestingumo pratęsimo, kai apaštalai paklausė Viešpaties: „Viešpatie, ar Tu šiuo laiku vėl atkursi karalystę Izraeliui?“ (Apaštalų darbų 1:6), Viešpats atsakė: „Ne jums žinoti laikus ir laikotarpius, kuriuos Tėvas nustatė savo valdžia“ (Apaštalų darbų 1:7). Jiems nebuvo pasakyta, kiek ilgai Tėvas pratęs gailestingumą Izraeliui. Jie turėjo žinoti, kokia yra jų tarnystė šioje paskutinėje programos stadijoje, ir ją vykdyti pagal likusios programos reikalavimus.⁴²

Apaštalai dabar buvo pasirengę veikti Viešpačiui nesant su jais ir vykdyti būtiną tarnystę paskutiniajame programos etape. Todėl Viešpats sugrįžo pas Tėvą, kad pasirengtų „savo dienos“ įgyvendinimui.

Atsižvelgiant į tai, apaštalams buvo duotas dar vienas priminimas ir paguodžiantis užtikrinimas, kad jie būtų padrąsinti per „Viešpaties dienos“ įvykius, kuriuos jie patirs. Kaip pasakojama Apaštalų darbų knygos 1:10-11, du angelai pasirodė ir kalbėjo jiems, kai jie stebėjo iškeliaujantį Viešpatį.

„Kurie taip pat tarė: ‘Galilėjos vyrai, kodėl stovite žiūrėdami į dan-

gu? Tas pats Jėzus, kuris nuo jūsų yra paimtas į dangų, ateis lygiai taip pat, kaip matėte jį einant į dangų.“

(Apaštalų darbų 1:11)

Angelas apaštalams paskelbė apie Viešpaties sugrįžimą į žemę įkurti dangaus karalystės, kaip buvo aprašęs pranašas Zacharijas. Čia jie stebėjo, kaip Viešpats palieka Alyvų kalną, ⁴³ kad grįžtų į dangų ruošti „savo dienai“. Ir, kaip pranašavo Zacharijas, į tą patį kalną Viešpats sugrįš „savo dienos“ pabaigoje, kad kovotų už savo tautą, kartą ir visiems laikams nugalėtų visus jos priešus ir įkurtų savo pažadėtą karalystę. ⁴⁴

Šis priminimas padrąsino apaštalus. Dabar jie skelbs „atgailą Izraeliui“. Per visą tą laiką jie veiks Viešpačiui nesant su jais ir kentės piktadarybes, apie kurias Viešpats jiems pranašavo. Tada prasidės Viešpaties valymo ir keršto diena, kuri baigsis Viešpaties sugrįžimu iš dangaus su „jėga ir didžia šlove“ į tą vietą, kurioje jie stovėjo.

Paklūsdami Viešpaties įsakymui, apaštalai grįžo į Jeruzalę laukti „Tėvo pažado“ ir „paskutinių dienų“ pradžios. ⁴⁵

„Tėvo pažadas“ jiems buvo duotas „atėjus Sekminių dienai“, kaip liudija Apaštalų darbų 2 skyrius. „Mažosios kaimenės“ (Izraelio tikinčiųjų likučio) apaštalai buvo pakrikštyti Šventąja Dvasia. Pripildyti Dvasios, jie iš karto ėmė rodyti pirmuosius ženklus, apie kuriuos pranašai kalbėjo Izraeliui kaip apie liudijančius „paskutinių dienų“ pradžią. Tai Petras paskelbė Izraelio tautai, aiškindamas jiems šį reiškinių:

*„Bet Petras, atsistojęs su vienuolika, pakėlė savo balsą ir jiems tarė: ‘Judėjos vyrai ir visi, kurie gyvenate Jeruzalėje, tebūna jums tai žinoma, ir klausykite mano žodžių, nes šitie nėra prisigėrę, kaip jūs manote, kadangi tėra trečia valanda dienos. **Bet tai yra tai, kas buvo pasakyta pranašo Joelio**‘.“*

(Apaštalų darbų 2:14-16)

Šis reiškinys nebuvo netikėtas. Tai nebuvo tarsi Dievas darė kažką, kas nesusiję su Jo programa Izraeliui. Kaip matyti iš Dvasios

pripildyto paaiškinimo, pradėjo pildytis tai, ką Dievas per pranašą Joelį buvo paskelbęs – kas galiausiai įvyks, atėjus paskutinėms Izraelio dienoms.

Dievas per Joelį išdėstė ženklus, liudijančius Izraeliui, kad atėjo jų „paskutinės dienos“, ir kaip tie ženklai vystysis bei pasieks kulminaciją galutiniame Viešpaties dienos veiksmo:

*„Ir įvyks **paskutinėmis dienomis**, – sako Dievas, – aš išliesiu savo Dvasios ant visų kūnų; ir jūsų sūnūs ir jūsų dukros pranašaus, ir jūsų jaunuoliai matys regėjimus, ir jūsų seniai sapnuos sapnus; ir ant savo tarnų ir ant savo tarnaičių tomis dienomis aš išliesiu savo Dvasios; ir jie pranašaus; ir rodysiu stebuklus aukštai danguje ir ženklus žemai ant žemės; kraują ir ugnį, ir dūmų rūką; saulė pavirs tamsybe, o mėnulis krauju prieš ateinant tai didžiai ir žymiai Viešpaties dieni; Ir įvyks, kad kiekvienas, kuris šauksis Viešpaties vardo, bus išgelbėtas“.*

(Apaštaly darby 2:17-21)

Joelis pranašavo dalykus, kurie įvyks **paskutinėmis** Dievo plano su Izraeliu **dienomis**. Joelio pranašystėje išdėstyta, kaip Dievo santykiai su Izraeliu artėja prie to laiko, kai Jis turės įvesti „savo dieną“ su jais ir su šiuo pasauliu. „Viešpaties diena“ artėjo, kaip įspėja Joelio 1:15 ir 2:1. Joelis paaiškino, kad tą dieną Dievas išvyls Izraelį nuo visų maištininkų ir atkeršys už Izraelį tautoms, nuteis šį pasaulį ir šėtono piktąjį planą bei įkurs savo karalystę žemėje, Sione. Kai Dievo santykiai su Izraeliu priartės prie „**paskutinių dienų**“ ir „Viešpaties diena“ bus „čia pat“, įvyks tam tikri dalykai, kurie Izraeliui reikš tų lemiamų „paskutinių dienų“ atėjimą (Joelio 2:28 ir toliau). Pirmiausia Dievas savo Dvasia padarys tam tikrus dalykus, susijusius su Izraelio „sūnumis ir dukterimis“. Tada, artėjant toms dienoms prie pabaigos, Dievas „parodys stebuklus ir ženklus danguje ir žemėje“, kurie sustiprės ir pasieks kulminaciją bauginančiais ženklais, skelbiančiais „Viešpaties dienos“ pabaigą – „didžiosios ir žymios Viešpaties dienos“ ženklus.

Per Joelį buvo nustatytas Izraelio „paskutinių dienų“ ženklų mastas nuo tų dienų pradžios iki jų pabaigos. Pagal Dievo liudijimą per Petrą Sekminių dieną, Izraelis tuo metu gavo pirmuosius „paskutinių dienų“ ženklus, apie kuriuos kalbėjo Joelis. Taigi, Dievo programa su Izraeliu iš tiesų buvo pasiekusi paskutinį etapą. Jų „paskutinės dienos“ jau atėjo.

Atsižvelgdamas į Dievo savo tautai parodytą gailestingumą ir kantrybę, Petras apkaltino Izraelio tautą nusikaltimu, kad ji atmetė savo Kristų. ⁴⁶ Jis paragino juos pakeisti savo nuomonę dėl Jėzaus iš Nazareto. Tai padarę, jie taps Dievo iš Izraelio pašaukto likučio dalimi ⁴⁷, „išgelbės save nuo šios priešgynios kartos“ ⁴⁸ ir nebus išnaikinti Viešpaties dieną.

Petras paskelbė, kad Viešpats, prisikėlęs iš numirusių ir „Dievo dešinės išaukštintas“, dabar įvykdė tai, ką Dovydas sakė 110 psalmėje:

„Nes Dovydas nėra pakilęs į dangus, bet pats sako: ‘VIEŠPATS tarė mano Viešpačiui: „Sėskis mano dešinėje, kol padarysiu tavo priešus tavo pakoju“. Todėl tegul tvirtai žino visi Izraelio namai, kad Dievas tą patį Jėzų, kurį jūs nukryžiovote, padarė Viešpačiu ir Kristumi‘.“

(Apaštaly darbų 2:34-36)

Viešpats atsisėdo Tėvo dešinėje **iki tol**, kol ateis laikas Jam padaryti savo priešus savo pakoju. Izraeliui buvo rodomas gailestingumas ir kantrybė, bet neilgai. Petras vėliau tai dar patvirtino, kreipdamasis į Izraelio valdovus:

*„Mūsų tėvų Dievas prikėlė Jėzų, kurį užmušėte ir pakabinote ant medžio. Jį Dievas išaukštino savo dešine, kad būtų Kunigaikštis ir Gelbėtojas, **idant suteiktų Izraeliui atgailą ir nuodėmių atleidimą**“.*

(Apaštaly darbų 5:30-31)

Dievas pasiūlė „atgailą Izraeliui“. Izraelio žmonėms buvo suteikta galimybė pakeisti savo nuomonę apie Jėzų, kad būtų „išdildytos

jų nuodėmės“, kol Viešpats nesusidorojo su šia „priešgynia karta“. Vėlgi – artėjo „Viešpaties diena“ ir „Jo klojimo išvalymas“. Petras vėl liudijo apie tai, kuomet Saliamono prieangyje ragino Izraelį pakeisti savo nuomonę dėl Jėzaus:

*„Nes Mozė tikrai sakė tėvams: ‘Viešpats, jūsų Dievas, jums prikels iš jūsų brolių pranašą – tokį, kaip mane; klausykite jo visame kame, ką jis jums sakys. Ir įvyks, kad kiekviena siela, kuri neklausys to pranašo, **bus išnaikinta iš tautos tarpo**’. Taip, ir visi pranašai nuo Samuelio ir tu, kurie sekė vėliau, kiek tik jų yra kalbėję, taip pat išpranašavo apie šitas dienas“.*

(Apaštalų darbų 3:22-24)

Izraelio išvalymas buvo tikrai arti. Visi pranašai nuo Samuelio buvo pranašavę apie Viešpaties dienos atėjimą, kai Jis išvalys savo tautą ir atkeršys už savo reikalus. Kaip Petras jiems sakė, šios dienos jau atėjo.

Atsižvelgiant į šią galimybę Izraeliui atgailauti, svarbu pastebėti, kad Dievas tuo metu Izraelio valdovams pateikė tris aiškius ir neiginčijamus įrodymus dėl apaštalų liudijimo apie Kristų teisingumą. Dievas jiems, kaip tautos vadovams, suteikė tris galimybes pakeisti savo nuomonę ir tada paskatinti tautą atgailauti.

Pirmoji iš šių trijų progų atgailauti valdovams buvo suteikta, kai jie susidūrė su Petro stebuklu, kuomet šis išgydė luošį prie šventyklos vartų:

„Ir buvo atneštas vienas raišas nuo savo motinos įsčių vyras, kurį jie kasdien padėdavo prie šventyklos vartų, vadinamų Gražiaisiais, kad prašytų išmaldos iš jeinančių į šventyklą; jis, pamatęs Petrą ir Joną bejeinančius į šventyklą, prašė išmaldos. Ir Petras, įbedęs kartu su Jonu į jį savo akis, tarė: ‘Pažiūrėk į mus’. Ir jis atkreipė savo dėmesį į juos, tikėdamasis iš jų ką nors gauti. Tada Petras tarė: ‘Sidabro ir aukso neturiu; bet ką turiu, tau duodu: Jėzaus Kristaus iš Nazareto vardu kelkis ir vaikščiok!’ Ir jis paėmė jį už dešinės rankos ir pakėlė; ir tuoj

pat jo kojos bei kulkšnies kaulai gavo stiprybės. Ir jis pašokęs atsistojo ir vaikščiojo, ir su jais įėjo į šventyklą vaikščiodamas, šokinėdamas ir girdamas Dievą“.

(Apaštalų darbų 3:2-8)

Petras paaiškino žmonėms stebuklo reikšmę ir paragino juos į tai reaguoti teigiamai, tačiau valdovai buvo „apimti apmaudo, kad jie (Petras ir Jonas) mokė tautą ir skelbė per Jėzų prisikėlimą iš numirusių“. Todėl „jie pridėjo prie jų rankas ir patalpino juos į kalėjimą iki kitos dienos“.⁴⁹

Bet kitą dieną, kai valdovai atvedė Petrą ir Joną prieš save ir paklausė jų: „Kokia jėga ar koku vardu jūs tai padarėte?“, jiems buvo suteikta pirmoji iš trijų galimybių pakeisti savo nuomonę ir pripažinti tiesą:

*„Na, o matydami Petro ir Jono drąsą ir pastebėję, kad jie buvo nemokyti ir neišprusę žmonės, **jie stebėjosi; ir atpažino juos, kad jie buvę su Jėzumi**. Ir matydami su jais stovintį išgydytąjį žmogų jie **negalėjo nieko pasakyti prieš**. Bet, įsakę jiems pasišalinti iš tarybos, jie tarėsi tarpusavyje, sakydami: ‘Ką darysime šitiems žmonėms? **Nes iš tikrųjų jų padarytas pastebimas stebuklas, aiškus visiems, gyvenantiems Jeruzalėje; ir negalime to paneigti**’.“*

(Apaštalų darbų 4:13-16)

Nuoširdumas būtų privertęs šiuos valdovus pakeisti savo nuomonę apie Jėzų iš Nazareto ir pripažinti Jį Kristumi, prisikėlusiu iš numirusiųjų. Jų pačių širdys suvokė, kad Petras ir Jonas „buvo su Jėzumi“, ir jie patys prisipažino, kad negali nieko paneigti. Nors buvo susidūrę su tiesa ir turėjo galimybę atgailauti, jie užkietino savo širdis ir, kaip pasakojama Apaštalų darbų knygos 4:17-18, jie „pagrasino“ Petru ir Jonu bei įsakė jiems „nieko nekalbėti ir nemokyti Jėzaus vardu“.

Antroji galimybė atgailauti atsirado, kai valdovai bandė nutildyti apaštalus.

Kaip rašoma Apaštalu darbų 5 skyriuje, intensyvėjanti apaštalu ženklų tarnystė liudijo Viešpaties Jėzaus prisikėlimo tiesą. Reaguodami į tai, Izraelio valdovai įsiuto ir vėl ėmėsi veiksmų, kad sustabdytų šį reiškinių:

„Tada pakilo aukščiausiasis kunigas ir visi, buvusieji su juo (t. y., sadukiejų sekta), ir buvo pilni pasipiktinimo, ir, pridėję prie apaštalu rankas, pasodino juos į viešą kalėjimą“.

(Apaštalu darbų 5:17-18)

Tada Dievas suteikė valdovams dar vieną progą „stebėtis“ ir „suprasti“, kad apaštalai ir jų tarnystė neabejotinai yra nuo Dievo. Užtuot palikę apaštalus kalėjime, Dievas juos išvedė:

„Bet Viešpaties angelas naktį atidarė kalėjimo duris, išvedė juos ir tarė: ‘Eikite, atsistokite ir kalbėkite tautai šventykloje visus šio gyvenimo žodžius‘.“

(Apaštalu darbų 5:19-20)

Pasiuntę į kalėjimą atvesti apaštalu, kad juos galėtų apkaltinti, valdovai susidūrė su dar vienu apaštalu žinios ir tarnystės tiesos įrodymu. Šį kartą tai buvo įrodymas, palietęs jų pačių rankų darbą.

*„Bet kai atėjo pareigūnai ir nerado jų kalėjime, jie sugrįžo ir papasakojo, sakydami: ‘**Iš tikrųjų mes radome kalėjimą visiškai saugiai užrakintą ir sargus, stovinčius lauke prie durų, bet atidarę viduje nieko neradome‘. Na, o aukščiausiasis kunigas, šventyklos vadas ir vyriausieji kunigai išgirdę tuos dalykus nebuvo tikri, į ką tai išaugo“.***

(Apaštalu darbų 5:22-24)

Valdovai vėl susidūrė su „pastebimu stebuklu“, kuris šį kartą sužlugdė jų pačių pastangas. Kai jie klausinėjo apaštalus, Petras vėl liudijo jiems tiesą apie Jėzų iš Nazareto ir apie tai, kad Dievas jį prikėlė iš numirusių. Jis aiškiai paskelbė, ką Dievas daro, suteikdamas „atgailą Izraeliui“, ir kad Šventoji Dvasia visa tai liudija.

Tačiau valdovai vėl sureagavo neigiamai. Nors jie susidūrė su antruoju aiškiu įrodymu, bet išgirdus Petro žodžius „jiems vėrė širdį, ir jie tarėsi juos užmušti“. ⁵⁰ Net Gamalielio patarimas, nors ir neskirtas iš esmės pakeisti jų nuomonės, suteikė valdovams galimybę sąžiningai apmąstyti, ar tai, su kuo jie susidūrė, „YRA IŠ DIEVO“, ar ne. ⁵¹ Tačiau jų širdžių kietumas nesuminkštėjo, bet jie išliejo savo pyktį mušdami apaštalus, vėl įsakydami jiems nekalbėti Jėzaus vardu.

Trečioji ir paskutinė proga Izraelio valdovams pakeisti savo nuomonę atsirado, kai pas juos buvo atvestas Steponas, nes jie buvo nutildyti „išmintimi ir Dvasia, kuria jis kalbėjo“. Kaip pasakojama Apaštalų darbų 6:9-14, jie melu „sukurstė tautą, vyresniusius ir raštininkus“, sučiupo Steponą ir „atvedė jį į tarybą“. Sukvietę melagingus liudytojus, kad apkaltintų Steponą ir pripildytų visų valdovų širdis neapykanta, tarybos atstovai pasirengė išklausti Stepono apsiginamąją kalbą.

Dar prieš Steponui atveriant burną, visų taryboje sėdinčiųjų širdys patyrė nuostabų reiškinį.

*„Ir visi sėdintys taryboje įdėmiai žiūrėdami į jį **pamatė jo veidą, tarsį tai būtų buvęs angelo veidas**“.*

(Apaštalų darbų 6:15)

Tuo metu visų valdovų širdys buvo įsitikinusios, kad jie stovi prieš patį Dievo pasiuntinį, angelą. Atrodytų, kad Izraelio valdovai tikrai pakeis savo nuomonę!

Tačiau netgi susidūrę su šiuo širdį verčiančiu liudijimu atgailauti ir iš pat pradžių būdami įsitikinę, kad šis pranešimas jiems yra tiesiogiai iš Dievo, Izraelio valdovai išliko „kietasprandžiai“ ir toliau „priešinosi Šventajai Dvasiai“. Stepono žodžiais jiems „vėrė širdį“ ir jie „griežė ant jo dantimis“. Tada jie jį nužudė. ⁵²

Valdovams atmetus šią trečiąją galimybę atgailauti, Dievo gailingumas ir kantrybė savo tautai baigėsi. Tai paaiškėjo iš regėjimo, kurį Steponas gavo dėl to, kad valdovai atmetė jo žinią:

*„Kai jie išgirdo tai, jiems vėrė širdį, ir jie griežė ant jo dantimis. **Bet jis, būdamas pilnas Šventosios Dvasios, įdėmiai žiūrėjo į dangų ir pamatė Dievo šlovę bei Jėzų, stovintį Dievo dešinėje, ir tarė: ‘Štai matau atsivėrusius dangus ir žmogaus Sūnų, stovintį Dievo dešinėje’.**“*

(Apaštalų darbai 7:54-56)

Dievas leido Steponui pamatyti tai, ką jis turėjo paskelbti Izraelio valdovams kaip paskutinį Dievo žodį. Steponas pamatė Viešpatį Jėzų, Žmogaus Sūnų, kuris „nebesėdėjo Tėvo dešinėje, kol Jo priešai bus padaryti Jo pakoju“. Dabar Jis „stovėjo“. Todėl gailestingumo ir kantrybės laikas baigėsi. Atėjo laikas Viešpačiui pradėti „savo dieną“ ir „padaryti priešus Jo pakoju“.

Viešpats jau buvo pasirengęs pradėti vykdyti „savo dienos“ teismus. Jis buvo pasirengęs išvalyti savo tautą nuo visų maištininkų, atkeršyti už savo reikalą, sunaikinti šėtono blogio planą žemėje, jį įkalinti ir įsteigti „dangaus karalystę“ žemėje, Sione.

Viešpats, kaip pergalingas Žmogaus Sūnus, jau buvo pasirengęs pasiimti savo pergalės grobį ir atgauti žemiškąją karalystę, kaip buvo Dievo paskelbta nuo tos dienos, kuomet šėtonas įgyvendino savo piktą planą žemėje, Edeno sode. Prasidėjus „Viešpaties dienai“ šėtono piktasis planas žemėje turėjo būti sunaikintas.

Santrauka

Jonui Krikštytojui atėjus pas Izraelį, pradėjo pildytis kulminacinis Dievo plano su Izraeliu etapas. Izraeliui pradėta skelbti „karalystės evangelija“, kad Dievo sandora su jais įkurti Jo karalystę žemėje ir sunaikinti šėtono užgrobtą valdžią jau „čia pat“. Ji buvo „arti“, kaip parodė Danieliaus laiko planas ir kaip liudijo karalystės ženklai, kuriuos pats Viešpats atliko kartu su 12 apaštalų ir kitais.

Reaguodamas į Mesijo atėjimą, šėtonas stengėsi nugalėti Mesijo gebėjimą veikti kaip Žmogaus Sūnus arba išgelbėti Izraelį. Todėl jis

bandė gundyti Viešpatį abiem atvejais, bet jam nepavyko priversti Jį nusidėti nei Adomo, nei Izraelio tautos nuodėmėmis.

Taigi Viešpats savo tarnystėje ne tik toliau skelbė Izraeliui „karalystės evangeliją“ ir rodė jos ženklus, bet ir „surišo stipruolių“, laikius Izraelį savo gniaužtuose. Tai darydamas, Viešpats sąmoningai perkėlė kovą su savo priešu ir Izraelio pagrobėju į vietą, kurioje šėtonas galėjo panaudoti savo didžiausią jėgą prieš Jį, – į „mirties vietą“. Nors tai buvo šėtono, turinčio „mirties galią“, didžiausios jėgos sfera, Viešpats sučiupo šėtoną jo paties gudrybėje ir nuteisė „pasaulio kunigaikštį“.

„Mūšyje ant kryžiaus“ Viešpats kovojo su šėtonu dėl Izraelio atpirkimo ir žemės atgavimo bei sėkmingai pagavo šėtoną jo paties gudrybėje. Nugalėjęs mirtį ir pakilęs iš šėtono tvirtovės žemės centre esančios duobėje, Viešpats nugalėjo šėtono pasipriešinimą. Taigi šėtonas, kaip „pasaulio kunigaikštis“, buvo nuteistas ir buvo pasirošta jo išvaramui.

Po pergalingo prisikėlimo iš numirusiųjų, Viešpats toliau ruošė savo apaštalus paskutiniajam Dievo plano su Izraeliu etapui. Turėjo prasidėti Viešpaties teismo ir rūstybės diena. Viešpats iškeliaavo į dangų, kad pradėtų vykdyti „savo dienos“ teismus ir „su jėga bei didžia šlove“ sugrįžtų „savo dienos“ pabaigoje, idant visiškai sunaikintų šėtono piktąjį planą ir įkurtų dangaus karalystę Sione.

Paskutinių dienų išvakarėse Izraeliui buvo suteiktas gailėstingumo ir pakantumo laikotarpis, prieš Viešpačiui „padarant savo priešus savo pakoju“. Tačiau šį gailėstingumo ir pakantumo laiko pratęsimą Izraelio vadovai atmetė, ir ties Stepono užmėtymu akmenimis jis baigėsi.

Viešpats, Žmogaus Sūnus, stovėdamas Tėvo dešinėje jau buvo pasirošęs „padaryti savo priešus savo pakoju“. Pasaulis buvo subrendęs priimti „Viešpaties dienos“ teismus ir sunaikinimą, Visagalio Dievo rūstybę ir įniršį. „Viešpaties diena“ jau buvo beprasidedanti.

- ¹ Plg. su Jeremijo 31:10-11.
- ² Plg. su Romiečiams 15:8.
- ³ Pvz., Efeziečiams 2:11-3:12. Šis klausimas bus išsamiau aptartas septintajame skyriuje.
- ⁴ Kodėl svarbu, kad krikščionys taip mąstyty, ir kokia nauda iš to šėtonui, bus aptarta aštuntame skyriuje.
- ⁵ Iš Dievo paskelbto sandoros su Izraeliu tikslo ir iš visų pranašysčių, apibūdinančių, kaip Jis įkurs savo karalystę žemėje, Izraelyje, turėtų būti akivaizdu, kad „dangaus karalystė“ ir „Dievo karalystė“ nėra tiesiog nuorodos į patį dangų. „Karalystės evangelija“ nėra gera naujiena apie tai, kaip patekti į dangų. Tai yra gera žinia Izraeliui apie tai, kad atėjo laikas dangaus Karaliui įkurti savo karalystę žemėje, Izraelyje. Todėl taip pat turėtų būti akivaizdu, kad „Dievo karalystė“ nėra nuoroda į kokią nors dvasinę Dievo viešpatiją žmonių širdyse. Abi šios idėjos, nors ir plačiai priimtos bei mokomos, prieštarauja Rašto liudijimui ir yra nežinojimo apie Dievo planą, įgyvendinamą Evangelijų pasakojimuose, rezultatas.
- ⁶ Kaip buvo paskelbta Marijai, tai buvo tikslas vaiko, kuris turėjo gimti per ją. „Ir štai tu pastosi savo įsčiose ir pagimdysi sūnų, ir praminsi jį vardu JĖZUS. Jis bus didis ir bus vadinamas Aukščiausiojo Sūnumi; ir Viešpats Dievas jam duos jo tėvo Dovydo sostą; ir jis karaliaus Jokūbo namams per amžius; ir jo karalystei nebus galo“ (Luko 1:31-33). Mesijo tikslas buvo įkurti „Dangaus karalystę“ žemėje, įvykdant Dovydo ir Abraomo sandoras. Jis, kaip „Aukščiausiojo Sūnus“, įkurtų Dievo viešpatystę kaip „Aukščiausiasis“, kaip Dievas to norėjo iš Izraelio.
- ⁷ Danieliaus 9:24 yra nustatytas laikotarpis iki Dievo karalystės įkūrimo Izraelyje, o 25-27 eilutėse jis suskirstytas į segmentus, kurie yra svarbūs Izraeliui suprasti ir turi ypatingą reikšmę pagrindiniams joje vykstantiems įvykiams. Tai „septyniasdešimties savaitių“ arba keturių šimtų devyniasdešimties metų laikotarpis. Septyniasdešimt metų jau buvo praėję Jeruzalės sunaikinimo laikotarpiu, kad prasidėtų „pagonių laikai“ (žr. Danieliaus 9:1-2), o dabar Izraeliui ir Jeruzalei viskam užbaigti buvo skirta septyniasdešimties savaitių – 490-ties metų – laikotarpis. Akivaizdu, kad, praėjus mažiausiai 98 % laiko, Viešpats buvo teisus, sakydamas: „Laikas išsipildė, ir Dievo karalystė yra čia pat.“ Izraelio ilgai laukta Dievo karalystė pagal sandorą tikrai buvo „čia pat“.

- ⁸ Plg. su 67 Psalmė; ir Ps 83:18.
- ⁹ Plg. su Izaijo 2:1-4.
- ¹⁰ Pvz., Izaijo 65:17 ir toliau.
- ¹¹ *Atpirkėjas, kaip nustatyta Įstatymo sutartyje, negali būti tokioje pačioje beviltiškoje padėtyje kaip tas, kurį reikia atpirkti, nei kitą atpirkdamas negali pats nuo to nukentėti. Atpirkėjas privalo būti teisiškai patvirtintas kaip tyras. Todėl šėtonas norėjo gundyti Kristų, ir šiam įvykiui Evangelijose suteikta reikšmė bei laikas yra labai svarbūs.*
- ¹² Mato 4:10-11.
- ¹³ *Pradėdamas nuo Jo karališkosios genealogijos, Matas pristato Kristų kaip Izraelio Karalių. Todėl Matas užrašė, kaip šėtonas gundė Jį kaip Izraelio Atpirkėją, Abraomo Sūnų, Dovydo Sūnų. Lukas pavaizduoja Kristų kaip Žmogaus Sūnų, kurio genealogija siekia Adamą. Todėl Lukas užrašė, kaip šėtonas gundė Kristų kaip pažadėtą Žmogaus Sūnų.*
- ¹⁴ Pradžios 3:6.
- ¹⁵ *Žodis „velnias“, „diabolos“ reiškia šmeižikas ir kaltintojas. Šiuo metu šėtonas ieškojo galimybių apkaltinti Viešpatį, jei Jis pasiduos jo gundymams ir nepaklus Dievui. Viešpats suprato ir žinojo, kokia yra šių gundymų esmė. Vardas „velnias“ bus išsamiau aptartas aštuntame skyriuje.*
- ¹⁶ *Visa tai jie parodė dar prieš atvykdami prie Sinajaus kalno, kaip aprašyta Išėjimo 15-18 skyriuose.*
- ¹⁷ Išėjimo 16:1 ir toliau.
- ¹⁸ Išėjimo 17:7.
- ¹⁹ Plg. su Jono 12:31; 14:30; 16:11.
- ²⁰ Plg. su Luko 4:14-15; Mato 4:12 ir toliau.
- ²¹ Žr. Mato 16:1-3.
- ²² *Plg. su Luko 1:67-80 ir atkreipkite dėmesį į tai, ką Zacharijas, Jono Krikštytojo tėvas, paskelbė apie Dievo darbus Izraelyje, kurie pirmiausia bus paskelbti tautai per Jono tarnystę jai.*
- ²³ Žr. Jeremijo 30:1-31:14.
- ²⁴ *Kapas ir pragaro ribos žemės širdyje (ypač prieš Viešpaties Jėzaus Kristaus mirtį, palaidojimą ir prisikėlimą) yra nuolat minimi*

kaip priešai ir esantys paties priešo rankose. Todėl mirtis ir nusileidimas į duobę reiškė patekimą į šėtono, „šio pasaulio kunigaikščio“, valdžią, kur jo galia buvo didžiausia.

- ²⁵ Izraeliui atmetus Kristų, Viešpaties įžengimas į Jeruzalę šiuo metu pranašauja tikrojo triumfo įžengimo šlovę, kurioje dalyvaus Izraelio likutis, kai Viešpats sugrįš „su jėga ir didžia šlove“, išpildydamas Zacharijo 14:1, Psalmių 68, 118 ir daugelį kitų pranašysčių.
- ²⁶ Judas jau buvo išėjęs išduoti Viešpatį. Plg. su Jono 13, 18-30.
- ²⁷ Plg. su Jono 14-16.
- ²⁸ Žr. tyrimą penktajame skyriuje.
- ²⁹ Reikia pažymėti, kad žodis „priešininkas“ čia nereiškia „šėtonas“. Dėl to kartais kyla klausimų, ar Viešpats iš tikrųjų turi omenyje šėtoną. Čia vartojamas žodis yra „Baal-mišpot“, reiškiantis „tas, kuris yra pasiryžęs pasmerkti“. Jis apibūdina tą, kuris pagal įstatymą yra „teisėtas priešininkas“, pasiryžęs patraukti baudžiamojon atsakomybėn ir nuteisti. Tačiau šis apibūdinimas puikiai atspindi tai, kas buvo šėtonas tuo metu, kai kovojo su Viešpačiu. Šėtonas nuo pat pradžių siekė sutrukdyti Viešpačiui išgelbėti Izraelį, ieškodamas priežasčių Jį pasmerkti. Dabar jis nori, kad Viešpats mirtų ir būtų nusiųstas į jo tvirtovę žemės gelmėse. Šėtonas tuo metu iš tiesų buvo Viešpaties „Baal-mishpot“. Šėtonas buvo ne tik Viešpaties ilgametis „priešininkas“, bet savo priešiškumu Izraelio Mesijui šėtonas tapo Viešpaties „teisėtu priešininku“, pasiryžusiu pasiekti Jo pasmerkimą ir įkalinimą pragaro duobėje.
- ³⁰ Plg. su Izaijo 53:1-12.
- ³¹ Todėl Viešpats sušuko: „Mano Dieve, mano Dieve, kodėl mane apleidai?“
- ³² Plg. su Izaijo 53:10-11.
- ³³ Plg. su Izaijo 2:10-22.
- ³⁴ Šitaip Viešpaties rūstybės diena aprašyta tokiose ištraukose kaip Malachijo 3:1-4:3; Zacharijo 13:9.
- ³⁵ Mato 24 skyriuje parašyta, kaip Viešpaties mokė ir ruošė savo mokinius Jo rūstybės dienai.
- ³⁶ Mato 24:29-31.
- ³⁷ Mato 25:31 ir toliau.
- ³⁸ Pvz., Mato 3:11.

³⁹ Pvz., Jono 14:16-18; 15:26-27; 16:7-15.

⁴⁰ Pvz., Mato 10:16-23; Luko 21:5-15 ir toliau; Morkaus 16:15-18.

⁴¹ Pvz., Mato 12:31-32, 38-40; Luko 13:6-10; Luko 23:34; Psalmių 110:1.

⁴² Reikėtų pažymėti, kad apaštaly klausimas: „Viešpatie, ar tu šiuo laiku vėl atkursi Izraelio karalystę?“ išreiškia jų teisingą supratimą apie tai, kas vyksta. Jie trejus metus praleido su Viešpačiu, skelbdami Izraeliui evangeliją apie tai, kad karalystė „čia pat“. Jų supratimas buvo atvertas, kad jie galėtų visiškai suvokti Raštus apie „Kristaus kančias ir po jų ateisiančią šlovę“, kaip užrašyta Luko 24:25-48. Ir dabar jie ką tik praleido keturiasdešimt dienų su Viešpačiu, kuris „įsakė jiems per Šventąją Dvasią“. Jie buvo tiesiogiai paveikti Šventosios Dvasios, kaip aprašyta Jono 20:21-23, ir puikiai suprato tai, ką Viešpats sakė „apie Dievo karalystei priklausančius dalykus“. Jie norėjo žinoti tikslų karalystės atkūrimo Izraeliui laiką, tačiau, atsižvelgiant į Izraeliui parodytą gailingumą, to jiems nebuvo galima tiksliai pasakyti.

⁴³ Plg. su Apaštaly darbų 1:12.

⁴⁴ Zacharijas 13:7-14:9.

⁴⁵ Apaštaly veiksmai, pakeičiant Judą, kaip aprašyta Apaštaly darbų 1:15-26, bus aptarti kitame skyriuje.

⁴⁶ Apaštaly darbų 2:22 ir toliau.

⁴⁷ Joelio 2:32.

⁴⁸ Apaštaly darbų 2:40.

⁴⁹ Apaštaly darbų 4:1-4.

⁵⁰ Apaštaly darbų 5:33.

⁵¹ Apaštaly darbų 5:34-39.

⁵² Apaštaly darbų 7:51-60.

7 SKYRIUS

„PASLAPTIES“ APREIŠKIMAS – „PASLĖPTA DIEVO IŠMINTIS“

Dievo plano su Izraeliu, o kartu ir su šiuo pasauliu, krizė iš tiesų pasiekė kulminaciją, kai Izraelis atmetė Viešpaties žodį, perduotą per Steponą, ir nusprendė jį nužudyti. Kai Steponas pamatė Viešpatį, „stovintį Dievo dešinėje“, turėjo pradėti pildytis pranašystės, apibūdinančios „atsistojusio“ Viešpaties veiklą. Pavyzdžiui:

*„Jeik į uolą ir pasislėpk dulkėse dėl VIEŠPATIES baimės ir dėl jo didybės šlovės. Išdidūs žmonių žvilgsniai bus nužeminti, ir žmonių puikybė bus palenkta, ir tik vienas VIEŠPATS bus išaukštintas tą dieną. **Nes kariuomenių VIEŠPATIES diena bus ant kiekvieno, kuris išdidus ir išpuikęs, ir ant kiekvieno išsiaukštinusio; ir jis bus pažemintas; ir jie eis į uolų angas ir į žemės urvus dėl VIEŠPATIES baimės ir dėl jo didybės šlovės, kai jis pakils baisingai sudrebinti žemės**“.*

(Izaijo 2:10-19)

„Viešpaties diena“ buvo „čia pat“, kaip buvo skelbta Izraeliui nuotada, kai Jonas Krikštytojas pradėjo jiems skelbti „Karalystės evangeliją“. Ji prasidės Viešpačiui „atsistojant“, kaip Steponas ir matė tai įvykstant Tėvo dešinėje. Viešpats – Žmogaus Sūnus – nebesėdėjo, bet „atsistoj“, kad pradėtų „savo dienos“ veiklą.

Panašiai „Viešpaties atsistojimą“ kaip gestą, reiškiantį „Viešpaties dienos“ atėjimą, apibūdina ir kitos pranašystės:

*„O mano tautą, vaikai juos engia ir moterys juos valdo. O mano tauta, tie, kurie tave veda, verčia tave klysti ir naikina tavo takų kelią. **VIEŠPATS stojasi bylinėtis ir stojasi teisti tautą. VIEŠPATS jeis į teismą su savo tautos senoliais ir jos kunigaikščiais: nes jūs suvalgėte vynuogyną; iš beturčių grobis jūsų namuose.**“*

„Kā galvojate, sutrupindami mano tautā ir sumaldami beturčīju veidus?“ – sako Viešpats, kariuomenīju DIEVAS“.

(Izaijo 3:12-15)

Būtent ī šīuos Izraelio valdovus Steponas kreipēsi savo skelbīmu. Jis apkaltīno juos dēl to, kad jīe sukļaidīno Izraelīj īr sunaikīno teīsingus kelīus. Būtent šīuos Izraelio valdovus Viešpats buvo pasīrengēš teīsti īr sunaikīntī „atsīstojēš“:

*„Gīedok īr dīziūgāuk, o Sīono dukra; nes štai aš ateīnu īr gyvensīu tavo tarpe, – sako VIEŠPATS. – Ir daug tautū prisījungs prie VIEŠPATIES tā dīenā īr bus mano tauta; īr aš gyvensīu tavo tarpe, īr tu žīnosi, kad kariuomenīju VIEŠPATS siuntē mane pas tave. Ir VIEŠPATS paveldēs Judā, savo daļī šventojojē šalyjē, īr vėl īšsīrīnks Jeruzalē. **Nutīlkīte, o vīsi kūnai, priēs VIEŠPATI; nes jīs pakīlo īš savo šventosīos buveīnēs“.***

(Zacharijas 2:10-13)

Zacharijas plačīau pranašāvo apie Dīevo planā īšgelbēti Izraelīj īš šētono nelaisvēs īr „īšmestī pagonīju ragus“. Jīs paskelbē gerāju naujīenā, kad per „savo dīenā“ Dīevas tai padārys.¹ Dīevas nugalēs Izraelio priēsus īr īšļaisvīns īzraelītus īš jū gnīaužtū. Jīs ateīs īr apsigyvens jū viduryjē īr per juos īkurs savo karalystē. Jīs taip pat sunaikīns blogīo planā žemējē, īr „dāug tautū“ „prisījungs prie Jo tā dīenā“.

Dēl to vīsi žmonēs yra īpareīgotī tylēti. Tai ypač reīkālīga dēl īšskīrtīno īvykīo, pradēsīančīo „Vīēšpatīes dīenā“, kai „Jīs pakīls īš savo šventosīos buveīnēs“. Tai – vėlgi – yra būtent tai, kā buvo leīsta pamatyti Steponui.

Steponui duotas regējīmas kartu su Dīevo veīksmais īkī to laīko su Izraelīu, aīškīai parodē, kad Dīevo programa su Jo tauta īr Jo planais atgautī žemē pasīekē krītīnī momentā. „Atsīstojēš“ Viešpats buvo pasīruošēs teīsti. Jīs buvo pasīruošēs „bāisingāi sudrebīntī zemē“, sunaikīntī šētono blogīo planā īr perīmtī valdīzīā ī savo rānkas. Gāīlestīngūmas Izraelīui buvo baīgtas, īr tai, kas dar buvo līkē

neišsipildę Danieliaus tvarkaraštyje, turėjo prasidėti su Viešpaties rūstybės ir pergaltės dienos nuosprendžių įvykdymu.

Tačiau tai, kas turėjo įvykti, neįvyko. Nors Steponas matė Žmogaus Sūnų „stovintį Dievo dešinėje“, Viešpats nepradėjo teisti savo tautos. Jis nepradėjo „baisingai drebinti žemės“. Jis nepradėjo savo „dienos“ rūstybės ir teismo šiam pasauliui. Pranašiškas planas ir Izraelio tvarkaraštis nesipildė taip, kaip buvo tikėtasi. Vietoje to įvyko kai kas visiškai netikėta, kai kas visiškai nepranašauta ir kai kas visiškai nenumatyta.

Viešpats Jėzus Kristus netikėtai vėl pasirodė iš dangaus ir pakėlė naują apaštalą, kurį Jis paskyrė būti „pagonių apaštalų“ ir kuriam Jis atskleidė slaptą Dievo tikslą Kristuje. Slaptą tikslą, kurį iki tol Dievas laikė „paslėptą savyje“ ir niekam neatskleidė.

Apaštalas Paulius – naujas apaštalas ir nauja ūkvedyba

Užuot pradėjęs vykdyti „savo dieną“ – teismo ir rūstybės dieną, – kurios tiek Izraelis, tiek šis pasaulis buvo nusipelnę, Viešpats Jėzus Kristus vėl pasirodė iš dangaus Sauliui (Pauliui) iš Tarso, kai šis keliavo į Damaską (Apaštalų darbų 9 skyrius). Tai buvo neelinis įvykis, pakeitęs iki tol buvusią įvykių eigą. Viešpats ne tik sugrįžo iš dangaus, kad išgelbėtų Paulių, ir ne tik norėjo, kad Paulius nustotų Jį persekioti. Svarbiausia buvo tai, jog Viešpats sugrįžo iš dangaus, kad pakeltų Paulių kaip visiškai naują apaštalą ir jam patikėtų negirdėtą paliepiimą. Užuot pradėjęs vykdyti savo rūstybės dieną, Dievas įvedė naują ūkvedybą, kitaip tariant, programą. Jis įvedė savo „malonės ūkvedybą pagonims“, susijusią su slaptu tikslu, kurį Jis turėjo Kristuje ir kurį „nutylėjo nuo pasaulio sutvėrimo“.

Pagrindinė šios tiesos esmė buvo perduota Ananijui, kai Viešpats jį pasiuntė pas Paulių, kaip skaitome Apaštalų darbų 9:15:

„Bet Viešpats jam tarė: „Eik, nes jis yra išrinktasis indas man, kad neštų mano vardą pagonių, karalių ir Izraelio vaikų akivaizdoje“.

(Apaštalų darbų 9:15)

Paulius buvo Viešpaties „išrinktasis indas“, jam Dievas paskyrė įvykdyti ypatingą vaidmenį, ypatingą apaštalybę.

„Kodėl Viešpats prikėlė Paulių, jei Jis jau turėjo 12 apaštalų?“ – Tai klausimas, kurį užduoda krikščionys. Jį būtina tinkamai išsiaiškinti, norint teisingai suprasti, ką Dievas daro šiandien, ir kas yra šiandieniniai krikščionys, „naujo sutvėrimo“ – Kristaus kūno bažnyčios – nariai. Taip pat labai svarbu suprasti ir įvertinti „Dievo išmintį“, kuri sunaikino visą šėtono blogio planą.

Deja, dauguma krikščionių nesugeba pripažinti Pauliaus apaštalytės išskirtinumo. Dėl to jie taip pat nesugeba suprasti dabartinės Dievo ūkvedybos unikalumo, jos priežasties, Kristaus kūno pašaukimo, daugeriopos Dievo išminties „Kristaus paslapties“ apreiškime ir daugelio kitų dalykų. Dėl to gausu painiavos, susijusios su tuo, ką Dievas daro šiandien.

Pagrindinė visų šių negerų dalykų priežastis yra klaidingas apaštalo Pauliaus supratimas. Dėl to mums reikia išsamiau pasiaiškinti, kuo ypatingas buvo Viešpaties darbas, kai Jis išrinko Paulių naujuju apaštalu, idant padėtume tinkamą pagrindą, ant kurio būtų galima statyti tai, ką Dievas jam apreiškė apie „Kristaus paslaptį“ ir Jo „paslėptą išmintį“.

Paprastai mokoma, kad ne Motiejus, o apaštalas Paulius turėjo pakeisti Judą Apaštalų darbų 1 sk. Dažnai sakoma, kad pakeisdami Judą Motiejumi, Petras ir kiti, veikdami skubotai iš tikrųjų suklydo. Sakoma, kad Viešpats nuo pat pradžių buvo pasirinkęs Paulių. Paulius buvo Viešpaties „išrinktasis indas“, o ne Motiejus. Todėl Viešpats neva turėjo ištaisyti Petro ir kitų klaidą, sugrįždamas iš dangaus ir pats asmeniškai išrinkdamas Paulių.²

Nors tokia mintis ir paaiškinimas paprastai vyrauja tarp krikščionių, Šventojo Rašto tyrimas parodys, kad tai ne tik neteisinga, bet ir prieštarauja Dievo žodžiui. Atidžiai išnagrinėjus Dievo žodžio liudijimą šiuo klausimu, pirmiausia paaiškės, kad Petras ir kiti, kaip užrašyta Apaštalų darbuose, vietoj Judo įšventindami Motiejų nepadarė klaidos. Motiejus **buvo** Dievo pasirinkimas Judo vietai užimti.

Be to, Šventojo Rašto tyrimas dar labiau parodys, kad, kaip pats

Paulius aiškina, jo apaštalytė skiriasi nuo Petro ir kitų apaštalytės. Jis yra Jėzaus Kristaus apaštalas, kaip ir jie. Tačiau jam buvo suteikta kitokia apaštalytė su kitokia žinia, atsižvelgiant į naują ir kitokią Dievo įvestą ūkvedybą arba programą.

Apaštalų darbuose parašyta, kad Petras ir kiti paskirdami Motiejų apaštalu jokia būdu nesielgė skubotai ar prieš Dievo valią. Atvirksčiai – jie tai darė žinodami ir laikydamiesi Dievo programos, kurią Jis tuo metu vykdė Izraelio atžvilgiu. Kaip Petras pareiškė kitiems po Viešpaties pakilimo pas Tėvą, klausimas dėl Judo buvo pranašiškujų Raštų tema, kuri „turėjo išsipildyti“:

*„Ir tomis dienomis atsistojo Petras mokinių viduryje ir tarė (vardų skaičius kartu buvo apie šimtą dvidešimt): ‘Vyrų ir brolių, turėjo išsipildyti šis **Raštas, kurį Šventoji Dvasia anksčiau kalbėjo Dovydo burna apie Judą, kuris buvo vadovas tiems, kurie suėmė Jėzų. Nes jis buvo priskaičiuotas prie mūsų ir buvo gavęs šios tarnystės dalį [...] Nes yra parašyta Psalmių knygoje: „Jo buveinė tebūna tuščia, ir niekas joje te negyvena; o kitas teima jo vyskupystę“.**“*

(Apaštalų darbų 1:15-20)

Šventoji Dvasia aprašė, kad Judo „buveinė bus tuščia“ ir „niekas joje te negyvens“, ir tai išsipildė, kaip Petras nurodė 1:18-19 eilutėse. Tačiau klausimas dėl „kito, kuris užims jo vyskupystę“ dar nebuvo išspręstas.

Petras ir kiti žinojo šios Psalmės reikšmę, jie žinojo Dievo plano su Izraeliu įgyvendinimą – ne tik tai, kaip viskas turi susidėlioti, bet ir kada tai įvyks. Viešpats atvėrė jų akis, kad jie suprastų Raštus – 40 dienų jie buvo viso to mokomi Viešpaties.³ Jie žinojo, kad pagal Psalmėse išdėstytą Dievo planą Judo vyskupystę turi perimti kitas. Dėl to Petras buvo toks ryžtingas ir nedvejodamas pareiškė savo nuomonę bei ėmėsi veiksmų:

„Todėl iš tų vyrų, kurie visą laiką buvo su mumis, kai Viešpats Jėzus tarp mūsų jeidavo ir išeidavo, pradedant nuo Jono krikšto iki tos dienos, kai jis buvo nuo mūsų paimtas aukštin,

vienas turi būti paskirtas su mumis jo prisikėlimo liudytoju“.

(Apaštalu darbu 1:21-22)

Raštai „turėjo išsipildyti“, ir Petras bei kiti teisingai suprato, kad būtent tada buvo jų išsipildymo laikas. Todėl jie nesiėlgė skubotai art prieš Dievo valią. Atvirksčiai – jie suprato Dievo valią, tikėjo ja ir pagal ją elgėsi. Jie neturėjo laukti, bet privalėjo tai padaryti tuo metu.

Be to, Viešpats buvo nustatęs atitinkamus reikalavimus tam, kuris turės pakeisti Judą, ir apaštalai neleido Pauliui tapti kandidatu. Petras paskelbė šiuos konkrečius reikalavimus:

„Todėl iš tų vyrų, kurie visą laiką buvo su mumis, kai Viešpats Jėzus tarp mūsų įeidavo ir išeidavo, pradedant nuo Jono krikšto iki tos dienos, kai jis buvo nuo mūsų paimtas aukštyne, vienas turi būti paskirtas su mumis jo prisikėlimo liudytoju“.

(Apaštalu darbu 1:21-22)

Šie reikalavimai nebuvo Petro išgalvoti, juos nustatė ir apie juos kalbėjo pats Viešpats.⁴ Petras žinojo, kad „užimti dalį šitos tarnystės ir apaštalytės“ reiškia tai, ką Viešpats anksčiau pasakė apie jos užėmimą, kas bus privaloma tam, kuris perims Judo pareigas. Kaip sakoma Apaštalu darbu 1:23, Justas ir Motiejus atitiko šiuos reikalavimus. Tuo pačiu turėtų būti akivaizdu, kad Paulius šitų reikalavimų neatitiko (ne tik dėl to, kad tuo metu jis buvo Viešpaties priešas). Nustatydamas šiuos reikalavimus, Viešpats pats neprileido Pauliaus prie šių pareigų. Viešpats norėjo, kad Motiejus, o ne Paulius taptų vienu iš 12 apaštalu.

Todėl Petras ir kiti nepadarė jokios klaidos, įšventindami Motiejų „užimti dalį šitos tarnystės ir apaštalytės, nuo kurios Judas nusižengimu atkrito“. Jie žinojo, kad Viešpats pasirinko tarp Justo ir Motiejaus ir ne tik meldėsi atitinkamai, bet netgi „metė burtus“ pagal tai, kaip tais laikais Dievas sprendavo reikalus su Izraeliu.⁵ Motiejus buvo Dievo pasirinkimas Judo vietoje, ir burtų metimu Jis parodė vienuolikai, kad taip ir yra.

Taigi jie teisingai „priskaičiavo jį“ prie vienuolikos apaštaly. Tai padarius, pagal Psalmes buvo sudarytas pilnas Viešpaties apaštaly Izraeliui būrys,⁶ ir Jo prisikėlimo liudijimas turėjo pradėti paskutines Izraelio dienas.

Tuo tarpu Paulius buvo Viešpaties „išrinktasis indas“ visiškai kitai tarnystei ir apaštalystei. Viešpats jo nepasirinko būdamas žemėje, kaip pasirinko Petrą ir kitus, nes Pauliaus apaštalystė ir tarnystė nėra susijusi su Dievo planu Izraeliui. Viešpats nepasirinko Pauliaus būti Judo pakaitalu, kaip Jis pasirinko Motiejų, nes Pauliaus tarnystė ir apaštalystė nesusijusi su „atgailos Izraeliui“ skelbimu ir jų „paskutinių dienų“ atėjimu.

Viešpats pasirinko Paulių tada, kada reikėjo. „Viešpaties dienos“ išvakarėse, kai Izraelis ir visas pasaulis buvo subrendęs Dievo rūštybei, Jis pradėjo naują, nenumatytą ir kitokią ūkvedybą. Ūkvedybą, kuri laikinai sustabdė Izraelio programą ir įvedė „paslaptį“ „naujo sutvėrimo“ formavimui.

Dėl šios priežasties buvo išrinktas Paulius. Su šia išskirtine apaštalyste ir žinia Paulius buvo įgaliotas Viešpaties, kaip Dievas jam pakartotinai pareiškia jo laiškuose.

*„Dėl to aš, Paulius, Jėzaus Kristaus kalinys dėl jūsų, pagonių, **jei girdėjote apie Dievo malonės ūkvedybą, kuri duota man dėl jūsų; kaip apreiškimu jis davė man žinoti paslaptį** (kaip anksčiau parašiau keletu žodžių, iš kurių, kai skaitote, galite suprasti mano pažinimą tos **Kristaus paslapties**), **kuri kitais amžiais nebuvo duota žinoti žmonių sūnums**, kaip ji dabar atskleista jo šventiems apaštalamis ir pranašams per Dvasią; kad **pagonys turi būti bendrapaveldėtojai ir to paties kūno, ir jo pažado dalininkai Kristuje per evangeliją; kurios tarnu tapau pagal Dievo malonės dovaną, man duotą veiksmingu jo jėgos veikimu. Man, mažesniam už mažiausiąjį iš visų šventųjų, yra duota ši malonė, kad tarp pagonių skelbčiau neištiriamus Kristaus turtus; ir padaryčiau, kad visi pamatytų, kokia yra bendrystė šios paslapties, kuri nuo pasaulio pradžios buvo paslėpta Dieve, kuris visa sutvėrė per Jėzų Kristų“.***

(Efeziečiams 3:1-9)

Kaip Paulius parašē, Dievas jam atskleidē „Kristaus paslapti“ – slaptā tikslā, kurį Dievas turi Kristuje Jēzuje ir kurio „kitais amžiais“ Jis „nedavē žinoti žmonių sūnums“. Šiuo slaptu tikslu Dievas pagonis padarē „bendrapaveldėtojis, to paties kūno ir jo pažado dalininkais Kristuje per evangeliją“. Ankstesnis Dievo planas buvo susijęs su Jo tauta Izraeliu, kuomet mes, pagonys, buvome už jos sandoros ribų ir neturėjome su ja jokio ryšio. Mes nebuvo tos tautos dalis. Dievo planai buvo susiję su Izraeliu, o ne su mumis, pagonimis:

*„Todėl atsiminkite, kad jūs, praeityje būdami kūnu pagonys, kuriuos Neapipjaustymu vadino tie, kurie vadinosi Apipjaustymu, rankomis atliktu kūne; kad **anuo laiku buvote be Kristaus, atitolinti nuo Izraelio sandraugos ir svetimi pažado sandoroms, neturintys vilties ir be Dievo pasaulyje**“.*

(Efeziečiams 2:11-12)

Toks buvo mūsų, pagonių, statusas „**praeityje**“, prieš Dievui įvedant didžiąją ūkvedybos permainą, apreikštą Pauliui. „**Praeityje**“ Dievo planai ir santykiai buvo su Izraelio tauta (kaip turėtų būti aiškiai pastebėta šio tyrimo eigoje). Dėl šėtono gudrybės prie Babelio bokšto Dievas atmetė tautas ir atidavė jas eiti šėtono keliais. Po to Jis atskyrė sau vieną žmogų – Abramą, sudarė sandorą su juo bei jo palikuonimis ir užantspaudavo šį ryšį bei jo išskirtinumą fizinio apipjaustymo ženklų. Todėl pagonys nuo tada buvo vadinami neapipjaustytai – tais, kurių Dievas **neišsirinko**, kurie buvo **toli** nuo Dievo ir nebuvo Jo planų bei veiksmų dalyviai.

Tuo metu, kaip Paulius teigia 12 eilutėje, buvome „be Kristaus“. Kai Kristus atėjo, Jis neatėjo pas mus, pagonis. Vietoj to, kaip Jis pats teigė, Jis buvo „siųstas tik pas pražuvusias Izraelio namų avis“. ⁷ Kai Viešpats buvo žemėje, dabartinė pagonių malonės ūkvedyba dar **nebuvo** įsigaliojusi – tebegaliojo Dievo planas Izraeliui. Todėl atėjęs Viešpats įgaliojo savo 12 apaštalų įsakydamas jiems: „Neikite į pagonių kelią, [...] bet eikite pas pražuvusias Izraelio namų avis“. ⁸

„Praeityje“, prieš Dievui įvedant didžiąją malonės ūkvedybos permainą, mes, pagonys, tikrai buvome „be Kristaus“. Be to, „praeityje“ mes buvome „atitolinti nuo Izraelio sandraugos ir svetimi pa-

žado sandoroms“. Kadangi buvome „atitolinti ir svetimi“ Dievo programai ir Jo santykiams su Izraeliu, todėl ir buvome „be Kristaus“ Jam atėjus pas savo tautą. Izraelis buvo Dievo „išrinktoji tauta“, kurią Jis sau sukūrė, „Jo akies obuolys“. Mes, pagonys, tokie nebuvome. Mes buvome apleisti, Dievas „leido mums vaikščioti savo keliais“ ir „nekreipė dėmesio į šito nežinojimo laikus“⁹, nes buvome pagonys, kuriuos Jis „atitolino“.

Esant tokiai padėčiai, mes, pagonys, „praeityje“ buvome „be vilties ir be Dievo pasaulyje“. Dievas buvo arti Izraelio, mes gi tuo metu buvome „toli“.

Tačiau, kaip Paulius aiškina, tokia mūsų padėtis prieš Dievą buvo „praeityje“. Dabar mūsų padėtis **kitokia**. Dievas pakeitė ūkvedybą, pakeitė tvarką ir apie tai apreiškė per Paulių, kurį paskyrė būti naujuoju apaštalu. Būtent todėl Viešpats Jėzus Kristus netikėtai pasirodė iš dangaus (kaip užrašyta Apaštalų darbų 9 skyriuje) ir iškėlė Paulių kaip naują apaštalą. Ši nauja ūkvedyba arba programa, kurią Dievas apreiškė Pauliui, iki tol buvo nežinoma – tai buvo „paslaptis“. Ūkvedyba, kurią Dievas „nuo pasaulio pradžios“ slėpė „savyje“, bet dabar atskleidė ir įvedė per Paulių. Todėl Paulius tapo Jo „išrinktuoju įrankiu“, kuriam Jis tai atskleidė ir patikėjo skelbti bei įgyvendinti.

Todėl Pauliaus apaštalytė yra ypatinga ir skiriasi nuo 12 apaštalų tarnystės. Netikėtas Viešpaties pasirodymas Pauliui kelyje į Damaską išties buvo labai svarbus įvykis. Tiesą sakant, tai buvo išskirtinis įvykis, nes tai buvo naujos ir kitokios ūkvedybos pradžia. Tuo metu Dievas sustabdė tolesnį savo plano įgyvendinimą su Izraeliu ir apreiškė „Kristaus paslaptį“ bei „savo malonės ūkvedybą mums, pagonims“.

Tai buvo tik trumpas pamąstymas apie Pauliaus apaštalytės išskirtinumą ir jos reikšmę. Toliau rasite pateiktą sąrašą pagrindinių ir akivaizdžių skirtumų tarp apaštalytės, kurią Dievas suteikė Pauliui, ir tos, kurią Jis patikėjo 12-kai Izraelio apaštalų. Ne visi išvardyti skirtumai yra susiję su bendra šio tyrimo tema, tačiau sąrašas pateikiamas tam, kad labiau atsiskleistų ypatinga Dievo veikla, kai Jis iškėlė Paulių kaip naują apaštalą.

18 pagrindinių dalykų, skiriančių Pauliaus apaštalytę nuo 12-kos Izraelio apaštaly

1. Dvylika apaštaly buvo pašaukti, kai Viešpaties buvo žemėje. (Mato 10:1-4)

Paulius buvo pašauktas apaštalu Viešpačiui netikėtai pasirodžius iš dangaus. (Apaštaly darbų 9 skyrius; 1 Korintiečiams 15:8-10)

2. Dvylikos apaštaly misija buvo skirta vien Izraeliui, o po to pirmiausia Izraeliui, nes tuo metu Dievo programa buvo susijusi su Izraeliu. (Mato 10:5 ir toliau; Apaštaly darbų 3:25-26)

Paulius paskirtas būti „pagonių apaštalu“ ir išsiųstas į tautas, nes dabar Dievo planas yra „Dievo malonės ūkvedyba“ mums, pagonims. (Romiečiams 11:13; Efeziečiams 3:1-9)

3. Petras ir kiti apaštalai buvo įpareigoti skelbti „apipjaustymo evangeliją“ – gerąją naujieną apie Izraelio sandoros karalystę ir palaiminimus. (Mato 10:6-8; Galatams 2:7-8)

Pauliui buvo patikėta skelbti „neapipjaustymo evangeliją“ – gerąją naujieną, kad Dievas dabar yra ilgai pakantus mums, pagonims, idant įvykdytų slaptą tikslą su mumis. (Galatams 2:7-8)

4. Dvylika apaštaly siekė atversti Izraelio tautą, kad ji atgailautų dėl Kristaus nukryžiuavimo. Jie apkaltino juos nusikaltimu, bet ir skelbė jiems Dievo atleidimą bei palaiminimą, kad jie galėtų dalyvauti Izraelio artėjančioje karalystėje. (Apaštaly darbų 3:12-26; 5:27-32)

Paulius skelbė, kad Izraeliui nupuolus Dievas laikinai atidėjo Izraelio programą ir kad jos pilnatvė bei karalystė ateis tik po to, kai „įeis pagonių pilnuma“ (Romiečiams 11:11-25).

5. Petras ir kiti apaštalai skelbė Izraeliui, kad atėjo „paskutinės dienos“ ir kad jie gyvena dienomis, kurias pranašavo visi pranašai nuo Samuelio ir po jo. (Apaštaly darbų 2:16-21; 3:24)

Paulius skelbė, kad Dievas dabar yra ilgai pakantus, kad Jis sustabdė Izraeliui pranašautą laikų tvarkaraštį, todėl „laikai ir

laikotarpiai“ dabar, malonės ūkvedyboje, nesipildo (Romiečiams 11:11-25; 1 Tesalonikiečiams 5:1-11; 2 Tesalonikiečiams 2:1-7).

6. Petras ir kiti apaštalai Izraeliui paskelbė „atgaivos laikų“ ir „visų dalykų atkūrimo laikų, ką Dievas kalbėjo visų savo šventųjų pranašų burna nuo pasaulio pradžios“, atėjimą. (Apaštalų darbų 3:19-22)

Pauliui buvo duota skelbti „Jėzaus Kristaus skelbimą pagal apreiškimą paslapties, kuri buvo nutylėta nuo pasaulio pradžios“ ir „paslėpta Dieve“ per amžius ir kartas. (Romiečiams 16:25-27; Efeziečiams 3:1-6; Kolosiečiams 1:25-26)

7. Dvylika apaštalų buvo įgalioti ir pasiūsti krikštyti vandeniu, susijusiu su „Karalystės evangelija“. (Jono 4:1-2; Mato 28:19-20; Apaštalų darbų 2:38 ir toliau)

Apaštalas Paulius nebuvo siūstas krikštyti vandeniu. (1 Kor 1:17)

8. Dvylika apaštalų, vykdydami savo užduotį, rėmėsi Dievo nustatytu skirtumu tarp žydų ir pagonių. (Mato 10:5-7; 15:21-28; Apaštalų darbų 3:25-26)

Paulius skelbia, kad „praeities“ skirtumas dabar yra panaikintas, o „atskyrimo siena“ nugriauta – Dievas „padarė juos vienu“. Dabar „nėra jokio skirtumo“. (2 Korintiečiams 5:14-19; Efeziečiams 2:11-14)

9. Dvylika apaštalų veikė laikydamiesi Įstatymo ir jame naudojamų „pasaulio pradmenų“. (Mato 5:17-19; 23:1-3)

Paulius mums skelbia, kad Dievas mūsų nepajungė Įstatymui ir „pasaulio pradmenų“ valdžiai, bet davė mums savo malonę. (Romiečiams 6:14; Galatams 4:1-11; Kolosiečiams 2:8-17)

10. Dvylika apaštalų buvo įgalioti skelbti „Karalystės evangeliją“ Izraeliui ir parodyti jiems „Karalystės ženklus“. (Mato 10:1-8)

Paulius buvo įpareigotas skelbti „Dievo malonės evangeliją“ pagonims ir parodyti ženklus, patvirtinančius, kad Dievas iš tikrųjų atsigrėžė nuo Izraelio į pagonis. (Romiečiams 15:14-19)

11. Petras ir kiti iespėjo Izraelī apie artējančią Dievo rūstybę ir jie buvo Viešpaties ruošiami pamatyti bei išgyventi suspaudimo laikotarpį. (Mato 24:1-35; Apaštalų darbų 2:14-40; 3:19-23)

Pauliui buvo duota mums paskelbti ilgą Dievo pakantumą ir Viešpaties atėjimą, kai Jis mus surinks pas save ir išgelbės nuo ateinančios rūstybės. (1 Tesalonikiečiams 1:10; 4:13-5:11)

12. Dvylika apaštalų per trejus Viešpaties tarnystės žemėje metus skelbė Izraeliui „Karalystės evangeliją“, ir per tą laiką jie nesuprato bei neįvertino Kristaus mirties ir prisikėlimo prasmės bei reikšmės. (Mato 16:21-23; Luko 9:43-45; 18:31-34) Po Kristaus prisikėlimo, kai Jis „atvėrė jų supratimą, kad jie suprastų Raštus“, jie suvokė Kristaus kančių būtinybę ir jų naudą Izraelio karalystės šlovės įkūrimui. (Luko 24:25-27; 24:44-49; Apaštalų darbų 1:1-12; 2:22-36; 3:12-21; 4:8-12)

Pauliui Dievas patikėjo aiškią Kristaus kryžiaus prasmę ir reikšmę. Jo žinia buvo „kryžiaus skelbimas“ visoje jo šlovėje kaip „Dievo jėga ir Dievo išmintis“. Jam buvo patikėtas liudijimas apie Kristų, kuris atidavė save „išpirka už visus žmones“. Pauliui taip pat buvo patikėta apreikšti „Dievo valios paslaptį“ ir tai, kaip ji bus įvykdyta per Kristaus mirties, palaidojimo ir prisikėlimo genialumą. (1 Korintiečiams 1:22-24; 1 Timotiejui 2:1-7; 1 Korintiečiams 2:6-8; Efeziečiams 1:8-10)

13. Petras ir kiti apaštalai laukė ir skelbė Izraelio karalystės žemiškąjį paveldėjimą. (Mato 5:1-12 ir toliau; 19:27-30; Apaštalų darbų 3:19-21)

Paulius mums skelbia, kad mūsų „gyvensena yra danguje“ ir kad mes sėdime „dangiškose vietose Kristuje Jėzuje“. Malonės ūkvedyboje mes esame pašaukti danguje Kristui esant visų kunigaikščių ir valdžių galva. (Filipiečiams 3:20-21; Efeziečiams 1:19-23; 2:6)

14. Dvylika apaštalų žinojo apie Viešpaties Jėzaus Kristaus sugrįžimą įvyksiantį po suspaudimo laikotarpio. (Mato 24:15-35; Apaštalų darbų 1:9-12; 3:19-21)

Paulius mus moko apie Viešpaties Jėzaus Kristaus atėjimą mūsų pasiimti prieš Jo rūstybės dieną. (1 Korintiečiams 15:50-52; 1 Tesalonikiečiams 4:13-5:11)

15. Dvylika apaštalų veikė kartu su Dievu, Jam pašaukiant iš Izraelio palikuonis – likutį – paveldėti Karalystę. (Mato 16:13-20; 21:33-45; Luko 12:32)

Paulius veikė kaip „pagonių apaštalas“, Dievui sustabdžius Izraelio programą ir žydus bei pagonis pastačius į vieną lygį, kad „iš dviejų padarytų vieną naują žmogų“, „naują sutvėrimą“, bažnyčią, Kristaus kūną. (Efeziečiams 2:11-3:12)

16. Dvylika apaštalų buvo įpareigoti atvesti Izraelio maištingumą į kulminaciją ir taip pateisinti Dievo rūstybės išliejimą ant tos kartos. (Mato 23:29-36; Luko 11:45-51)

Paulius buvo įpareigotas skelbti, kad Dievas dabar yra ilgai pakantus ir teikia gailestingumą bei malonę visiems, nepaisant maištaujančio Izraelio, prisišaukiančio „Viešpaties dieną“. (Romiečiams 11:28-36)

17. Dvylika apaštalų nekantriai laukė, kada galės dirbti su pagonimis per Izraelio atgimimą ir šlovę. (Mato 28:16-20; Morkaus 7:24-27; Luko 24:44-49; Apaštalų darbų 1:1-8; 3:25-26)

Apaštalas Paulius buvo Dievo įgaliotas ir pasiųstas pas pagonis dėl Izraelio suklupimo, griuvimo ir aklumo. (Romiečiams 11:1-25)

18. Dvylika apaštalų, gavę pašaukimą ir įgaliojimus, vykdė pranašų žodžius ir buvo pasiūsti į Izraelį pagal Dievo pažadą savo tautai. (Izaijo 1:26; 8:16-18; Luko 11:49-51; Jono 17:6-12)

Apaštalas Paulius gavo malonės apaštalystę mums, pagonims, nesiremiant jokių pažadu, pranašyste ar sandora su mumis. (Romiečiams 1:1-5; Efeziečiams 2:11-12; 3:1-9; 2 Timotiejui 1:9-11)

Akivaizdu, kad Pauliaus kaip naujojo apaštalo iškėlimas buvo išskirtinis įvykis. Tai, kas turėjo įvykti pagal pranašų, pagal Danieliaus

laiko schemā, pagal 12 apaštalu skelbimā ir Stepono regējimā apie atsvērusius dangus, neįvyko. Viešpaties teismo ir rūstybės diena neprasisdėjo. Dievas turėjo paslaptį ir staigmenā, kuriā Jis slėpė savyje nuo pasaulio pradžios. Jo paslaptis nustebino ne tik žmones – ji ypač pribloškė šėtonā. Ji iš tiesų užtikrins viso jo blogio plano sunaikinimā.

Atidėdamas Izraelio programā ir pradėdamas naują ūkvedybā, Dievas pradeda formuoti „naują sutvėrimā“, „vienā naują žmogų“, kuris yra bažnyčia, Kristaus kūnas. Per šią ūkvedybā Jis užtikrins dangaus vietų ir žemės sutaikymā su savimi, o taip pat sunaikins ir visā šėtono blogio planā. Nuo pasaulio sutvėrimo per savo pranašus Dievas kalbėjo, **kad** per Kristų Jis atsiims žemę iš ją užgrobusio šėtono. Tačiau per Pauliui atskleistā „Kristaus paslapties“ apreiškimā Dievas paskelbė savo planā, **kaip** Jis susigrąžins šėtono užgrobtas dangaus vietas.

Izraelio programa yra tik laikinai sustabdyta

Įvedęs šią naują ūkvedybā, Dievas laikinai sustabdė savo programā ir santykius su savo tauta – Izraeliu. Romiečiams 9-11 Paulius moko, kad Dievas joku būdu neatsisakė Izraelio. Jis tiesiog laikinai sustabdė jų programā ir sulaukė jos „pilnatvę“ iki tol, kol įgyvendins savo naujai apreiškštā planā su mumis, pagonimis. Dievas joku būdu „neatmetė savo tautos“, kaip Paulius skelbia Romiečiams 11:1-25, Jis juos tik laikinai „apakino“ kol tuo tarpu užsiims pagonimis. Izraelio „apakinimas“ nė kiek nesugadino Dievo planų su šia tauta, nei jos „griuvimas“ nepastatė jos į beviltiškā padėtį, iš kurios Dievas negalėtų ar nenorėtų jų išvaduoti. Priešingai, Jis juos išgelbės, ir Izraelis vis dar džiaugsis Dievo plano ir santykių su jais „pilnatvę“.

Izraelio reikalų įgyvendinimo atidėjimas yra tik laikinas dalykas:

*„Nes nenoriu, broliai, kad būtumėte nežinantys **šios paslapties**, idant nebūtumėte išmintingi savo pačių išmanymu; kad **Izraelį yra dalinai ištikęs aklumas, kol įeis pagonių pilnuma**“.*

(Romiečiams 11:25)

Užbaigęs savo dabartinę ūkvedybą, Dievas atnaujins savo programą ir santykius su Izraeliu. Todėl Paulius toliau rašo:

„Ir taip bus išgelbėtas visas Izraelis, kaip yra parašyta: „Iš Siono ateis Išvaduotojas ir nukreips bedievystę nuo Jokūbo, nes ši yra mano sandora jiems, kai nuimsiu jų nuodėmes“.

(Romiečiams 11:26-27)

Izraelio „pilnatvė“ dar neatėjo. Ką Dievas pažadėjo padaryti savo tautai, tai Jis ir įvykdys. Paulius nurodo, kad Dievo planas su Izraeliu yra pagrįstas nesikeičiančiu Jo žodžiu ir jiems duota priesaika. Paulius tvirtina, kad Dievo planas ir tikslas su jais yra tikras:

„Evangelijos atžvilgiu jie yra priešai jūsų dėlei, bet išrinkimo atžvilgiu jie yra mylimieji tėvų dėlei. Nes Dievo dovanos ir pašaukimas yra neatšaukiami“.

(Romiečiams 11:28-29)

Dievas nepakeitė savo nuomonės dėl Izraelio. Jis nenori „atsiimti“ to, ką jiems pažadėjo, ar perduoti savo tikslą su jais kam nors kitam. Priešingai – „tėvams“ Jo žadėtas tikslingas Izraelio „išrinkimas“ yra tvirtas ir tikras. Jis yra pagrįstas Dievo charakterio ir veiksmų vientisumu, todėl yra neatšaukiamas.

Taigi Dievas tik laikinai sustabdė savo planą su Izraeliu, kad įgyvendintų dabartinę, slaptą „ūkvedybą“ su mumis, pagonimis. Kol Dievas maloningai elgiasi su mumis, pagonimis, ir yra užsiėmęs „Kristaus paslapties“ išpildymu, Jo programa ir santykiai su Izraeliu išlieka sustabdyti ir atidėti. Todėl dabartinėje ūkvedyboje Dievas neįgyvendina savo planų Izraeliui ir nepildo jam duotų pranašysčių bei pažadų. Be to, Dievas nepakeitė Izraelio Kristaus kūno bažnyčia. Dievo planai, sandoros, pažadai ar santykiai su Izraeliu neperėjo Kristaus kūnui.

Deja, daugelis šiandienos krikščionių to nesupranta. Kadangi daugelis krikščionių nesugeba pripažinti šio didžiulio Dievo ūkvedybos pokyčio, kuomet Jis išsirinko apaštalą Paulių ir atskleidė „Kris-

taus paslaptī“, jie negali paaiškinti, kodėl Dangaus karalystė dar neatėjo. Juk Dievas tai pažadėjo per Senojo Testamento pranašus, ir Viešpačiui esant žemėje tai buvo skelbiama kaip „evangelija“. Todėl krikščionys daro klaidingas išvadas teigdami, kad pranašystės akivaizdžiai nebuvo skirtos suprasti pažodžiui, dėl to šiandieninė bažnyčia nesugeba jų išpildyti, kaip ir Izraelis.

Iš tiesų, bažnyčiose sakoma, kad jie turi „grįžti prie įstatymo ir pranašų“, kad ateitų „karalystė“. Daugeliui sakoma, kad Dievas atėmė savo pažadus ir sandoras, kurias Jis buvo sudaręs su Izraeliu, ir perdavė juos šiandienos bažnyčiai. Sakoma, kad „Dievo karalystė“ nebuvo įkurta žemėje todėl, kad krikščionys nesugebėjo to suprasti ir todėl nesugebėjo veikti kaip „dvasinis Izraelis“. Nors tokios idėjos yra populiarios, jos akivaizdžiai neatitinka to, ką Dievas mus moko Pauliaus laiškuose.

Dar kartą priminsiu, kad Dievas nesiekia ir nenori įgyvendinti savo programos su Izraeliu dabartinėje ūkvedyboje ir nesiekia šiandien žemėje įkurti „Dangaus karalystės“. Šią užduotį Jis patikėjo Jo sandoros tautai – Izraeliui, bet ne mums. Pagal „Kristaus paslapties“ apreiškimą dabartinėje ūkvedyboje Dievas šiandien daro kai ką nauja, skirtinga, tai, kas susiję su „nauju sutvėrimu“. Tuo tarpu Izraelio programa ir jos įgyvendinimas lieka laikinai sustabdyti.

„Naujas sutvėrimas“ – „vienas naujas žmogus“

„Naujas sutvėrimas“ ir „vienas naujas žmogus“ skelbia, kad šioje ūkvedyboje Dievas kuria kai ką nauja, ko anksčiau nedarė. Bažnyčia, Kristaus kūnas ir yra tas naujas darinys, įgyvendinantis Dievo tikslus. Kristaus kūnas nėra nei Izraelis, nei „dvasinis Izraelis“, nei Jo tauta žemėje, nei koks kitas darinys. Jis nėra visuomenė, politinis judėjimas ar socialinių reformų asociacija. Jis yra būtent tai, kuo Dievas jį laiko – ypatinga gyva esybė, kurią Jis pats naujai kuria Jėzuse Kristuje dabartinėje ūkvedyboje, idant įvykdytų „Kristaus paslaptį“.

Pagal „Kristaus paslapties“ apreiškimą Dievas atskleidė savo ketinimą atsiimti šėtono užgrobtas dangaus valdžias.¹⁰ Dievas nu-

sprendė per Kristų sunaikinti visą šėtono blogio planą. Apie žemės valdžios susigrąžinimą Jis buvo paskelbęs nuo pasaulio sutvėrimo, bet išsirinkęs Paulių ir jam apreiškęs „Kristaus paslaptį“, Dievas paskelbė savo planus susigrąžinti ir dangaus vietas. Kaip Dievas kadaise sukūrė Izraelio tautą, kad ji būtų Jo priemonė susigrąžinti žemę ir įtvirtinti Jo viešpatavimą joje, taip dabar, malonės ūkvedyboje, Jis formuoja „naują sutvėrimą“, kad susigrąžintų dangaus vietas ir įtvirtintų savo viešpatavimą jose. Izraelis yra Jo paties sukurta tauta žemės atgavimui, o bažnyčia Kristaus kūnas yra naujas Dievo sutvėrimas Jėzuje Kristuje dangaus vietų susigrąžinimui.

Bažnyčia Kristaus kūnas yra naujas Dievo kūrybinės veiklos rezultatas, „naujas sutvėrimas“. Tai – Dievo kūrinys, atspindintis Jo „daugeriopą išmintį“ ir genialumą. Per jį Jis atgaus dangaus vietas ir ten sunaikins šėtono blogio planą kaip ir čia, žemėje.

Kaip šiam tikslui Dievas panaudos Kristaus kūną, paaiškinama apibūdinant jį kaip „vieną naują žmogų“:

*„Bet dabar Kristuje Jėzuje jūs, kurie kadaise buvote toli, per Kristaus kraują tapote artimi. Nes jis yra mūsų taika, kuris iš abejų padarė viena ir nugriovė atskyrimo sieną tarp mūsų; savo kūne panaikinęs priešišumą, būtent įsakymų įstatymą, turintį įsakus; **kad padarytų savyje iš dviejų vieną naują žmogų**, taip darydamas taiką; ir kad jis abejus sutaikytų su Dievu viename kūne per kryžių, juo užmušdamas priešišumą“.*

(Efeziečiams 2:13-16)

Aprašęs „praeities“ situaciją, Paulius apibūdina ir dabartį Dievo malonės ūkvedyboje. „Bet dabar“, kaip teigia Paulius, situacija yra nauja ir kitokia. Dabartinėje malonės ūkvedyboje mes, pagonys, nebesame „toli“. Panaikindamas skirtumą, kurį buvo nustatęs tarp žydų ir pagonių, Dievas „padarė viena“. Jis net „nugriovė atskyrimo sieną“, kurią buvo pastatęs, kad atskirtų žydus nuo pagonių ir parodytų, kad žydai ir pagonys yra skirtingi Jo santykiuose. Dabartinėje ūkvedyboje viskas iš tiesų yra nauja ir kitaip.

Dabar mums ypač svarbu atkreipti dėmesį į priežastį, dėl kurios

Dievas įvedė šį svarbų ūkvedybos pokytį. Kaip teigia Paulius, tam „**kad padarytų savyje iš dviejų vieną naują žmogų**“. Tai yra ūkvedybos permainos priežastis. Dievo tikslas yra Kristuje „iš dviejų“ (t. y., iš tikinčių žydų ir pagonių) „padaryti vieną naują žmogų“. Čia vėlgi pažymėtinas svarbus veiksnys – kad Dievas sukuria „naują sutvėrimą“. Šis „vienas naujas žmogus“ yra „naujas“, kurį Dievas „padaro“ arba sukuria.

Mums dabar ypač svarbu žinoti, kad šis „naujas sutvėrimas“ yra apibūdinamas kaip „vienas **naujas žmogus**“. Tai, galima sakyti, yra nauja žmogaus rūšis. Būtent tai Dievas kuria šioje naujoje ūkvedyboje. Tai yra „naujas sutvėrimas“ – bažnyčia Kristaus kūnas. Tai yra Kristuje Jėzuje naujai sukurta žmogaus rūšis, neturinti nei „žydiškumo“, nei „pagoniškumo“¹¹, nei kokių nors žmogiškų trūkumų ar ryšių su šėtono uzurpuota valdžia. Tai yra iš esmės kitokia žmogaus rūšis, turinti kūnišką sąjungą su pergalingu Dievo Sūnumi, Jėzumi Kristumi, ir turinti šioje sąjungoje unikalias savybes, ne tik atskiriančias ją nuo Adomo palikuonių, bet ir suteikiančias iki šiol negirdėtų gebėjimų.

Šitokį „naują sutvėrimą“ – bažnyčią Kristaus kūną – Dievas panaudos siekiant įgyvendinti Jo apreikštus planus atgauti dangaus vietas, kuriose žmogus pagal savo prigimtį negali gyventi ir veikti. „Vienas naujas žmogus“, sukurtas Kristuje Jėzuje, be kita ko, turi dangaus pilietybę. Jis turės ne tik pašlovintus nemirtingus kūnus su Kristumi, nugalėjusiu nuodėmę ir mirtį, bet ir iš esmės pakeistus kūnus, tinkamus gyventi ir veikti dangaus vietose. Paulius mus moko apie mūsų pakeistus dangiškus kūnus, kuriuos gausime dabartinės ūkvedybos pabaigoje:

„Pirmasis žmogus – iš žemės, žemiškas, antrasis žmogus – Viešpats iš dangaus. Koks yra žemiškas, tokie ir žemiškieji; ir koks yra dangiškas, tokie ir dangiškieji. Ir kaip nešiojome žemiškojo atvaizdą, nešiosime ir dangiškojo atvaizdą“.

(1 Korintiečiams 15:47-49)

Dabartiniai mūsų turimi kūnai yra „žemiški“, sudaryti iš žemės

elementų ir tinkami gyventi bei veikti tik žemiškoje sferoje. Na, o pakeisti mūsų kūnai, kuriuos turėsime kaip Kristaus kūno nariai, „turės dangiškojo atvaizdą“. Jie bus pakeisti ir suformuoti pagal Kristaus šlovingą ir pergalingą prisikėlimo kūną, ne tik negendantys, bet ir „dangiški“. Jie bus tinkami gyventi ir veikti danguje pagal Dievo planą ir tikslą.

Naujas „Kristaus paslapties“ sutvėrimas ir „vienas naujas žmogus“ iš tiesų yra nauja žmogaus rūšis. Norint panaudoti žmones dangaus vietų atgavimui, tikrai reikėtų tokio naujo žmogaus. Būtent tokį Dievas šiandien kuria Kristuje.

Tai yra tai, ką Dievas daro dabartinėje ūkvedyboje. Jis laikinai sustabdė savo programą su Izraeliu ir įvedė šią naują bei kitokią ūkvedybą, kad sukurtų savo „naują sutvėrimą“. Pagal „Kristaus paslaptį“ Dievas Kristuje kuria naują žmogaus rūšį, per kurią Jis užtikrins dangaus vietų sutaikymą su savimi ir sunaikins šėtono blogio planą toje sferoje. Tai darydamas Dievas pasirūpino, kad visas šėtono blogio planas būtų sunaikintas tiek dangaus vietose, tiek žemėje.

Be to, „nutylėdamas nuo pasaulio pradžios“ apie savo dangiškąjį planą, Dievas galutinai sugavo šėtoną jo paties gudrybėje ir viešai sugėdino jį ir jo bendrininkus angelus. Genialumas ir išmintis priklauso tik Dievui, o ne šėtonui. Vien nutylėdamas šią paslaptį, Dievas ne tik parodė, kad šėtonui trūksta pakankamos ir esminės išminties, bet ir tai, kad jam netinka net galvoti apie galimybę būti „lygiu Aukščiausiam“.

„Dievo išmintis paslapyje“

Dievas neslėpė šios „Kristaus paslapties“ dėl kokios nors lengvabūdiškos idėjos. Tai buvo meistriškas Jo genialumo ir išminties žingsnis. „Kristaus paslaptis“ yra „paslėpta Dievo išmintis“. Paslaptimi Jis parodė savo neįtikėtino pranašumo išmintį, susidorojusia su šėtonu ir jo piktu planu:

*„Nors mes kalbame išmintį tarp tobulųjų, tačiau ne šio pasaulio išmintį nei šio pasaulio kunigaikščių, kurie eina niekais; bet mes kalbame **Dievo išmintį paslapyje, tai yra, paslėptą išmintį, kurią Dievas anksčiau pasaulio paskyrė mūsų šlovei; kurios niekas iš šio pasaulio kunigaikščių nežinojo, nes jeigu jie būtų ją žinoję, jie nebūtų nukryžiavę šlovės Viešpaties**“.*

(1 Korintiečiams 2:6-8)

Čia apaštalas Paulius apibūdina „Kristaus paslaptį“ tokią, kokia ji yra Dievui. Tai yra Jo „išmintis“. Tai nėra Dievo fantazija, Jo užgaida ar Jo beviltiškumo parodymas. Tai yra neprilygstamos Dievo išminties ir genialumo šedevras. Tai, ką Dievas „slėpė“ savyje, buvo visiškai nesuprantama ir nepaaiškinama šėtonui ir jo bendrininkams, laikiusiems save tokiais pat išmintingais kaip Dievas. Parodydamas savo išminties neprilygstamumą ir suteikdamas sau galimybę sunaikinti „šio pasaulio kunigaikščius“, Dievas juos sugavo jų pačių sumanyme.

Tokia yra „Kristaus paslaptis“. Tai yra didžioji Dievo atskleista „išmintis“. Dievas atskleidė savo išmintingo ir genialaus paslapties plano detales, kaip Jis elgsis su savo priešu ir jo bendrais. Ji leidžia Dievui ne tik sunaikinti visą šėtono blogio planą, bet ir pasiekti tai, kad šėtonas ir jo bendrai, pasitikėdami savo tariamu protu, patys save pražudytų. Nutylėdamas „Kristaus paslaptį“ Dievas padarė taip, kad „šio pasaulio kunigaikščiai“ nesužinotų apie Jo planą per Kristaus mirtį sukurti „naują sutvėrimą“. Jie nei sugebėjo, nei galėjo tai suprasti. Dievas išsaugojo savo „paslaptį“, kad šėtonas ir jo „kunigaikščiai“ apie ją nesužinotų. Kad būtų sugauti savo pačių gudrybėje, jie turėjo atlikti darbą, kuris atneštų jiems visišką pražūtį. Savo išdidumu ir dėl išminties stokos jie tai padarė ir pasirodė esą visiškai neišmintingi.

Pasak Pauliaus, jei „šio pasaulio kunigaikščiai“ būtų žinoję „Kristaus paslaptį“ apie tai, ką prieš pasaulio sukūrimą Dievas buvo nusprendęs padaryti su mumis malonės ūkvedyboje ir kokia bus mūsų šlovė Kristuje, „jie nebūtų nukryžiavę šlovės Viešpaties“. Nukryžiuodami Viešpatį, jie pasmerkė save pražūčiai. Per Kristaus

mirtį Dievas ne tik numatė Izraelio atpirkimą (užtikrindamas savo gebėjimą atgauti žemės viešpatystę), bet taip pat ir „naujo sutvėrimo“, „vieno naujo žmogaus“ sukūrimą, per kurį Jis susigražins ir dangaus vietas.

Visą savo išmintį šėtonas panaudojo kitur, ir jam net į galvą neatėjo, kad Dievas gali turėti tokį genialų planą. Todėl „nukryžiuodami šlovės Viešpatį“, šėtonas ir jo „kunigaikščiai“ pasirūpino savo pačių pražūtimi. Tai, ką jie savo mintyse laikė didžiausiu pasiekimu kovoje su Dievu ir galutiniu savo intelekto bei išminties įrodymu, pasirodė esą visiško jų pralaimėjimo priežastimi. Ir vėlgi – jie tai padarė savo pačių rankomis.

Be abejonės, savo „paslėpta išmintimi“ Dievas sugavo šėtoną jo paties gudrybėje pačiu geriausiu būdu. Jei Dievas sugavo šėtoną per kryžių, išlaisvindamas Izraelį iš teisėtos nelaisvės, tai dar stipriau Jis tai padarė atskleidęs „Kristaus paslaptį“! Kai tai buvo apreiškta, šėtonas buvo apgautas, kad savo pačių rankomis visiškai sužlugdytų savo piktuosius planus. Jis prarado savo viešpatavimą ne tik žemėje, bet ir danguje.

Nors laiške korintiečiams „šio pasaulio kunigaikščių“ Paulius ir nepriskyrė tiesiogiai šėtonui, iš jo žodžių šiame skyriuje ir kituose laiškuose yra aišku, kad jis turi omenyje šėtoną ir jo bendrininkus. Tai, kad jie nėra paprasti šio pasaulio žmonės, nurodoma 6 eilutėje, kur Paulius atskiria „šio pasaulio išmintį“ nuo „šio pasaulio kunigaikščių išminties“. „Šio pasaulio išmintis“ yra tai, kas priklauso šio pasaulio žmonėms ir ką jie išpažįsta.¹² Tuo tarpu „šio pasaulio kunigaikščių išmintis“ yra kita išminties kategorija, priklausanti kitai, skirtingai protingų būtybių kategorijai.

Be to, kaip jau buvo aptarta ankstesniuose skyriuose, pats šėtonas turi „šio pasaulio kunigaikščio“ titulą. Jis buvo žinomas kaip toks, o jo užgroboje dangaus viešpatijoje valdžios vietas užimančios angelai yra žinomi kaip „kunigaikščiai“ ir yra susiję su šio pasaulio tautomis.¹³ Taigi šėtonas ir jo kunigaikštystės bei galios dangaus vietose vadinami „šio pasaulio kunigaikščiais“.

Taip pat kitur teigiama, kad šėtonas ir jo kunigaikštystės bei val-

džios danguje buvo tiesiogiai susiję su Kristaus nukryžiovimu. Kai atkreipiamas dėmesys į ištraukas, kuriose teigiama, kad kryžius buvo jų žlugimo priemonė, tampa aišku, ką Paulius turi omenyje kalbėdamas apie „šio pasaulio kunigaikščius“.

„Ir, apiplėšęs kunigaikštystes bei valdžias, jis padarė iš jų viešą reginį, triumfuodamas prieš jas kryžiuje“.

(Kolosiečiams 2:15)

„Kunigaikštystės ir valdžios“, apie kuriuos dar parašyta ir laiško pradžioje, yra angelai, esantys šėtono pusėje danguje ir ten užimantys valdžios pareigas. Jie ne tik užima valdžias danguje, bet pagal Efeziečiams 6:12 jie dar yra ir „šio pasaulio tamsybės valdovai“. Todėl jie kartu su savo vyriausioju kunigaikščiu šėtonu yra „šio pasaulio kunigaikščiai“.

Kartu su pačiu šėtonu jie buvo sugauti savo pačių gudrybėje. Įvesdamas šią naują ir kitokią ūkvedybą su Kristuje Jėzuse sukurtu „naujuoju sutvėrimu“, per savo „paslėptą išmintį“ Dievas atskleidė, kaip Jis apgavo šėtoną ir jo bendrininkus. Tai padaręs Dievas pasirūpino, kad jie „nueitų niekais“ ir kad būtų visiškai sunaikintas šėtono blogio planas – tiek žemėje, tiek danguje. Iš tiesų, kartu su Pauliumi sakome:

„Vieninteliam išmintingajam Dievui tebūna šlovė per Jėzų Kristų amžinai. Amen“.

(Romiečiams 16:27)

„Kunigaikštystės ir valdžios dangaus vietose“

Atsižvelgiant į Pauliui apreikštą „Kristaus paslaptį“, nenuostabu, kad visuose savo laiškuose Paulius nuolat kalba apie kunigaikštystes ir valdžias. Kartais jis turi omenyje valdžias žemėje, kurias užima žmonės.¹⁴ Tačiau daugeliu atvejų Paulius turi omeny angelų kunigaikštystes ir valdžias danguje. Tai, žinoma, yra todėl, kad „Kristaus paslaptis“ susijusi su Dievo planu sutaisyti su savimi danguje esan-

čias valdžias ir sunaikinti šėtono blogio planą toje srityje. Paulius dažnai jas mini savo laiškuose:

*„Ir kokia viršijanti jo jėgos didybė mums, kurie tikime, pagal veikimą jo galingos jėgos, kuria jis veikė Kristuje, kai prikėlė jį iš numirusiųjų ir pasodino savo dešinėje **dangiškose vietose, daug aukščiau už kiekvieną kunigaikštystę, valdžią, galybę, viešpatystę ir kiekvieną vardą**, kuris minimas ne tik šiame pasaulyje, bet ir ateinančiame“.*

(Efeziečiams 1:19-21)

*„Tam, kad dabar **kunigaikštystėms ir valdžioms dangiškose vietose per bažnyčią taptų žinoma daugiopa Dievo išmintis“.***

(Efeziečiams 3:10)

*„Nes mes grumiamės ne su kūnu ir krauju, bet su **kunigaikštystėmis, su valdžiomis, su šio pasaulio tamsybės valdovais, su dvasine nedorybe aukštybės vietose“.***

(Efeziečiams 6:12)

*„Nes per jį sutverta visa, kas danguje ir kas žemėje, regima ir neregima, ar tai būtų **sostai, ar viešpatystės, ar kunigaikštystės, ar valdžios: visa yra per jį ir dėl jo sutverta“.***

(Kolosiečiams 1:16)

*„O jūs esate pripildyti jame, **kuris yra kiekvienos kunigaikštystės ir valdžios galva“.***

(Kolosiečiams 2:10)

*„Ir, apiplėšęs **kunigaikštystes bei valdžias**, jis padarė iš jų viešą reginį, triumfuodamas prieš jas kryžiuje“.*

(Kolosiečiams 2:15)

Pagrindinis šių danguje esančių kunigaikštysčių ir valdžių aprašymas jau buvo pateiktas anksčiau, pirmuose ir antruose skyriuose, kartu su šio skyriaus pradžioje pateiktomis pastabomis. Tačiau

dabar mums reikėtų į juos pažvelgti atidžiau. Mums reikia juos geriau suprasti ir įvertinti, kad galėtume suvokti „Kristaus paslapties“ ir Dievo „naujojo sutvėrimo“ veikimo reikšmę.

„Kunigaikštystės“ ir „valdžios“ sąvokos (kartu su „sostų“, „galybių“ ir „viešpatysčių“, kurios dažnai siejamos su jomis) aiškiai leidžia mums suprasti, kad kalbama apie valdžios pozicijas ir su jomis susijusius dalykus. Kiekvienas iš šių terminų aiškiai apibūdina autorystę, valdymą, jurisdikciją, įsakymą ir kontrolę. Mes juos vartojame kalbėdami apie valdžios išraiškas čia, žemėje, kai žmonės valdo tautas, karalystes, valstybes ir pan.

Dangiškajame pasaulyje taip pat yra „kunigaikštysčių bei valdžių“ ir panašių pareigų. Tačiau jas užima ne žmonės, o angelai. Dangiškųjų vietų sandara yra tokia pati kaip ir žemėje. Ši sandara susideda iš apibrėžtų valdžios ir valdymo pareigų, apibrėžtų teritorijų ir jurisdikcijų, tokių pat, kaip ir žemėje. Pagrindinis skirtumas yra tas, kad dangiškašias vietas ir ten esančias valdžias užima ne žmonės, o angelai:

„Nes per jį sutverta visa, kas danguje ir kas žemėje, regima ir neregima, ar tai būtų sostai, ar viešpatystės, ar kunigaikštystės, ar valdžios: visa yra per jį ir dėl jo sutverta“.

(Kolosiečiams 1:16)

Iš Pauliaus užrašytų žodžių suprantame, kad „danguje ir žemėje“ Kristaus sukurtos valdžios turi panašią struktūrą. Žemėje esančios pareigos mums yra „matomos“. Mes matome žmones, kurie jas užima, ir matome jų valdų bei jurisdikcijų teritorines ir įtakos ribas. Gyvendami pagal jų įstatymus, jaučiame jų valdžios poveikį ir su daugeliu iš jų gyvai bendraujame.

Tokia pati struktūra su valdžios pareigūnų užimamomis pareigomis egzistuoja ir danguje, tik ji mums yra „nematoma“. Kiek bežiūrėtume į dangų su stipriausiais teleskopais, mes vis tiek nepamatysime ten esančios valdžios struktūros. Toje sferoje vyrauja tvarka ir akivaizdus išdėstymas, kurį galime suvokti stebėdami žvaigždes. Tačiau dangaus platybėse nėra vien milijonai žvaigždžių ir kitų dan-

gaus kūnų. Dangus yra vieta, kur gyvena nesuskaičiuojama daugybė angelų su apibrėžtomis teritorijomis ir jas kontroliuojančiomis valdžios institucijomis. Ne visi angelai užima valdžios pareigas, kaip ir ne kiekvienas žmogus yra valdininkas žemėje. Veikiau, siekiant sukurti valdžios pareigas, kad dangaus karalystė veiktų tvarkingai ir būtų vykdoma Dievo valia, tam tikros angelų būtybės buvo paskirtos į šias pareigas ir įpareigotos jas vykdyti. Dievas numatė, kad per šias pareigas dangaus vietose būtų vykdoma Jo valia.

„Kunigaikštystės ir valdžios dangiškose vietose“ turi panašią valdymo struktūrą kaip ir žemėje, tik dangaus vietose gyvena angelai, o žemėje – žmonės.

Danguje ir žemėje esančios valdžios dar panašios ir tuo, kad jos yra priešiškos Dievui. Abi Dievo sukurtos valdžios sferos, kaip rašo Paulius, buvo „sukurtos per Jį (Kristų) ir dėl Jo“, tačiau prisidėjusios prie šėtono ir jo blogio plano jos abi tapo priešiškos Dievui.

Šis faktas ir priemonės, kuriomis tai buvo pasiekta, jau buvo aptarti pirmuose skyriuose. Ten buvo aptarta, kaip, surezgęs savo piktą planą tapti „lygiu Aukščiausiam“, šėtonas pirmiausia jį įgyvendino dangaus sferoje, ten „prekiaudamas neteisybe“ ir „daugybe savo neteisybių suteršdamas savo šventoves“. Norėdamas tapti „dangaus ir žemės savininku“, šėtonas įtikino angelus, užimančius valdžios pareigas toje sferoje, prisijungti prie jo maišto ir šitaip perėmė valdžią dangiškose vietose. Nors mums nėra pateikiama jokių tiesioginių duomenų apie tai, kiek valdžios pareigų buvo užimta, tačiau pagal angelo Gabrieliaus pareiškimą Danieliui atrodo, kad visos valdžios pareigos, išskyrus Gabrieliaus ir Mykolo, perėjo į šėtono pusę.¹⁵

Įgyvendindamas savo piktą planą dangaus vietose, šėtonas tapo „oro valdžios kunigaikščiu“. Jis tapo pagrindiniu dangiškų vietų valdžios vadovu, ir taip „kunigaikštystės ir valdžios dangiškose vietose“ tapo Dievo priešais. Kol Dievas nepakėlė naujo apaštalo Pauliaus, nebuvo jokios užuominos ar požymių, kad Dievas turi kokių nors planų sutaisyti su savimi dangaus valdžias ir sunaikinti šėtono piktą planą dangiškose vietose. Nuo Pradžios 3:15 pareiškimo iki Pauliaus atsiradimo, Dievo paskelbtas ir aiškus tikslas bu-

vo susigražinti žemę iš šėtono užgrobtos valdžios. Bet su „Kristaus paslapties“ apreiškimu buvo atskleistas Dievo ketinimas su savimi sutaikyti dangaus vietas.

Tačiau Dievas tai atskleidė tik tada, kai sugavo šėtoną ir jo bendrininkus jų pačių gudrybėje ir apgavo juos, kad jie padarytų tai, kas užtikrintų visišką jų sunaikinimą.

Dėl Dievo genialumo ir išminties, pralaimėjimas šėtonui kainuos daugiau nei viešpatavimo žemėje praradimas. Dėl Kristaus, kaip „kiekvienos kunigaikštystės ir valdžios galvos“ ir dėl „naujo sutvėrimo“ kaip Jo kūno, šėtonas praras ir savo užgrobtą viešpatavimą dangaus vietose. Jis ten nebegalės veikti kaip „oro valdžios kunigaikštis“.

„Dievo valios paslapties“ ir Jo „daugieriopos išminties“ didybė

Dievo valia ir ketinimas visada buvo visų kunigaikštysčių ir valdžių sutaikinimas su savimi per Kristų tiek danguje, tiek žemėje. Dievas visada planavo išpildyti „laikų pilnatvės ūkvedybą“, kai visos valdžios danguje ir žemėje bus atkurtos Jo tarnystei ir veiks pagal Viešpaties Jėzaus Kristaus vadovavimą. „Jo paties valios nutarimas“ visuomet ketino įgyvendinti tą ateities ūkvedybą, kai visos kunigaikštystės, valdžios, galybės ir viešpatystės bus sutaikytos su Juo, o blogio planas bus sužlugdytas.

Nors tai padaryti Dievas ketino visą laiką, bet tik dabar, Jo malonės ūkvedyboje, Jis tai atskleidė, ir mes galime tai suprasti ir įvertinti. Kai tai mums jau yra atskleista ir mes tai suprantame bei vertiname, Dievas priėmė mus į savo slaptą tarybą, taip suteikdamas mums niekam neprilygstančią privilegiją:

*„Kurioje jis buvo mums gausus **visa išmintimi ir protingumu**; davęs mums žinoti **savo valios paslaptį** pagal savo gerą norą, kurį jis sumanė savyje, kad **laikų pilnatvės ūkvedyboje jis surinktų į viena Kristuje visa tai, kas yra tiek danguje, tiek žemėje; būtent jame**“.*

(Efeziečiams 1:8-10)

Atskleisdamas „Kristaus paslaptį“, Dievas mums davė žinoti tai, ką Jis sumanė savyje dėl Kristaus Jėzaus. Tai, kad Kristus yra „karalių Karalius ir viešpačių Viešpats“ šioje žemėje, yra tik viena Dievo plano dėl Kristaus dalis. Tai, kad Jis sėkmingai nugalėjo šetoną ir sunaikino jo užgrobtą valdžią šioje žemėje, yra tik dalis Dievo ketinimų. Daugelį amžių ir kartų Dievo planas buvo žinomas, o „laikų pilnatvė“ buvo žinoma tik kaip sutaikytos žemės perspektyva. Dabar gi Dievas atskleidė „savo valios paslaptį“ ir „buvo mums gausus visa išmintimi ir protingumu“. Dievas mums apreiškė savo valios nutarimo pilnatvę, ir mes turime privilegiją pažinti visą Dievo mąstymą apie Viešpatį Jėzų Kristų.

„Laikų pilnatvės ūkvedyba“ parodys Kristų ne tik su visomis valdžiomis, surinktomis ir pajungtomis Jo vadovavimui ir viešpatavimui žemėje, bet ir su valdžiomis danguje. Viešpats Jėzus Kristus, kaip „visų kunigaikščių ir valdžių galva“, imperatoriškai vadovaus visoms valdžios institucijoms danguje ir žemėje. Jis, kaip „kiekvieno sutvėrimo pirmagimis“, bus „dangaus ir žemės savininkas“ ir per Jį visos valdžios danguje bei žemėje bus sutaikytos su Dievu.

Kadangi „laikų pilnatvės ūkvedyba“ dar ateis (laukiama, kol užsibaigs malonės ūkvedyba ir bus pratęsta bei užbaigta Dievo programa su Izraeliu žemėje), mes negalime iki galo suvokti visos jos šlovės. Tačiau Dievas mums atskleidė „savo valios paslaptį“ apie tai, todėl mes turime privilegiją ne tik žinoti apie jos atėjimą, bet ir suvokti dalį šlovės, kuri bus tada suteikta Dievui.

„Laikų pilnatvės ūkvedyba“ neabejotinai baigsis Dievo šlove. Dėl to Laiško efeziečiams 1 skyriuje Paulius nuolat priskiria dalykus „Jo malonės šlovės gyriui“ ir „Jo šlovės gyriui“. Be to, atsižvelgdamas į „Dievo valios paslapties“ apreiškimą, jis vadina Dievą „**šlovės Tėvu**“. Tada jis meldžiasi, kad mes, atsižvelgdami į tai, kas mums apreiškta, pažintume, kokie bus „**Jo paveldo šlovės turtai šventuosiuose**“.¹⁶

Dešimtajame skyriuje bus plačiau nagrinėjami kai kurie „laikų pilnatvės ūkvedybai“ būdingi dalykai. Šiuo momentu pakanka pasakyti, kad šlovė, kurią Dievas gaus toje ūkvedyboje, bus ne tik

dėl šėtono blogio plano sunaikinimo. Šlovė taip pat ateis iš visų išgelbėtųjų, kuriuos Dievas paskirs į sutaičytas valdžias danguje ir žemėje – išgelbėtus izraelitus žemėje ir bažnyčią Kristaus kūnų danguje. Būdami dėkingi už Dievo būties genialumą ir Jo išminties bei galios didybę Jėzaus Kristaus kryžiuje, kaip niekada anksčiau jie aukštins Dievo meilę, malonę, išmintį ir didybę.

Neapribotas Dievo išaukštinimas bus tos ūkvedybos tema. Dievo paveldas Jo šventuosiuose bus nuoširdus ir protingas gyrius, kurį Jis gaus iš jų, kai jie išreikš visą savo dėkingumą už Jo malonės ir išminties didybę. Ateinančiais amžiais Dievas gaus savo malonės šlovės gyrių ir savo „daugeriopos išminties“ gyrių, kurio Jis nusipelnė kaip „šlovės Tėvas“. Nes Dievas kaip „šlovės Tėvas“ Kristuje sukūrė planą, kuris iš Jo kūrinijos atneš Jam tai, kas teisėtai priklauso Jam kaip Kūrėjui, t. y., visišką Jo asmens ir savybių šlovinimą bei nuoširdų Jo išminties gyrių už viską, ką Jis daro.

Dievas vienintelis turi teisę gauti šią šlovę. Ir Jis ją gausiai gaus už tai, ką Jis daro per Kristų Jėzų. Atitinkamai ir mes, „naujo su-tvėrimo“ nariai, ne tik būsime tarp tų, kurie teikia šlovę Dievui, bet, atsižvelgiant į „Jo malonės turtus mums Kristuje Jėzuje“, būsime viena iš priežasčių, dėl ko Jam suteikiama šlovė.

Atsižvelgiant į visa tai, „Kristaus paslapties“ apreiškimas iš tiesų yra „daugeriopos Dievo išminties“ apreiškimas. Mes turėtume tai vertinti taip, kaip tai piktdžiugiškai pripažįsta kunigaikštystės ir valdžios, kurių likimą užantspaudavo Dievo išmintis.

*„Ir padaryčiau, kad visi pamatytų, kokia yra **bendrystė šios paslapties, kuri nuo pasaulio pradžios buvo paslėpta Dieve, kuris visa sutvėrė per Jėzų Kristų; tam, kad dabar kunigaikštystėms ir valdžioms dangiškose vietose per bažnyčią taptų žinoma daugeriopa Dievo išmintis, pagal amžinąjį tikslą, kurį jis sumanė Kristuje Jėzuje, mūsų Viešpatyje“.***

(Efeziečiams 3:9-11)

Dangaus vietose esančios kunigaikštystės ir valdžios pripažįsta „Kristaus paslaptį“ tokią, kokia ji yra. Jos supranta „daugeriopą

Dievo išmintį“ tame, kad Jis sugavo jas jų pačių gudrybėje. Jos supranta, kad Dievas švenčia prieš jas pergalę kryžiuje. Jos supranta, ką Dievas padarė, pasirūpindamas, kad jos būtų pašalintos iš savo valdžios vietų ir kad Dievas sutaukėtų su savimi dangaus valdžias per savo „naują sutvėrimą“. Savo pačių sielvartui jie mato Dievo genialumą „paslapyje“. Deja, pernelyg daug krikščionių to nemato.

„Naujojo sutvėrimo“ „pašaukimas“

Bažnyčia Kristaus kūnas yra „naujas Dievo sutvėrimas“ dabartinėje ūkvedyboje. Gyvoje vienybėje su Kristumi yra „vienas naujas žmogus“ – nauja žmogaus rūšis. Kaip tokie ir tuo pačiu visiškai atskirti nuo Adomo ir šėtono, mes taip pat būsime ne tik pašlovintų nemirtingų kūnų su Kristumi savininkai, bet ir tinkami gyventi bei veikti dangiškose vietose.

Tai yra būtina, atsižvelgiant į Dievo tikslą Kristaus kūnui. Kad galėtume gyventi ir užimti tokias pozicijas danguje, mums būtina turėti kūnus, galinčius egzistuoti ir veikti toje sferoje. Todėl būtina, kad mūsų kūnai pasikeistų, kad „nešiotų dangiškųjų atvaizdą“, kaip moko Paulius:

„Sakau gi, broliai, kad kūnas ir kraujas negali paveldėti Dievo karalystės, nei gedimas negali paveldėti negedimo“.

(1 Korintiečiams 15:50)

Mūsų dabartiniai kūnas ir kraujas netinkami Dievo karalystėje, kuriai Jis mus naujai sukūrė ir padarė paveldėtojais su Kristumi. Vėlgi – pagal „Kristaus paslapties“ apreiškimą ir Kristaus įtvirtinimą dangaus vietų Karaliumi, „Dievo karalystė“, suteikta Kristui, dabar matoma kaip apimanti dvi sferas. Tačiau Dievo planuose mums ypač svarbi yra dangiškoji sfera arba „Dievo karalystės“ dangiškas aspektas.¹⁷ Atitinkamai ten yra ir mūsų „gyvensena“ arba pilietybė.¹⁸ Akivaizdu, kad mums neįmanoma ten egzistuoti su dabartiniais kūnais iš kraujo ir kaulų. Dievas pakeis mūsų kūnus, kad jie taptų „dangiškais kūnais“, kuriais galėsime tarnauti Dievui danguje.

Tarnauti Dievui dangiškose vietose yra būtent tai, ką Jis mums, kaip savo „naujiems sutvėrimams“, yra paskyręs daryti. Dievas įvedė naują ūkvedybą, sustabdė savo planus ir santykius su Izraeliu, sustatė žydus bei pagonis į vieną lygį ir išteisino mus savo malone per tikėjamą Jėzumi Kristumi kaip mūsų Gelbėtoju ne vien tam, kad su Juo amžinai gyventume. Nors tai jau savaime yra palaiminga ir šlovinga, tačiau tai nėra viskas, ką Dievas mums numatė.

Išteisinęs savo malone ir padaręs mus savo „naujo sutvėrimo“ nariais naujoje ūkvedyboje, Dievas mums turi „pašaukimą“ – kad jį išpildytume Jam vykdant „savo valios paslaptį“ Kristuje. Mūsų „pašaukimas“ – kad būtume Jo panaudoti mums užimant valdžios pareigas Jo sutaikytose dangaus vietose.

Tai, kad tai yra mūsų „pašaukimas“ Dievo planuose, buvo nurodyta tame, ką iki šiol nagrinėjome apie „Kristaus paslapties“ apreiškimą. Mums beliko pažvelgti į ištrauką Efeziečiams 1:19-23, kurioje Paulius apibūdina, kas yra mūsų kaip Kristaus kūno bažnyčios „pašaukimas“, kad galėtume tai dar labiau įvertinti. Išdėstęs „Dievo valios paslapties“ ir mūsų paveldo Kristuje detales, šioje ištraukoje Paulius meldžiasi, kad mes viską pilnai suprastume ir įvertintume. Jis ypač meldžiasi, kad suprastume „viršijančią Dievo jėgos didybę mums“, darančią mus tinkamus panaudoti Jo duotam pašaukimui:

*„Ir kokia viršijanti jo jėgos didybė mums, kurie tikime, pagal veikimą jo galingos jėgos, kuria jis veikė Kristuje, kai prikėlė jį iš numirusiųjų ir pasodino savo dešinėje dangiškose vietose, daug aukščiau už kiekvieną kunigaikštystę, valdžią, galybę, viešpatystę ir kiekvieną vardą, kuris minimas ne tik šiame pasaulyje, bet ir ateinančiame; ir visa padėjo po jo kojomis ir **davė jį būti galva viršum visko bažnyčiai, kuri yra jo kūnas, pilnuma jo, kuris visa visame pripildo**“.*

(Efeziečiams 1:19-23)

Ryšium su Kristui Dievo suteikta padėtimi Jam būti visų kunigaikštysčių ir valdžių galva, Paulius apibūdina mūsų santykį su ja ir tai, kas jos atžvilgiu esame kaip Kristaus kūnas – bažnyčia.

Paulius rašo, kad Kristui buvo duota būti „galva“ virš visų valdžios pareigų dangaus vietose. Bet Jam buvo duota būti visų valdžių galva „**bažnyčiai**“. Todėl bažnyčia gavo tiesioginę dalį Kristaus viršenybėje virš visų valdžių. Kristui buvo suteikta vadovybė virš visų šių pareigų pagal aiškų Dievo tikslą, kurį Jis turi „bažnyčioje, kuri yra Jo kūnas“. Tas tikslas yra įkūnytas išsireiškime, kurį Paulius naudoja apibrėždamas mus kaip „Jo kūną“. Paulius sako, kad mes esame „pilnuma Jo, kuris visa visame pripildo“. Todėl mes turime būti Kristaus „pilnuma“ Jam užpildant visas dangaus valdžios pareigas savo tarnais. Kaip karaliaus, valstybės vadovo ar kito valdovo „pilnuma“ yra jo pavaldinių struktūra ir papildymas, per kuriuos jis valdo savo karalystę, taip ir čia vartojamas terminas apibūdina Kristaus kūno pašaukimą. Mes esame sukurti būti Kristaus „pilnuma“, pilna tarnų, Jam pavaldžių dangiškose vietose, kad vykdytume Jo teisėtą valdžią ir valią toje sferoje. Mes būsime panaudoti užpildyti ten esančių kunigaikštysčių ir valdžių struktūrą ir taip užtikrinti tos sferos sutaikymą su Juo.

Kristus pradžioje sukūrė valdymo institucijų struktūrą danguje, ir jos buvo sukurtos „Jam“. ¹⁹ Jos buvo sukurtos pirmiausia tam, kad būtų Jo „pilnuma“, vykdytų Jo valią ir administruotų Jo valią angelų karalystėje danguje. Deja, jos prisijungė prie šėtono, kai jis nupuolė ir surezgė savo piktąjį planą. Tada šėtonas užgrobė dangaus vietų viešpatavimą ir tapo „oro valdžios kunigaikščiu“. Dangaus vietų kunigaikštysčių ir valdžių struktūra tapo šėtono „pilnuma“, vykdančia jo įsakymus ir dirbančia jo valiai toje sferoje.

Tačiau „Kristaus paslapties“ apreiškimas atskleidžia Dievo slapta planą sutaikyti ir atgauti dangaus vietas. Visgi Dievas ne maištaujančius angelus išgelbės, bet sutaikys su savimi tas valdžios pareigas, iš jų pašalindamas maištinguosius, pavertusius valdymo struktūrą šėtono „pilnuma“. Per pergalingą Viešpatį Jėzų Kristų, kuris yra visų tų valdžių galva bažnyčiai, Jis pakeis juos bažnyčios nariais, Kristaus kūnu, vėl padarydamas juos Kristaus „pilnuma“. ²⁰

Tai yra Dievo suplanuotas mūsų „pašaukimas“ kaip „naujo sutvėrimo“, „vieno naujo žmogaus“, bažnyčios Kristaus kūno. Mes esame pilnuma Kristaus, kuris visa visame pripildo. Mes esame

sukurti Kristuje, kad užimtume valdžios pareigas dangaus vietose, jas sutaikydami su Dievu ir nuo to laiko tarnautume Dievo garbei bei šlovei kaip Kristaus „pilnuma“. Kadangi toks yra Dievo planas, nenuostabu, jog Dievas „palaimino mus dangaus vietose Kristuje“, ten mus pasodino su Kristumi, paskelbė, kad mūsų pilietybė yra ten, ir ragina mus „prisirišti“ prie dalykų, susijusių su Kristaus padėtimi Tėvo dešinėje. Atkreipkite dėmesį į tai, kas parašyta toliau:

*„Tebūna palaimintas Dievas ir mūsų Viešpaties Jėzaus Kristaus Tėvas, kuris **palaimino mus visais dvasiniais palaiminimais dangiškose vietose Kristuje**“.*

(Efeziečiams 1:3)

*„Ir prikėlė mus kartu, ir **pasodino mus kartu dangiškose vietose Kristuje Jėzuje**“.*

(Efeziečiams 2:6)

*„**Nes mūsų gyvensena yra danguje**; iš kur ir laukiame Gelbėtojo, Viešpaties Jėzaus Kristaus; kuris pakeis mūsų niekingą kūną, kad jis būtų padarytas tokiu, kaip jo šlovingas kūnas, **pagal tą veikimą, kuriuo jis visa pajėgus ir pajungti sau**“.*

(Filipiečiams 3:20-21)

*„Tad jei esate prisikėlę su Kristumi, **siekite to, kas aukštai, kur Kristus sėdi Dievo dešinėje**. Prisiriškite prie to, kas aukštai, o ne prie to, kas žemėje“.*

(Kolosiečiams 3:1-2)

Koks nuostabus ir šlovingas yra mūsų pašaukimas Kristuje Jėzuje šioje Dievo malonės ūkvedyboje! Kokia neapsakoma privilegija būti Dievo panaudotiems Jo „paslėptos išminties“ įgyvendinimui, Jo malonės, genialumo ir daugiopos išminties šlovės gyriui, kai Jis numato sunaikinti visą šėtono blogio planą! Per savo „naują sutvėrimą“ Dievas sutaikys su savimi dangaus vietų valdžias. Per atpirktą Izraelį (kai Jis pratęs savo programą ir santykius su savo tauta) Jis įkurs savo karalystę žemėje ir sutaikys su savimi visas joje esančias valdžias. Tada tik Jis vienintelis, kuris tikrai yra „Aukš-

čiausiasis“, viešpataus be konkurencijos. Tuomet tas, kuris buvo suplanavęs būti „lygiu Aukščiausiam“, gaus savo pelnytą dalį „amžinoje ugnyje, paruoštoje velniui ir jo angelams“. ²¹

Dabartinės malonės ūkvedybos pabaiga

Dievo programoje ir santykiuose su Izraeliu laikas yra svarbus faktorius. Atskyręs Abraomą ir jam atskleidęs savo planą, kaip padarys jį ir jo palikuonis „didele tauta“, Dievas kalbėjo Abraomui apie keturių šimtų metų laikotarpį, per kurį jo palikuonys svetimose šalyse pasidaugins ir po to Dievas juos išves. ²² Nuo tada Dievas nuolat skirdavo tam tikrą laiką Izraeliui, o iš visų jų labiausiai žinomas laikotarpis, kurį Dievas atskleidė Danieliui. ²³

Nors bendraudamas su Izraeliu Dievas nuolat juos įsprausdavo į tam tikrą laiką, Jis nematuoja savo malonės ūkvedybos jokiais laiko sprindžiais. Kiek dar laiko Dievas bus ilgai pakantus, kiek laiko Jis bus užsiėmęs savo „naujo sutvėrimo“ formavimu, kiek dar laiko praeis, kol „įeis pagonių pilnuma“, mes nežinome. Dievas nepasakė, kiek laiko užtruks dabartinė ūkvedyba, todėl mes to nežinome. Kiekvieną akimirką, kol tai tęsiasi, Dievas tiesiog maloningai sulaiko savo teismo ir rūstybės dieną ir toliau maloningai siūlo asmeninį susitaikymą su Juo kiekvienam žmogui, kuris tiesiog patikės Jėzaus Kristaus atperkančiu darbu ant kryžiaus dėl savo išgelbėjimo. Nuo tos dienos, kai Viešpats Jėzus Kristus netikėtai pasirodė Pauliui ir jam atskleidė šią „slaptą ūkvedybą“, Dievas vis sulaiko savo rūstybės išliejimą ant šio blogo, Kristų atmetančio pasaulio. Tačiau Jis neatskleidė, kiek laiko Jis tai darys.

Mes tik žinome, kad ši malonės ūkvedyba vieną dieną baigsis, kaip moko Paulius. Dievas neatšaukė savo planų su Izraeliu nei sukūrė „naują sutvėrimą“, kuris perimtų tai, ką Jis pažadėjo Izraeliui, kaip mes matome Pauliaus mokyme Romiečiams 11 skyriuje. Jis tik laikinai sustabdė savo programą su Izraeliu ir atidėjo ją į šalį, kol tvarko reikalus su mumis – pagonimis. Todėl, kaip moko Paulius Romiečiams 11:25, dabartinis Dievo planas su mumis, pagonimis, turi „pilnumą“. „Kai įeis pagonių pilnuma“, užsibaigs malonės ūkve-

dyba, ir tada Dievas pratęs ir jvykdys savo planā Izraeliui. ²⁴

Todēl šios pagoniū malonēs ūkvedybos trukmē nēra apibrēžta Dievo ir negali būti nustatyta mūsū. Ji turi būti vertinama taip, kaip Paulius aiškina Romiečiams 11:25 – „kol ļeis pagoniū pilnuma“. Laikydamsis malonēs ir ilgo pakantumo principo, taip pat sugaudamas išmintingājį jo paties gudrybēje, Dievas nusprendē nenurodyti laiko, kada tai jvyks.

Tačiau Dievas mums atskleidē, kaip ši malonēs ūkvedyba baigsis, ir Paulius mus moko nuolat to laukti, nes tai gali jvykti bet kuriuo metu.

Kaip Paulius moko savo laiškuose, Dievas šį ūkvedybā užbaigs beveik taip pat, kaip jā ir pradējo. Kaip Viešpats Jēzus Kristus sugrįžo iš dangaus, kad šį ūkvedybā pradētū, taip Jis sugrįš ir jos užbaigti. Malonēs ūkvedybos pabaigoje Viešpats vėl nusileis iš dangaus, bet šį kartā tam, kad surinktū mus pas save ir pasiimtū į dangaus vietas.

Viešpats ateis iš dangaus, kad pas save surinktū savo „naują sutvērīmā“. Be to, Jis ne tik mus surinks ir pasiims į dangaus vietas, bet ir išpildys savo pažadā mus išgelbēdamas „nuo ateinančios rūstybēs“. „Ateinanti rūstybē“ yra Jo rūstybēs ir teismo diena, kuriā Jis šiuo metu sulaiko, tačiau, pratēsdamas savo programā su Izraeliu ir žeme, Jis pradēs tai vykdyti.

„Ir laukti jo Sūnaus iš dangaus, kurį Jis prikēlē iš numirusių, būtent Jēzaus, kuris mus išvadavo nuo ateinančios rūstybēs“.

(1 Tesalonikiečiams 1:10)

Vēlgi, „ateinanti rūstybē“ yra Viešpaties rūstybēs diena, apie kuriā Izraelio pranašai skelbē, kad ji ateis. ²⁵ Ji buvo apibrēžta ir apibūdinta paskutinēje Danieliaus laiko schemas dalyje, ²⁶ ir tai yra tai, apie ką Jonas Krikštytojas įspējo Izraelį, kad tai „ateina“, nes jų laiko tvarkaraštis atējo prie „paskutiniū dienu“. ²⁷ Taip pat Petras ir vienuolika apaštalu įspējo Izraelį, kad tos pranašautos „paskutinēs dienos“ iš tikrųjų atējo. ²⁸

Dabartinėje „paslapties ūkvedyboje“ Dievas yra ilgai pakantus ir atideda savo rūstybės dieną. Tačiau Jis jokių būdu jos neatšaukė – Viešpaties rūstybės diena vis dar „ateis“. Ji ateis, kai Dievas pratęs savo programą su Izraeliu ir „paskutinių dienų“ laikas vėl bus aktualus. Tačiau pagal Dievo maloningą pažadą šioje ūkvedyboje, mes esame „išgelbėti nuo ateinančios rūstybės“. Viešpats pažadėjo, kad užbaigęs malonės ūkvedybą ateis mūsų pasiimti pas save **prieš** pradėdamas vykdyti savo rūstybės dieną žemėje. Izraelio programoje tokio pažado nėra.

Išdėstęs detales apie Viešpaties atėjimą mūsų pasiimti, Paulius skelbia, kad mums nereikia rašyti apie „laikus ir laikotarpius“. Mes esame išmokyti ir žinome, kad „Viešpaties diena ateis kaip vagis naktį“, ir mes **nesame** „nakties vaikai“ nei „tamsybės“. Mes nesame tie, kuriems skirta patirti „Viešpaties dieną“:

*„Bet apie **laikus ir laikotarpius**, broliai, nereikia, kad jums rašyčiau. Nes patys puikiai žinote, kad Viešpaties diena ateina taip, kaip vagis naktį. Nes kai jie sakys: „Ramybė ir saugumas“, tuomet juos ištiks staigus žlugimas, kaip gimdymo skausmai nėščią moterį; ir jie nepabėgs. **Bet jūs, broliai, nesate tamsoje, kad toji diena jus užkluptų kaip vagis. Jūs visi esate šviesos vaikai ir dienos vaikai – mes nesame nei nakties, nei tamsos. Todėl nemiegokime, kaip kiti miega; bet budėkime ir būkime blaivūs. Nes tie, kurie miega, naktį miega; ir tie, kurie pasigėrę, naktį pasigėrę. **Bet mes, esantys dienos, būkime blaivūs, užsidėję tikėjimo ir meilės krūtinšarvį; ir išgelbėjimo viltį kaip šalmą. Nes Dievas nepaskyrė mūsų rūstybei, bet įgyti išgelbėjimą per mūsų Viešpatį Jėzų Kristų, kuris mirė už mus, kad mes, ar bundame, ar miegame, gyventume kartu su juo. Todėl kartu guoskitės ir vienas kitą statydinkite, kaip ir darote“.*****

(1 Tesalonikiečiams 5:1-11)

„Laikai ir laikotarpiai“ reiškia Izraelio tvarkaraščio laikus ir laikotarpius. Jame išdėstytos Viešpaties rūstybės dienos detalės kartu

su instrukcijomis ir įsakymais, susijusiais su tuo laiku. Šiuo atžvilgiu Paulius tvirtina, kad mums nereikia apie tai rašyti. Mums nereikia būti mokomiems apie Viešpaties dieną, tarsi tai būtų susiję su mumis, nes mes nesame tie, kuriems ateis „Viešpaties diena“.

„Viešpaties diena“ ateis ir „užklups“ tuos, kurie šiame pasaulyje yra „tamsoje“, kurie priklauso šio pasaulio tamsai ir yra „nakties“, priklausantys šėtonui.²⁹

Mes jau **nebesame** tokie. Susitaukė su Dievu, dabar esame „šviesos vaikai“ – paskirti ir Jo malone padaryti tinkami „būti šventųjų paveldo dalininkais šviesoje“. ³⁰ Mes esame „dienos vaikai“, paskirti būti Viešpaties pusėje Jo dieną. Todėl mums nereikia rašyti apie „laikus ir laikotarpius“, tarsi turėtume išgyventi „Viešpaties dieną“.

Priešingai, mes neturėtume gyventi kaip tie, kuriems ateis Viešpaties diena, kaip ragina Paulius 6-7 eilutėse, bet turėtume apsiginkluoti žodžio mokymu, apsivilkdami „tikėjimo ir meilės krūtinšarvį“. Išgelbėti mus nuo Jo rūstybės dienos yra Dievo ištikimybės savo pažadams ir Jo gausios meilės, kuria Jis tą išgelbėjimą mums patvirtino,³¹ reikalas.

Šias dvi doktrinas turime apsivilkti kaip „krūtinšarvį“, raminantį mūsų širdis. Taip pat turime apsivilkti „išgelbėjimo viltį kaip šalną“. Mūsų mintys turi būti užimtos pasitikėjimu, kad būsime išgelbėti nuo ateinančios rūstybės. Iš tiesų toks turėtų būti mūsų užtikrintas lūkestis: **„Nes Dievas nepaskyrė mūsų rūstybei, bet kad įgytume išgelbėjimą per mūsų Viešpatį Jėzų Kristų“.**

Šis nuostabus pažadėtas išvadavimas iš „Viešpaties dienos“ yra dalis „paslapties apreikimo“, duoto Pauliui. Jis susijęs su mumis, naujais Dievo sutvėrimas, šioje Jo ilgo pakantumo ir malonės ūkvedyboje.

Tačiau toks išgelbėjimas nebuvo duotas Viešpaties mokiniams Jo programoje su Izraeliu, ir jie nesitikėjo išgelbėjimo iš „Viešpaties dienos“. Priešingai – kaip aiškiai matyti iš Viešpaties mokymų Evangelijose, Jis ruošė savo mokinius išgyventi Jo rūstybės dieną. Jis ruošė juos pamatyti ir patirti suspaudimo laikotarpį ir nesitikėti, kad Jis ateis pas juos **iki** suspaudimo pabaigos. Jis jiems sakė:

*„Tuoj pat **po tų dienų suspaudimo** užtems saulė ir mėnulis nebeduos savo šviesos, ir žvaigždės kris iš dangaus, ir dangų jėgos bus sudrebintos; **ir tada danguje pasirodys žmogaus Sūnaus ženklas**; ir tada visos žemės gentys raudos, ir **jie pamatys žmogaus Sūną ateinantį dangaus debesyse su jėga ir didžia šlove**“.*

(Mato 24:29-30)

Viešpaties atėjimas, kurio Jis savo mokinius mokė laukti ir tikėtis, neįvyks **iki „suspaudimo“**, apie kurį kalbėjo pranašai ir kuris yra paminėtas paskutinėje Danieliaus laikų tvarkaraščio dalyje. Izraelis neturėjo jokių lūkesčių būti išgelbėtai iš „Viešpaties dienos“. Juk vienas iš pagrindinių „Viešpaties dienos“ tikslų yra Izraelio tautos išvalymas, kaip jiems skelbė Jonas Krikštytojas. Izraelio likučiu bus pasirūpinta, kad jie galėtų ištvirti Viešpaties valymo ir rūstybės dieną, kad jie „ištvirtų iki galo“.

Tačiau jiems nebuvo žadėta, kad Viešpats juos išgelbės, atėjęs paimti juos iš šio pasaulio prieš „savo dieną“. Jie nesitikėjo, kad Viešpats ateis prieš suspaudimą. Viešpaties atėjimas po suspaudimo, kurio jie laukė, buvo jiems patvirtintas angelų, Viešpačiui pakylant į dangų, ir jų pačių mokymu Apaštalų darbų knygos pradžioje. ³²

Mokslas apie Jėzaus Kristaus atėjimą prieš suspaudimą yra dalis „paslapties apreiškimo“, duoto apaštalui Pauliui dabartinei malonės ūkvedybai. Jis net apibūdina šią doktriną kaip „paslaptį“ (1 Kor 15:51) ir kaip tą, kuri jam buvo duota „Viešpaties žodžiu“ (1 Tes 4:13-18). Tik Pauliaus laiškuose mokoma apie Viešpaties Jėzaus Kristaus atėjimą **prieš** Suspaudimą. Taip yra todėl, kad tai susiję tik su „naujuoju sutvėrimu“ šioje „paslapties ūkvedyboje“ ir tai yra dalis to, ką Dievas anksčiau „slėpė savyje“. ³³

Todėl mes žinome mums paskelbtu „Viešpaties žodžiu“, kad Dievo malonės ūkvedybai užsibaigus Viešpats ateis mūsų išgelbėti „nuo ateinančios rūstybės“ ir paims mus pas save į dangų. Šį įvykį ir mūsų prisikėlimą bei užtikrintą Kristaus kūno susirinkimą Paulius aprašo 1 Tesalonikiečiams:

„Bet nenoriu, broļiai, kad būtumēte nežinantys apie užmigusiosius, kad neliūdētumēte, kaip ir kiti, kurie neturi vilties. Nes jei tikime, kad Jēzus mirē ir prisikēlē, taip ir tuos, kurie miega Jēzujē, Dievas atves su juo. Nes tai jums sakome Viešpaties žodžiu, kad mes, gyvieji ir pasilikusieji iki Viešpaties atėjimo, nepralensime užmigusiuju. Nes pats Viešpats nusileis iš dangaus su šauksmu, su arkangelo balsu ir su Dievo trimitavimu; ir mirusieji Kristujē prisikels pirmi; tuomet mes, gyvieji ir pasilikusieji, kartu su jais būsime pagauti debesyse, sutikti Viešpatį ore; ir taip visada būsime su Viešpačiu. Todėl guoskite vienas kitą šiais žodžiais“.

(1 Tesalonikiečiams 4:13-18)

Viešpaties atėjimas mūsų pasiimti šios malonės ūkvedybos pabaigoje yra paprastai ir vaizdingai vadinamas „Paėmimu“. Nusileidęs iš dangaus su visais reikalingais palydovais, Viešpats išgelbės mus iš to laiko, paimdamas mus iš žemės, kad galėtų tęsti savo programą su Izraeliu ir pradėti savo teismo dieną. Paulius rašo, kad „būsime pagauti“ kartu su prisikėlusiais „mirusiaisiais Kristujē“ ir „susitiksime su Viešpačiu ore“. Baigdamas šią ūkvedybą ir atėjęs pas mus, Viešpats bus pasirengęs pradėti savo dieną tiek danguje, tiek žemėje. Jis surinks mus pas save „ore“, kur Jis bus nusileidęs iš savo vietos Tėvo dešinėje. Jis nesurinks mūsų pas save žemėje, nes pagal Dievo planą ir tikslą mums priklauso dangiškos vietos „ore“.

Šėtonas yra „oro valdžios kunigaikštis“, tačiau po „Paėmimo“ jis ir jo bendrininkai bus pašalinti iš dangiškų valdžios vietų, o jų vietose Dievas apgyvendins savo „naujo sutvėrimo“ narius.³⁴ Taigi, kai šios ūkvedybos pabaigoje Viešpats ateis mūsų pasiimti, Jis „pagaus mus“ pas save į „orą“, kad mes galėtume pradėti savo „pašaukimą“ toje sferoje kaip „pilnuma Jo, kuris visa visame užpildo“.

Būtent tuo metu mes („mirę Kristujē“ ir „gyvi ir pasilikę“) patirsime būtinus kūno pokyčius, kad galėtume egzistuoti ir veikti dangiškose vietose:

„Nes mūsų gyvensena yra danguje; iš kur ir laukiame Gelbėtojo, Viešpaties Jėzaus Kristaus; kuris pakeis mūsų niekingą kūną, kad jis būtų padarytas tokiu, kaip jo šlovingas kūnas, pagal tą veikimą, kuriuo jis visa pajėgus ir pajungti sau“.

(Filipiečiams 3:20-21)

Kadangi mūsų „gyvensena“ arba paskirta veiklos sfera ir pilietybė yra „danguje“, dabartiniai mūsų kūnai yra „niekingi“. ³⁵ Jie yra prastos kokybės, labai netinkami užduočiai ir iš tiesų yra beverčiai, kad galėtų funkcionuoti toje sferoje. Tačiau atėjęs mūsų pasiimti, Viešpats suteiks mūsų kūnams būtinus pokyčius, kad galėtume gyventi ir veikti ten, kur yra mūsų pilietybė. Viešpats suformuos mūsų „niekingus kūnus“ pagal „savo šlovingą kūną“, pakeisdamas juos taip, kad jie atspindėtų „dangiškojo atvaizdą“.

Paulius pabrėžia, kad tai bus padaryta **„pagal tą veikimą, kuriuo jis visa pajėgus ir pajungti sau“**. Mūsų kūnai bus pakeisti ne tik pagal Kristaus pergalę prieš nuodėmę ir mirtį, bet ir pagal Jo padėtį Tėvo dešinėje, kur „kiekviena kunigaikštystė ir valdžia“ yra padėta po Jo kojomis ir laukia, kol Jis jas sau pajungs. Viešpats ateis mūsų pasiimti ir pakeis mūsų kūnus pagal savo planą, kad galėtų mus panaudoti danguje, kai „pajungs viską sau“.

Šiuo ypatingu Viešpaties Jėzaus Kristaus atėjimu pas „bažnyčią, kuri yra Jo kūnas“, baigsis dabartinė Dievo malonės ir ilgo pakantumo ūkvedyba. Todėl (nes nežinome šios ūkvedybos trukmės), kaip sako Paulius, mes „laukiame Gelbėtojo, Viešpaties Jėzaus Kristaus“. Mes laukiame „mūsų palaimintos vilties“, ³⁶ žinodami, kad bet kuriuo metu gali „įeiti pagonių pilnuma“.

„Teisingai padalinti tiesos žodį“

Ši nauja ir kitokia ūkvedyba su Dievo formuojamu „naujuoju su-tvėrimu“ iš tikro yra „Dievo paslėptos išminties“ apreiškimas. Dievo genialumas, kuriuo Jis sugavo šėtoną jo paties gudrybėje ir užtikrino viso šėtono blogio plano sunaikinimą, yra nuostabus. Be abejonės, „paslapties apreiškimas“ buvo šokas šėtonui ir jo bendrininkams.

Tai buvo smūgis jo išpažįstamai išminčiai ir išdidžiai jo širdžiai. Dėl to jis reagavo su neapykanta, sunaikinančia viską, ko jis siekė.

Dabar turėtume sutelkti dėmesį į tai, kaip šėtonas sureagavo į „paslapties atskleidimą“. Tačiau prieš pradėdant nagrinėti šį labai svarbų klausimą, būtų naudinga užbaigti šį skyrių trumpu apmąstymu apie tai, kaip atsižvelgiant į „paslapties atskleidimą“ mums yra būtina „teisingai padalinti tiesos žodį“.

Biblija, kaip Dievo žodis, įprastai vadinama „tiesos žodžiu“. Apaštalas Paulius rašo Timotiejui:

*„Uoliai stenkis pasirodyti Dievui išmégintu, neturinčiu ko gėdytis darbininku, teisingai padalijančiu **tiesos žodį**“.*

(2 Timotiejui 2:15)

Biblija yra „**tiesos žodis**“. Tai reiškia, kad ji kalba tiesą apie tai, kas iš tiesų vyksta šiame pasaulyje ir visatoje. Ji nespėlioja apie tai, kas vyksta. Ji nėra žmogaus teoriją, spėliojimų, nuomonių ar filosofijų kūrinys. Biblija visų pirma yra žodis to, kuris viską sukūrė, kuris vienintelis žino tiesą, kuris vienintelis yra „išmintingas“ ir kuris įgyvendina savo planus bei tikslus šiame pasaulyje. Todėl Biblija yra „**tiesos žodis**“. Tai Dievo liudijimas mums apie tai, kas iš tiesų vyksta, apie tai, kas yra tiesa.

Biblija, kaip „tiesos žodis“, ne tik pateikia faktus, kad Dievas egzistuoja ir sukūrė viską, ir kad žmogus nusidėjo bei tapo nuodėmingas, bet taip pat skelbia, kad Dievas įgyvendina dvejopą planą ir tikslą, susijusį su žmogumi. Vienas Jo planas ir tikslas yra susijęs su Jo paties sukurta Izraelio tauta ir sandora, kurią Dievas sudarė su Abraomu bei jo palikuonimis. Apie šį savo planą Dievas skelbia ir jį vykdo nuo pasaulio sutvėrimo. Jis susijęs su žemės karalystės susigrąžinimu iš ją užgrobusių šėtono.

Kitas Dievo planas ir tikslas yra susijęs su „naujuoju sutvėrimu“, „vienu nauju žmogumi“, bažnyčia Kristaus kūnu. Dievas jį formuoja dabartinėje „pagonių malonės ūkvedyboje“ ir yra laikinai sustabdęs Izraelio programą. Šį savo planą Dievas „slėpė savyje“ ir „nutylėjo

nuo pasaulio pradžios“, bet tinkamu laiku išskyręs Paulių kaip naują apaštalą, jam tai atskleidė. Tai – planas, susijęs su Dievo ketinimu atsiimti dangaus vietas iš šėtono viešpatavimo, planas, kurį Dievas slėpė, kad sugautų šėtoną jo paties gudrybėje.

Kadangi Dievas turi dvigubą planą bei tikslą ir kadangi Jo programa Izraeliui skiriasi nuo Jo programos Kristaus kūnui malonės ūkvedyboje, „tiesos žodį“ reikia „teisingai padalinti“:

*„Uoliai stenkis pasirodyti Dievui išmėgintu, neturinčiu ko gėdytis darbininku, **teisingai padalijančiu tiesos žodį**“.*

(2 Timotiejui 2:15)

„**Teisingai padalinti tiesos žodį**“ reiškia teisingai elgtis su Biblija, darant joje atskirtis, nes joje yra atskiri Dievo planai. Kadangi Dievo programa Izraeliui yra atskira bei skiriasi nuo Jo programos Kristaus kūnui ir kadangi Dievo programa Izraeliui negalioja dabartinėje ūkvedyboje, Dievo žodį reikia „teisingai padalinti“. Dievo nurodymai, pažadai, įsakymai, įpareigojimai ir nuostatos, kuriuos Jis davė Izraeliui, nebūtinai yra tie, kuriuos Jis davė mums laikytis ir vykdyti dabartinėje ūkvedyboje. Kitokioje dabartinėje ūkvedyboje Dievas elgiasi su mumis kitaip nei su Izraeliu. Dievo mums duoti nurodymai, pažadai, nuostatos, įsakymai ir įpareigojimai dažnai labai skiriasi nuo tų, kuriais vadovavosi Izraelis.

Jei Biblija „teisingai nepadalijama“ pagal atskiras Dievo ūkvedybas, tai ją skaitant ir studijuojant kils painiava ir bus daug neaiškumų. Bandydami laikytis Dievo žodžio, neskirto dabartinei malonės ūkvedybai, mes dar ir nepaklusime Viešpačiui bei Jį paniekinsime.

Todėl mums nepakanka tiesiog laikytis Rašto. Biblija yra „tiesos žodis“, kuris savo užbaigtame pavidale pateikia **visą** Dievo planų aprašymą. Ji išdėsto Dievo **praeities** santykius su Izraeliu, Jo **dabartinius** santykius su Kristaus kūnu ir Jo **ateities** plano su Izraeliu pratęsimą bei išpildymą. Visų laikų Dievo planai **nėra** įgyvendinami vienu ir tuo pačiu metu. Izraelio praeities programa **nėra** įgyvendinama dabartinėje ūkvedyboje. Todėl dabartiniu laiku krikščionims būtų neteisinga laikytis Izraeliui Dievo duotų nurodymų ir pažadų

bei tikėtis, kad Dievas mums padarys tai, ką praeityje darė Izraeliui. Dievas yra atidėjęs savo programą su Izraeliu ir su mumis elgiasi kitaip nei elgėsi su Izraeliu.

Todėl, kaip krikščionys, mes ne tik turime laikytis Šventojo Rašto, bet ir atpažinti bei atskirti Rašte esančias Dievo ūkvedybas. Mes privalome „teisingai padalinti tiesos žodį“. Turime pripažinti, kad Dievas padalijo savo žodį į **praeities** laiko programą su Izraeliu, į **dabarties** planus su mumis dabartinėje ūkvedyboje ir į **ateities** planus su Izraelio programos pratęsimu. ³⁷

Kaip „pagonių apaštalas“ ³⁸ ir tas, kuriam Dievas atskleidė „Kristaus paslaptį“, Paulius savo laiškuose išdėstė Dievo planus su Kristaus kūnu. Būtent Pauliaus laiškuose pagonims mokymas ir Dievo nurodymai yra **tiesiogiai** skirti **mums** ir kalba akivaizdžiai **apie mus**. Nuo Pradžios knygos iki Apaštalų darbų Dievas vykde savo **praeities** programą su Izraeliu. Apaštalų darbų knyga istoriniu požiūriu išdėsto netikėtą naujos ūkvedybos pradžią, kai Izraeliui atmetus Dievo gailestingumą buvo išrinktas Paulius ir prasidėjo perėjimas nuo Izraelio programos prie naujos Dievo ūkvedybos. Nuo laiško Romiečiams iki laiško Filemonui savo malonės ūkvedyboje pagonims Dievas atskleidžia **dabartinę programą**. Po dabartinės „paslapties ūkvedybos“ Dievas **pratęs savo programą su Izraeliu**, ir tą laikotarpį atspindės raštai nuo laiško Hebrajams iki Apreiškimo. Šiuose raštuose Dievo dėmesys vėl sutelktas į Izraelį. Jie skirti Izraeliui ir parašyti jų apaštalų, tikintis, kad Dievas įvykdys savo programą ir sandoras su jais. ³⁹

Dievo žodis yra išdėstytas tobulai pagal Jo bendrojo plano ir tikslo Kristuje Jėzuje įgyvendinimą. Pauliaus laišakai atsidūrė ten, kur jiems ir priklausau, pertraukdami Dievo plano su Izraeliu aprašymą ir tobulai derantys su tuo, kaip Dievas, per dabartinę malonės ūkvedybą sustabdė savo programą su Izraeliu. „Teisingai padalinti tiesos žodį“ reiškia atpažinti tai, kad Dievas savo žodyje padarė atskirtis, atspindinčias Jo ūkvedybų pasikeitimus. Kadangi per laiką Dievas įvesdavo skirtingas ūkvedybas, turime pripažinti atskiras Biblijos dalis, susijusias su **praeities** laiku, su **dabartimi** ir su tuo, kas dar bus **ateityje**.

Dievo žodį reikia „teisingai padalinti“, kad vienos programos nurodymai, įsakymai, pažadai ir pan. nebūtų taikomi kitai programai, kuriai jie nepriklauso. „Teisingai nepadalinus tiesos žodžio“ Dievo žodis naudojamas netinkamai ir, kaip bus matyti kitame skyriuje, Kristaus kūne tai padeda įgyvendinti šėtono, o ne Dievo tikslą.

Santrauka

Kai po Viešpaties mirties, prisikėlimo ir pakilimo į dangų Izraeliui atėjo „paskutinės dienos“, Dievas savo tautai parodė gailestingumą ir kantrybę. Jis davė Izraeliui galimybę pakeisti savo nuomonę apie Jėzų iš Nazareto ir taip išsigelbėti nuo „priešgynios kartos“, kuriai buvo paskirta Viešpaties diena. Izraelio valdovams buvo suteiktos trys galimybės atgailauti, bet, kaip rašoma Apaštalų darbų 1-7 skyriuose, jie atmetė Dievo gailestingumą ir toliau atsisakė priimti Jėzų Kristų. Kai buvo atmesta trečia ir paskutinė galimybė atgailauti, Dievas pareiškė, kad Kristus nebesėdi „Dievo dešinėje, kol Jo priešai bus padaryti Jo pakoju“, bet Jis jau „stovi“. Tai reiškė, kad Jis buvo pasiruošęs pradėti savo rūstybės ir teismo dieną.

Nors visi tikėjosi, kad Viešpats pradės savo dieną, ir į tai nurodė pranašiški raštai, Viešpaties diena neprasidėjo. Vietoje to, kaip užrašyta Apaštalų darbų knygos 9 skyriuje, Viešpats Jėzus Kristus padarė tai, ko niekas nesitikėjo ir ko niekas nepranašavo. Jis sugrįžo iš dangaus ir pasirodė savo didžiausiam priešui Sauliui iš Tarso, kai šis buvo kelyje į Damaską. Jis tai padarė ne tik tam, kad išgelbėtų Saulių (Paulių), bet ir tam, kad jį išskirtų kaip visiškai naują apaštalą ir jam atskleistų informaciją apie naują ir kitokią Dievo ūkvedybą, kurią Jis ruošiasi įgyvendinti.

Pauliui buvo atskleista „Kristaus paslaptis“ – slaptas Dievo tikslas Kristuje, kuris „nuo pasaulio pradžios buvo paslėptas Dieve“ ir „kituose amžiuose nebuvo atskleistas žmonių sūnums“. Šis slaptas tikslas apima naujos ir kitokios Dievo ūkvedybos administravimą, kurios metu Jis Kristuje formuoja „naują sutvėrimą“, siekdamas sutaikyti dangaus vietas su savimi. Šios naujos ūkvedybos metu

Dievas laikinai sustabdē savo programā ir santykius su Izraeliu, o Jo tikslo su jais žemėje įgyvendinimas pristabdytas iki malonės ūkvedybos pabaigos. Dabartinėje malonės ūkvedyboje žydai bei pagonyms yra viename lygyje, ir Dievas iš jų abiejų formuoja „vieną naują žmogų“.

„Naujas sutvėrimas“, „vienas naujas žmogus“, bažnyčia Kristaus kūnas yra kažkas visiškai nauja, ką Dievas formuoja, ir tai skiriasi bei yra atskira nuo Izraelio tautos. Iš tiesų, tai yra Dievo kuriama Kristuje nauja žmogaus rūšis, kaip tai nurodo pavadinimas „vienas naujas žmogus“. Šiandieniniai krikščionys nėra Izraelis, „dvasinis Izraelis“, pakeistas Izraelis ar kas panašaus. Bažnyčia Kristaus kūnas yra naujas Dievo sutvėrimas, susijęs su Jo atskleistu tikslu Kristuje – sutaikyti dangaus vietas su savimi.

Nutylėdamas „Kristaus paslaptį“, Dievas sugavo šėtoną jo paties gudrybėje ir privertė jį savo rankomis sunaikinti savo blogio planą. Per Kristaus nukryžiuvimą, kurį šėtonas uoliai stengėsi įgyvendinti, Dievas savo genialumu pasirūpino sukurti „naują sutvėrimą“ Kristuje. Kaip nauja žmogaus rūšis, ji galės gyventi ir veikti dangaus vietose. Todėl šėtono užimta dangaus vietų viešpatystė taip pat bus sunaikinta, nes Dievas panaudos savo „naują sutvėrimą“ Kristuje, kad su savimi sutaikytų valdžias dangaus sferoje. Atskleidus „Dievo valios paslaptį“, yra atskleistas visas Dievo planas ir tikslas Jėzuje Kristuje. Žemės karalystės susigrąžinimas per Viešpatį kaip Žmogaus Sūnų ir Izraelio Mesiją yra tik dalis Dievo „amžinojo tikslo, kurį Jis sumanė Kristuje Jėzuje, mūsų Viešpatyje“. Dangiškos karalystės susigrąžinimas per Viešpatį kaip „naujojo sutvėrimo“ galvą užbaigia tą „amžinąjį tikslą“ ir atskleidžia visą Dievo sumanymą dėl „laikų pilnatvės ūkvedybos“.

Dievo „amžinasis tikslas, kurį Jis sumanė Kristuje Jėzuje, mūsų Viešpatyje“, dabar yra atskleistas. Mes, gyvenantys Dievo malonės ūkvedyboje, turime nepakartojamą privilegiją būti įtraukti į slaptus Dievo sumanymus ir kartu su Juo būti abipusiais patarėjais visame, ką Jis daro. Taip pat turime šlovę tuo džiaugtis kartu su Juo. Turime aukščiausią privilegiją džiaugtis su „palaimintuoju Dievu“ tame, ką Jis daro savo plano pilnatvėje. Šlovė Dievui.

-
- ¹ Plg. su Zacharijo 1:1-21.
- ² Kartu su tuo buvo sakyta daug pamoksų apie Petro tariamą neapgalvotą poelgį ir mums buvo mokoma apie pavojus „bėgti nuo Dievo“, nelaukiant kol Jis mums apreikš savo valią. Jei Petras būtų taip padaręs, viskas būtų buvę daug geriau, mums sakoma.
- ³ Beje, atsižvelgiant į Viešpaties įsakymus, atrodo labai protinga manyti, kad Petras tuo metu elgėsi teisingai. Juk, kaip jis pats sako, Raštai „turėjo išsipildyti“, todėl „turėjo būti paskirtas (Kristaus) prisikėlimo liudytojas kartu su mumis“. Petras elgiasi taip, kaip mano esant teisinga, nes žino, kad tai turi būti padaryta. Akivaizdu, kad tai buvo kai kas, ką jis ir kiti žinojo, kad jiems buvo įsakyta padaryti.
- ⁴ Pvz., Mato 19:27-28; Luko 22:28-30; Jono 15:27.
- ⁵ Plg. su Patarlių 16:33.
- ⁶ Viešpats išrinko 12 apaštalu pagal 12 Izraelio genčių ir pagal vaidmenį, kurį kiekvienas iš jų turės, kai dangaus karalystė bus įkurta Sione. Kaip Viešpats jiems pasakė Mato 19:28-30, jie sėdės 12 sostų karalystėje ir teis 12 Izraelio genčių. Tai jie darys, įvykdydami pranašiškus žodžius, pavyzdžiui, Izaijo 1:26. Izraelio apaštalu skaičius yra 12. Todėl Paulius neturėtų būti laikomas 13-uju apaštalu.
- ⁷ Pvz., Mato 15:24, kai susidūrė su pagonimi. Atsižvelgiant į Viešpaties tarnystę tuo metu ir į pagonių malonės ūkvedybą, kurioje gyvename šiandien ir kuri tuo metu nebuvo Dievo planas, Evangelijose rašoma, kad Viešpats savo žemiškoje tarnystėje susidūrė tik su dviem pagonimis. Tačiau, kaip aiškiai matyti iš įrašų, Jis tai padarė tik todėl, kad jie užėmė tinkamą vietą kaip „šunys“, nes buvo nešvarūs pašaliečiai, o ne Izraelio vaikai. (plg. su Mato 15:21-28 ir Luko 7:1-10)
- ⁸ Mato 10:5-6.
- ⁹ Plg. su Apaštalu darbu 14:16; 17:30.
- ¹⁰ Iki šiol šiame skyriuje buvo tik teigiama, kad tai yra „Kristaus paslapties“ apreikšimas. Toliau šiame skyriuje tai bus pagrįsta ir išnagrinėta išsamiau.
- ¹¹ Todėl tokios yra Pauliaus laiškų ištraukos, kuriose teigiama, kad bažnyčioje, Kristus kūne, „nėra nei žydo, nei graiko, nei vergo, nei laisvojo, nei vyro, nei moters...“ Žr., pvz., Galatams 3:27-28; 1 Korintiečiams 12:13; Kolosiečiams 3:10-11.

- ¹² *Atkreipkite dēmesj j eilutes, einančias prieš 6 eilutē, kur Paulius kalba apie „žmogaus išmintj“ ir „žmonijū išmintj“. Jiems priekšus „šio pasaulio išmintis“, kaip Paulius taip pat teigē anksčiau 1 Korintiečiams 1:18-21.*
- ¹³ *Pvz., Danieliaus 10:1-21.*
- ¹⁴ *Pvz., Romiečiams 13:1-7; Titui 3:1.*
- ¹⁵ *Danieliaus 10:21.*
- ¹⁶ *Plg. su Efeziečiams 1:3-18. ¹⁷ Todēl Paulius 2 Timotiejui 4:18 kalba apie išsargojimā Kristaus „dangiškajai karalystei“.*
- ¹⁸ *Žr. Filipiečiams 3:20-21, kuris taip pat bus išsamiau aptartas kitame skyriuje.*
- ¹⁹ *Kolosiečiams 1:15-16.*
- ²⁰ *Taip pat žr. Pauliaus mokymā apie tai Kolosiečiams 1, ypač 12-20 eilutēs.*
- ²¹ *Mato 25:41.*
- ²² *Pradžios 15:13-16.*
- ²³ *Žr. Danieliaus 9:24-27, kartu su ankstesne diskusija apie šj laiko tvarkaraštj šeštajame skyriuje.*
- ²⁴ *Žr. Romiečiams 11:25-29.*
- ²⁵ *Pvz., Izaijo 2:10-22; 13:6-13; 24:1-23; 26:20-27:6; Joelio 2:1-3:21; Sofonijo 1:14-3:20; Zacharijo 14:1-15; Malachijo 4:1-3.*
- ²⁶ *Danieliaus 11-12 sk.*
- ²⁷ *Mato 3:1-12, kartu su ankstesniu šio klausimo nagrinėjimu šeštajame skyriuje.*
- ²⁸ *Apaštaly darbų 2:14-40; 3:19-26, kartu su ankstesniu šio klausimo nagrinėjimu šeštajame skyriuje.*
- ²⁹ *Atkreipkite dēmesj, kad būtent tokie mes buvome prieš patiekdami Jēzumi Kristumi kaip savo Gelbėtoju, susitakydami su Dievu ir tapdami Jo „naujo sutvėrimo“ nariais. Mes buvome „oro valdžios kunigaikščio“ nuosavybė, jo piliečiai, jo valdžioje. Žr. Efeziečiams 2:1-3 ir Kolosiečiams 1:12-14. Taigi, mes buvome (kaip tebėra neišgelbėti žmonės) „tamsos“ ir „nakties“ vaikai. Bet mums tai nebeaktualu, nes mes patikėjome Kristumi kaip savo Gelbėtoju. Mes nesame tie, kuriems paskirta „Viešpaties diena“.*
- ³⁰ *Kolosiečiams 1:12-14.*

- ³¹ Žr. Romiečiams 5:5-10.
- ³² Žr. Apaštaly darbų 1:9-11; 2:14-40; 3:19-26, kartu su šių ištraukų nagrinėjimu ankstesniame skyriuje.
- ³³ *To nesupratę krikščionys yra susipainioję, nes nėra tikri, ar bažnyčia patirs suspaudimą. Jei kas mano, kad tokios ištraukos kaip Mato 24, Luko 21 ir kitos kalba kaip apie Dievo planą šiandienai, tuomet nenuostabu, kad bažnyčios yra susipainioję savo teologijose. Nenuostabu, kad daugelis tiki Viešpaties atėjimu po suspaudimo ir neigia Jo atėjimą prieš suspaudimą, nes Senojo Testamento pranašuose, Evangelijų pasakojimuose ar Apaštaly darbų knygos pradžioje nėra jokio Kristaus atėjimo prieš suspaudimą. Doktrina apie Kristaus atėjimą prieš suspaudimą randama tik Pauliaus laiškuose, kaip dalis jam apreikštos „Kristaus paslapties“. Sumaištis bažnyčiose išnyks tik tada, kai bus pripažinta ypatinga ir išskirtinė Pauliaus apaštalytė bei žinia.*
- ³⁴ *Nors yra ir kitų dalykų, kurie įvyks danguje po mūsų „paėmimo“, prieš mums užimant valdžios pareigas. Pavyzdžiui, įvyks Kristaus teismo krasė, kartu su Kristaus kūno pristatymu Tėvui. Tai yra atskiri klausimai, kuriuos būtų galima nagrinėti atskirai, tačiau laikydamiesi šios knygos temos apsiribosime bendrais esminiais dalykais, suteikiančiais bendrą supratimą apie šėtoną ir jo piktąjį planą.*
- ³⁵ *Skaitydami apie „niekingą“, galvojame kaip apie kažką bjauraus ir atstumiančio. Ir nors mūsų dabartiniai kūnai dėl nuodėmės mūsų nariuose šia prasme yra „niekingi“, bet žodis „niekingas“ taip pat reiškia kažką pigaus ir Beverčio, turinčio prastesnes savybes ar bruožus, ypač lyginant su tuo, ko tikimasi. Panašiai, kai kalbame apie „bjaurų orą“, kai oro sąlygos yra nemalonios ir neatitinka mūsų poreikių ar išsikeltų lūkesčių.*
- ³⁶ Titui 2:11-14.
- ³⁷ Žr. lentelę knygos pabaigoje.
- ³⁸ Romiečiams 11:13.
- ³⁹ Žr. tai iliustruojančią lentelę knygos pabaigoje.

8 SKYRIUS

ŠĖTONO BLOGIO POLITIKA MALONĖS ŪKVEDYBOJE

„Paslapties apreiškimas“ šėtonui ir jo bendrininkams sukėlė šoką. Apreikšdamas savo „paslėptą išmintį“, Dievas sudavė mirtiną smūgį visam šėtono blogio planui. „Paslapties apreiškimas“ pasmerkė jį pražūčiai ir visiškam sunaikinimui. Dangiškosios vietos, kurias šėtonas neabejotinai laikė nepasiekiamomis, dabar taip pat bus iš jo atimos per naują žmonių rūšį, galinčią gyventi toje sferoje.

Mes galime tik įsivaizduoti pasipiktinimą, kuris užplūdo šėtoną, supratęs, kaip Dievas jį pagavo jo paties gudrybėje. Spėjame, kad tai turėjo stipriai įsiutinti šėtoną. Šis išdidus padaras, surezgęs savo blogio planą tapti „lygiu Aukščiausiam“, apgaudinėdamas kitus, įgyvendinęs jį su tokiu ryžtu ir tikslumu, dabar pats buvo apgautas. Be to, jis buvo apgautas taip, kad tai, ką jis džiaugsmingai laikė savo tariamu perversmu kovoje su Dievu, iš tikrųjų pasirodė kaip visiškas jo žlugimas. Taigi, išdidumo apakintas dėl savo įsivaizduojamos teisės būti „lygiu Aukščiausiam“, jis pasirodė esąs ne tik ne „kaip Aukščiausias“, bet ir turintis sugadintą ir nepakankamą išmintį bei savęs susinaikinimo prigimtį.

Šėtonas, švelniai tariant, nelabai džiaugėsi šiuo Dievo genialumo ir „daugeriopos išminties“ pasireiškimu. Jį siutina tai, kad Dievas viešai parodė jo paties kvailystę ir kad Dievas „padarė iš jų (jo ir jo bendrininkų) viešą reginį, triumfuodamas prieš juos“ Kristaus kryžiuje. Jis labai nekenčia paslapties apreiškimo ir dabar formuojamo „naujo sutvėrimo“. Iš tiesų, kaip Paulius moko mus savo laiškuose, ką mes dabar ir nagrinėsime, „paslapties apreiškimui“ ir „naujam Dievo sutvėrimui“ šėtonas paskelbė karą. Jis pašventė save ir visus savo kunigaikštysčių bei valdžių išteklius danguje tam, kad užtemdytų „Kristaus paslapties“ žinią, ir ji nenušvistų nei skelbime, nei Dievo žmonių širdyse.

Kaip sureaguodamas į Dievo sukurtą Izraelio tautą šėtonas sukūrė blogio politiką ir bandė įveikti Izraelio mestą iššūkį, taip šėtonas pasielgė ir „paslapties ūkvedyboje“. Savo blogio politika jis siekia paslėpti savo pažeminimą ir gėdą, kuriuos patyrė dėl „paslėptos Dievo išminties“. Jis sukūrė blogio planą, kad uždengtų „viešą reginį“, kurį Dievas padarė iš jo ir jo bendrininkų. Taip pat jis stengiasi atsilyginti Dievui, sugadindamas Jo „naujo sutvėrimo“ narius, kad per juos galėtų tyčiotis iš Dievo ir Jam priekaištauti. Jis atkakliai siekė ir toliau siekia šios blogio politikos tikslų. Naudodamas gudrias, apgaulingas ir sumaniai užmaskuotas taktikas, jis didžiąja dalimi pasiekė savo tikslų. Šėtono neapykanta „paslapties apreiškimui“ jo viduje pagimdė pasiryžimą atakuoti jo žinią ir jo skelbėjus, jiems įnirtingai pasipriešinant.

Prieš pradėdant nagrinėti šėtono blogio politiką, būtų naudinga trumpai atkreipti dėmesį į įvairius žodžius ir frazes, kuriuos Paulius naudoja savo laiškuose, apibūdindamas įvairius šėtono politikos aspektus ir taktikas malonės ūkvedyboje. Iš to turėtume suprasti apgaulingą jo blogio politikos pobūdį ir tai, kad nė vienas krikščionis negali sau leisti to nežinoti.

Paulius rašo apie „velnio klastas“, apie „grumtynes su kunigaikštystėmis, su valdžiomis, su šio pasaulio tamsybės valdovais, su dvasine nedorybe aukštųjų vietose“ ir apie „ugningas nedorojo strėles“. Jis įspėja apie „šėtono kėslus“, jo „gudrumą“ ir apie jo „apgaules“. Paulius taip pat kalba apie „klaidingą įtikinėjimą“, apie „suviliojančius žodžius“, apie „apkerėjimą“, „sugadinimą“. Jis įspėja mus apie šėtono tarnų veiklą, apie netikrus ženklus, „suviliojančias dvasias ir velnių mokslus“, „netikrus apaštalus“, „kitą dvasią“, „suviliojotus“, „dievotumo pavidalus“ ir panašius dalykus. Jis moko mus saugotis „mokslo vėjų“ ir „žmonių gudrybių ir sumanos klastos“, moko „neduoti vietos velniui“, „nenusukti į šalį paskui šėtoną“, nepatekti į „velnio pinkles“ ir neduoti šėtonui progos „kalbėti priekaištinais“. Jis taip pat įspėja apie nebiblinius apreiškimus, „suterštus ir tuščius plepalus“, „bobiškas pasakas“ ir „apgaulingus darbininkus“, ateinančius Kristaus vardu.

Pateikti išsireiškimų pavyzdžiai spalvingai pavaizduoja dabartinę

šėtono blogio politiką. Iš šių Pauliaus vartojamų žodžių akivaizdu, kad šėtono blogio politika yra aktyvi ir kad sumanus apgaudinėjimas yra pagrindinis jos elementas. Šiame skyriuje stengsimės aptarti pagrindinius šėtono blogio politikos prieš mus aspektus, idant būtų suprasta ir įvertinta visa jo veiklos apimtis ir tai, su kuo mes susiduriame. Nors nebus nagrinėjami visi Pauliaus paminėti šėtono taktikos ir gudrybių pavyzdžiai, tačiau išnagrinėjus pagrindinius, likusius bus galima lengvai atpažinti.

Prieš pradėdant nagrinėti konkrečias blogio politikos taktikas ir gudrybes, turime suprasti labai svarbų klausimą, susijusį su Dievo numatytu mūsų poveikiu dangaus vietoms. Be to, taip pat svarbu geriau suprasti tai, ką šėtonas nori pasiekti visomis prieš mus naudojamomis gudrybėmis.

Efeziečių 3:9-12 privilegija

Šėtonas jaučia panieką mums kaip „naujam sutvėrimui“, tam, kas mes esame Dievo plane ir tikslė. Nors tai yra pagrindinė jo paniekos priežastis, bet yra dar kai kas, ko jis nekenčia Dievo plane bei tiksluose ir kur labiausiai yra nukreipta jo blogio politika prieš mus. Šėtonas ypač niekina tai, kad Dievas numatė ir mus paskyrė daryti ypatingą poveikį šėtono kunigaikštystėms ir valdžioms dangaus vietose. Dar prieš Dievui užbaigiant šią ūkvedybą ir prieš paimant mus į dangaus vietas, šiuo metu mes turime privilegiją Dievo garbei ir šlovei daryti įtaką dangaus vietose esančioms šėtono valdžioms, kurias mes ateityje pakeisime.

Mes darome poveikį tuo, kad nuolat primename dangiškose vietose apie Dievo genialumą, kad Jis sugavo šėtoną ir jo kunigaikštystes bei valdžias jų pačių gudrybėje bei kad Kristaus kryžiuje prieš jas šventė pergalę. Tai pasiekama mums švenčiant Dievo išminties ir malonės šlovę, mums beaugant Jo „daugeriopos išminties“ pažinime ir kitiems skelbiant „Kristaus paslaptį“. Dievas yra numatęs, kad mums tai bedarant dangiškose vietose esančios kunigaikštystės ir valdžios nuolat susiduria su Jo genialumo šlove ir su užtikrinta šėtono blogio plano pražūtimi. Joms nuolat primena-

ma „daugeriopa Dievo išmintis“ ir jų pačių kvailumas. Šėtonas ir jo kunigaikštystės bei valdžios yra priverstos dalyvauti Dievo triumfo prieš blogio planą šventėje, ir tai jiems kelia didelį nepasitenkinimą ir susierzinimą.

Dėl šio poveikio, kurį Dievas numatė, kad Kristaus kūnas padarytų kunigaikštystėms ir valdžioms, šėtono panieka mums tik sustiprėja. Jo blogio politika prieš mus yra sukurta reaguoti į šį poveikį ir sumažinti jo veiksmingumą. Rašydamas apie „Kristaus paslapties“ skelbimo šlovę Paulius apibūdina mūsų mums Dievo duotą įtaką:

*„Man, mažesniai už mažiausiąjį iš visų šventųjų, yra duota ši malonė, kad tarp pagonių skelbčiau neištiriamus Kristaus turtus; ir padaryčiau, kad visi pamatytų, kokia yra bendrystė šios paslapties, kuri nuo pasaulio pradžios buvo paslėpta Dieve, kuris visa sutvėrė per Jėzų Kristų; **tam, kad dabar kunigaikštystėms ir valdžioms dangiškose vietose per bažnyčią taptų žinoma daugeriopa Dievo išmintis, pagal amžinąjį tikslą, kurį jis sumanė Kristuje Jėzuje, mūsų Viešpatyje; kuriame per jo tikėjimą mes turime drąsą ir priėjimą su pasitikėjimu**“.*

(Efeziečiams 3:8-12)

Dievo valia yra ne tik tai, kad žmonės „matytų, kokia yra paslapties bendrystė“, bet ir kad dangaus vietose esančios kunigaikštystės ir valdžios nuolat susidurtų su ja. Kaip paslaptį mato žmonės ir ją supranta, taip Dievas numatė, kad ji turėtų poveikį dangaus vietose esančioms kunigaikštystėms ir valdžioms, kurioms yra liudijama ši „paslėpta Dievo išmintis“. Kaip Paulius rašo, Dievo tikslas yra, kad „**dabar kunigaikštystėms ir valdžioms dangiškose vietose per bažnyčią taptų žinoma daugeriopa Dievo išmintis**“.

Todėl bažnyčia Kristaus kūnas turi privilegiją liudyti Dievo šlovę prieš dangiškų vietų kunigaikštystes ir valdžias. Šis liudijimas šlovina ir parodo „daugeriopą Dievo išmintį“. Šis liudijimas aukština Dievo genialumo šlovę ir Jo pergalę prieš juos bei vyriausiąjį jų kunigaikštį. Šis poveikis pasiekiamas, kai bažnyčia Kristaus kūnas suprasdama ir vertindama „Kristaus paslaptį“ daro tai, ką apašta-

las Paulius rašė ir darė. Augdami „daugeriopos Dievo išminties“ pažinimu ir skelbdami „neištiriamus Kristaus turtus“ kartu su „paslapties bendryste“, krikščionys daro įtaką, kaip tai darė ir Paulius.

Kai Kristaus kūno nariai tai daro, Dievo genialumo šlovė daro poveikį dangaus vietose esančioms kunigaikštystėms ir valdžioms. Mes nematome ir negirdime, kai juos tai veikia, bet žinome, kad tai vyksta.

Mūsų daroma įtaka dangaus vietose yra panaši į tai, ką Dievas numatė Izraeliui daryti žemėje. Ketvirtame ir penktame šios knygos skyriuose minėta, kaip Dievas paskyrė Izraelio tautą žemėje, kad ji darytų poveikį aplinkinėms tautoms:

„Štai aš jus išmokiau įstatų ir teismų, kaip man įsakė VIEŠPATS, mano Dievas, kad taip darytumėte šalyje, į kurią einate jos pasisavinti. Todėl laikykitės jų ir juos vykdykite; nes tai yra jūsų išmintis ir jūsų supratimas akyse tautų, kurios, išgirdusios visus šituos įstatus, sakys: 'Tikrai šita didelė tauta yra išmintinga ir supratinga liaudis'. Kuri gi yra tokia didelė tauta, kuri turi Dievą taip arti prie jos, kaip VIEŠPATS, mūsų Dievas, yra visuose dalykuose, dėl kurių mes jo šaukiamės? Ir kuri gi yra tokia didelė tauta, kuri turi tokių teisingų įstatų ir teismų, kaip visas šitas įstatymas, kurį šią dieną išstatau jūsų akivaizdon?“

(Pakartoto Įstatymo 4:5-8)

Kad pagal Dievo planą Izraelis būtų panaudotas Jo žemės susigrąžinimui, Dievas paskyrė, jog Jo šlovei Jo tauta darytų įtaką šio pasaulio tautoms ir jose esančioms valdžioms. Izraelis tai padarys, kai Dievas užbaigęs dabartinę „paslapties ūkvedybą“ pratęs ir įvykdys savo programą bei tikslą su savo tauta. ¹

Panašiai Dievas paskyrė, kad ir mes darytume įtaką dabartinėje „paslapties ūkvedyboje“. Tačiau pagal Dievo tikslą mes įtakojame kunigaikštystes ir valdžias dangiškoje vietose. Be to, mes darome įtaką ne Įstatymo pagalba, kaip Izraelis, bet „daugeriopos Dievo išminties“ didybe, dabar apreikšta „Kristaus paslapyje“.

Gebėjimas daryti tokį poveikį yra mums duota Dievo malonės privilegija. Tačiau šėtonas ir jo kunigaikštystės bei jėgos to tikrai nėra trupučio nevertina. „Daugeriopa Dievo išmintis“ jiems nėra gera, o verčiau bloga naujiena. Tai nėra tai, kuo jie džiaugtųsi ir ką jie švęstų. Priešingai – ji yra jų pasipiktinimo ir kerštingos neapykantos objektas. Jie nekenčia, kai jiems nuolat primenama apie Dievo pergalę prieš juos ir apie tai, kaip jie buvo pagauti jų pačių gudrybėje. Šėtonas ir jo bendrininkai agresyviai niekina tą būseną, kad juos padarė „viešu reginiu“. Ši mūsų privilegija – daryti jiems nepageidautiną įtaką – ir mūsų padėtis Dievo planuose paskatino šėtoną sukurti prieš mus nukreiptą blogio politiką, paremtą anksčiau minėtomis suviliojančiomis, apgaulingomis, sugedimą atnešančiomis taktikomis ir gudrybėmis.

Pažindami mums Dievo duotą privilegiją daryti poveikį, suvokiame ir matome, kad pagrindinis šėtono blogio politikos prieš mus tikslas yra sumažinti arba panaikinti šį mūsų daromą poveikį. Pašalindamas ar bent sumažindamas šį poveikį, šėtonas įgauna galimybę tyčiotis iš Dievo ir danguje mus kaltinti. Jis tada gali patenkinti savo kerštingo pobūdžio troškimus ir mūsų sąskaita tęsti „dvasinę nedorybę“ toje srityje.

Šėtono blogio politikos tikslas šiandienai

Po „paslapties apreiškimo“ šėtonas iš tiesų patyrė didelį pažeminimą ir gėdą. Jį ir jo bendrininkus Dievas padarė pajuokos objektu, todėl jo tariamas orumas ir savęs sureikšminimas patyrė triuškinantį smūgį. Grandiozinis jo blogio planas, pagrįstas jo paties išdidumu ir tariama pranašesne išmintimi, buvo visiškai sunaikintas. Jis buvo oficialiai pasmerktas žlugimui dėl to, kad jį stipriai pavedė jo tariama didi išmintis. Jis labiausiai apgavo pats save. Nors savo sugedusia išmintimi jis tvirtino esąs išmintingas ir galintis būti „lygiu Aukščiausiam“, jis tapo ne kuo kitu, kaip tik kvailiu, ir dabartinėje ūkvedyboje aiškiai pasirodė toks esąs. Jam ir jo bendrininkams dabar tai skelbia „paslėpta Dievo išmintis“. Šitaip jį veikia „Kristaus paslaptis“.

Todėl natūralu, kad „Kristaus paslapties“ apreiškimą šėtonas pasitiko su neapykanta. Jis nekenčia net skambesio žodžių, apibūdinančių „daugeriopą Dievo išmintį“, ir nuo tos dienos, kai „Kristaus paslaptis“ buvo pirmą kartą apreiškta Pauliui, jo neapykanta nėra nesumažėjo. Tiesą sakant, ji tik sustiprėjo. Dievas numatė, kad dabartinės ūkvedybos metu skleisdamas žinią apie Jo „daugeriopos išminties“ šlovę, Jo „naujas sutvėrimas“ darys įtaką dangiškoms vietoms, nepaliamajai erzindamas šėtoną ir jo bendrininkus.

Aktyviai taikoma prieš Kristaus kūną šėtono blogio politika užgimė iš šios neapykantos ir yra jos palaikoma. Už jo reputacijos šmeižimą jis iš esmės prisiekė keršyti tiek „paslapties“ žiniai, tiek jos nešėjams. Todėl šėtonas ieško galimybės patenkinti savo neapykantą, matydamas, kaip jo paties keršto pastangų dėka yra naikinamas „Jėzaus Kristaus skelbimas pagal paslapties apreiškimą“. Todėl „paslėptą Dievo išmintį“ visų pirma jis siekia paskandinti doktrininės sumaišties, chaoso ir neapibrėžtumo liūne. Jis siekia, kad Kristaus kūno nariai, kaip Paulius rašo Efeziečiams 4:14, būtų „mėtomi šen bei ten ir nešiojami visokio mokslo vėjo“, netgi patys nežinodami, kas yra „paslapties bendrystė“. Tai darydamas, šėtonas nuo krikščionių sėkmingai slepia „daugeriopą Dievo išmintį“, išlaikydamas juos neišmanančiais to, ką jie turėtų žinoti, ir kad jie negalėtų daryti įtakos dangaus vietose. Tai šėtonui teikia didelį malonumą ir džiaugsmą.

Tai pasiekęs, iš Kristaus kūno narių šėtonas gali daryti pajuokos objektą ir sugėdinti Kūno Galvą. Kristaus narių tarpe sukeldamas tokį „daugeriopos išminties“ nežinojimą ir tokį jų elgesį, prieštaraujantį dabartinei Dievo ūkvedybai, šėtonas sugeba įtikinamai apšmeižti ir išjuokti „naują sutvėrimą“ dangaus vietose. Šėtonas tuo džiaugiasi ir triumfuoja. Per tai jis sugeba tiek sau, tiek savo bendrininkams dangaus vietose parodyti savo manipuliavimo galias. Jis parodo jiems, kad sugeba sėkmingai apgauti ir už nosies vedžioti Kristaus kūno narius, tarsi jie vis dar būtų jo. Tai darydamas jis paguodžia savo sužeistą pasididžiavimą.

Nukreipti Dievo įrankius prieš Jį patį – tai šėtono siekis jo blogio politikoje prieš mus. Jis stengiasi sunaikinti Kristaus kūno narių

gebėjimą daryti poveikį dangaus vietose Dievo šlovei, ir tai jam suteikia galimybę tyčiotis iš Dievo, šmeižiant ir išjuokiant „naują su-tvėrimą“ bei jam piktžodžiaujant.

Rašydamas apie šėtono gudrybes ir apie jo pranašumus ir gali-mybes, kuriuos jis siekia įgyvendinti su mumis, Paulius aiškiai paro-do, kad tai yra šėtono blogio politikos prieš mus tikslas. Šiame sky-riuje toliau bus aptariama ir nagrinėjama tai, ko Paulius mus moko. Tačiau dabar būtų naudinga trumpai paminėti keletą dalykų, kurie ypač pabrėžia, kad toks iš tiesų yra šėtono tikslas.

Kaip jau buvo minėta, šėtonas stengiasi krikščionims užtemdyti arba iš atminties jiems ištrinti „Kristaus paslapties“ žinojimą ir taip užkirsti jiems kelią, kad „daugeriopa Dievo išmintimi“ jie nedarytų poveikio dangaus vietose. Šėtonas privalo tai padaryti. Neleisdamas krikščionims sužinoti to, ką jie turi žinoti, ir tuo džiaugtis, šėtonas gali visiškai sustabdyti jų poveikio atsiradimą. Apie tai Paulius rašo:

„Kad daugiau nebebūtume vaikai, mėtomi šen bei ten ir ne-šiojami visokio mokslo vėjo per žmonių gudrybes ir sumanią klastą, kuo jie tykoja, kad apgautų“.

(Efeziečiams 4:14)

Efeziečiams 3-iaame skyriuje aprašęs mūsų privilegiją daryti po-veikį, 4-ame skyriuje Paulius aptaria Dievo numatytas priemones, kad sužinotume tai, ką turime žinoti, idant „vaikščiote verti“ sa-vo pašaukimo ir darytume poveikį. 14 eilutėje Paulius rašo apie šė-tono norą užkirsti kelią mūsų poveikiui. Kaip teigia Paulius, šėtonas nori, kad neišmoktume to, ko mus moko Dievas, kad mes neto-bulėtume. Jis nenori, kad „Kristaus kūnas statydintųsi“. Jis nenori, kad krikščionys žinotų „neištiriamus Kristaus turtus“ ir „paslap-ties bendrystę“. Jis nenori, kad mes „gausėtume visokia išmintimi ir protingumu“, kad pažintume „Dievo valios paslaptį“ ir „Kristaus paslaptį“. Nes šiuos dalykus žinodami krikščionys gali „vaikščioti verti“ savo pašaukimo, gebėdami daryti poveikį Dievo genialumo ir „daugeriopos išminties“ šlovei, dangaus vietose esančių kunigaikš-tysčių ir valdžių akivaizdoje.

Todėl šėtonas priešinasi šventųjų statydinimo planui ir siekia, kad „paslapties apreiškimas“ būtų prarastas doktrinų painiavos liūne. Jis stengiasi, kad krikščionys liktų neišmanantys „Kristaus paslapties“.

Kaip rašo Paulius, šėtonas stengiasi išlaikyti krikščionis „vairiais“, kad jie būtų doktriniškai nesubrendę ir neaugtų Kristuje „į tobulą žmogų, į Kristaus pilnatvės ūgio matą“², ir taip nesimokytų to, ką Dievas nori, kad jo šventieji žinotų.³ Šėtonas stengiasi sukurti nestabilumo ir netikrumo būseną, doktrininę sumaištį ir nesutarimus tarp krikščionių. Sukuriami ir paleidžiami įvairūs „mokslo vėjai“, kad prieštaringi, painūs bei nesuderinami mokymai nuolat sukeltų sumaištį ir blaškytų krikščionių protus.

Šėtonas stengiasi sukurti „protą drumsčiančią audrą“, sudėliotą iš daugybės prieštaringų „mokslo vėjų“, kad mokslo jūroje krikščionys būtų „mėtomi šen bei ten ir nešiojami“ įvairių Biblijos mokymų. Be to, kaip sako Paulius, šie „mokslo vėjai“ nėra šėtono sukelti, be jokios priežasties. Atvirksčiai, jie yra specialiai sukurti „apgauti“.

Mokslų sumaištis audra šėtonas ne tik sukelia painiavą, nestabilumą, netikrumą ir nesutarimus, bet ir sėkmingai apgauna krikščionis, kad jie tikėtų tuo, kuo neturėtų tikėti. Taigi, jis per mokslą apakina juos, kad jie nematytų ir nežinotų to, ką Dievas nori, kad jie žinotų. Todėl „paslapties“ pažinimas pasidaro neaiškus ir neišmokstamas. Šėtonas uoliai stengiasi sutrukdyti „šventųjų tobulėjimui“ per Dievo Sūnaus pažinimą, kad nebūtų daromas poveikis dangaus vietose.

Vėlgi – kai krikščionys yra įvairių mokymų supainioti ir apgauti, tai ne tik danguje nepasiekiamas poveikis „daugieriopos Dievo išminties“ šlovei, bet šėtonas gali dar labiau patenkinti savo neapykantą prieš Dievą, šmeiždamas ir išjuokdamas „naujo sutvėrimo“ narius. Atsižvelgdamas į šį šėtono karštą troškimą, Paulius ragina mus „neduoti vietos velniui“⁴ ir perspėja, kad mes susiduriame su „velnio klastomis“.⁵ Pauliaus vartojamas žodis „velnias“ čia yra reikšmingas. Šventoji Dvasia per Paulių vartoja žodį „velnias“, o ne „šėtonas“. Taip Dievas pabrėžia šėtono siekiamas galimybes prieš mums panaudoti įvairias taktikas ir gudrybes.

„Velnius“ reiškia „šmeižikas; kaltintojas; tas, kuris pateikia kaltinimus ar kaltina“. Turėdamas pikty ketinimų, velnius siekia apšmeižti mus, sutepti ar apjuodinti mūsų vardą, menkinti mus kitų akyse, kalbėdamas apie mus piktinančiais, įžeidžiančiais ar keikiančiais kaltinimais ir pastabomis. Šėtonas visada ieškojo progų, kad galėtų priekaištauti Dievo žmonėms. Jis tai darė Dievo programoje su Izraeliu, bet ypač uoliai jis tuo užsiima šiuo metu Dievo malonės ūkvedyboje su mumis.

Todėl karščiausias šėtono troškimas yra šnekėti apie mus blogai tiek prieš Dievą, tiek prieš jo kunigaikštystes ir valdžias dangaus vietose. Šėtono blogio politika yra nukreipta vykdyti „dvasinę nedorybę“⁶ prieš mus dangaus vietose. Tokios progos jam atsiranda ypač tada, kai krikščionys pasiduoda jo apgaulingoms „klastoms“ ir patenka į jo „doktrinų audrą“, užtemdančią arba iškreipiančią dabartinės Dievo programos tiesą. Dėl to krikščionys elgiasi priešingai dabartinės Dievo ūkvedybos programai ir veiklai. Tai suteikia šėtonui progą tyčiotis, šmeižti ir kaltinti.

Todėl Paulius ragina „neduoti priešininkui jokios progos kalbėti priekaištingai. Nes kai kurios jau nusuko į šalį paskui šėtoną“.⁷ Vadovaudamasis savo blogio politika, šėtonas ieško progų „kalbėti priekaištingai...“ Jis ieško progų išsakyti šmeižikiškus ir pašiepiančius žodžius, kuriais jis taip mėgsta svaidytis prieš mus. Deja, kaip liudija 1 Timotiejaus 5 skyrius ir visas laiškas, nukrypę nuo tiesos kai kurie Efezo tikintieji suteikė jam tokią progą. Jie nesielgė pagal Dievo malonės ūkvedybos planą.

Šėtonas iš tiesų paskelbė karą „Kristaus paslapties“ žiniai. Savo blogio politikoje jis nusprendė užtemdyti jos šviesą tiek jos skelbime, tiek Dievo tautos širdyse. Jis siekia įgyti sau trokštamą „karo grobį“ – t. y., galimybę išjuokti „naują Dievo sutvėrimą“.

Taigi – neapykanta motyvuotas šėtono karas prieš Dievo „paslapties išmintį“ yra jo priešiškos blogio politikos esmė. Jis pradėjo ir veda karą prieš „sveiką mokslą“ tam, kad Kristus kūne skleistų tiesos nežinojimą.

Šis karas prieš „paslapties apreiškimą“ tęsiasi nuo tada, kai Die-

vas Pauliui apreiškė „Kristaus paslaptį“. Pauliaus gyvenimo metu tai greitai tapo įnirtingu puolimu. Atsirado gudriai viliojančių priešingų mokymų ir patrauklių žodžių, atnešusių masinį nukrypimą nuo tiesos ir sveiko mokslo.⁸ Nuo tada visa tai tik stiprėjo ir pasiekė dar didesnį mastą.

Suprasdami bendrą tikslą, galime pamatyti, kad įvairios klastos, taktikos ir gudrybės, kurias, kaip moko Paulius, šėtonas naudoja prieš mus, yra gudriai sugalvoti būdai, leidžiantys jam pasiekti savo tikslą.

Grumtynės su kunigaikštystėmis ir valdžiomis

Šėtonas iš tiesų kariauja prieš „Kristaus paslapties“ apreiškimą ir jos skelbimą. Jis sutelkė savo valdžioje esančias jėgas ir išteklius, kad pasiektų savo tikslą. Kai paprastai girdime žodžius „kova“, „ginklai“, „karas“, „gynyba“, „nelaisvė“, „grumtis“, „šarvai“ ir pan., mes galvojame apie fizines kovas tarp tautų ir žmonių. Tautos kariauja tarpusavyje, siųsdamos savo karius kovoti vieniems prieš kitus. Abi pusės naudoja įvairius ginklus, apsauginius šarvus ir sudėtingas gynybos sistemas. Paimami belaisviai, patiriama pažanga arba nuostoliai. Tokios karo operacijos su atitinkama terminologija yra įprastos žmonių pasaulyje, ir mes jas lengvai suprantame.

Ta pati terminologija naudojama apibūdinti ir tai, ką krikščionys patiria susidurdami su šėtonu ir jo bendrininkais, vykdančiais savo blogio politiką prieš mus dabartinėje ūkvedyboje. Mums yra paskelbtas karas ir vyksta kova. Prieš krikščionis yra naudojami ginklai, sukurti tam, kad šėtonas pasiektų savo tikslą. Iš mūsų tikimasi, kad kovosime kaip kariai ir ginsime savo pozicijas. Šarvai jau paruošti, ir kova prasidėjo. „Patekti į nelaisvę“ yra reali ir liūdna galimybė. Dabartinėje ūkvedyboje vyksta realus karas. Tačiau jo pobūdis skiriasi nuo daugumos karų, nes jį vykdo šėtonas ir jo kunigaikštystės bei valdžios dangaus vietose. Jo tikslas yra užkirsti kelią Dievo šlovės poveikiui danguje.

Viena iš svarbiausių Pauliaus ištraukų apie kovą ir Dievo parū-

pintā pagalba, kad galētime jam pasipriešinti, yra Efeziečiams 6 skyriuje. Pateikta ištrauka šiuo klausimu bus pagrindinė, todėl pagnrinėkime ją, kad suprastume tikrą šio karo prigimtį:

„Galiausiai, mano broliai, būkite stiprūs Viešpatyje ir jo galybės jėgoje. Užsidėkite visą Dievo ginkluotę, kad būtumėte pajėgūs stovėti prieš velnio klastas. Nes mes grumiamės ne su kūnu ir krauju, bet su kunigaikštystėmis, su valdžiomis, su šio pasaulio tamsybės valdovais, su dvasine nedorybe aukštybės vietose“.

(Efeziečiams 6:10-12)

Akivaizdu, kad šėtonas prieš mus šiandien veda karo politiką. Kaip sako Paulius, mes „grumiamės“ su juo ir su jo bendrininkais, ir Dievas mums davė „ginkluotę“, kad galėtume atlaikyti šio karo susidūrimus. Tačiau šio karo pobūdis nėra fizinis konfliktas. „Mes grumiamės ne su kūnu ir krauju“, – rašo Paulius. Šio konflikto pobūdis yra dvasinis, apimantis ne tik dvasinės būtybės, bet ir dvasinius ginklus, taktiką, strategijas, mūšius, pergales ir pralaimėjimus.

Pilnai šio dvasinio karo prigimtis apibūdinama 12 eilutėje. Pirmiausia Paulius rašo, kad „grumiamės ne su kūnu ir krauju, bet su kunigaikštystėmis, su valdžiomis...“ Šitai parodo, kad tai yra dvasinis karas, nes prieš mus kariauja dvasinės būtybės – šėtono angelai, užimantys valdžios pozicijas dangaus vietose.

Nors pasipriešinimas „Kristaus paslapties“ apreiškimui kyla iš žmonių, iš tikrųjų viso to rėmėjai ir tiesioginiai skatintojai yra šėtonas bei jo kunigaikštystės ir valdžios. Nors priešingi „mokymo vėjai“ ir jų žalingas poveikis bei daugelis gudrių taktikų ateina per žmones, bet užkulisiuose yra šėtonas su savo bendrininkais.

Paulius toliau tvirtina, kad mes grumiamės su „šio pasaulio tamsybės valdovais...“ Tai nėra nuoroda į kitą konfliktuojančių dvasinių būtybių kategoriją. Tai yra šio karo dvasinės prigimties apibūdinimas, susijęs su mūsų lauku ir tuo, apie ką yra ši kova. Šėtono kunigaikštystės ir valdžios yra „šio pasaulio tamsybės valdovai“, įpareigoti šią tamsą ir išlaikyti. Jų misija ir atsakomybė – sunaikinti

Dievo pažinimo šviesą šiame pasaulyje, pradėdant susitaikinimo evangelijos šviesa ir baigiant Dievo išminties šviesa „evangelijos paslapyje“. Tai yra jų veiklos sritis dabartinėje ūkvedyboje. Tai taip pat yra tas mūsų laukas, kuriame šėtono blogio politika kovoja prieš mus.

Šėtonas nori išlaikyti ne tik bendrą „šio pasaulio tamsybę“, bet nori ir kad krikščionims būtų aptemdyta Dievo veikla šioje ūkvedyboje. Tokia „tamsybė“ ir nežinojimas apie tai, ką Dievas šiandien daro, trukdo krikščionims daryti įtaką dangaus vietose daugiopos Dievo išminties šlovei.

Todėl šėtono blogio politikos karo konfliktas vyksta Dievo užrašyto žodžio mūsų lauke. Šėtonas ir jo bendrininkai puola Dievo žodį bei kovoja, kad užtemdytų jame išdėstytą tiesą apie šiandieninę Dievo veiklą ir sukeltų doktrininę sumaištį bei iškraipymą. Jie trukdo Dievo rūpesčiui pasiekti šventuosius ir uoliai dirbaujasi, platindami netinkamą mokslą iš Biblijos, kad tikro Dievo statydinimo niekada ir nebūtų.

Taigi – pagrindinė šėtono kova prieš Dievo „naują sutvėrimą“ vyksta ne šio bedieviško, nuodėmėse skendinčio pasaulio užkampuose, o Dievo žodyje! Šėtono blogio politikos mūsų laukas yra bažnyčios, Biblijos koledžai, institutai ir seminarijos – ten, kur yra mokomas ir skleidžiamas Dievo žodis. Ten, kur turėtų ir galėtų vykti sveikas Dievo žodžio statydinimas, šėtonas naudoja savo karo ginklus, idant užkirstų kelią tikram statydinimui.

Kai Paulius rašė Efezo šventiesiems, jie suprato, kad šėtono blogio politika veikė prieš juos kaip bažnyčią ir jų pačių bažnyčioje. Jie suprato, kad šėtonas buvo nusitaikęs į juos ir į jų bažnyčioje vykstantį sveiką statydinimą. Jie turėjo Dievo žodį, atskleistą „Kristaus paslaptį“ ir gyrė daugiopos Dievo išminties šlovę. Paskutinį kartą būdamas su jais, Paulius pamokė jų vyresnius ir įspėjo apie šėtono blogio politikos puolimą prieš juos:

„Todėl žiūrėkite savęs ir visos kaimenės, kuriai Šventoji Dvasia paskyrė jus prižiūrėtojais, ganyti Dievo bažnyčią, kurią jis nusipirko savo krauju. Nes žinau tai, kad po mano išėjimo tarp

jūsų įeis smarkūs vilkai, nesigailintys kaimenės. Taip pat ir iš jūsų pakils vyrai, kalbantys iškreiptus dalykus, kad patrauktų mokinius paskui save. Todėl budėkite ir prisiminkite, kad per trejus metus naktį ir dieną nepalioviau įspėjinėti kiekvieno su ašaromis“.

(Apaštaly darby 20:28-31)

Paulius aiškiai pasakė Efezo vyresniesiems ir nuolat juos įspėjinėjo, kad šėtono blogio politika prieš juos veiks jų pačių tarpe. Tęsdamas savo tikslą šėtonas norėjo sugadinti jų mokslą. Jis pasi-stengė, kad pas juos ateitų „smarkūs vilkai“ ir sukeltų sumaištį. Jis pasirūpino, kad „iš jų pakiltų vyrai“ ir, patys būdami apgauti, pradėtų kalbėti „iškreiptus dalykus“, „siekdami patraukti mokinius paskui save“, sugadindami juos savo nesveiku mokslu.

Tokie dalykai nevyks miesto užkabariuose, tarsi bažnyčia būtų saugi zona. Priešingai – tai vyks pačiose Efezo bažnyčiose, kur yra Dievo žodis ir vyksta sveikas statydinimas, kurio šėtonas taip nenkenčia ir privalo tai sustabdyti. Todėl Paulius energingai įspėjo vyresniusius ir liepė jiems būti budriems. Jie turėjo „žiūrėti savęs ir visos kaimenės“ bei atlikti Dievo jiems patikėtą statydinimo darbą. Jų pačių bažnyčios buvo mūšio laukai, ir jie turėjo tai suprasti.

„Šio pasaulio tamsą“ galima išsklaidyti tik Dievo žodžio šviesa. Taip pat ir doktrininio chaoso tamsą galima įveikti tik Dievo žodžio šviesa, ir tik tada, kai Jo žodis yra „teisingai padalijamas“. Ten, kur jie renkasi, kad mokytųsi iš Biblijos, šėtonas ir „šio pasaulio tamsybės valdovai“ sėkmingai sukelia chaotiškus „mokslo vėjus“ netinkamu Žodžio naudojimu, kad sugadintų šventuosius.

Šėtonas atsinešė savo karo ginklus į Biblijos mokymo mūšio lauką ir, sėkmingai juos naudodamas, priverčia krikščionis klaidingai aiškinti ir netinkamai naudoti Šventąjį Raštą. Panaudodamas gudrias ir viliojančias taktikas, šėtonas sėkmingai neleidžia jiems pažinti „Kristaus paslapties“ ir priverčia juos sekti Biblijos mokymu, nesusijusiu su Dievo planais bei veikla dabartinėje Jo ūkvedyboje.

Paulius baigia savo išsamų pareiškimą apie dvasinę karo prigimtį teigdamas, kad mes grumiamės su „dvasine nedorybe aukštybės

vietose“. „Aukštybės“ – tai dangiškosios vietos, kunigaikštysčių ir valdžių karalystė, kuriai turime daryti Dievo numatytą poveikį.

Tačiau „dvasinė nedorybė“ nėra tiesiog dar viena nuoroda į ten esančias dvasines būtybes. Jos iš prigimties yra nedoros, bet čia kalbama apie „dvasinę nedorybę“, kurią jos daugina mūsų sąskaita. Paulius čia rašo apie dvasinį tikslą ir pergalę, kurią šėtonas ir jo bendrininkai nori pasiekti kovoje su krikščionimis. Sėkmingai mus apgaulindami ir sugadindami, jie nori mus veiksmingai smerkti dangiškose vietose.

Šėtonas nori, kad dangiškose vietose skambėtų „dvasinė nedorybė“ pasityčiojimo, paniekos, šmeižto ir panašių dalykų pavidalu. Dievas „palaimino mus visais dvasiniais palaiminimais dangiškose vietose Kristuje“⁹ pagal savo planą ir tikslą mums toje sferoje, todėl Jis gerai kalba apie mus Kristuje. Bet šėtonas karštai siekia savo „dvasiniu blogiu“ prieštarauti mūsų „dvasiniams palaiminimams“. Jis tai gali padaryti, kai jo „klastos“ sėkmingai panaudojamos prieš krikščionis ir jis įperša jiems gyvenimą, neatitinkantį „Kristaus paslapties“ apreiškimo ir to, ką Dievas daro savo dabartinėje malonės ūkvedyboje.

Tai yra dvasinio karo, kurį šėtonas veda prieš „naują Dievo sutvėrimą“, prigimtis. Jis ir jo kunigaikštystės bei valdžios yra aktyvūs jo šalininkai, o žmonės yra šio karo vykdymo įrankiai. Jis vyksta Dievo žodžio mūšio lauke ir tose vietose, kur jis yra skelbiamas. Šėtono galutinis tikslas yra sukelti „dvasinę nedorybę“ dangiškose vietose, pasinaudojant į jo nelaisvę „klasta“ paimtais krikščionimis. Toliau pa-nagrinėsime konkrečias šėtono blogio politikos „klastas“ ir taktikas.

„Velnio klastos“

Žodis „klastos“ rodo, kad šėtonas prieš mus naudoja viliojančias ir apgaulingas priemones. Tai taip pat parodo, kad šių veiksmų viliojanti ir apgaulinga prigimtis yra tokia, kad jų nesuvokę ir nuo jų neapsisaugoję tapsime jų aukomis. „Klastos“ yra gudriai sugalvoti triukai ar strategijos, priverčiančios kitą patikėti ir priimti už tiesą tai, kas iš tikrųjų nėra tiesa. Šėtono ginklai, kuriais jis kovoja prieš mus,

savo prigimtimi yra „klastingi“. Jie sugalvoti tam, kad mus apgautų, suviliotų, apmulkintų, idant priimtume už tiesą tai, kas nėra tiesa. „Apgaudinėk!“ – taip galėtų būti tinkamai pavadintas šėtono ir jo kunigaikštysčių bei valdžių karo šūkis. Šiomis „klastomis“ šėtonas neleidžia krikščionims suprasti tiesos, kurią Dievas nori, kad jie žinotų, bet tuo pačiu metu verčia juos uoliai siekti kitų dalykų. Jis gudriai pakeičia tiesą nesusipratimu, vedančiu prie nedrausmingo gyvenimo, ir tai jam suteikia galimybę vykdyti savo „dvasinę nedorybę“ dangaus vietose.

Šio skyriaus pradžioje buvo pateiktas trumpas sąrašas žodžių, kuriuos Paulius naudoja apibūdinti įvairias šėtono „klastas“ ir taktikas. Paulius mus įspėja apie „Šėtono kėsulus“¹⁰, jo „klastingumą“¹¹, „apkerėjimą“¹², „apgaujinėjimą“ arba „viliojančius žodžius“¹³, „pasigrobimą“¹⁴ ir gudrią „apgaulę“, kad tikėtume klaidingais mokymais.¹⁵ Tuo pačiu Paulius mus įspėja saugotis „netikrų Kristaus tarnautojų“, dirbančių šėtonui, „apgaulingų darbininkų“, ir skelbiančių „kitą Jėzų“, „kitą dvasią“ ir „kitą evangeliją“.¹⁶ Iš šių perspėjimų matome, kad gudrus apgaujinėjimas ir klasta yra šėtono veikimo būdas kovoje prieš mus.

Šėtono karo ginklai yra gudriai apgaulingi įrankiai, skirti krikščionių apgaujinėjimui. Taigi krikščionys tikrai susiduria su „velnio klastomis“.

Be šio pagrindinio fakto supratimo, taip pat svarbu, kad apie „velnio klastas“ suvoktume dar vieną labai svarbų dalyką. Kadangi tai yra „klastos“, skirtos apgauti, jos nesukels aiškaus įspūdžio, kad jos yra šėtono priemonės ir taktika. Jei taip nebūtų, nė vienas krikščionis nebūtų apgautas. Vardan apgaulės šėtono gudrybės ir taktika yra sukurtos taip, kad sudarytų įspūdį, jog tai, kas vyksta, yra Dievo darbas. Dėl to jos yra dar labiau pajėgios apgauti krikščionis.

Šėtonas apgaujinėja imituodamas Dievą. „Velnio klastos“ imituoja Dievo veiklą, kad suviliotų, suklaidintų ir priverstų krikščionis priimti tiesai prieštaraujantį mokymą.

Paulius tai aiškiai parodo mums visais savo įspėjimais. Tai ypač akivaizdu 2-ame jo laiške Korintiečiams:

„Nes tokie yra netikri apaštalai, apgaulingi darbininkai, pasivertę Kristaus apaštalais. Ir nenuostabu; nes pats šėtonas yra pasivertęs šviesos angelu. Todėl nieko ypatingo, jei ir jo tarnautojai yra pasivertę būti kaip teisumo tarnautojai; kurių galas bus pagal jų darbus“.

(2 Korintiečiams 11:13-15)

Korinto šventieji buvo sėkmingai šėtono apgauti ir jo noras iškraipyti žodžio mokymą pradėjo pildytis ir davė pražūtingų vaisių. Šventieji priėmė įvairius klaidingus mokymus, ir per juos buvo sugadintas jų protas.

Tačiau atkreipkite dėmesį į tai, kad šėtono „klastingumas“, leidęs jam lengvai pasiekti savo tikslą su Korinto šventaisiais, buvo tai, kad išoriškai korintiečiai manė, jog viskas, ką jis darė, buvo Dievo darbas. Jie nesuvokė, kad tai, kas vyko, buvo šėtono veikla. Jie manė, kad Dievas veikia jų tarpe ir kad tikri Kristaus apaštalai dirba tarp jų.

Jei Paulius nebūtų jiems to atskleidęs, korintiečiai dėl savo pasiryžimo vertinti dalykus pagal išorę, deja, nebūtų galėję suprasti, kas iš tiesų vyksta jų tarpe. Šėtonas juos apgavo įtikindamas, kad žmonės, kurie veikė jų tarpe, sprendžiant iš jų išvaizdos ir elgesio, buvo Dievo vyrai ir „Kristaus apaštalai“. Jie sakė, kad yra „Kristaus apaštalai“, darė apaštalų darbus ir ženklus, bet jie buvo „netikri“ apaštalai.

Jie buvo šėtono tarnautojai, „pasivertę Kristaus apaštalais“, kad sėkmingai apgautų tikinčiuosius. Jie darė didelius darbus, bet buvo „apgaulingi darbininkai“. Jų darbai buvo skirti tik apgaulės vykdymui.

Tačiau, kaip Paulius jiems rašė, tai nieko nestebina. Korintiečiai turėjo būti atsargūs dėl šio šėtono naudojamo veikimo būdo. Dievo klastojimas ir veikimas Dievo vardu yra būtent tai, ką daro šėtonas. Nors jis iš prigimties ir nėra „šviesos angelas“, apgaulės tikslais jis net „pasivertė“ į tokį.

Todėl, kalbant apie šėtono „klastas“, reikėtų tikėtis, kad jos pasirodys su „krikščionybės kauke“. ¹⁷ Jos turės visus Dievo veiklos, o tai reiškia ir tiesos požymius. Tačiau visa tai bus tik dūmų uždanga, skirta apgauti ir paslėpti iškreiptą veiklą, kai yra skleidžiami klaidinantys ir klaidingi mokymai.

Turėdami šį esminį supratimą apie šėtono „klastų“ prigimtį, galime panagrinėti pačias „klastas“ ir taktikas.

Trys pagrindinės taktikos

Jeigu išplėstume trumpą sąrašą, sudarytą iš Pauliaus paminėtų šėtono „klastų“ prieš mus, ir įtrauktume jas visas, pamatytume, kad jos gali būti priskirtos vienai iš trijų kategorijų. Kitaip tariant, yra trys pagrindinės šėtono politikos taktikos, trys puolimo linijos, kurias jis naudoja kare prieš „naujo Dievo sutvėrimo“ statydinimą. Yra „klastos“, kurias šėtonas sugalvojo, kad pasiektų sėkmę viename karo etape, ir yra ir tokios, kurios skirtos pasiekti sėkmę kitame etape.

Apskritai šios trys pagrindinės šėtono politikos gudrybės sudaro visą jo mūšio planą, ir didžiąją savo karo plano dalį jis vykdo, nuosekliai įgyvendindamas visas tris taktikas arba etapus.

Pirmiausia šėtonas panaudoja pirmąjį etapą, arba pirmąjį puolimą, pasitelkdamas „klastas“ ir priemones, sukurtas pasiekti sėkmę šiame karo etape. Jei šis puolimas pasirodo esąs sėkmingas ir krikščionys įsitraukia į jo apgaulės, tada jis tuo pasitenkina, palikdamas juos tokius, kokie jie yra, ir vykdydamas savo „dvasinę nedorybę“ dangaus vietose.

Tačiau jei pirmasis jo puolimo etapas yra nesėkmingas arba jei po jo atakos atsigauinama, tada jis pereina prie antros atakos. Tą patį jis daro ir su trečiuoju etapu, jei antroji ataka yra nesėkminga.

Trys pagrindinės šėtono mūšio plano taktikos:

- Pirmasis etapas (pirmoji ataka): atakuoti Dievo žinią.
- Antrasis etapas (antroji puolimo linija): atakuoti žinios skelbėją.
- Trečiasis etapas (trečioji puolimo linija): apjuodinti arba atgrasyti žinios skelbėją.

Sėkmė bet kuriame iš šių trijų etapų suteikia šėtonui galimybę šmeižti, kaltinti ir priekaištauti dangaus vietose. Taip pat ši sėkmė neutralizuoja Dievo numatytą tikinčiųjų poveikį dangaus vietose. Sugadindamas tikinčiuosius ir sustabdydamas jų poveikį, šėtonas gali pasiekti galutinį savo tikslą.

Visos šėtono „klastos“ sugalvotos taip, kad būtų veiksmingos viename iš šių trijų jo blogio politikos etapų. Panagrinėkime kiekvieną šių etapų atskirai.

Pirmasis etapas – atakuoti žinią

Jei šėtono vykdomas karas „paslapties ūkvedyboje“ yra pagrįstas jo neapykanta „Kristaus paslapties apreiškimui“, natūralu, kad jo pirmoji ataka bus nukreipta prieš pačią žinią. Niekas taip greitai ir veiksmingai nesutrukdydys krikščionims daryti poveikį Dievo šlovei dangaus vietose, kaip jų statydinimo sustabdymas. Atakuodamas „Kristaus paslapties“ žinią ir ją užtemdydamas, slėpdamas ar netgi neigdamas (klaidinančiais ir neteisingais mokymais iš Dievo žodžio), šėtonas sugeba išlaikyti krikščionis neišmanančiais ar klaidingai įsitikinusiais tuo, ką jie turi žinoti. Todėl žinia apie Dievo malonės ūkvedybą ir apie tai, ką Dievas joje daro, yra tai, ką šiandien šėtonas pirmiausia puola.

Šėtono puolimai prieš Dievo malonės žinią ir krikščionių statydinimą pasirodo prieštaringų mokymų pavidalu. Tai Paulius anksčiau nurodė laiške Efeziečiams ir tai jau buvo trumpai paminėta. Efezo šventieji suprato, kad kai Paulius rašė apie „velnio klastas“, pirmasis ir svarbiausias apgaulės įrankis, kurį jis turėjo omenyje, buvo šėtono prieštaringų mokymų „klastos“. Jie žinojo, kad jis kėsinsis į „Kristaus paslapties“ žinią.

Pagal Efeziečiams 4:14, apgaulingi „mokslo vėjai“ iš tiesų yra tai, ką šėtonas stengiasi sukurti. Išlaikydamas juos sumišusius ir mokymų netvarkos būsenoje jis stengiasi, kad krikščionys nežinotų tiesos. Šioje eilutėje turime bendrą teiginį apie pirmąjį šėtono blogio politikos etapą.

„Kad daugiau nebebūtume vaikai, mėtomi šen bei ten ir nešiojami visokio mokslo vėjo per žmonių gudrybes ir sumanią klastą, kuo jie tykoja, kad apgautų“.

(Efeziečiams 4:14)

Be abejonės, šėtonas puola Dievo malonės žinių ir šventųjų statydinimą. Krikščionis, tapusius šėtono puolimo aukomis, Paulius palygina su laivais atviroje jūroje, kuriuos blaško priešiški ir audringi vėjai. Užuoat plaukę stabilia ir teisinga kryptimi į savo uostą, jie nukrypsta nuo kurso ir yra „mėtomi šen bei ten ir yra nešiojami“ priešingų vėjų. Tokioje padėtyje laivams yra labai trukdoma. Jie ne tik negali pasiekti savo paskirties vietos, bet netgi negali rasti tinkamos krypties.

Toks pavyzdys puikiai apibūdina tai, ko šėtonas nori krikščionims ir ką jis uoliai stengiasi pasiekti. Sumaniai kurdamas įvairius priešingus mokymus, jis blaško krikščionių protus bibliniais mokymais, prieštaraujančiais dabartinės Dievo malonės ūkvedybos tiesai ir Jo planui bei santykiams su mumis.

Pateikiami mokymai, neigiantys išskirtinę ir kitokią Pauliaus apaštalytę bei žinią; mokymai, kad krikščionys yra „dvasiniai izraelitai“; keturių evangelijų mokymai, tarsi jie būtų Dievo nurodymai mums šiandien; mokymai, kad Sekminių diena yra bažnyčios gimtadienis; ir panašūs dalykai. Kai krikščionys patenka į „žmonių gudrybių ir sumanios klastos“ „spąstus“, tada klaidingas mokymas „apgaua“ juos ir nukreipia nuo tiesos bei trukdo jų tinkamam statydinimui. Jie yra suvilioti tikėti, kad kažkas kita iš Biblijos yra tai, ką Dievas daro šiandien. Jų protas sugadinamas priešišku mokymu ir, jei jie nesupranta, kad jie tiki klaidingu mokymu, sustoja jų statydimasis, ir savo supratimu jie lieka „vaikai“.

Jie nebevaikšto verti pašaukimo, kuriuo jie buvo pašaukti kaip „naujo sutvėrimo“, Kristaus kūno, nariai. Tikėdami klaidingu mokymu, jie vaikšto ne pagal Dievo programą šiandienai, bet seka Dievo programa, susijusia su Izraeliu. Tai darydami, jie suteikia šėtonui galimybę vykdyti savo „dvasinę nedorybę“ dangaus vietose jų sąsakaite. Nors jie ir yra uolūs Dievui, bet ne pagal tiesos pažinimą, ir tai neteikia Dievui garbės.

Tai – tik bendras šėtono blogio politikos pirmojo etapo aprašymas. Efeziečiams 4:14 nėra jokios nuorodos į kokį nors konkretų priešingą mokymą, ar kaip „žmonių gudrybės ir sumani klasta“ suklaidina krikščionis, kad jie tikėtų priešišku mokymu ir būtų apgauti. Dėl to turime pažvelgti į kitas ištraukas, kuriose Paulius įspėja apie šėtono mėgstamus naudoti priešingus mokymus, o ypač – apie gudrius būdus, kuriais jam pavyksta priversti krikščionis jais patikėti.

Viena iš tokių ištraukų, kur Paulius apibendrina pagrindines priemonės, kuriomis šėtonas sukuria įvairius „mokslo vėjus“, apgautančius ir suklaidinančius krikščionis, yra Kolosiečiams 2 skyriuje. Pirmame skyriuje Paulius moko kolosiečius apie jam suteiktą „Kristaus paslaptį“ ir „Dievo malonę“. Tada jis aprašo savo pastangas, kad „pristatytų kiekvieną žmogų tobulą Kristuje Jėzuje“ ir savo „didelę kovą“ dėl šventųjų, kad jie turėtų „visus pilno supratimo užtikrintumo turtus, pripažinimui paslapties Dievo ir Tėvo, ir Kristaus“. Atsižvelgdamas į tai, Paulius po to išreiškia savo didelį susirūpinimą, kad kolosiečių „neapgautų viliojančiais žodžiais“:

*„Nes noriu, kad žinotumėte, kokią **didelę kovą** turiu dėl jūsų ir dėl tų Laodikėjoje, ir dėl visų, kurie nėra matę mano veido kūne; kad jų širdys būtų paguostos, sujungtos meilėje ir **visiems pilno supratimo užtikrintumo turtams, pripažinimui paslapties Dievo ir Tėvo, ir Kristaus; kuriame yra paslėpti visi išminties bei pažinimo lobiai. Ir tai sakau, kad kas jūsų neapgautų viliojančiais žodžiais [...] Saugokitės, kad kas jūsų nepasigrobtų per filosofiją ir tuščią apgaulę, pagal žmonių tradicijas, pagal pasaulio pradmenis, o ne pagal Kristų**“.*

(Kolosiečiams 2:1-8)

Paulius žinojo, kad šėtono blogio politika veiks kolosiečių tarpe ir kad pirmiausia jis atakuos Pauliaus žinią. Jis žinojo, kad kolosiečiams bus skelbiami „viliojantys žodžiai“ prieštaringo mokymo pavidalu ir kad jie stengsis nuvilioti juos nuo „Kristaus paslapties“ bei „Dievo malonės ūkvedybos“ tiesos. Iš pašalies girdėsis gudriai pateiktas mokymas, prieštaraujantis Pauliaus mokslui. Todėl Paulius įspėjo juos būti budriems ir nepasiduoti tam, ką jie girdi.

Paulius nurodo į konkrečius gudrius ir apgaulingus būdus, kurie bus naudojami skelbiant žinią. Jis nurodo, apie ką bus tie mokymai ir kuo jie gali suvilioti bei atitolinti nuo tiesos.

Paulius rašo, kad šie „viliojantys žodžiai“, skirti „pasigrobti“ tikinčiuosius, yra „filosofija ir tuščia apgaulė“, „žmonių tradicijos“ ir „pasaulio pradmenys“. Tie „viliojantys žodžiai“ nėra „pagal Kristų“, ko apie Jį mokė Paulius. 18-19 eilutėse Paulius papildomai įspėja kolosiečius, kad jų „neapgautų“ žmonės, tvirtinantys turį ypatingą žinią iš Dievo ar iš angelų ir skelbiantys nebiblinius apreiškimus:

„Niekas jūsų tenenuvilioja nuo jūsų atlygio tyčiniu nusizėmimu ir angelų garbinimu, įsibraudamas į tai, ko nėra matęs, tuščiai pasipūtęs savo kūnišku protu ir nesilaikydamas Galvos, iš kurios visas kūnas per sąnarius ir raiščius aprūpintas maitinimu ir sujungtas auga Dievo auginimu“.

(Kolosiečiams 2:18-19)

„Filosofija ir tuščia apgaulė“, „žmonių tradicijos“, „pasaulio pradmenys“ ir nebibliniai apreiškimai – yra keturi pagrindiniai įrankiai, kuriuos šėtonas naudoja savo blogio politikoje, atakuodamas Dievo malonės ūkvedybos žinią. Šiomis priemonėmis yra užtemdoma „Kristaus paslapties“ tiesa, kad krikščionys gyventų ne pagal dabartinio laikmečio Dievo „paslapties“ programą, bet pagal Izraeliui suplanuotas Dievo „praities“ arba „ateities“ programas.

Per gudrias „filosofijas ir tuščias apgaulės“ puolama Dievo „paslapties apreiškimo“ žinia. Filosofija žmogaus nuomonę ir sprendimą iškelia aukščiau už Dievo žodį, ir Dievo žodžio prasmę bei Jo veiksmų vertinimą palieka žmogaus nuosprendžiui. Filosofijoje Dievo žodis nėra galutinis ir absoliutus autoritetas, todėl Biblijos žinia turi būti suprantama žmogaus protui ¹⁸ ir būti pripažinta daugumos nuomone.

Filosofija gudriai apgauna krikščionis, kad Biblijos žinią jie pajungtų savo vertinimui, arba priderintų prie to, ko jie patys nori, kad Dievas pasakytų ir padarytų, arba prie kitų vyraujančios nuomonės, nustatančios, kas yra tiesa.

Filosofijoje naudojami viliojantys argumentai, sudaryti iš „žmogaus žodžių išminties“. ¹⁹ Jie pradeda Dievo žodžiu, bet greitai ir gudriai nukrypsta nuo aiškaus Dievo teiginio. Naudodami „žodžių išmintį“ jie atitolsta nuo Dievo žodžio vertinimo kriterijų, nukrypdami nuo to, kas yra tikra (ką Dievas pasakė konkrečiame kontekste), ir labai gudriai pakeičia vertinimo kriterijus kitais.

Tokios gudrios priemonės ir jų patrauklumas (jis paslėptas po mokslinės išvaizdos kauke) apgauna ir sugadina krikščionių protus. Paverčiant Dievo žodį žmogiškosios nuomonės kriterijumi, viskas, kas susiję su Dievo charakteriu ir Jo esybe, Jėzaus Kristaus dieviškumu, evangelija apie išgelbėjimą tikėjimu per malonę ir „Kristaus paslapties“ apreiškimu, gali būti sėkmingai puolama ir keičiama.

Nors „tuščia apgaulė“ ir priskiriama prie filosofijos, bet ji yra dar vienas gudrus būdas ir viliojanti taktika, naudojama sukurti „viliojančius žodžius“, idant sustabdytų tinkamą krikščionių statydinimą. Per „tuščią apgaulę“ Dievo žodis yra apgaulingai traktuojamas, kad sudarytų įspūdį, jog jis sako kai ką kita nei yra iš tikrųjų. Užuoat Dievo žodį aiškinant sąžiningai pagal sveikus aiškinimo principus, jis yra apgaulingai traktuojamas, siekiant pakeisti Dievo žodžio prasmę.

Tai, kas pateikta toliau, nėra išsamus sąrašas, išdėstantis pagrįstus aiškinimo principus, bet verčiau yra pagrindiniai komponentai, nurodantys, kaip jų nesilaikant atsiranda „tuščia apgaulė“:

- Dievo žodis turi būti traktuojamas kaip įprastas, rašytinis Jo pranešimas. Dievas jį pateikė naudodamas įprastus kalbos dėsnius, kuriais mes naudojames, kad jį suprastume. Taigi, Dievo žodis išlaiko pažodinį gramatinį aiškinimą, nebent Jis pats nurodo kitaip. Be to, Dievo žodis yra įprastas rašytinis pranešimas, todėl nereikia ieškoti kokio nors mistinio aiškinimo rakto, tarsi Dievas būtų panaudojęs specialų kodą ar tarsi reikėtų išmokti skaityti tarp eilučių. Tinkamas Dievo žodžio traktavimas reiškia jo aiškinimą pagal kalbos ir rašytinio bendravimo taisykles.

- Norint nustatyti konkrečios eilutės ar ištraukos prasmę, reikia griežtai laikytis eilutės ar ištraukos konteksto. Kontekstas nulemia bet kurios eilutės ar eilutėje naudojamų žodžių prasmę. Todėl eilutės neturi būti išimamos iš konteksto arba atskirtos nuo jų konteksto. Eilutės iš įvairių Biblijos dalių ir įvairių kontekstų neturi būti sujungtos į vieną mokymą. Nesilaikant šio pagrindinio principo ir nesąžiningai elgiantis su Dievo žodžiu, Biblija verčiama sakyti tai, ko Dievas nesakė.²⁰

- Reikia „teisingai padalinti tiesos žodį“, kad vienos konkrečios Dievo programos nurodymai, mokslas, įsakymai, pažadai ir nuostatos nebūtų netinkamai taikomi kitai programai. Tarkime, Dievo programa, suplanuota Izraeliui, skiriasi nuo Jo programos skirtos Jo „naujam sutvėrimui“ dabartinėje ūkvedyboje. Todėl Senajame Testamente, keturiose evangelijose ir Apaštalų darbų knygos pradžioje yra kitoks mokymas, kuris skiriasi nuo esančio Pauliaus laiškuose ir užrašyto mums. Taigi, Dievo žodis turi būti „teisingai padalintas“, kad būtų išvengta netinkamo Dievo žodžio naudojimo ir taikymo. Dabartinėje malonės ūkvedyboje Dievas nevykdo savo programos su Izraeliu ir nenori, kad Jo „naujasis sutvėrimas“ bandytų šia programa sekti. Tačiau, kai Dievo žodis nėra „teisingai padalintas“ būtent tai ir atsitinka.

Dėl „tuščios apgaulės“ šie sveiko aiškinimo principai lieka apeisti ir jų nesilaikoma. Apgaulingai elgiantis su Dievo žodžiu ir išimant eilutes iš jų tinkamo konteksto, sudaromas įspūdis, kad Raštai sako kažką, ko Dievas visai nesakė. Nesilaikydamas „teisingo tiesos žodžio padalijimo“ principo, žmogus tvirtina daręs tai, ką sako Biblija, tačiau yra apgautas nesuvokdamas, kad tai, ką Dievas sakė, Jis sakė ne jam.

Būtent per šiuos apgaulingus „filosofijos ir tuščios apgaulės“ būdus yra skatinamos ir taikomos „žmonių tradicijos“ ir „pasaulio pradmenys“. „Žmonių tradicijos“ ir „pasaulio pradmenys“ neatitinka Dievo plano dabartinėje paslapties ūkvedyboje ir nėra „pagal Kristų“. Iš tiesų, „pasaulio pradmenys“ yra tiesiogiai susiję su Įstatymo veikimu Izraelio programoje.

Pagrindinis šėtono blogio politikos pirmojo etapo tikslas yra neleisti krikščionims suprasti Dievo malonės ūkvedybą, bet, verčiau, – kad jie tarnautų Viešpačiui, sekdami Biblijos nurodymais, kurie mums šiandien nėra aktualūs. Atakuodamas dabartinę Dievo žinią ir priversdamas krikščionis siekti to, kas „nėra pagal Kristų“ (pavyzdžiui, „pasaulio pradmenis“), šėtonas su savo blogio politika lengvai pasiekia savo tikslą. Kai krikščionys mąsto, gyvena ir elgiasi taip, tarsi malonės ūkvedyba nebūtų įsigaliojusi, šėtonas lengvai atranda progų kalbėti paniekinamai ir vykdyti „dvasinę nedorybę“ dangaus vietose.

Naudodamasi „žmonių tradicijomis“, blogio politika pabalnoja krikščionis dalykais, kurie „nėra pagal Kristų“, tokiais, kaip žmogaus sukurti įsakai, papročiai, nuostatai, seniai nusistovėjęsios tradicijos, ritualai, apeigos ir ceremonijos. Dėl tokių dalykų krikščionys ne tik nukrypsta nuo to, kad malonės ūkvedyboje Dievas mus padarė Kristuje „sūnumis“ ir „nauju sutvėrimu“, bet ir prieštaraudami savo dangiškajai pilietybei „nusiteikia tam, kas žemiška“. Todėl šėtonas šiandien puola Dievo žinią apsiginklavęs „žmonių tradicija“.

„Pasaulio pradmenys“ reiškia fizines ir kūniškas įstatymo nuostatas, kurias Dievas naudojo savo planuose su Izraeliu. Fizinis apipjaustymas ir krikštas vandeniui buvo „pasaulio pradmenys“ kartu su mitybos įsakymais, šventų dienų, savaitų ir pan. kalendoriumi. Šiuos „pradmenis“ Dievas naudojo „praeityje“ savo programoje su Izraeliu ir vėl tai naudos ateityje, kai vėl vykdys savo programą su savo tauta.

Tačiau dabartinėje paslapties ūkvedyboje Dievo programoje nėra jokių „pradmenų“. Dievas šiandien su mumis nesielgia taip, kaip elgėsi su Izraeliu. Jis nenaudoja „pradmenų“ kaip dvasinės realybės šešėlių bei atvaizdų ar kaip „ateities dalykų šešėlio“.

Priešingai nei su Izraeliu, Dievas elgiasi su savo „nauju sutvėrimu“ kaip su suaugusiais sūnumis ir neapriboja mūsų įstatymu su „pasaulio pradmenimis“. „Kristuje“ Dievas ne tik davė mums tobulą ir išbaigtą dvasinę realybę, bet ir pilnai ją mums paskelbė bei išaiškino, paversdamas „pasaulio pradmenis“ pasenusiais.

Kadangi Izraelio programa nebus pratęsta ir įvykdyta, kol nepasibaigs dabartinė Dievo malonės ūkvedyba, Dievas nenaudoja „pasaulio pradmenų“, kurie vis dar pranašauja Izraeliui ateities įvykius.

Norėdamas pabrėžti, kad bet koks mokymas, pajungiantis krikščionis „pasaulio pradmenims“ yra šėtono blogio politikos dalis, Paulius mums primena, kas mes esame „Kristuje“:

„O jūs esate pripildyti jame, kuris yra kiekvienos kunigaikštystės ir valdžios galva; kuriame esate ir apipjaustyti ne rankomis atliktu apipjaustymu, atmetant kūniškų nuodėmių kūną Kristaus apipjaustymu; palaidoti su juo krikšte, kuriame esate ir prikelti su juo per Dievo, prikėlusio jį iš numirusių, veikimo tikėjimą. Ir jus, mirusius savo nuodėmėse ir jūsų kūno neapipjaustyme, jis atgaivino kartu su juo, atleidęs jums visus nusikaltimus; ištrynęs įsakų rankraštį, kuris buvo prieš mus, kuris buvo mums priešingas, ir pašalino jį, prikėlęs jį prie jo kryžiaus; ir, apiplėšęs kunigaikštystes bei valdžias, jis padarė iš jų viešą reginį, triumfuodamas prieš jas kryžiuje. Todėl niekas teneteisia jūsų dėl maisto ar dėl gėrimo, ar švenčių, ar jauno mėnulio, ar sabato dienų atžvilgiu, kurie yra ateinančių dalykų šešėlis; bet kūnas yra Kristus“.

(Kolosiečiams 2:10-17)

Būdami „Kristuje“, mes esame „pripildyti Jame“. Dėl Dievo atliktų darbų mes turime tokią dvasinę realybę, kurioje mums nereikia „pradmenų“. Tik blogio politikos paveiktas mokymas arba tiesiogiai su juo bendradarbiaujantys skatina „pasaulio pradmenis“ praktikuoti dabartinėje ūkvedyboje.

Kadangi „įsakų rankraštis“ buvo ištrintas Dievo bei pašalintas ir kadangi „pasaulio pradmenys“ yra „ateinančių dalykų šešėlis“ (kai Dievas pratęs savo programą su Izraeliu), jokie „pradmenys“ dėl mitybos taisyklių, šventų dienų, švenčių ar savaitų mums šiandien netaikomi. Todėl Paulius griežtai ragina niekam neleisti mūsų teisti dėl šių dalykų.

Tik šėtono blogio politika apgauna krikščionis, kad jie laikytųsi „pasaulio pradmenų“. Kai krikščionys to laikosi, akivaizdu, kad jie

seka Dievo programa Izraeliui, o ne Jo programa Kristaus kūnui. Kai krikščionys tai daro, šėtonas gauna progą juos kaltinti jų sąskaita dangaus vietose.

Ketvirtas iš gudrių būdų, kuriuos šėtonas naudoja savo blogio politikai, siekdamas priešingais „mokslo vėjais“ apgauti krikščionis, yra nebibliniai apreiškimai. Viliojančiomis taktikomis, kurios skatina netikrus Dievo pranešimus, blogio politika gali ne tik skleisti apgaulingus „mokslo vėjus“, bet ir tai daryti su įtikinamu autoritetingu.

Kolosiečiams 2 skyriuje Paulius pateikia įspėjimą apie šį gudrų būdą, kuris yra tik vienas iš kelių, pateiktų jo laiškuose:

„Niekas jūsų tenenuvilioja nuo jūsų atlygio tyčiniu nusižeminimu ir angelų garbinimu, įsibraudamas į tai, ko nėra matęs, tuščiai pasipūtęs savo kūnišku protu ir nesilaikydamas Galvos, iš kurios visas kūnas per sąnarius ir raiščius aprūpintas maitinimu ir sujungtas auga Dievo auginimu“.

(Kolosiečiams 2:18-19)

Per „tuščiai pasipūtusius savo kūnišku protu“, prisistatančius Dievo žinios skelbėjais, šėtonas vykdo kai kurias iš savo labiausiai viliojančių gudrybių ir sėkmingų atakų prieš Dievo žinią.

Šiuo konkrečiu būdu sudaromas įspūdis, kad Dievas šiandien bendrauja su krikščionimis platesne prasme nei Jis jau yra išdėstęs savo parašytame žodyje. Tai tiesiogiai prieštarauja tam, ką Dievas mokė per Paulių apie savo žodžio užbaigtumą ir visą Jo parašytame žodyje pateiktą aprūpinimą „šventųjų tobulinimui“. Šis šėtono blogio politikos aspektas apgaulingai veikia krikščionis ir tai daro su didžiuoju pasisekimu. Šiuo gudrių būdu krikščionys yra verčiami manyti, kad Dievas teikia tolesnius apreiškimus per pamaldžius Dievo apdovanotus pasiuntinius. Su jais Dievas bendrauja regėjimuose, sapnuose, per angelų apsilankymus ir per savo Dvasią. Per juos yra duodamos pranašystės, apreiškimai, įvairūs mokymai ir panašūs dalykai. Be to, visa tai pateikiama su „tikrumo atspalviu“, pasinaudojant šėtono apgaulės meistriškumu – Dievo imitavimu.

Šėtonas visuomet mėgdžioja Dievo veiksmus ir siekia atrodyti panašus į Dievą, kad jo veiklą krikščionys palaikytų Dievo veikla. Todėl apgaulinėjimo tikslais sudaromas įspūdis, kad veikia Dievas, o ne šėtonas. Praeityje Dievas naudodavo angelus, kad perduotų žinią, todėl angelų apsilankymo imitavimas galėtų suteikti tikrumo įvaizdį. Praeityje Dievas kalbėdavo per regėjimus, todėl suklastoti regėjimai taip pat galėtų būti veiksmingi. Praeityje Dievas tiesiogiai kalbėdavo per savo Dvasią žmonėms ir per ją suteikdavo atgamtinių galių, todėl tokių reiškinių suklastojimas taip pat sudarytų įspūdį, kad tai yra iš Dievo. Taigi – imituodamas Dievą, šėtonas panauodoja veiksmingiausią apgaulę.

Šio skyriaus pradžioje jau buvo pažymėta, kad dabartinėje maironės ūkvedyboje šėtonas yra „pasivertęs šviesos angelu“. Jo tarnautojai taip pat yra „pasivertę Kristaus apaštalais“ ir nešiojasi savo tariamos tarnystės ženklus. Jie nešiojasi „tikrumo įvaizdį“ visame, ką jie daro ir rodo ženklus, reiškančius, kad Dievas veikia per juos taip pat, kaip veikė ir apaštalių laikais. Tačiau jie yra netikri apaštalai, pranašai ir Kristaus tarnai, atstovaujantys šėtono blogio politiką ir suklastotais ženklais apgaulinėjantys krikščionis. „Ženklių ir stebuklų“ reiškinys atrodo tikras, bet už jo nestovi Dievas ar Jo Dvasia.

Deja, dėl įspūdingų suklastotų reiškinių, veiksmingai naudojamų šioje taktikoje, per juos ateinantys tariami Dievo pranešimai daro daug didesnį poveikį bei įspūdį krikščionims, ir tokiu būdu juos apgaulinėja. Tai taip pat yra blogio politikos dalis.

Kai krikščionis asmeniškai patiria atgamtinį reiškinį ir yra įsitikinęs, kad Dievas jam perduoda žinią, ta asmeninė patirtis tampa kriterijumi, pagal kurį krikščionis sprendžia, kas yra tiesa. Parašytas Dievo žodis krikščioniui nebėra galutinis ir absoliutus autoritetas – Biblijos žodžiai pradedami vertinti remiantis asmenine patirtimi. Todėl ši blogio politika ne tik sėkmingai apgauna krikščionis suklastotais reiškiniais bet ir krikščionių viduje sukuria stiprų pasipriešinimą Dievo žodžiui, nuolat keičiančiam jo nuomonę.

Iš visų gudrių priemonių ir taktikų, kurias blogio politika naudoja savo puolimuose prieš Dievo žinią dabartinėje ūkvedyboje, veiksmingiausia yra Dievo veiklos mėgdžiojimo ir nebiblinės komunika-

cijos bei tariamų patirčių su Dievo Dvasia sukūrimas. Tačiau visi keturi būdai, kuriuos Paulius aprašo Kolosiečiams 2, yra nuolat naudojami, siekiant įpūsti priešingus „mokslo vėjus“, kuriais šėtonas nori apgauti krikščionis ir sustabdyti jų statydinimą. Visi keturi būdai yra nuolat naudojami, kad krikščionys nesuprastų ir nevertintų „Kristaus paslapties“ bei tokioje būklėje pasilikę gyventų. Visi šie keturi būdai yra susiję su „žmonių gudrybėmis ir sumania klasta, kuo jie tykoja, kad apgautų“, kaip parašyta Efeziečiams 4:14.

Dievo žinios puolimas panaudojant šias priemones yra pirmasis šiandieninės blogio politikos etapas. Įtikindamas krikščionis sekti Dievo planu Izraeliui (arba bent jau supainiodamas ir sumaišydamas Dievo planą Izraeliui su Jo planu malonės ūkvedyboje), šėtonas pasiekia savo tikslą. Jei „Kristaus paslaptis“ nesuprantama ir nevertinama, jis gali nuslopinti liudijimą apie „daugeriopos Dievo išminties“ šlovę ir paniekinamai kalbėti bei išjuokti „naują Dievo su-tvėrimą“ kunigaikštysčių ir valdžių akyse dangaus vietose.

Norėdami toliau plėtoti šėtono blogio politikos pirmojo etapo tyrimą, atkreipkite dėmesį į šias ištraukas, kuriose apaštalas Paulius pateikia aiškius įspėjimus apie tam tikrus priešingus mokymus. Taip pat atkreipkite dėmesį į tai, kaip jis atskleidžia kai kurias šėtono veiklas, skirtas sugadinti krikščionių protus ir iškraipyti tiesą.

Pirmiausia atkreipkite dėmesį į Pauliaus įspėjimą laiške Romiečiams. Išdėstęs pamatinį mokslą tikinčiųjų statydinimui, jis įspėja apie šėtono blogio politikos veiklą ir moko, kaip į tai reaguoti:

„Maldauju gi jus, broliai, paženklinkite tuos, kurie kelia susis-kaldymus ir papiktinimus, priešingus tam mokslui, kurio išmo-kote; ir venkite jų. Nes tokie tarnauja ne mūsų Viešpačiui Jėzui Kristui, bet savo pilvui; ir gerais žodžiais bei gražiomis kalbo-mis klaidina paprastųjų širdis. Nes jūsų klusnumas pasklido vi-siems. Todėl džiaugiuosi dėl jūsų; tačiau noriu, kad būtumėte išmintingi gėriui, o neišmanūs blogio atžvilgiu. Ir ramybės Die-vas netrukus sutrins šėtoną po jūsų kojomis. Mūsų Viešpaties Jėzaus Kristaus malonė tebūna su jumis. Amen“.

(Romiečiams 16:17-20)

Paulius žinojo apie šėtono gudrybes, išmanė apie jo blogio politiką. Jis žinojo, kad gerai pažengęs, o dar ir laišku užtikrintas Romos šventųjų statydinimas bus atakuojamas. Jis žinojo, kad šėtonas puls žinią, siekdamas sugadinti romiečių supratimą apie tiesą. Todėl jis užbaigė laišką juos įspėdamas dėl šėtono taktikos.

Atkreipkite dėmesį, kad Paulius žinojo, jog į Romą atvyks priešingų mokymų skelbėjai ir „sukels susiskaldymus ir papiktinimus, priešingus tam mokslui“, kurio mokė Paulius. Jie tvirtins, kad tarnauja Viešpačiui Jėzui Kristui, ir iš išorės atrodys taip, lyg tai ir būtų tiesa. Be to, jie bus profesionalūs ir įtikinami mokytojai. „Gerais žodžiais bei gražiomis kalbomis“ jie skelbs viliojančią žinią šventiesiems. Tačiau jie nebus tikri Kristaus tarnai. Jų skelbiamas mokslas nebus teisingas, bet klaidingas, melagingas ir žalingas, „klaidinantis paprastųjų širdis“ ir sukeliantis nepaklusnumą šiandieniniam Dievo planui.

Laiško Romiečiams 3-5 skyriuose Paulius mus moko apie mūsų išteisinimą malone per tikėjimą ir tuo pagrįstą amžinojo išgelbėjimo užtikrintumą. Priešingas mokslas tai paneigia ir moko kitaip. 6-8 skyriuose Paulius moko apie mūsų pašventimą Kristuje – kad mes „nesame įstatymo valdžioje“, o esame Jo „sūnūs“, kuriems Dievas netaiko „pasaulio pradmenų“. Tuo tarpu priešingi mokslai moko gyventi pagal įstatymą ir „pasaulio pradmenų“ taisykles. Romiečiams 9-11 skyriuose Paulius moko, kad Dievas laikinai sustabdė savo programą ir santykius su Izraeliu. Todėl mes nesame „dvasiniai izraelitai“ ar Izraelio programos „perėmėjai“. O tai, ką Dievas daro šiandien, yra „paslaptis“, apie kurią anksčiau niekas nežinojo, nes tai nebuvo pranašauta. Priešingi mokymai visa tai neigia, o ypač dabartinės malonės ūkvedybos „slaptumo“ pobūdį. Paulius žinojo, kad priešingas mokymas pasieks Romos šventuosius. Jis atkeliavo iki mūsų ir vis dar yra plačiai skleidžiamas šiandien.

Paulius puikiai žinojo, kad už viso to stovi šėtonas. Jis tai aiškiai parodo savo pastaba: „Ir ramybės Dievas netrukus sutrins šėtoną po jūsų kojomis“. Nors ši pastaba dažnai laikoma nuoroda į ateitį, kai Dievas galiausiai sunaikins šėtoną, vis tik ji labiau atitinka kontekstą, kad Dievas sutrins šėtoną ir jo piktus planus prieš Romos

šventuosius, jei jie reaguos į jo taktiką taip, kaip Paulius juos mokė. Jei jie nebus naivūs, bet įžvalgūs, jie nebus apgauti. Jei jie vertins tai, ką girdi, remdamiesi tikslu atitikimu Dievo žodžiui, o ne „gerais žodžiais bei gražiomis kalbomis“, klaidingas mokymas jų neapgaus.

Jei jie „paženklins“ klaidžiamokslis ir „jų vengs“, tada šėtono puolimas ir jo blogio politika bus atremti. Šėtonas bus nugalėtas pirmame savo puolimo etape ir „netrukus sutrintas po jų kojomis“. Tačiau jei Pauliaus įspėjimo ir nurodymų nebus paisoma, tada šėtonas nebus nugalėtas, bet sėkmingai juos apgaus ir atitolins nuo tiesos. Jis sėkmingai sustabdys jų statydinimą ir sutrukdys jų gebėjimui šlovinti Dievą.

Didžiausią sėkmę šėtonas pasiekė su galatais ir korintiečiais. Jie susidūrė su tokiu pačiu priešingu mokslu, dėl kurio Paulius įspėjo romiečius. Tačiau gudrūs „tuščios apgaulės“ būdai, susiję su netinkamu Dievo žodžio aiškinimu, kuriuos naudojo netikri Dievo tarnai, veiksmingai paveikė šiuos šventuosius, ir jie nuklydo nuo tiesos.

Atkreipkite dėmesį į šiuos aiškius pavyzdžius, kad jie buvo apgauti priešingo mokslo, už kurio stovėjo šėtonas ir jo blogio politika:

„Nebūkite suklaidinti: blogi bendravimai gadina gerus įpročius. Atsibuskite teisumui ir nenuodėmiaukite; nes kai kurie neturi Dievo pažinimo; kalbu tai jūsų gėdai“.

(1 Korintiečiams 15:33-34)

„O, kad truputį pakęstumėte mane mano kvailystėje; ir iš tikrųjų pakęskite mane. Nes aš pavyduliauju dėl jūsų dievotų pavydu, nes sužiedavau jus su vienu vyru, kad pristatyčiau jus Kristui kaip skaisčią mergelę. Bet bijau, kad koku būdu, kaip gyvatė savo klastingumu apgavo levą, taip ir jūsų mintys nebūtų sugadintos atitraukiant nuo paprastumo, kuris yra Kristuje. Nes jei tas, kuris ateina, skelbia kitą Jėzų, kurio mes neskelbėme, arba jei priimate kitą dvasią, kurios nesate priėmę, arba kitą evangeliją, kurios nesate pripažinę, jūs gerai jį pakęstumėte“.

(2 Korintiečiams 11:1-4)

„Nes tokie yra netikri apaštalai, apgaulingi darbininkai, pasivertę Kristaus apaštalais. Ir nenuostabu; nes pats šėtonas yra pasivertęs šviesos angelu. Todėl nieko ypatingo, jei ir jo tarnautojai yra pasivertę būti kaip teisumo tarnautojai; kurių galas bus pagal jų darbus“.

(2 Korintiečiams 11:13-15)

Šios ištraukos iš 2 Korintiečiams jau buvo minėtos anksčiau, tačiau jos taip aiškiai liudija apie šėtono norą pakenkti krikščionių statydinimui ir apie jo nepaprastai gudrius būdus, kad jas verta pakartoti. Paulius suprato, kad šėtonas uoliai siekia sugadinti tikinčiųjų protus, ir žinojo, kad jo blogio politika uoliai veikia, siekdama sugadinti mokslą ir iškreipti Dievo tiesos supratimą. Jis taip pat žinojo apie gudrias apgaulės „klastas“ ir Dievo imitavimo būdus, kuriuos šėtonas naudoja savo tikslui pasiekti. Todėl Paulius įspėjo Korinto šventuosius. Deja, jo įspėjimas buvo ne apie artėjančius priešų puolimus, bet apie tai, kad jie jau yra šėtono aukos.

Prisidengę tikrų tarnų kauke, šėtono tarnautojai veiksmingai darbuosį jų tarpe. Jų gudrybės ir apgaulės nukreipė šventųjų dėmesį nuo Pauliaus mokslo į išorinius darbus ir į dalykų vertinimą pagal išorę. Šėtono tarnautojai sugebėjo įtikinti korintiečius, kad jie yra „Kristaus apaštalai“, ir įtikinti juos priimti netikrus bei gadinančius mokymus.

Korintiečiai pakentė „kito Jėzaus“ skelbimą ir priėmė „kitą dvasią“ bei „kitą evangeliją“ – tai, kas prieštaravo Pauliaus mokymui. Jėzų jiems skelbė kitaip nei „pagal paslapties apreiškimą“. Apie Dvasios priėmimą buvo kalbama ir mokoma kitaip nei mokė Paulius. Jiems skelbė „kitą evangeliją“ apie išgelbėjimą ir kaip jį gauti kitaip, nei mokė Paulius. Visa tai buvo daroma Dievo vardu ir remiantis Jo žodžiu. Blogio politikos veikiami „blogi bendravimai“ apsupo Dievo tiesą, ir daugelis korintiečių jiems pasidavė.

Tačiau tai, kas jiems nutiko, nebuvo pavienis atvejis. Tai yra pirmasis šėtono blogio politikos etapas Dievo malonės ūkvedyboje. Atkreipkite dėmesį į tai, kas nutiko galatams:

„Stebiuosi, kad nuo to, kuris pašaukė jus į Kristaus malonę, taip greitai persimetėte į kitą evangeliją, kuri nėra kita; bet yra kai kurie, kurie trikdo jus ir nori iškreipti Kristaus evangeliją. Bet nors ir mes ar angelas iš dangaus skelbtų jums kokią kitą evangeliją negu tą, kurią jums paskelbėme, tebūna prakeiktas. Kaip sakėme anksčiau, taip vėl dabar sakau: jei kas jums skelbia kokią kitą evangeliją negu tą, kurią priėmėte, tebūna prakeiktas“.

(Galatams 1:6-9)

„O kvaili Galatai, kas jus apkerėjo, kad nepaklustumėte tiesai, prieš kurių akis Jėzus Kristus buvo aiškiai pavaizduotas, nukryžiuotas tarp jūsų?“

(Galatams 3:1)

„Jūs gerai bėgote; kas jums sutrukdė, kad nepaklustumėte tiesai? Šis įtikinimas ateina ne iš to, kuris jus šaukia. Truputis raugo įraugina visą minkalą. Pasitikiu jumis per Viešpatį, kad nebūssite kitaip nusiteikę; bet tas, kuris jus trikdo, kas jis bebūtų, nešios savąjį teismą“.

(Galatams 5:7-10)

Kaip ir korintiečiai, Galatijos šventieji tapo šėtono blogio politikos aukomis. Sugadinantis mokymas, vadinamas „kita evangelija“, ²¹ greitai pasiekė galatus netrukus po to, kai ten lankėsi Paulius. Šėtono blogio politika greitai apgavo ir sugadino galatus, trukdydama jų tinkamam statydinimuisi ir gebėjimui „gerai bėgti“ Dievo šlovei.

Galatijos šventieji buvo „apkerėti“ netikrų tarnų pasirodymu ir jų netikro mokslo. Jie buvo „įtikinti“ atsisakyti malonės evangelijos tiesos gyvenimo pagal malonę dabartinėje Dievo ūkvedyboje. Kaip minkalas jie buvo „įrauginami“ sugadinančiu mokslu, tačiau buvo įsitikinę, kad tie, kurie atėję juos mokė, buvo Dievo tarnautojai. Šėtono užburiančios ir gudriai viliojančios taktikos juos paveikė ir galutinai apgavo.

Priešingai nei korintiečiai ir galatai, tesalonikiečių šventieji išliko stabilūs. Jie taip pat patyrė atakas prieš Dievo malonės žinią, bet

nebuvo apgauti ir nenukrypo nuo tiesos. Džiaugdamasis kartu su jais dėl jų tvirto stovėjimo, Paulius rašo apie žinios puolimą kaip šėtono blogio politikos veiklą:

„Todėl, nebegalėdamas ilgiau iškęsti, pasiunčiau sužinoti apie jūsų tikėjimą, kad kokių tai būdu jūsų nebūtų sugundęs gundytojas, ir mūsų triūsas nebūtų bergždzias. Bet dabar, kai iš jūsų pas mus atėjo Timotiejus ir atnešė mums gerą žinią apie jūsų tikėjimą ir meilę, ir kad visuomet mus gerai prisimenate, didžiai trokšdami pamatyti mus, kaip ir mes pamatyti jus; todėl, broliai, buvome jums paguosti visame mūsų varge ir kančioje per jūsų tikėjimą; nes dabar mes gyvename, jei tvirtai stovite Viešpatyje“.

(1 Tesalonikiečiams 3:5-8)

Paulius žinojo, kad jam išvykus iš Tesalonikos, šėtonas pradės įgyvendinti savo blogio politiką ir, atakuodamas žinią, bandys atitraukti šventuosius nuo tiesos. Šėtonas net sutrukdė Pauliui grįžti pas tesalonikiečius ir juos labiau sustiprinti: „todėl norėjome ateiti pas jus – aš, Paulius, kartą ir kitą, – bet mums sutrukdė šėtonas.“

(1 Tesalonikiečiams 2:18).

Atsižvelgdamas į tai, kaip pats Paulius rašo, jis nebegalėjo ilgiau kęsti ir pasiuntė Timotiejų pas juos, kad „sužinotų apie jų tikėjimą“. Šėtonas puolė tiesą ir „gundė juos“ kaip „gundytojas“, kad jie tikėtų kuo kitu, o ne tuo, ko juos mokė Paulius. Todėl Paulius norėjo sužinoti, ar patikėję apgaulingais žodžiais jie nebuvo nukreipti nuo tiesos.

Pauliaus džiaugsmui, Tesalonikos šventieji nepasidavė sugadinančiam mokslui. Jie nebuvo „apkerėti“ ir „apgauti“ ar klaidingai įtikinti. Jie nebuvo šėtono taktikos apmulkinti, bet prisiminė ir paisė to, ko Paulius juos mokė apie šėtono blogio politiką. Jie nebuvo nežinantys apie šėtono kėslus ir protingai jų saugojosi. Todėl jie tvirtai stovėjo Viešpatyje ir netapo šėtono aukomis.

Tačiau šių šventųjų tvirtumas nesustabdė blogio politikos nuo tolesnių puolimų prieš žinią ir visų gudrybių bei apgaulės panaudo-

jimų, siekiant sugadinti jų mokslą. Priešingai – puolimai sustiprėjo ir buvo panaudota ypač gudri taktika – Dievo imitavimas. Dėl sumanaus šios „klastos“ panaudojimo kai kurie Tesalonikos šventieji vėliau buvo apgauti ir nukreipti nuo tiesos, susijusios su Viešpaties atėjimu mūsų pasiimti malonės ūkvedybos pabaigoje. Todėl 2 Tesalonikiečiams Paulius rašo:

„Maldaujame gi jus, broliai, mūsų Viešpaties Jėzaus Kristaus atėjimu ir mūsų susirinkimu pas jį, kad greit nesvyruotumėte prote ar nebūtumėte sutrikdyti nei dvasia, nei žodžiu, nei laišku, tarsi nuo mūsų, esą Kristaus diena jau čia pat. Tegul niekas neapgauna jūsų koku nors būdu“.

(2 Tesalonikiečiams 2:1-3)

Blogio jėgos siekė priversti šventuosius „svyruoti prote“ dėl to, ko Paulius juos mokė apie dabartinės malonės ūkvedybos pabaigą, ir šiuo klausimu siekė juos „sutrikdyti“. Šėtonas ir jo kunigaikštystės bei valdžios troško juos „apgauti“, kad nukrypę nuo tiesos tesalonikiečiai tikėtų kuo kitu, kas nėra tiesa (tesalonikiečius mokė, kad jiems galioja Izraelio laikotarpių tvarkaraštis).

Reikėtų dar kartą atkreipti dėmesį į tai, kad prieš tesalonikiečius buvo panaudota labai veiksminga ir įtikinama suklaudinimo taktika – Dievo imitavimas. Šiuo atveju buvo panaudota ne tik melaginga ir suklastota „dvasia“ ar „žodis“, bet netgi suklastotas raštiškas pranešimas. Sugadinantis mokymas apie artėjančią Kristaus dieną buvo paremtas tuo, kad tai atėjo iš Dievo ir buvo pateikta laiške, tariamai parašytame paties Pauliaus. Prieš tesalonikiečius buvo panaudotas didelio masto sukčiavimas, ir visa tai buvo daroma siekiant sukelti mokymo iškreipimą, kad krikščionys galvotų, jog jie turėtų laikytis Izraelio programos. Vėlgi – tai pirmasis šėtono blogio politikos etapas šiandieninėje Dievo malonės ūkvedyboje.

Pateiksime dar keletą mokymų šia tema iš „pastoracinių“ Pauliaus laiškų. Kadangi tai yra laiškai, skirti pastoriams, kuriems patikėtas „šventųjų tobulinimas“ ir šėtono blogio politikos žlugdymas, apaštalas Paulius nuolat nagrinėja klausimus, susijusius su visais trimis blogio politikos etapais.

Atkreipkite dėmesį į šiuos Pauliaus raginimus, pareiškimus, įpareigojimus ir mokymus Timotiejui bei Titui dėl šėtono puolimų prieš šiandieninę Dievo žinią:

„Kaip vykdamas į Makedoniją maldavau tave vis dar pasilikti Efeze, kad kai kuriuos įpareigotum, idant jie nemokytų kito mokslo nei nekreiptų dėmesio į pasakas ir begalines genealogijas, kurios greičiau sukelia klausimus, negu kad dievotą statydinimą, kuris yra tikėjime, – taip daryk. Na, o įsakymo tikslas yra meilė iš tyros širdies ir iš geros sąžinės, ir iš neveidmainiško tikėjimo, nuo ko kai kurie nukrypę pasuko į šalį, į tuščius plepalus; trokšdami būti įstatymo mokytojai; nesuprasdami nei ką sako, nei ką tvirtina. Bet žinome, kad įstatymas yra geras, jei kas teisėtai jį naudoja, žinodamas tai, kad įstatymas nėra skirtas teisiamam, bet nepaisantiems įstatymų ir neklusniems, bedieviams ir nusidėjėliams, nešventiems ir suterštiems, tėvažudžiams ir motinžudžiams, žmogžudžiams, paleistuviams, susiteršiantiems su vyriškąja lytimi, žmogvagiams, melagiams, melagingai prisiekiantiems, ir jei dar yra kas kita, kas priešinga sveikam mokslui; pagal palaimintojo Dievo šlovingąją evangeliją, kuri buvo man patikėta“.

(1 Timotiejui 1:3-11)

Kaip matyti, blogio politika skverbėsi į Efezo bažnyčias, kur Paulius paliko Timotiejų, kad jis gintų tiesą. Jis turėjo neutralizuoti klaidžiamokslių poveikį ir stabdyti prieštaringo mokslo plitimą. Timotiejui reikėjo nedelsiant „taip daryti“, nes nukrypimas nuo sveiko mokslo vis didėjo.

5-10 eilutės išduoda, kad nukrypimas nuo tiesos buvo susijęs su įstatymu. Paulius savo mokymuose aiškiai nurodė, kad įstatymas buvo Dievo programos su Izraeliu dalis. Dievas mūsų nepadarė pavaldžiais įstatymui, ir tai nėra priemonė, kuria Jo „naujas sutvėrimas“ šiandien turėtų gyventi. Paulius tai aiškiai išdėsto laiškuose Romiečiams, 1 ir 2 Korintiečiams bei Galatams.

Tačiau šėtonas nori, kad krikščionys gyventų pagal įstatymą ir nuoširdžiai manytų, kad taip darydami jie patinka Dievui. Krikščio-

nių apgaulinėjimas puikiai atitinka jo blogio politiką ir leidžia jam pasiekti savo tikslą dangaus vietose – t. y., jų sąskaita kalbėti paniekiamai.

Todėl įstatymo mokymą Paulius vadina „kitu mokslu“ ir „tuščiais plepalais“ tų, kurie „nesupranta nei ką sako, nei ką tvirtina“. Įstatymas šiandien turi vieną paskirtį – parodyti nuodėmę ir pasmerkti neišteisintus žmones. Dievas nedavė Įstatymo Kristaus kūnui, kad pagal jį gyventų. Kitaip mokyti yra neteisinga ir yra pirmoji šėtono blogio politikos dalis.

Todėl Paulius įpareigoja Timotiejų priešintis puolimui prieš žinią ir puolimams ateinantiems iš kažkur kitur, „kas priešinga sveikam mokslui, pagal palaimintojo Dievo šlovingąją evangeliją, kuri buvo man patikėta“. Jis netgi pakartoja šį įpareigojimą skyriaus pabaigoje, ragindamas Timotiejų, atsižvelgiant į puolimus prieš žinią, kovoti prieš juos „gerą kovą“.

Ketvirtajame skyriuje Paulius išdėsto aiškius Dievo Dvasios žodžius apie šėtono blogio politikos tendencijas besitęsiančioje malonės ūkvedyboje. Visas skyrius yra skirtas šiam klausimui, ir jį reiktų išnagrinėti, bet čia tik išskirsime tai, kas atskleidžia pirmąjį blogio politikos etapą kartu su viliojančiomis jo taktikomis:

„Dvasia gi aiškiai sako, kad paskutiniaisiais laikais kai kurie atsi-trauks nuo tikėjimo, sutelkdami dėmesį į suviliojančias dvasias ir velnių mokslus; veidmainingai kalbantys melą; turintys savo sąžinę išdeginantį karštą geležimi; draudžiantys tuoktis ir įsakan-tys susilaikyti nuo maisto, kurį Dievas sutvėrė, kad būtų priimtas su padėka ty, kurie tiki ir pažįsta tiesą“.

(1 Timotiejui 4:1-3)

Vėlgi – problema yra aiški. Puolimas prieš dabartinės Dievo malonės ūkvedybos tiesą ir toliau bus pagrindinis šėtono blogio politikos manevras. Ir toliau bus skleidžiamas mokymas, kurį tiesiogiai rems jo agentai, apsimitinėdami Dievo tarnautojais ir tariamai valdomi Dievo Dvasios. Jie „veidmainingai kalbės melą“, nes jie nebus tie, kuo dėsis esą. Už jų stovės „suviliojančios dvasios“, sukurian-

čios viliojančius dvasinius reiškinius ir galios rodymus, skatinančius krikščionis manyti, kad tai yra iš Dievo. Jie, kaip ir šėtonas, „suvilios“ naudodami ženklus ir stebuklus, kurie atrodoys esą padaryti Dievo ranka, ir tvirtins, kad būtent taip ir yra. Deja, jie visiškai nebus iš Dievo. Šių dalykų vykdytojai bus iš šėtono tarnybos, galios parodymai bus iš „viliojančių dvasių“, o jų skelbiamas mokymas bus „velnių mokslai“.

Tai, ką jie skelbs, pasitarnaus šėtono tikslui pulti Dievo malonės žinią. Savo mokymais jie stengsis sugadinti krikščionių protus ir juos pajungti į Dievo programą su Izraeliu, kuri neturi nieko bendra su Dievo planu dabartinėje malonės ūkvedyboje. Trečioje eilutėje Dvasia pateikia sugadinančio mokymo pavyzdį: „draudžiantys tuoktis ir įsakantys susilaikyti nuo maisto“. Nors Mozės Įstatymas draudžia ir įsako taip daryti, bet toks mokymas prieštarauja Dievo programai dabartinėje malonės ūkvedyboje.

Panašiai, kadangi tai yra blogio politikos dalis, Paulius toliau įsako Timotiejui „atmesti suterštas ir bobiškas pasakas“, kurios taip pat bus naudojamos siekiant sleisti sugadinančius ir apgaulingus mokymus. Jis baigia 1 laišką Timotiejui šiuo prašymu:

„O Timotiejau, saugok tai, kas tau patikėta, vengdamas suterštų bei tuščių plepalų ir melagingai taip vadinamo mokslo prieštaravimų; kai kurie jį išpažindami, tikėjimo atžvilgiu nuklydo. Malonė tebūna su tavimi. Amen“.

(1 Timotiejui 6:20-21)

Pirmąjį blogio politikos etapą sudaro „melagingai taip vadinamo mokslo prieštaravimai“ bei „suteršti ir tušti plepalai“, kurie tariamai yra kilę iš Dievo, bet iš tikrųjų yra ne kas kita, kaip „suteršti ir tušti“. Jie puola tą žinią, kurią Dievas patikėjo Pauliui dabartinei ūkvedybai, ir, piršdami priimti nesveiką mokslą kaip tiesą, jie siekia, kad krikščionys nukryptų nuo tikėjimo.

Panašūs mokymai ir įspėjimai skamba antrajame laiške Timotiejui ir laiške Titui:

„Uoliai stenkis pasirodyti Dievui išmėgintu, neturinčiu ko gėdytis darbininku, teisingai padalijančiu tiesos žodį. Bet venk suterštų ir tuščių plepalų; nes jie išaugs į daugiau bedieviškumo. Ir jų žodis es kaip ėda vėžys; iš kurių yra Himenėjas ir Filetas; kurie tiesos atžvilgiu nuklydo, sakydami, kad prisikėlimas jau įvykęs; ir griaua kai kurių tikėjimą“.

(2 Timotiejui 2:15-18)

„Teisingas Dievo žodžio padalijimas“ pagal savo ūkvedybišką prigimtį yra tiesiogiai patvirtintas Pauliaus kaip būtinybė tiems, kurie to nedaro ir tiesos atžvilgiu klysta. „Suteršti ir tušti plepalai“ tu, kurie „teisingai nepadalijo tiesos žodžio“, daugėjo, ir „jų žodžio“ klausėsi šventieji. Dėl to jų klaidingo mokymo sugadinimas plito, o liga, nesuderinama su šiandienine Dievo programa, greitai tapo epidemija.

Todėl Paulius uoliai ragina Timotiejų išlikti tvirtu tiesoje. Jis netgi turi vengti ir atsisakyti bet kokio dalyvavimo ar pramogų, susijusių su šiais gudriais ir klaidinančiais „suterštais ir tuščiais plepalais“. Verčiau jis turi ginti tiesą ir mokyti tiesos su ilgu pakantumu ir kantrybe, „romumu pamokantis prieštaraujančius; rasi Dievas duos jiems atgailą tiesai pripažinti; ir kad jie atsipeikėtų nuo velnio pinklių, kurie yra jo paimti nelaisvėn jo valia.“ (2 Timotiejui 2:25-26).

Titas taip pat gavo nurodymus, kurių jis turėjo laikytis, kad galėtų atremti puolimus prieš tiesą, kuriuos patyrė šventieji Kretoje. Apžvelgdamas statydinimo reikalavimus, keliamus vyresniesiems, kuriuos Titas turi paskirti susirinkimuose, Paulius ypač pabrėžia jų ištikimybės sveikam mokslui svarbą:

„Tvirtai besilaikantis ištikimo žodžio, kaip buvo išmokytas, kad sveiku mokslu pajėgtų ir paraginti, ir įtikinti prieštaraujančius. Nes yra daug nesuvaldomų ir tuščiakalbių, ir apgaudinėtojų, ypač tų iš apipjaustymo; kurių burnos turi būti užčiauptos, kurie apverčia ištus namus, mokydami tai, ko neturėtų, dėl nesvaraus pelno. Vienas iš jų, jų pačių pranašas, sakė: „Kretiečiai visados melagiai, pikti žvėrys, tingūs pilvai“. Šis liudijimas

teisingas. Todėl bark juos griežtai, kad būtų sveiki tikėjime; nekreipdami dėmesio į žydiškas pasakas ir žmonių įsakymus, kurie nukreipia nuo tiesos“.

(Titui 1:9-14)

Šėtono blogio politika, ypač pirmojo etapo taktika, sėkmingai veikė tarp šventųjų Kretoje. Ten darbavosi „nesuvaldomi ir tuščiakalbiai, ir apgaudinėtojai“, skleisdami sugadinantį mokymą ir griaudami ištisas šventųjų bendruomenes. Tačiau šalia to turime atkreipti dėmesį į konkretų sugadinantį mokymą. Tai buvo „apipjaustymo“ mokymas, susidedantis iš „žydiškų pasakų ir žmonių įsakymų, kurie nukreipia nuo tiesos“. Dievo programos su Izraeliu reikalai buvo sugadinančio mokslo dalis ir buvo skelbiami Efeze, Kolose, Galatijoje, Korinte bei kitur. Tai nebuvo vienintelis sugadinančio mokslo tipas, bet jis buvo labiausiai paplitęs ir veiksmingiausias.

Šėtono blogio politika siekia apgauti krikščionis, kad jie paklustų įvairiems Izraelio programos aspektams ir kad juos įtikintų tuo, jog Dievas šiandien bendrauja ir elgiasi su mumis taip, kaip tai darė su Izraeliu. Taip apgauti yra labai lengva, nes tam tikslui pasitelkiamas pats Dievo žodis. Tai yra biblinis mokymas, ir to mokantis asmuo tikrai negali būti apkaltintas Biblijos nesilaikymu. Tačiau būti bibliškui nepakanka. Kaip Dievas skelbia per Paulių, tiesos žodis turi būti ir „teisingai padalytas“ tam tikrais skyriais, kuriuos Dievas padarė savo Žodyje, atsižvelgdamas į savo skirtingas ūkvedybas.

Todėl mokyti krikščionis gyventi pagal Įstatymą, reikalauti Izraelio pažadų, ieškoti Izraelio ženklų, naudoti pasaulio pradmenis, laikytis Dievo nurodymų Izraeliui (apie tai parašyta nuo Pradžios knygos iki Apaštalo darbų ir nuo laiško Hebrajams iki Apreiškimo knygos) yra Dievo įsakymo „teisingai padalinti tiesos žodį“ pažeidimas. Be to, taip darantys yra „nesuvaldomi“, nes neatitinka Dievo programos šiandienai. Savo mokyme jie yra „tuščiakalbiai ir apgaudinėtojai“, mokinantys tai, ko neturėtų.

Anksčiau minėtos ištraukos iš Pauliaus laiškų aiškiai parodo, kad pirmasis šėtono blogio politikos prieš mus etapas – tai dabartinės Dievo ūkvedybos tiesos puolimas. Tai yra „Kristaus paslapties“

apreiškimo prasmės užtemdymas ir klaidingo supratimo krikščionių protuose sukūrimas, idant jie nesuvoktų, ką Dievas daro ir kaip jie turėtų gyventi bei Jam tarnauti. Sukurdamas tokį doktrininį iškraipymą, šėtonas ne tik veiksmingai trukdo krikščionių įtakai „daugeriopos Dievo išminties“ šlovei, bet ir suteikia sau galimybę skleisti savo „dvasinį blogį“ bei šmeižtą dangaus vietose.

Nors „Kristaus paslapties“ užtemdymas ir sugadinančio mokslo sukūrimas yra pirmasis šėtono puolimo etapas, tai nėra visa jo blogio politika. Kaip jau buvo minėta, jo blogio politika apima tris pagrindinius etapus arba puolimus. Subrendo laikas apžvelgti antrąjį puolimą. Antrasis puolimo etapas apima „klastas“ ir taktikas, kurias šėtonas naudoja tiems krikščionims, kurių jis nesugebėjo atitraukti nuo sveiko Pauliaus mokslo.

Antras etapas – atakuoti žinios skelbėją

Didžiausias šėtono ir jo kunigaikštysčių troškimas kovoje su krikščionimis yra matyti juos „mėtomus šen bei ten ir nešiojamus visokio mokslo vėjo“. Jie džiaugiasi matydami mus sumišusius ir nežinančius tiesos apie tai, ką daro Dievas. Jie džiaugiasi matydami krikščionis sugedusius tiek supratimu, tiek savo elgesiu.

Nors pats pirmasis ir svarbiausias šėtonui yra Dievo žinios puolimas, tai ne visada jam pavyksta. Jam nepavyko to padaryti su Pauliumi, Timotiejumi, filipiečių ar tesalonikiečių bažnyčiomis. Visi jie girdėjo priešiškus mokymus ir susidūrė su apgaulingomis bei viliojančiomis gudrybėmis, bet jie nesusigundė, o tvirtai stovėjo Viešpatyje ir nepasitraukė nuo tiesos. Jie gynė tiesą bei kovojo su priešišku ir sugadinančiu mokymu. Nors blogio politika niekada nepasidavė, siekdama jų tarpe sukelti mokymo sugedimą, ji visgi turėjo imtis kitos puolimo taktikos, specialiai sukurtos kovoti su jais ir jų tvirtumu. Ji pradėjo juos asmeniškai pulti kaip pajėgius tiesos skelbėjus, bandydama juos įbauginti ir nutildyti. Tai yra antrasis blogio politikos etapas.

Kitaip tariant, jei blogio politika negali sugadinti tiesos krikščio-

nio prote ir mąstyme, tuomet ji dės visas pastangas, kad nutildytų patį krikščionį, kad šis liautųsi tą tiesą skelbti. Jei pirmajame puolimo etape buvo duota komanda – „apgauk!“, tai antrojo etapo puolimo šūksnis skamba įsakymu „įbaugink!“. Antrajame etape blogio politika nori įbauginti ir užčiaupti žinančius tiesą bei ją ginančius krikščionis.

Įbaugintas žmogus yra priverstas susilaikyti nuo drąsių tiesos pareiškimų ir siekių. Jis turi įsitikinimų ir žino, kad tai yra tiesa ir už ją reikia pastovėti, bet jis bijo tai daryti, nes supranta, jog susilauks neigiamos reakcijos, persekiojimų, pavojų, praras populiarumą, fizinę gerovę, socialinę padėtį, finansinį saugumą, draugystes ir pan. Jis bijo drąsiai kalbėti tiesą, nes nenori nemalonių ir skaudžių pasekmių.

Įbauginimas yra galinga priemonė, kurią šėtonas ir jo kunigaikštystės bei jėgos panaudoja prieš krikščionis, žinančius Dievo malonės ūkvedybos tiesą ir joje stovinčius. Nors šėtonas nesugebėjo tikinčiųjų atitraukti nuo Pauliaus mokslo, bet jis sėkmingai juos įbaugino ir užčiaupė, kad jie nebeskelbtų „paslapties bendrystės“ Dievo šlovei. Taigi vienaip ar kitaip šėtonas pasiekia savo tikslą.

Kad tikintieji būtų įbauginti ir bijodami nepageidajamų pasekmių neskelbtų „evangelijos paslapties“, blogio politika naudoja tam tikras „klastas“ ir taktikas.

Apaštalas Paulius, Timotiejus, filipiečiai, tesalonikiečiai ir kiti ištikimi šventieji patyrė šios blogio politikos spaudimą ir kentėjo dėl savo ištikimybės „paslapties apreiškimui“. Įvairių „klastų“ pagalba buvo siekiama juos išgąsdinti, kad praradę drąsą jie nebeskelbtų tiesos.

Laiške filipiečiams Paulius rašo apie tai, ką jie kentėjo dėl blogio puolimų. Savo laiško įžangoje Paulius rašo, kad Filipų miesto šventieji buvo tie, su kuriais jis „nuo pirmos dienos iki dabar bendravo Evangelijoje“. ²² Jie nebuvo tie, kuriems jis su liūdesiu turėtų rašyti dėl jų atsitraukimo nuo Evangelijos tiesos. Atvirkščiai – Filipų šventieji buvo tie, kurie ne tik noriai priėmė evangeliją, bet ir tinkamai joje statydinosi. Jie buvo tie, kuriuose Dievo žodis galingai veikė, sukurdamas stabilumą ir nuolatinį statydinimą. Jie buvo brandūs šventieji

ir doktrininiu požiūriu „buvo su Pauliumi“ tose srityse, apie kurias jis triūsdamas juos mokė, kad pristatytų juos tobulus Kristuje Jėzuje.

Ypač jie buvo „su Pauliumi“ „gindami ir patvirtindami evangeliją“²³ bei kartu su juo tvirtai stovėjo už tiesą. Jie tvirtai atsispyrė priešiškam mokymui. Todėl Paulius ilgėjosi jų „Jėzaus Kristaus viduriuose“²⁴.

Tačiau dėl „evangelijos gynimo ir patvirtinimo“ jie kentėjo pasipriešinimą, dėl kurio turėjo prarasti drąsą. Sėdėdamas kalėjime Paulius žinojo, kad tokia jo padėtis gali priversti jį jaustis „gėdingai“ arba jį įbauginti, kaip ir kai kurie filipiečiai kentėdami patyrė tą patį.

Rašydamas jiems apie tai, Paulius juos moko apie tai, ko siekia blogio jėgos, ir, atsižvelgdamas į tai, juos drąsina:

*„Tik jūsų gyvensena tebūna tinkama Kristaus evangelijai: kad, ar tai atvykčiau ir jus pamatyčiau, arba nebūdamas pas jus išgirsčiau apie jūsų reikalus, kad tvirtai stovite vienoje dvasioje, viena mintimi kartu kovodami už evangelijos tikėjimą; **ir niekuo savo priešininkų neišgąsdinti**: jiems tai yra akivaizdus pražūties ženklas, bet jums išgelbėjimo, o tai iš Dievo. Nes jums duota dėl Kristaus ne tik į jį tikėti, bet ir dėl jo kentėti; turint tą pačią kovą, kurią matėte manyje ir dabar girdite esančią manyje“.*

(Filipiečiams 1:27-30)

„Ta pati kova“, kurią filipiečiai patyrė su apaštalu Pauliumi, buvo skirta, kaip Paulius teigia, juos „įbauginti“. Priešindamiesi tiesai, „priešininkai“ negalėjo sugadinti filipiečių protų ir mąstymo. Tačiau, priversdami juos patirti nemalonias pasekmes, jie galėjo juos „įbauginti“, kad jie tylėtų ir neskelbtų.

Todėl, kai kuriuos iš jų įkalindami ir priversdami juos sumokėti skaudžią kainą už savo ištikimybę tiesai, filipiečių priešininkai tikėjosi įtikinti juos, jog neverta būti drąsiems ir „kartu kovoti už evangelijos tikėjimą“.

Paulius žinojo, kad priešai būtent tai ir tikėjosi pasiekti, nes jis pats savo tarnystėje patyrė tokias pačias įbauginimo taktikas. Be to, tuo

metu sėdėdamas kalėjime jis jautė, kaip ta taktika veikia jį. Todėl jis prašė šventųjų melstis už jį, ir ypač paprašė melstis už jo drąsą:

„Ir už mane, kad man būtų duotas ištarimas, kad drąsiai atverčiau savo burną, duodamas žinoti paslaptį evangelijos, dėl kurios esu pasiuntinys pančiuose; kad juose kalbėčiau drąsiai, kaip turiu kalbėti“.

(Efeziečiams 6:19-20)

Šėtono blogio politika uoliai dirbo, kad nutildytų Paulių kaip Dievo pasiuntinį su „evangelijos paslaptimi“, ir jis tai puikiai suprato. Jis žinojo, kad grandinės buvo skirtos įteigti jam baimę, kuri priverstų jį iš bailumo užsičiaupti. Kalbėti drąsiai, kaip jis turėtų kalbėti, nebuvo tai, ko norėjo piktasis. Todėl jis stengėsi jį įbauginti, kaip tai darė ir su filipiečiais.

Rašydamas efeziečiams (mokydamas juos apie Dievo duotą privilegiją daryti poveikį dangaus vietose), Paulius išreiškė jiems savo susirūpinimą, kad jie nebūtų įbauginti, matydami pasekmes, kurias jis patiria dėl savo stovėjimo už tiesą:

*„Todėl prašau, kad **nenusilptumėte dėl mano suspaudimų jūsų labui, kurie yra jūsų šlovė**“.*

(Efeziečiams 3:13)

Antro blogio politikos etapo tikslas – įbauginti tikinčiuosius. Šėtonas ir jo bendrininkai nori matyti, kaip skelbiantieji „evangelijos paslaptį“ ir ją ginantys, susidūrę su savo veiklos pasekmėmis, pradeda silpti.

Antrasis blogio politikos etapas niekada nebuvo labai sėkmingas apaštalo Pauliaus atžvilgiu. Tačiau tam tikrą laiką jis buvo sėkmingas Timotiejaus atžvilgiu. Paulius jam apie tai rašė 2 laiške Timotiejui:

*„Todėl primenu tau, kad pakurstytum Dievo dovaną, kuri yra tavyje per mano rankų uždėjimą. Nes Dievas nedavė mums **baimės dvasios**; bet jėgos ir meilės, ir sveiko proto. **Todėl ne-***

sigėdink mūsų Viešpaties liudijimo nei manęs, jo kalinio; bet būk evangelijos kančių dalininkas pagal Dievo jėgą“;

(2 Timotiejui 1:6-8)

Akivaizdu, kad Timotiejus pasidavė bauginančiam „evangelijos vargų“ poveikiui. Patyręs panieką, šmeižtą, atskirtį, smurtą ir persekiojimus, Timotiejus išsiugdė „baimės dvasią“. Jo mintys buvo užimtos liūdesiu, kurį sukeldavo vis mažiau populiarėjančios „Kristaus paslapties“ žinios skelbimas ir gynimas. Tokie dalykai jam kėlė nerimą, ir jis pradėjo jų bijoti.

Be to, dėl Pauliui patikėtos žinios nepopuliarumo ir nuolatinio žmonių nuo jo atsitraukimo, Timotiejus ėmė „gėdytis mūsų Viešpaties liudijimo“ ir Pauliaus, „Jo kalinio“. Dėl visų šių priežasčių jis atsitraukė nuo drąsaus ankstesnio tarnavimo. Anksčiau jo viduje degusi ugnis užgeso – liko tik rusenančos žarijos, kurias reikėjo nuolat „pakurstyti“, kad jos vėl įsiliepsnotų.

Šėtono blogio jėgos pasiekė Timotiejuje tai, ko norėjo.²⁵ Turėdamas „baimės dvasią“, Timotiejus buvo priverstas tylėti, ir jis kurį laiką netgi buvo antrojo blogio politikos etapo auka bei nugalėtasis.

Paskalos, grasinimai, darbo netekimas, fizinis smurtas, pašalinimas iš bendruomenės ir pan. sukelia didelį poveikį ir psichologinius padarinius. Tokias priemones šėtonas jau yra naudojęs savo blogio politikoje prieš Izraelį ir žino jų veiksmingumą. Todėl jos yra vienos jo mėgstamiausių ir, deja, dažnai bei sėkmingai yra naudojamos ir šiandien.

Trečiasis etapas – apšmeižti žinios skelbėją

Nors įbauginimas ir stipriai veikia, tačiau piktadarystės politika ne visada sėkmingai tai įgyvendina, ypač kai krikščionis yra „evangelijos kančių dalininkas pagal Dievo jėgą“, kaip buvo Paulius. Rašydamas Timotiejui apie jo „baimės dvasią“ ir dėl „mūsų Viešpaties liudijimo gėdijimosi“, Paulius tai darė kaip žmogus, išmanantis apie įbauginimo taktiką, bet pats tokiems įbauginimams nepasidavęs.

„Dėl šios priežasties tai ir kenčiu; tačiau nesigėdiju...“

(2 Timotiejui 1:12a)

Nors Paulius ir patyrė įbauginimo taktikas, skirtas sukelti baimę ir gėdą, ir nors pripažino baimės tendencijas dėl jam nutikusiu aplinkybių, jis visgi išliko „evangelijos kančių dalininkas pagal Dievo jėgą“ – blogio politikos taktikos nesugebėjo sukelti jam „baimės dvasios“ ir gėdos jausmo.

Nepaisant to, blogio politika nenustojo atakuoti Pauliaus, kad jį užčiauptų. Ji nenustoja bandyti nutildyti bet kurį krikščionį, ištvėriantį antrojo puolimo bangą. Blogio politika imasi kito žingsnio – trečiojo puolimo etapo. Trečiajame etape vis dar siekiama nutildyti žinios skelbėją, bet tai daroma kitaip.

Trečiojo etapo tikslas – apšmeižti ištikimajį Kristaus pasiuntinį. Jei jo neįmanoma įbauginti, kad jis nutiltų, tuomet reikia jį apšmeižti, apjuodinti kitų akyse, suteršti jo vardą, kad niekas jo nenorėtų klausytis ir su juo turėti kažką bendro. Tuo pačiu blogio politika siekia sukelti Kristaus pasiuntiniui nusivylimą, kad tiesos skelbimą ir stovėjimą dėl tiesos jis palaikytu beviltišku reikalu ir sau pripažintų, kad tai neduoda jokios naudos, todėl ją skelbti nėra jokios prasmės.

Taigi – apjuodindama tikintįjį, blogio politika siekia, kad viskuo nusivylęs jis savanoriškai pasitrauktų iš kovos lauko.

Jei trečiasis klastingo puolimo etapas būna sėkmingas, tai vis dar suteikia šėtonui ir jo kunigaikštystėms bei valdžioms norimą pergalę. Apjuodinus ir privertus tikintįjį savanoriškai pasitraukti iš „geros tikėjimo kovos“, „paslapties bendrystės“ pažinimas išlieka nežinomas.

Trečiojo puolimo „klastos“ dažnai yra panašios į tas, kurias naudojamos siekiant sukelti baimę ir gėdą, t. y., priekaištai, paskalos, šmeižtas ir panašūs dalykai. Tačiau šį kartą jie rodomi kitiems ir pateikiami kitų akyse kaip dalykai, apjuodinantys Kristaus pasiuntinį, kad jo pradėtų vengti ir niekas jo nesiklausytų.

Tai ne tik veiksmingai riboja bet kokią auditoriją, kuri galėtų išgirsti „Kristaus paslapties“ skelbimą, bet ir yra skirta atimti pasiuntiniui drąsą.

Kūniški gundymai taip pat yra ypatingos „klastos“, susijusios su šiuo blogio politikos etapu, ir yra skirti sugadinti reputaciją.

Natūralu, kad apaštalas Paulius taip pat patyrė tokį puolimą ir jam dažnai tekdavo gintis dėl neteisingų bei melagingų kaltinimų ir priekaištų. Jis turėjo daug priešų, todėl jis dažnai ir daug kur buvo juodinamas bei šmeižiams. Dėl to jis įgijo blogą vardą daugelio, tame tarpe – ir galatų bei korintiečių, akyse.²⁶

Paulius žinojo ir kad jo įkalinimas Romoje bus panaudotas kaip proga suteikti jam blogą vardą, idant krikščionys pradėtų gėdytis jo grandinių bei nuo jo nusigręžtų.²⁷ Ši taktika suveikė, todėl daugelis nuo jo nusigręžė. Rašydamas apie tai Timotiejui, jis drąsina jį ne tik dėl „baimės dvasios“, bet ir dėl apjuodinimo taktikų:

*„Prisimink, kad Jėzus Kristus, iš Dovydo sėklos, buvo prikel-
tas iš numirusiųjų pagal mano evangeliją, kurioje kenčiu vargą
kaip piktadarys, netgi iki pančių; bet Dievo žodis nėra supan-
čiotas“.*

(2 Timotiejui 2:8-9)

Paulius nebuvo „piktadarys“. Jis buvo įkalintas ne dėl to, kad padarė nusikaltimą, o dėl to, kad skelbė unikalią Dievo jam patikėtą evangeliją apie Jėzų Kristų. Tačiau apie jį buvo kalbama kaip apie nusikaltėlį, todėl daugelis gėdijosi jo kaip kalinio. Jie „gėdijosi jo grandinių“, ir daugelis nuo jo nususuko.

Daugelio apšmeižtas ir apleistas Paulius galėjo nusiminti, nusi-
vilti, tapti nepatenkintu ir prieiti išvada, kad nebeverta skelbti žinios,
nes yra ne tik apjuodintas jo kaip apaštalo vardas, bet ir niekas jo
nebesiklauso. Tokia Pauliaus baigtis šėtono blogio planui būtų bu-
vusi labai priimtina. Tačiau Paulius nenusivylė, bet buvo „evangelijos
kančių dalininkas pagal Dievo jėgą“. Jis kai ką žinojo ir buvo įsitiki-
nęs tais dalykais, kurie sustiprino jį ir apsaugojo nuo nusivilimo.²⁸

Štai visi trys puolimo etapai, sudarantys šiandieninę šėtono blo-
gio politiką prieš mus. Kiekvieno puolimo tikslas yra tas pats: ne-
leisti krikščioniui daryti įtakos dangaus vietose „daugeriopos Dievo
išminties“ šlovei. Jei kuris iš tų trijų puolimų yra sėkmingas, mes

suteikiame šetonui, kaip „velniui“, galimybę iš mūsų pasijuokti prieš Dievą ir leisti jam dangaus vietose vykdyti savo „dvasinę nedorybę“ mūsų sąskaita.

Apibendrinant: pirmasis ir svarbiausias puolimas, arba pirmasis etapas, yra pulti „Kristaus paslapties“ žinią ir sukelti doktrininį iškraipymą krikščionių protuose. Jei tai nepavyksta, antruoju puolimu atakuojamas žinios skelbėjas, kad būtų įbaugintas ir nutildytas. Jei ir tai pasirodo neveiksminga, trečioji ataka yra nukreipta apjuodinti žinios skelbėją, suteršti jo vardą, kad visi jo šalintųsi ir nesiklausytų „evangelijos paslapties“ bei kad Kristaus pasiuntinys nusiviltų ir būtų priverstas pasiduoti.

Supratę „velnio klastas“ ir pažinę šetono „kėslus“, dabar panagrinėkime Dievo mums suteiktas priemones, įgalinančias „atsilaikyti“ prieš jo blogio politiką. Mums yra duota puiki ginkluotė, kad būtume pasirengę kovai dėl tiesos. Mums yra suteikta apsauga nuo įvairių blogio politikos taktikų. Sustiprinimui mums suteikta „Dievo jėga“, kad galėtume „atsilaikyti prieš velnio klastas“. Iš tiesų, prieš blogio politiką galima sėkmingai atsilaikyti būnant „stipriems Viešpatyje ir jo galybės jėgoje“. Dabar į tai ir sutelksime savo dėmesį.

„Visa dievo ginkluotė“

Kai Paulius kalbėjo su Timotiejumi apie jo „baimės dvasią“, jis ragino jį būti „evangelijos kančių dalininku pagal Dievo jėgą“. Dievas pasirūpino, kad galėtume „atsilaikyti prieš velnio klastas“ ir „grumtis su kunigaikštystėmis, su valdžiomis“ ir netaptume karo aukomis:

„Galiausiai, mano broliai, būkite stiprūs Viešpatyje ir jo galybės jėgoje. Užsidėkite visą Dievo ginkluotę, kad būtumėte pajėgūs stovėti prieš velnio klastas. Nes mes grumiamės ne su kūnu ir krauju, bet su kunigaikštystėmis, su valdžiomis, su šio pasaulio tamsybės valdovais, su dvasine nedorybe aukštybės vietose. Todėl pasiimkite visą Dievo ginkluotę, kad pajėgtumėte piktąją dieną atsilaikyti ir, viską atlikę, stovėti“.

(Efeziečiams 6:10-13)

Mums yra duota „visa Dievo ginkluotė“. Tačiau tai nėra fiziniai šarvai iš metalo, odos ar medžio. Tai yra doktrininiai šarvai, kurie stiprina krikščionio sielą ir dvasią bei suteikia apsaugą nuo blogio politikos puolimų, nukreiptų prieš krikščionio vidinį žmogų. Kaip jau matėme, šie puolimai yra skirti sugadinti supratimą, sukelti baimę ar skatinti nusivylimą. Visi šie dalykai yra susiję su vidiniu žmogumi.

Šarvai taip pat turi aiškiai apibrėžtą tikslą, kurį svarbu pažymėti iš pat pradžių. Jie yra skirti tam, kad galėtume „stovėti prieš velnio klastas“. Kad „pajėgtumėte piktąją dieną atsilaikyti ir, viską atlikę, stovėti“. Jie nėra skirti tam, kad blogio politika išnyktų ir kad nepatirtume jokių vargų. Jie yra skirti mūsų vidinio žmogaus sustiprinimui, kad galėtume išverti ir atsilaikyti prieš blogio politikos „klastas“ ir vargus. ²⁹

Paraginęs mus pasiimti šią ginkluotę ir ją naudotis, tolesnėse eilutėse Paulius apibūdina ginkluotę dalimis ir aprašo jos stiprinamąjį poveikį:

„Todėl stovėkite susijuose savo strėnas tiesa ir užsidėję teismo krūtinšarvį; ir apsiavę kojas taikos evangelijos parengimu; virš visko pasiėmę tikėjimo skydą, kuriuo būsite pajėgūs užgesinti visas ugningas nedorojo strėles. Ir imkite išgelbėjimo šalmą ir Dvasios kalaviją, kuris yra Dievo žodis, visada melsdamiesi Dvasioje visokeriopa malda bei prašymu ir tam budėdami visa išverme bei prašymu už visus šventuosius“.

(Efeziečiams 6:14-18)

Dievo šarvuotė suskirstyta į tris grupes, kaip ir pati blogio politika. Pirmosios trys šarvų dalys – juosmens diržas, krūtinšarvis ir kojų apavas – yra pateikiami kartu kaip viena grupė.

Taip yra ne tik todėl, kad rengdamasis mūšiui karys juos užsideda pirmiausia, bet ir todėl, kad šitie trys yra apsauga, skirta atlaikyti pirmąjį blogio politikos puolimą. Tai – apsauga, skirta kovoti su „klastomis“ ir taktikomis, kurias naudoja šėtonas bei jo beįdrai savo pirmajame puolimo fronte.

Tai, ką mes, kaip krikščionys, turime apsirengti pirmiausia, yra Dievo sukurta apsauga nuo to, ką kovoje šėtonas ir bandys pasiekti pirmiausia. Pradžioje, kaip jau žinome, bus puolama Dievo žinia, ir tam bus panaudotos įvairios „klastos“ bei taktikos doktrinos iškraipymui. Juosmens diržas (tiesa), krūtinšarvis (teisumas) ir kojų apavas (taikos evangelijos parengimas) yra specialiai sukurti kovoti su pirmuoju puolimu ir susidoroti su tomis „klastomis“.

Kita šarvų dalis – tikėjimo skydas – aprašomas atskirai. Žodžiai „virš visko pasiėmę“ išskiria skydą iš kitų aprangos dalių. Jo tikslas – suteikti apsaugą nuo „ugningų nedorojo strėlių“, nukreiptų į patį asmenį. Skydas yra skirtas atlaikyti šėtono ir jo bendrininkų antrojo puolimo „klastas“ bei taktikas. Antrasis blogio suplanuotas puolimas yra nukreiptas į Kristaus pasiuntinį, kad jį įbaugintų ir priverstų pabėgti iš mūšio. Todėl „tikėjimo skydas“ yra skirtas atremti tuos puolimus ir suteikti skelbėjui drąsos mūšyje.

Nuo trečiosios blogio politikos atakos apsisaugoti yra duoti išgelbėjimo šalmas ir Dvasios kalavijas, kuris yra Dievo žodis. Tiedu suteikia apsaugą nuo „klastų“, skirtų sukelti nusivylimą ir neviltį.

Nors malda nėra apibūdinta kaip ginkluotė, jos jokiū būdu negalima atskirti nuo jų. Malda užtikrina atskaitomybę už tai, ką Dievas mums suteikė kovoje, ir sukelia dėkingumą už tai. Be to, ji užtikrina džiaugsmą, kurį teikia artimas bendravimas su Dievu. Taigi Dievo ginkluotė suteikia visišką apsaugą nuo prieš mus nukreiptos blogio politikos „klastų“. Jo ginkluotė yra Viešpaties stiprybė ir Jo galybės jėga, kad „pajėgtumėte piktąją dieną atsilaukyti ir, viską atlikę, stovėti“. Dabar mums belieka atidžiau pažvelgti į šią ginkluotę ir dar labiau įvertinti nuostabią jos apsaugą.

Ginkluotės dalys

„Todėl stovėkite susijuošę savo strėnas tiesa ir užsidėję teismo krūtinšarvj; ir apsiavę kojas taikos evangelijos parengimu“.

(Efeziečiams 6:14-15)

Apsauga ir sustiprinimas nuo puolimų prieš Dievo žinią yra užtikrinami trimis ginkluotės elementais.

Pirmasis, kurį karys ruošdamasis mūšiu užsideda, yra pagrindinis šios apsaugos elementas. Paulius sako, kad turime atsilaikyti prieš „velnio klastas“, „susijusę savo strėnas tiesa“. Prieš mūsų karys susijusios diržu ar juosta savo strėnas. Tačiau tai nėra mūsų fizinio kūno, bet „mūsų proto strėnos“, kurias turime susijuosti kovai.³⁰ Mūsų kova nėra fizinė, ji nevyksta naudojant „kūniškus ginklus“ ar kovojant su jais.³¹ Mūsų kova yra dvasinė, ji vyksta Dievo žodžio mūšio lauke. Mes kovojame prieš „klastas“, taktikas ir ginklus, nukreiptus prieš mūsų vidinio žmogaus statydinimą. Todėl būtent „mūsų proto strėnos“ turi būti susijusios kovai. Joms reikia „susijuosti tiesa“.

Kad „mūsų proto strėnos“ būtų „susijusios tiesa“, reikia mūsų protui užsiimti tiesa. Kaip diržas ar juosta apjuosia kario strėnas, apgaubdamas jas iš visų pusių ir tvirtai laikydamas, taip ir Dievo žodis, „tiesos žodis“, turi tvirtai apjuosti mūsų protą. Todėl turime uoliai ir nuolatos studijuoti „tiesos žodį“, būti užsiėmę Dievo žodžiu ir tuo, kas jame parašyta. Turėtume būti užsiėmę tuo, kad sužinotume, ką Dievas daro pagal savo planą ir tikslą, kaip mums atskleidžia Jo žodis.

Pirmoji blogio ataka yra nukreipta prieš Dievo malonės ūkvedybos žinią ir siekia iškraipyti mokymą, kad tikintieji nesuprastų, ką Dievas daro šiandien, todėl nekyla abejonių, kaip svarbu, kad mūsų „strėnos būtų apjuostos tiesa“. Jei esame užsiėmę „tiesos žodžiu“ ir Dievo žodžio mokslu, jis apgaubia mūsų protus, ir tuomet mūsų nebus taip lengva apgauti bei suklaidinti prieštariniais mokymais. Jei mūsų protas bus „apjuostas tiesa“, tai apgaulingos filosofijos, žmogiškas požiūris ir sprendimai, kartu su žmonių įsakymais ir mokymais, pagrįstais istorijomis, asmenine patirtimi ir pan. negalės sugadinti mūsų protų ir iškreipti mūsų supratimo. Tokius dalykus atpažins mūsų protus užvaldęs „tiesos žodis“.

Savaime suprantama, kad, jei tiesa nežinoma, tuomet jai prieštaraujančių mokymų pastebėti nepavyks. „Gerais žodžiais ir gražiomis kalbomis“ apvynioti klaidingi mokymai sėkmingai įtikins

krikščionį tikėti tuo, kuo jis neturėtų tikėti. Tačiau jei krikščionio „strėnos“ bus „apjuostos tiesa“, tokie prieštaraujantys mokymai su savo vilionėmis neturės jam jokio poveikio.

Mūsų strėnomis esant „apjuostoms tiesa“ taip pat reiškia, kad mes turime teisingai elgtis su Dievo žodžiu, sąžiningai, taikydami sąžiningo elgesio su Biblija principus. Mes turime „teisingai padalinti tiesos žodį“ ir nepainioti skirtingų Dievo ūkvedybų. Mes negalime Rašto eilučių imti iš konteksto. Turime taikyti įprastas kalbos taisykles, kuriomis vadovaudamasis Dievas parašė savo Žodį, ir negalime Jo žodžio kažkaip tai „sudvasinti“ ar juo manipuliuoti. Tokie yra sąžiningo elgesio su Raštu principai, kad jis nebūtų klaidingai interpretuojamas ir neteisingai suprantamas. Tik tada mūsų proto strėnos būtų „apjuostos tiesa“.

„Tuščios apgaulės“, kurias blogio politika sumaniai naudoja mokslo iškraipymui, dažnai yra nesąžiningo Biblijos aiškinimo rezultatas. Jei Dievo žodis nėra „teisingai padalinamas“, tada Rašto eilutės ištraukiamos iš konteksto, ir yra mokoma to, ko Dievas niekada nesakė. Dažnai įsakymai, pažadai, sandoros, paliepipimai ir panašūs dalykai yra paimami iš Dievo programos Izraeliui ir mokomi krikščionims, tarsi tai būtų dalykai, kurių Dievas mus šiandien moko laikytis. „Sudvasinant“ Dievo žodį jis yra neteisingai ir melagingai taikomas.

Šie ir kiti panašūs dalykai yra blogio politikos dalis. Krikščionys, „strėnas apsijuosę tiesa“, netoleruoja tokio nesąžiningo elgesio su Šventuoju Raštu, bet stengiasi laikytis sąžiningumo principų bet kuriame Rašto mokyme. Tiesa susijuosę krikščionys lengvai atpažįsta bet kokį mokymą, neparemtą „teisingu tiesos žodžio padalijimu“, ignoruojantį eilutės kontekstą, suvienodinant Biblijos eilutes arba pažeidžiant natūralią žodžių ar gramatikos reikšmę ir pan. Nesvarbu, kaip gerai ar teisingai tai beskambėtų, kaip tai beviliotų ir kokie dvasiniai reiškiniai visa tai belydėtų, „tiesa apsijuosęs“ krikščionis nebus to apgautas. Sąžiningas Dievo žodžio aiškinimas, susijuosus strėnas tiesa, yra aukščiausia ir galutinė Dievo duota autorystė.

Dar kartą – „stėnų apjuosimas tiesa“ yra mums duota pagrindinė apsauga atlaikyti pirmąją šėtono blogio politikos ataką. Tačiau kiti

du šarvų elementai taip pat veikia kartu, suteikdami reikiamą apsaugą ir sustiprinimą. Šie dveji papildomi šarvai yra „teisumo krūtinšarvis“ ir „kojos, apautos taikos evangelijos parengimu“.

Šėtonas gauna progų apie mus „kalbėti priekaištaujančiai“ kai jam pavyksta paskleisti mokymo iškraipymą. Tačiau jis mus šmeižia ir kai mūsų elgesys bei veiksmai neatitinka to, kuo Dievas mus padarė „Kristuje“ ir kai nesekame programa, kurią Jis vykdo dabartinėje malonės ūkvedyboje. Dėl to Dievas davė mums šiuos duėjus šarvus, atsakingus už mūsų elgesį.

„Užsidėję teisumo krūtinšarvį“ mes nesuteikiame „šio pasaulio eigai“ progų mus šmeižti ir apie mus priekaištaujančiai kalbėti. Čia minimas teismus yra teismus elgesys „gerais darbais“, kuriems Dievas sukūrė mus Kristuje Jėzuje, kaip Paulius parašė Efeziečiams:

„Nes mes esame jo darbas, sutverti Kristuje Jėzuje geriems darbams, kuriuos Dievas iš anksto paskyrė, kad juose vaikščiotume“.

(Efeziečiams 2:10)

Kai nevaikštome geruose darbuose, o pasiduodame apgaulingiems nuodėmės geiduliams ir šio pasaulio eigai, tada duodame vietas velniui ³² ir jam suteikiame galimybę mus šmeižti bei kaltinti. Tačiau „užsidėjęs teisumo krūtinšarvį“ krikščionis prisimena, kas jis yra „Kristuje“ ir mąsto apie tai, kad jis yra išteisintas, pašvęstas ir sukurtas Kristuje Jėzuje geriems darbams. Šitaip jis gyvena kaip „šviesos vaikas“, duodamas „Dvasios vaisių“, kuris yra „visame gerume, teisme ir tiesoje“. ³³ Kai krikščionis duoda „teisumo vaisius“ ir šio pasaulio eigą vertina daug mažiau nei tai, ką vertina ir gerbia Dievas, „velniui“ nesuteikiama jokia galimybė.

Beveik tas pats pasakytina ir apie tai, kai mūsų „kojos apautos taikos evangelijos parengimu“. Kai žmogaus kojos yra apautos „parengimu“, jis yra pasirengęs veikti ir nori tai daryti. Kaip tų laikų karys apsiavęs batus su spygliuotais padais tvirtai žengdavo į priekį, taip turėtų būti ir mums, apsiavusiems šlovinga „taikos evangelija“, mums duota skelbti dabartinėje Dievo malonės ūkvedyboje. ³⁴

„Taikos evangelija“ yra žinia apie pradėtą reikšmingą Dievo ūkvedybos pokytį. „Praeities“ situacija, kai Izraelis buvo „arti“ Dievo, o mes, pagonyms, buvome „toli“, jau nebegalioja. Per Kristaus kraują Dievas „iš abiejų padarė viena ir nugriovė atskyrimo sieną tarp mūsų“, kad „padarytų savyje iš dviejų vieną naują žmogų, taip darydamas taiką“.

Be to, su šiuo „vienu nauju žmogumi“ Dievas paskelbė savo planą taikos sudarymui dangaus vietose, kad jas su savimi sutaisytų. Tai yra „taikos evangelija“, kurios „parengimu“ turi būti apautos mūsų kojos. Tai yra tai, ką turėtume būti pasirengę ir norėtume skelbti bei ginti.

Kaip apaštalo Pauliaus kojos buvo „apautos (šios) taikos evangelijos parengimu“, taip turėtų būti ir su mumis. Kaip šios žinios šlovė sugriebė jo sielą ir garbė ją skelbti džiugino jo širdį, taip turėtų būti ir su mumis. Turėtume būti visada pasirengę skelbti jos šlovę ir visada budrūs ją ginti bei patvirtinti.

Kai mūsų kojos taip apautos, šėtonas vėl patiria nesėkmę savo troškimuose mus šmeižti ir išjuokti kaip „naują Dievo sutvėrimą“. Taip yra todėl, kad šlovinga „taikos evangelija“ ir daugiopa Dievo išmintis ne tik skelbiama, bet ir daro poveikį Dievo šlovei dangaus vietose esančių kunigaikštysčių ir valdžių akivaizdoje.

Todėl šie pirmi trys „Dievo šarvai“ suteikia visišką apsaugą nuo „velnio klastų“, naudojamų pirmajame puolime. Šėtono ataka prieš Dievo žinią, siekiant sukelti mokymo iškreipimą ir to pasekmes, nepadarys jokios žalos tiems, kurie bus užsidėję šiuos šarvus. Visos gudrios ir viliojančios „klastos“, skirtos sukelti tokį iškreipimą, bus lengvai atpažintos. Tačiau svarbiausia, kad piktają dieną jos bus sėkmingai atremtos Dievo galia, suteikta per šiuos šarvus.

Kai pirmoji ataka nepasiekia savo tikslo, blogio politika pradeda antrąjį puolimą. Šiame puolime atakuojamas žinios skelbėjas, siekiant jį įbauginti ir užčiaupti. „Velnio klastos“ siekia atimti Kristaus pasiuntinio drąsą. Dievo suteikiama apsauga šiame blogio politikos etape yra šarvai, vadinami „tikėjimo skydu“.

„Virš visko pasiėmę tikėjimo skydą, kuriuo būsite pajėgūs užgesinti visas ugningas nedorojo strėles“.

(Efeziečiams 6:16)

Graikijos ir Romos kariai buvo labai gerai susipažinę su „ugni-nėmis strėlėmis“. Būdavo įprasta būti apšaudomam degančiomis strėlėmis ir kitokiais šaudmenimis mūšio metu, tačiau tai buvo ir labai bauginantis dalykas. Žinoma, būtent tam jie ir buvo skirti.

„Ugnines strėles“ naudodavo, kad sustabdytų ateinančius prie tvirtovės karius, jog šie neprieitų pernelyg arti sienos. Nuolat šaudant šias „ugningas strėles“ buvo tikimasi išgąsdinti artėjančius kareivius, kad jie ne tik sustotų, bet ir trauktųsi atgal. Todėl „ugningos strėlės“ buvo gąsdinimo ir įbauginimo ginklas.

Kadangi būtent tam ir yra skirtos „ugningos strėlės“, jas minėdamas Paulius turi omenyje šėtono vykdomą puolimą prieš Dievo karį ir pasiuntinį, kad jį įbaugintų bei nutildytų ir kad jis bijotų „kovoti gerąją kovą“. „Ugningos piktojo strėlės“ yra įbauginimo priemonės, naudojamos antrajame piktojo puolimo etape. Tikimasi, kad, nuolat patiriant šiuos išpuolius, atsiras „baimės dvasia“, kuri motyvuos Kristaus pasiuntinį nutilti arba atsisakyti bet kokios galimybės ginti ir patvirtinti tiesą. Todėl Dievas mums davė veiksmingą šarvą – „tikėjimo skydą“, kad galėtume užgesinti „ugningas piktojo strėles“.

Kaip graikų ar romėnų kariai turėdavo skydą su storu, vandenyje išmirkytu odos sluoksniu, kuriuo galėdavo atremti artėjančias „ugningas strėles“ arba jas įstrigusias užgesinti, taip ir Dievas mus apginklavo. Mes turime skydą, kuriuo galime „užgesinti visas ugningas piktojo strėles“.

Mūsų „tikėjimo skydas“ – tai mūsų tikėjimas konkrečiomis mums Dievo pasakytomis tiesomis. Jos skirtos suteikti mums paguodą, nuraminimą, paskatinimą, drąsą, pasitenkinimą ir panašiai. Paulius užrašė mums Viešpaties duotą mokslą, sukurtą mūsų vidinio žmogaus padaršinimui ir sustiprinimui. Jis pasirūpino mumis, kad „nors mūsų išorinis žmogus ir nyksta, tačiau vidinis atnaujinamas diena iš dienos.“³⁵ Mes mokomi konkretaus mokslo, suteikiančio mums stiprybę, kad mūsų protas nenusilptų. Mums duotas moks-

las suteikia dievišką požiūrį į kovą, kad mes nebūtume įbauginti ir nesijaustume gėdingai ar bijotume. Dievo duotas mokslas suteikia mums „jėgos, meilės ir sveiko proto“ dvasią, o ne „baimės dvasią“. Mums reikia jį išmokti, įtvirtinti savo protuose ir juo pasitikėti, kad jis veiktų kaip „skydas“, atremiantis arba užgesinantis bauginančias „ugningas piktojo strėles“. ³⁶

Jei tikintysis nesiduoda įbauginamas ir neišsigąsta, tuomet prasideda trečiasis blogio politikos puolimo etapas. Tačiau Dievas numatė, kad mes galėtume atsilaikyti ir prieš šias „klastas“.

„Ir imkite išgelbėjimo šalną ir Dvasios kalaviją, kuris yra Dievo žodis.“

(Efeziečiams 6:17)

Šie du Dievo ginkluotės elementai mus apsaugo nuo nusivylimo ir nevilties. Užsidėję „išgelbėjimo šalną“ ir pasiėmę „Dvasios kalaviją“, neturėtume galvoti „kokia iš to nauda?“ arba „kam aš tai bandau?“

Kario šalmas turėjo dvejopą paskirtį. Jis ne tik apsaugodavo galvą, bet taip pat buvo ir šalies, kurią jis atstovavo ir kuriai jis tarnavo, simbolis. Šalmai būdavo papuošti išskirtiniais ornamentais, pertekliniais orumą ir primenančiais kariui apie jam duotą privilegiją tarnauti savo šalies gynybai bei siekiams. Kaip karys, jis atstovavo savo šaliai. Kovodamas jis kentė prieš neapykantą, išliejamą ant jo ir ant jo šalies. Kario šalmas ne tik apsaugojo jo galvą, bet ir puošė ją žinojimu apie jo tarnybos privilegiją. Taigi „užsidėjęs šalną“ karys įgija savo tikslo garbę ir teisumą.

Taip pat yra ir su mumis bei Dievo mums duotu „išgelbėjimo šalnu“. Mūsų išgelbėjimo mokslas, kurį gavome kaip Dievo dovaną per tikėjimą Jėzumi Kristumi, yra Dievo sugalvotas tam, kad veiktų kaip apsauga ir orumo šaltinis kovoje. Kaip apsauga, mūsų išgelbėjimo žinojimas apsaugo mus nuo nusivylimo, kurį nori sukelti apjuodinimo, nusivylimo ir nuvarginimo „klastos“. Mes esame Dievo išgelbėti malone per tikėjimą ir turime neišvengiamą išgelbėjimo viltį, kad būsime išvaduoti iš šio pasaulio bei iš blogio politikos kai būsime paimti į dangų. Tai yra mūsų išgelbėjimo „palaiminta viltis“.

Mes savo pastangomis nesiekiamo šio pasaulio reformos ir nesistengiame pakeisti šio pasaulio eigos. Mes nesiekiamo Dievo karalystės atėjimo. Mes nesiekiamo pagerinti šio pasaulio ar padaryti jį geresne vieta gyventi. Mes turime „palaimintą viltį“, kad Viešpats ateis mūsų pasiimti ir išgelbės mus iš šio pasaulio, kurį nubaus savo rūstybe. Todėl neturime jokios priežasties dėl kovos nuovargio būti nusiminę, prislėgti ar nusivylę. „Išgelbėjimo šalmas“, kurį mes užsidėjome, užtikrina, kad toks nusivylimas mumyse neužsistovėtų.

Be to, „išgelbėjimo šalmas“ yra Dievo sukurtas tam, kad pabrėžtų mums „geros tikėjimo kovos“ kovojimo orumą. Dievas mus moko, kad tai yra „gera kova“ ir Jis pasirinko mus būti joje kariais.

Todėl tai turėtų būti vertinama su pagarba ir kaip Dievo malonės mums duota privilegija. Mums turėtų būti garbė ginti ir patvirtinti dabartinės ūkvedybos tiesą. Tokia garbinga privilegija daryti poveikį dangaus vietose esančioms kunigaikštystėms ir valdžioms „daugeriopos Dievo išminties“ šlovei, turėtų sujaudinti mūsų sielas. Žinojimas apie mūsų išgelbėjimą ir tai, kam esame išgelbėti pagal Dievo planą ir tikslą, turėtų suteikti mums orumo lygiai taip, kaip orumą suteikia kariui šalies simbolika ant jo šalmo. Žinodamas, kas jis ir ką jis reiškia garbingai savo šalies tarnystei, karys išlikdavo gyvybingas sunkiausiais momentais. Dievas sukūrė „išgelbėjimo šalimą“, kad jis mums padėtų išlikti gyvybingais. Kad susidūrus su šėtono puolimo „klastomis“, „išgelbėjimo šalmas“ mus padrąsintų ir pagyventų.

Kartu su „išgelbėjimo šalmu“ reikia pasiimti ir „Dvasios kalaviją“. „Dvasios kalavijas“ – tai „Dievo žodis“. Jo apsauga nuo atgrasinančių piktojo taktikų turėtų būti akivaizdi iš jo aprašymo.

Vienas iš lengviausių būdų nusivilti kovoje yra manyti, kad sėkmė priklauso nuo mūsų pačių sumanumo, išminties ir žodžių, kad susidūrus su priešišku ir priešingu mokslu reikia naudoti savo protą ir savo gebėjimus kurti gerus argumentus, kurie įtikins kitus. Tai darydami mes kovojame tarsi mūsų pačių „gerą kovą“, tarsi mūsų jėga turėtų padaryti įtaką. Mes kovojame savo jėga ir savo žodžiais, kurie iš tiesų turi mažai galios arba jos iš viso neturi. Tokioje kovoje lengva prarasti drąsą.

Todėl kovoje svarbu ne tai, ką sakome mes, bet tai, ką sako Dievas. Dievas nėra atsiskyręs nuo savo žodžio. Jo žodis nėra mūsų pačių kalavijas, bet „Dvasios kalavijas“. Šitaip jį įvertinus ir tinkamai jį naudojant, mes nenusivilsime, nesvarbu kas benutiktų. Taip yra todėl, kad pats Dievas nenusivilia. Dievo Dvasia neapleido savo žodžio nei nepasakė: „Kokia iš to nauda?“ Atvirksčiai – Dievo Dvasia mums skelbia: „Naudokitės šiuo kalaviju, o pasekmes palikite man.“

Apaštalas Paulius tai suprato ir pagal tai veikė. Patirdamas sunkiausią apjuodinimo taktikos išbandymą jis nenusiminė. Kai jis buvo įkalintas ir šventieji jį paliko, jis nenusiminė. Jis žinojo, kad jis naudojo „Dvasios kalaviją“, ir Dievo Dvasia nebuvo suvaržyta:

„Kurioje kenčiu vargą kaip piktadarys, netgi iki pančių; bet Dievo žodis nėra supančiotas“.

(2 Timotiejui 2:9)

Panašiai ir mes neturėtume nusiminti. Turime suprasti ir įvertinti, kad reikia tiesiog naudoti „Dvasios kalaviją“ ir kad pati Dievo Dvasia atlieka darbą savo žodžiais. Svarbūs čia ne mes ir ne mūsų įtikinamumas.

Taip pat turime suprasti, kad sėkmės kovoje nenulemia rezultatas, kurį norėtume pamatyti. Ji nematuojama pagal tai, ką mes laikome pergale, nei pagal tai, ką apie ją sako visuomenė, religija ar populiarūs nuomonė. Sėkmė kovoje yra nulemta ir matuojama pagal tai, ką apie ją sako Dievas. Tai Jis aiškiai išdėsto Efeziečiams 6 skyriuje:

„Todėl pasiimkite visą Dievo ginkluotę, kad pajėgtumėte piktąją dieną atsilaikyti ir, viską atlikę, stovėti. Todėl stovėkite...“

(Efeziečiams 6:13-14a)

Dievo požiūriu, sėkmė kovoje yra tai, kad mes stovime už tiesą ir atsilaikome blogio taktikai. Kai taip elgiamės, nėra jokios priežasties būti prislėgtiems.

Tai yra „Dievo ginkluotė“, kurią Jis mums davė, kad galėtume

„stovėti prieš velnio klastas“ jo blogio politikoje prieš mus. Nors ginkluotės dalių apibūdinimas baigiasi 17 eilutėje „Dvasios kalaviju“, maldos klausimas ir svarba yra aptariami 18 eilutėje. Malda negali būti ir neturi būti atskirta nuo mums Dievo suteiktų priemonių. Kadangi ji aprūpina ne tik stabilumu kovoje, bet ir kitokiais dalykais, ji nėra apibūdinama kaip ginkluotė. Nepaisant to, ji yra neatskiriama sėkmingo ginkluotės naudojimo dalis:

„Visada meldamiesi Dvasioje visokeriopa malda bei prašymu ir tam budėdami visa ištvėrme bei prašymu už visus šventuosius“.

(Efeziečiams 6:18)

Malda – tai artimo bendravimo su Dievu reikalas. Tai yra bendravimas su Juo apie tai, ką Jis daro pagal savo planus ir tikslą. Tai bendravimas su Juo dėl Jėzaus Kristaus dalykų. Taip pat tai išreiškimas mūsų širdžių reikalų, susijusių su mūsų gyvenimo detalėmis ir jų atitikimu Jo valiai. Per artimą bendravimą su Dievu maldoje mes aptariame šiuos klausimus su Viešpačiu ir pateikiame Jam mūsų gyvenimo detales, atsiskaitydami už jas pagal Jo apreikštą valią. Mes su Juo aptariame klausimus, susijusius su Jo žodžio taikymu, ir pateikiame protingus prašymus ir maldavimus pagal Jo planą. Kai mes apie tai mąstome su Juo artimoje bendrystėje, mes iš to artumo gauname naudos – paguodos, ramybės, pasitenkinimo ir drąsos. Be to, mes turime šias gėrybes, būdami dėkingi už Jo artumą mūsų situacijai ir už Jo aktyvų veikimą mumyse, kad mes norėtume ir darytume iš Jo gero noro.³⁷

Esant tokiai situacijai, Paulius ragina mus kovoje „visada melstis Dvasioje visokeriopa malda bei prašymu“. Mes visada turime pasinaudoti artimo bendravimo su Dievu per maldą privalumais. Turime nuoširdžiai tuo pasinaudoti ir protingai maldauti Dievą dalykų, atitinkančių Jo šiandienos programą ir kovos tikslą. Tačiau tai turi būti daroma ne tik dėl mūsų pačių, bet ir „dėl visų šventųjų“, nes blogio jėgos savo „klastomis“ veikia ir juos.

Šiuo atžvilgiu apaštalas Paulius prašė efeziečių maldų, rašydamas:

„Ir už mane, kad man būtų duotas ištarimas, kad drąsiai atverčiau savo burną, duodamas žinoti paslaptį evangelijos, dėl kurios esu pasiuntinys pančiuose; kad juose kalbėčiau drąsiai, kaip turiu kalbėti“.

(Efeziečiams 6:19-20)

Antrasis, o ypač trečiasis blogio politikos etapas darė savo poveikį Pauliui. Bet jis žinojo „Dievo ginkluotę“ ir ją dėvėjo. Jis taip pat suprato ir vertino savo paties bei kitų šventųjų maldų svarbų vaidmenį, kad ginkluotė, kurią jam suteikė Viešpats, būtų visiškai veiksminga. Todėl jis prašė šventųjų už jį melstis, ir jų maldos už jį jam suteikė drąsos.

Užsidėję „visą Dievo ginkluotę“, mes esame „stiprūs Viešpatyje ir jo galybės jėgoje“ ir esame „evangelijos kančių dalininkai pagal Dievo jėgą“. Blogio politika prieš mus yra galingas dalykas. Ji buvo labai sėkminga nuo pat Dievo malonės ūkvedybos pradžios ir tebėra tokia iki šiol. Tačiau Dievas mus pakankamai aprūpino, mes esame pakankamai apsiginklavę. Jo aprūpinimas mums puikiai tinka kovai. Todėl tai turėtume daryti entuziastingai.

Užbaigiant šį skyrių būtų tinkama pacituoti kai kuriuos iš daugybės Dievo duotų pamokymų, ypač tuos, kurie yra pastoraciniuose laiškuose, kad stovėtume tvirtai ir kovotume už tiesą. Nors daugelis iš šių eilučių šiame skyriuje jau buvo paminėtos, bet tinka jas vėl paminėti ir įsidėmėti. Atsižvelgiant į tai, ką mes nagrinėjome, jų vertinimas turėtų būti giliai įsišaknijęs mumyse ir labai padrąsinantis:

„Tik jūsų gyvensena tebūna tinkama Kristaus evangelijai: kad, ar tai atvykčiau ir jus pamatyčiau, arba nebūdamas pas jus išgirsčiau apie jūsų reikalus, kad tvirtai stovite vienoje dvasioje, viena mintimi kartu kovodami už evangelijos tikėjimą; ir niekuo savo priešininkų neišgąsdinti...“

(Filipiečiams 1:27-28a)

„Todėl, nebegalėdamas ilgiau iškęsti, pasiunčiau sužinoti apie jūsų tikėjimą, kad kokių tai būdu jūsų nebūtų sugundęs gundytojas, ir mūsų triūsas nebūtų bergždžias. Bet dabar, kai iš

jūsų pas mus atėjo Timotiejus ir atnešė mums gerą žinią apie jūsų tikėjimą ir meilę, ir kad visuomet mus gerai prisimenate, didžiai trokšdami pamatyti mus, kaip ir mes pamatyti jus; todėl, broliai, buvome jumis paguosti visame mūsų varge ir kančioje per jūsų tikėjimą; nes dabar mes gyvename, jei tvirtai stovite Viešpatyje“.

(1 Tesalonikiečiams 3:5-8)

„Mes privalome visuomet dėkoti Dievui už jus, broliai, kaip tai pridera, nes jūsų tikėjimas nepaprastai auga, ir kiekvieno visų jūsų meilė vieno kitam gausėja; taip kad mes patys giriamės jumis Dievo bažnyčiose dėl jūsų kantrybės ir tikėjimo visuose jūsų persekiojimuose ir suspaudimuose, kuriuos ištvėriate“.

(2 Tesalonikiečiams 1:3-4)

„Šį įpareigojimą pavedu tau, sūnau Timotiejau, pagal pranašystes, kurios anksčiau apie tave atėjo, kad per jas kovotum gerą kovą; išlaikydamas tikėjimą ir gerą sąžinę; kurią kai kurie atmetę, tikėjimo atžvilgiu patyrė laivo sudužimą; iš kurių yra Himenėjas ir Aleksandras; kuriuos atidaviau šėtonui, kad išmokyti nepiktžodžiauti“.

(1 Timotiejui 1:18-20)

„Kovok gerąją tikėjimo kovą, nutverk amžinąjį gyvenimą, kuriam ir esi pašauktas, ir išpažinai gerą išpažinimą daugelio liudytojų akivaizdoje“.

(1 Timotiejui 6:12)

„O Timotiejau, saugok tai, kas tau patikėta, vengdamas suterštų bei tuščių plepalų ir melagingai taip vadinamo mokslo prieštaravimų; kai kurie jį išpažindami, tikėjimo atžvilgiu nuklydo. Malonė tebūna su tavimi. Amen“.

(1 Timotiejui 6:20-21)

„Todėl nesigėdink mūsų Viešpaties liudijimo nei manęs, jo kalinio; bet būk evangelijos kančių dalininkas pagal Dievo jėgą; kuris mus išgelbėjo ir pašaukė šventu pašaukimu ne pagal

mūsų darbus, bet pagal savo tikslą ir malonę, kuri buvo mums duota Kristuje Jėzuje prieš pasaulio prasidėjimą, bet dabar yra atskleista per pasirodymą mūsų Gelbėtojo Jėzaus Kristaus, kuris panaikino mirtį ir atnešė gyvenimą bei nemirtingumą į šviesą per evangeliją; kuriai esu paskirtas skelbėju ir apaštalu, ir pagonių mokytoju. Dėl šios priežasties tai ir kenčiu; tačiau nesigėdiju; nes žinau, kuo įtikėjau, ir esu įsitikinęs, kad jis pajėgus išsaugoti tai, ką jam patikėjau anai dienai. Tvirtai laikykis pavidalo sveikų žodžių, kuriuos girdėjai iš manęs, tikėjime ir meilėje, kurie yra Kristuje Jėzuje. Tą tau patikėtą gerą dalyką saugok Šventąja Dvasia, gyvenančia mumyse“.

(2 Timotiejui 1:8-14)

„Taigi tu, mano sūnau, būk stiprus malonėje, esančioje Kristuje Jėzuje. Ir ką iš manęs girdėjai tarp daugelio liudytojų, tai patikėk ištikimiems žmonėms, kurie bus pajėgūs ir kitus mokyti. Taigi ištvėrk sunkumus, kaip geras Jėzaus Kristaus karys. Nei vienas kariaujantis neįsivelia į šio gyvenimo reikalus; kad jis patiktų tam, kuris išrinko jį būti kariu“.

(2 Timotiejui 2:1-4)

„Uoliai stenkis pasirodyti Dievui išmėgintu, neturinčiu ko gėdytis darbininku, teisingai padalijančiu tiesos žodį“.

(2 Timotiejui 2:15)

„Todėl tave įpareigoju akivaizdoje Dievo ir Viešpaties Jėzaus Kristaus, kuris teis gyvus ir mirusius savo pasirodyme ir savo karalystėje: skelbk žodį; nedelsk laiku ir nelaiku; bark, peik, ragink su visu ilgu pakantumu ir mokslu. Nes ateis laikas, kai jie nebepakęs sveiko mokslo; bet susikraus sau mokytojų pagal savo geismus, turėdami niežtinčias ausis; ir nukreips savo ausis nuo tiesos ir atsigręš į pasakas. Bet tu visame kame būdėk, iškęsk vargus, dirbk evangelisto darbą, pilnai įrodyk savo tarnystę. Nes aš jau pasiruošęs būti atnašaujamas, ir mano išėjimo laikas čia pat. Aš kovojau gerą kovą, užbaigiau savo bėgimą, išlaikiau tikėjimą; nuo šiol man atidėtas teisumo vaini-

kas, kurį aną dieną man duos Viešpats, teisusis teisėjas: ir ne vien man, bet ir visiems mylintiems jo pasirodymą“.

(2 Timotiejui 4:1-8)

Taigi mes esame raginami ir turėtume tvirtai stovėti dėl „teisingai padalinto tiesos žodžio“ ir dėl „Kristaus paslapties apreiškimo“ bei Dievo malonės ūkvedybos didybės. Blogio politika tam priešinasi. Šėtonas ir jo kunigaikštystės bei valdžios dangaus vietose kariauja prieš „Kristaus paslapties“ skelbimą ir jos ištikimus skelbėjus. Dabartinės malonės ūkvedybos eiga nebus tokia, kad krikščionys kaip visuma gėrėsis „teisingu tiesos žodžio padalijimu“ ir „Kristaus paslapties“ tiesa. Atvirkiščiai, blogio politika taps vis veiksmingesnė, o sveikas mokslas taps mažuma tarp visko, kas daroma ir sakoma krikščionybės vardu. Vis dėlto, tegul mes būsime tie, kurie kartu su apaštalu Pauliumi „kovosime gerą kovą, užbaigsime savo bėgimą ir išlaikysime tikėjimą“.

Santrauka

Į Dievo išmintį, pasireiškiančią per „Kristaus paslapties“ apreiškimą, šėtonas sureagavo su didžia neapykanta. Jis ją niekina ir yra kerštingai pasiryžęs veikti, kad krikščionys nesužinotų ir nevertintų „Kristaus paslapties“ ir nedarytų poveikio dangaus vietose Dievo šlovei. Todėl jis dabartinei ūkvedybai surezgė blogio politiką, nukreiptą prieš „naująjį Dievo sutvėrimą“. Taip pat savo karalystėje jis turi galimybę priešintis Dievo šlovei, pašaipiai pajuokdamas ir šmeiždamas Kristaus kūno narius. Darydamas krikščionis savo blogio politikos aukomis jis vykdo savo „dvasinę nedorybę“ dangiškose vietose.

Yra trys blogio politikos etapai arba trys puolimo linijos, kurias šėtonas ir jo kunigaikštystės bei valdžios taiko krikščionims, kad pasiektų savo tikslą. Pirmajame etape puolama Dievo malonės ūkvedybos žinia. Tuo šėtonas siekia sugadinti krikščionio protą ir

elgesį, kad šis prieštarautų dabartinės Dievo ūkvedybos programai. Įvairios „klastos“, kaip filosofija, nesąžiningas Biblijos aiškinimas, Biblijos mokymas „teisingai nepadalinus tiesos žodžio“ ir nebiblinių apreiškimų perteikimas per tariamai Dievo Dvasios įkvėptus žmones, yra naudojamos siekiant nukreipti krikščionis nuo tiesos apie tai, ką Dievas daro šiandien.

Antrajame blogio politikos etape atakuojamas Kristaus pasiuntinys. Jei neįmanoma sugadinti krikščionio mąstymo ar elgesio, tada puolamas jis pats, siekiant jį įbauginti ir nutildyti. Jei tai padaryti pavyksta, tai suteikia šėtonui galimybę kalbėti paniekinamai krikščionio sąskaita.

Jei to padaryti nepavyksta, prasideda trečiasis puolimo etapas. „Klastomis“ atakuojamas krikščionis, siekiant jį apjuodinti, suteršti jo vardą, kad niekas jo nebesiklausytų ir jis nematydamas sėkmės iš nevilties prarastų norą skelbti tiesą. Jei Kristaus pasiuntinys išprovokuojamas savanoriškai pasiduoti ir nebesilaikyti savo pozicijos, šėtonui atsiranda galimybė kalbėti paniekinamai.

Nors blogio politika yra nukreipta prieš mus, Dievas mums suteikė „visą Dievo ginkluotę“, kuria galime „atsilaikyti prieš velnio klastas“. Dievo ginkluotė užtikrintai apsaugo nuo visų trijų blogio politikos etapų ir nuo įvairių „klastų“ bei taktikų, susijusių su kiekvienu etapu. Užsidėję „visą Dievo ginkluotę“ mes „pajėgsime piktają dieną atsilaikyti ir, viską atlikę, stovėti“.

-
- ¹ *Daugiau informacijos šiuo klausimu rasite ketvirtame ir penktame skyriuose.*
- ² *Efeziečiams 4:13.*
- ³ *Kolosiečiams 1:25-28.*
- ⁴ *Efeziečiams 4:27.*
- ⁵ *Efeziečiams 6:11.*
- ⁶ *Efeziečiams 6:12.*
- ⁷ *1 Timotiejui 5:14-15.*
- ⁸ *Pvz., 2 Timotiejui 1:15.*
- ⁹ *Efeziečiams 1:3.*
- ¹⁰ *2 Korintiečiams 2:11.*
- ¹¹ *2 Korintiečiams 11:3.*
- ¹² *Galatams 3:1.*
- ¹³ *Kolosiečiams 2:4.*
- ¹⁴ *Kolosiečiams 2:8.*
- ¹⁵ *Romiečiams 16:17-20.*
- ¹⁶ *2 Korintiečiams 11:4,13-15.*
- ¹⁷ *Šis klausimas bus dar nagrinėjamas šiame skyriuje.*
- ¹⁸ *Tai nereiškia, kad Biblijos žinia neturi prasmės. Čia minimas žmogiškasis mąstymas yra tas, kuris vertina ir teisia Dievo žodžius ar veiksmus remdamasis tuo, ką, žmogaus nuomone, Dievas turėtų sakyti ar daryti. Užuoat Dievas ir Jo žodis būtų galutinis autoritetas, kuriam žmogus besąlygiškai paklūstų, Dievą ir Jo žodį pri-taiko prie to, ką žmogus mano, kad Dievas turėtų sakyti ir daryti.*
- ¹⁹ *Žr. „žodžių išminties“ klausimą, kurį Paulius nagrinėja 1 Korintiečiams 1-2 sk.*
- ²⁰ *Biblijos kritikai dažnai teigia, kad Biblija gali būti priversta pasakyti viską, ką žmogus nori, kad ji pasakytų. Tai iš esmės tiesa. Taip padaroma, kai Biblija aiškinama nesąžiningai, nesilaikant teisingo aiškinimo principų.*
- ²¹ *Žr. vienuoliktą šios knygos skyrių, kuriame išsamiai nagrinėjamas „kitos evangelijos“ klausimas šėtono blogio politikoje.*

- ²² *Filipiečiams 1:5.*
- ²³ *Filipiečiams 1:7.*
- ²⁴ *Filipiečiams 1:8.*
- ²⁵ *Tai, ką Dievas suteikia, kad būtų galima atsispirti blogio politikai ir visoms „velnio klastoms“, bus aptarta vėliau, kai bus nagrinėjama „Dievo ginkluotė“.*
- ²⁶ *Pvz., Galatams 1:11-2:21; 4:12-18; 2 Korintiečiams 1:1-7:16. Korintiečiai apkaltino Paulių, kad jis juos nuskriaudė, sugadino, apgavo ir neturėjo „tikrų“ apaštalų profesionalumo ir charizmos. Visi šie dalykai buvo naudojami siekiant apjuodinti Paulių išore besivadovaujančių korintiečių akyse. Korintiečiai nepasidomėjo „netikrais apaštalais“, bet patikėjo priešininko juodinimais.*
- ²⁷ *2 Timotiejui 1:8,15-18.*
- ²⁸ *Tai, ką Paulius žinojo ir kuo buvo įsitikinęs, bus nagrinėjama kitame knygos skyriuje.*
- ²⁹ *Kaip Paulius rašė korintiečiams: „Ir ar mes patiriame sielvartą, tai yra jūsų paguodai ir išgelbėjimui, kuris yra veiksmingas ištvėriant tokius pačius kentėjimus, kuriuos ir mes kenčiame; arba, jei esame paguosti, tai yra jūsų paguodai ir išgelbėjimui.“ (2 Korintiečiams 1:6).*
- ³⁰ *Atkreipkite dėmesį į panašų šių paralelių panaudojimą 1 Petro 1:13.*
- ³¹ *Žr. 2 Korintiečiams 10:3-6.*
- ³² *Plg. su Efeziečiams 4:27.*
- ³³ *Plg. su Efeziečiams 5:8-10.*
- ³⁴ *Kaip Paulius mokė Efeziečiams 2:11 ir toliau.*
- ³⁵ *2 Korintiečiams 4:16.*
- ³⁶ *Didžioji dalis šių doktrinų yra išdėstyta 2 Korintiečiams, Filipiečiams, 1 ir 2 Timotiejui bei Titui.*
- ³⁷ *Maldos tema ir tinkamas jos supratimas bei vertinimas, kurį turėtume turėti, gerokai pranoksta šias trumpas pastabas. Tačiau čia trumpai išdėstyta jos esminė prigimtis, dėl kurios ji vaidina tokį svarbų vaidmenį mūsų gyvenime. Tai leidžia lengvai suprasti jos neatskiriamą vaidmenį užtikrinant mūsų sielų stabilumą, kad „atsilaikytume prieš velnio klastas“.*

9 SKYRIUS

VIEŠPATIES SUTAIKINIMO DIENA: ŠĖTONO BLOGIO PLANO SUNAIKINIMAS

Dievo valios paslapties apreiškimas mums ir šėtonui atskleidė Dievo planą sunaikinti visą šėtono blogio planą – danguje ir žemėje.

Pagal Dievo valios paslaptį, po Jėzaus Kristaus prisikėlimo Dievas Tėvas išaukštino Jį „aukščiau visų kunigaikštysčių ir valdžių“ danguje ir žemėje. Jis visą valdžią kūrinijoje padėjo po Kristaus kojomis, padaręs Jį „visų kunigaikštysčių ir valdžių galva“. Dievas tai įvykdė, kad vieną dieną, Kristui padarius savo priešus savo pakuju, per Jį pavergtų sau ne tik žemiškąsias, bet ir dangiškasias valdžias. Taip padarius, dangiškos vietos su savo valdžiomis bus sutaikytos su Dievu ir vėl Jam priklausys, o žemiškos valdžios taip pat bus sutaikytos ir vėl bus Jo. Todėl Viešpaties diena bus Dievo „sutaikinimo diena“ – laikas, kai Jis sunaikins visą šėtonišką blogio planą danguje ir žemėje ir ten atkurs savo valdžią.

„Viešpaties dienos“ pradžiai tiesioginę įtaką daro ilgas Dievo pakantumas dabartinėje „paslapties ūkvedyboje“. Kol Dievas yra ilgai pakantus ir tebegalioja Dievo malonės ūkvedyba, Viešpats išlieka „sėdintis Tėvo dešinėje“. Tačiau, kai „jeis pagonių pilnuma“, tada, kaip jau buvo minėta, ši malonės ūkvedyba baigsis, ir Viešpats pradės „savo dieną“. Malonės ūkvedyba užsibaigs mūsų „paėmimu“ – Viešpaties atėjimu pasiimti savo „naują sutvėrimą“ pas save. Jis paims jį į dangaus vietas, kad ten įgyvendintų jo pašaukimą. Be mūsų paėmimo pas Viešpatį, prasidės Viešpaties pasiruošimas sutaikinimo dienai. Neapsikęsdamas Viešpats pradės „savo dieną“ ir „pavergs viską sau“.

Šioje knygoje jau buvo pasakyta nemažai dalykų, susijusių su šėtono blogio plano sunaikinimu žemėje. Šiame skyriuje dar trumpai apžvelgsime ateisiančią Viešpaties sutaikinimo dieną. Apsvarstysime kai kurias pagrindines Viešpaties veiklos ypatybes, kai Jis

užbaigs šėtono ginčus su Juo ir sunaikins visą jo blogio planą visoje kūrinyje.

Viešpaties dienos pradžia

Kai „įeis pagonių pilnuma“ ir Jis ateis „pasiimti“ savo „naują sutvėrimą“ pas save, Viešpats pradės „savo dieną“. Todėl „mūsų Viešpaties Jėzaus Kristaus pasirodymas“ mus pasiimti pas save žymės Viešpaties sutaikymo dienos pradžią. Tuo metu Jis pradės visus savo priešus pavergti po savo kojomis, kaip Paulius rašė 1 Timotiejui 6:14-15:

*„Kad laikytumėsi šio įsakymo be dėmės, nepeiktinai, **iki mūsų Viešpaties Jėzaus Kristaus pasirodymo, kurį savo laikais parodys jis – palaimintasis ir vienintelis Valdovas, karalių Karalius ir viešpačių Viešpats.**“*

(1 Timotiejui 6:14-15)

Viešpaties sutaikinimo diena – „Jo laikai“ – prasidės Jo pasirodymu, kad mus paimtų pas save. Šiuo malonės ūkvedybos laikmečiu Viešpats yra ilgai pakantus ir nepasirodo kaip „visų kunigaikštysčių ir valdžių galva“. Tačiau po savo „pasirodymo“ mums, kad mus pasiimtų, Jis pradės „savo laikus“ ir savo veikla parodys, kas Jis yra pagal Dievo „amžinąjį tikslą, kurį Jis sumanė Kristuje Jėzuje, mūsų Viešpatyje“.

Viešpats Jėzus Kristus pasirodys kaip „palaimintasis ir vienintelis Valdovas, karalių Karalius ir viešpačių Viešpats“. Toks apibūdinimas aiškiai žymi viską apimantį valdymą ir viešpatavimą, kurio teisėtu savininku Viešpats pasirodys esąs. Pagal „Kristaus paslapties“ apreiškimą Jis pasirodys esąs visų danguje ir žemėje esančių valdžių Galva.

Kaip „palaimintas ir vienintelis Valdovas“ Viešpats parodys save ir įsitvirtins kaip dangiškųjų vietų kunigaikštysčių ir valdžių galva. Toje srityje valdžioms nebebus leidžiama būti Jam priešiškomis. Viešpats jas sutaikys su savimi per savo „naują sutvėrimą“, ir dangaus vietos bus sugrąžintos Jo pavaldumui.

Kaip „karalių Karalius ir viešpačių Viešpats“, Jis parodys save ir įsitvirtins kaip visų kunigaikštysčių ir valdžių galva čia, žemėje. ¹ Žemės valdžios institucijos nebegalės būti Jam priešiškos ir būti valdomos dabartinio „šio pasaulio kunigaikščio“. Viešpats jas sutaikys su savimi per savo tautą Izraelį, ir Dievas atgaus žemiškąją valdžią, joje įsteigdamas savo karalystę.

Mums ypač svarbu tai, kad Viešpats „parodys“ save kaip viską apimantį valdovą. Jis aktyviai kovos su savo priešininku ir jo bendražygiais, užimančiais valdžias danguje ir žemėje. Jis kovos su jais ir juos nugalės. Viešpats paskelbs jiems karą ir pats su savo kariuomenėmis užims jų pozicijas tiek danguje, tiek žemėje. Tada Jis išvarys juos iš jų pozicijų, sunaikins jų viešpatavimą ir pašalins jų sukurtus blogio padarinius. Abiejose sferose Viešpats įvykdys nuosprendžius ir išreikš savo rūstybę bei įniršį.

Danguje ir žemėje bus sunaikinta šėtono blogio plano struktūra, o jos sukurti iškrypimai, suteršimai ir bjaurūs darbai bus sudeginti Viešpaties pavydo ugnimi. Viešpaties sutaikinimo dieną Viešpats galingai parodys, kas Jis yra kaip „visų kunigaikštysčių ir valdžių galva“. Jis sunaikins visą šėtono blogio plano prieštarumą, sutryps jį savo kojomis ir savo nuosprendžiais pasmerks jį išnaikinimui.

Tėvui patiko, kad Kristuje gyventų visa pilnuma. Jis suplanavo, kad Kristus turėtų viršenybę visoms kunigaikštystėms ir valdžioms danguje bei žemėje. Tėvo tikslas, kad „laikų pilnatvės ūkvedyboje“ Kristus būtų imperatoriška visų kūrinyje esančių valdžių Galva.

Pagal tai Kristus dabar sėdi Tėvo dešinėje „aukščiau už visas kunigaikštystes ir valdžias“, ir jos visos yra „padėtos po jo kojomis“.

Nors visos kunigaikštystės ir valdžios teoriškai ir yra „po Kristaus kojomis“, tačiau praktiškai jos bus pavergtos ir jų sutaikinimas prasidės „mūsų Viešpaties Jėzaus Kristaus pasirodymu“, kad Jis pasiimtų savo „naują sutvėrimą“ pas save. Todėl mes nekantriai laukiame mūsų Viešpaties Jėzaus Kristaus atėjimo ne tik dėl to, kad tai bus šlovė mums, bet ir dėl to, kad tai bus šlovė pačiam Viešpačiui, kai Jis pradės ir tęs savo šlovingą sutaikymo dieną. Kaip Paulius rašo, tą dieną mes žavėsime Viešpačiu:

*„Kai jis ateis, kad **tą dieną** būtų pašlovintas savo šventuosiuose ir **juo žavėtusi visuose tuose, kurie tiki** (nes mūsų liudijimas tarp jų buvo įtikėtas)“.*

(2 Tesalonikiečiams 1:10)

Tą dieną mes su susižavėjimu žiūrėsime į Viešpatį, stebėdami, kaip Jis „savo dieną“ parodys save kaip „palaimintąjį ir vienintelį Valdovą, karalių Karalių ir viešpačių Viešpatį“. „Tą dieną“ mūsų protus užpildys Viešpaties daromų dalykų didybė. Mūsų dėmesys bus užsiėmęs Juo ir kiekvienu Jo veiksmu Jam vykdant savo sprendimus. Mes būsime sužavėti didingais Viešpaties darbais, kai Jis sugriaus ir sunaikins visą šėtono blogio planą. Visapusiškai įvertindami Viešpaties darbų vertę, tą dieną žavėdamiesi Juo, savo širdyse giedosime.

Be to, kokia šlovė tai bus pačiam Viešpačiui, kai pradės pildytis „amžinasis tikslas, kurį Dievas sumanė Kristuje Jėzuje, mūsų Viešpatyje“. Kokia šlovė atiteks „Dievui ir mūsų Viešpaties Jėzaus Kristaus Tėvui, šlovės Tėvui“, kai realizuosis „Jo paveldo šlovės turtai šventuosiuose“, o visi priešai bus pavergti po Jo kojomis. Viskas bus „Jo šlovės gyriui“ ir žavėjimuisi Viešpačiu Jėzumi Kristumi.

Vėlgi – visa tai prasidės, kai Viešpats užbaigs savo ilgo pakantumo bei malonės ūkvedybą ir ateis pasiimti savo „naują sutvėrimą“ pas save.

Pirmiausia sutaikytos dangaus vietos

„Kristaus paslapties“ apreiškimas nustebino šėtoną ne tik tuo, kad Dievas susigrąžins dangaus vietas ir žemę, bet ir tuo, kad pirmiausia Dievas su savimi sutaikys dangaus vietas. Todėl tai, ko šėtonas niekada nemanė galėsiąs prarasti, ne tik bus iš jo atimta, bet ir bus atimta pirmiausia, prieš atgaunant žemiškąsias valdžias.

Dievo mums suteikta informacija apie dangaus vietų sutaikymą nėra gausi palyginti su ta, kurią Jis paskelbė dėl žemiškų valdžių susigrąžinimo. Viena iš priežasčių, be abejo, yra susijusi su pačiomis dangiškosiomis vietomis. Tai sfera, apie kurią mums duota

suprasti tam tikrais pagrindais, tačiau ji pati mums nėra aprašyta išsamiai. Todėl išsamus veiklos, kurią Viešpats ir Jo kariuomenės vykdys išvadydami šėtoną bei jo kunigaikštystes ir valdžias, aprašymas nėra tai, ką mes galėtume suprasti ir įvertinti. Pavyzdžiui, Viešpaties užkariavimo kelio aprašymas, kai Jis triumfuodamas įsiverš į dangiškąsias vietas, mums yra beprasmis. Mes neturime dangiškųjų vietų žemėlapiu, pagal kurį galėtume įvertinti tokią informaciją. Tačiau išsami pranašų informacija yra pateikiama dėl žemės atgavimo, kuomet Viešpats ateis kovoti už savo tautą Izraelį ir keršyti dėl savo reikalų su jais.

Nors mums nėra pateiktos aiškios detalės apie Viešpaties dieną dangaus vietose, tačiau yra kalbama apie tam tikrus dalykus, kurie mums padeda suprasti bendrus įvykius ir veiklas, susijusius su Viešpaties užkariavimu bei dangaus sutaikymu su savimi.

Jau buvo paminėta 1 Timotiejaus 6:15, kad Viešpats „parodys“ save kaip „palaimintąjį ir vienintelį Valdovą, karalių Karalių ir viešpačių Viešpatį“. Kai Viešpats parodys save žemėje kaip „karalių Karalių ir viešpačių Viešpatį“, tai reikš, kad Jis aktyviai kovos žemėje, nugalės savo priešus ir padarys juos savo pakoju. Jis ateis kaip galingas karo vyras, kad išgelbėtų savo tautą Izraelį ir įvykdytų kerštą savo priešams. Jis aktyviai dalyvaus kovose, užkariaus, numalšins savo priešus ir juos nugalės. Viešpats „apnuogins savo galingą ranką“² ir panaudos savo asmeninę jėgą, kad sunaikintų šėtono pasipriešinimą Jam ir Jo tautai. Viešpats „keliaus savo jėgos didybe“, išlaisvindamas savo tautą, ir Jis „tryps“ savo priešus ir „mindys“ juos savo įniršiu ir kerštu.³

Kadangi šitaip žemėje Jis „parodys save kaip karalių Karalių ir viešpačių Viešpatį“, logiška manyti, kad panašūs dalykai bus susiję ir su Viešpačiu, „parodančiu save kaip palaimintą ir vienintelį valdovą“ dangaus vietose.

Remdamiesi tokia paralele, suprantame, kad dangaus vietų sutaikinimas taip pat bus susijęs su Viešpaties įžengimu į dangaus vietas kovai. Viešpats turės su savimi kariuomenes, kurios seks paskui Jį ir aktyviai dalyvaus kovoje. Arkangelas Mykolas, kaip Viešpaties angelų minios vadas, ves Viešpaties kariuomenes į mūšį.

Be abejo, Viešpats ir Jo kariuomenės, įžengdami į dangaus vietas ir per jas keliaudami, seks tam tikru maršrutu, panašiai kaip Viešpats kelias tam tikru maršrutu, kai ateis užkariauti ir sutaikyti su savimi žemę. Šėtono ir jo bendrininkų įtvirtintos gynybos linijos bus nugalėtos Viešpaties, kai Jis kelias dangaus vietose savo jėgos didybe, kaip Jis tai darys ir žemėje. Šėtonas ir jo kunigaikštystės bei valdžios neabejotinai atkeliaus į vieną konkrečią dangaus vietų sritį. Viešpats greitai ir veiksmingai susidoros su jais vienoje vietoje, viename milžiniškame mūšyje. Tai bus panašu į tai, ką Viešpats padarys žemėje su tautomis Jehozapato slėnyje. Šioje kulminacinėje kovoje šėtonas ir jo bendrai dės paskutines pastangas, kad pasipriešintų Viešpačiui, bet tai neduos norimo rezultato. Šėtonas ir jo kunigaikštystės bei jėgos bus išvaryti iš savo pozicijų ir užimtų vietų danguje. Jie bus išmesti į žemę (į galutinę sritį, kurią šėtonas dar laikys savo nuosavybe), kur jie bus priversti gintis nuo Viešpaties, kuris pasirodys esąs „karalių Karalius ir viešpačių Viešpats“.

Pasiruošimas kovai dangaus vietose ir tos sferos susigrąžinimas bus parengti, kai Viešpats užbaigs malonės ūkvedybą ir ateis pasiimti savo „naują sutvėrimą“. Apaštalas Paulius tai nurodo, aprašydamas mūsų paėmimo į dangų detales 1 Tesalonikiečiams 4:13-18:

„Nes pats Viešpats nusileis iš dangaus su šauksmu, su arkan-gelo balsu ir su Dievo trimitavimu; ir mirusieji Kristuje prisikels pirmi“.

(1 Tesalonikiečiams 4:16)

Viešpats pats „nusileis iš dangaus“. Ne tik tam, kad mus paimtų pas save susitikti su Juo ore, bet tuo metu Jis bus pasiruošęs pradėti savo dieną. Malonės ūkvedybai pasibaigus Dievas nebebus ilgai pakantus, bet jau bus pasirengęs vykdyti savo rūstybės, teismo ir keršto dieną.

Atėjęs mūsų pasiimti, Viešpats pakeis mūsų „niekingus kūnus ir padarys juos panašius į Kristaus šlovingą kūną“, ir tai Jis padarys „pagal tą veikimą, kuriuo jis visa pajėgus ir pajungti sau“. ⁴ Taigi Viešpats bus pasirengęs viską pajungti sau.

Todėl Paulius rašo, kad Viešpats ateis mūsų pasiimti „su šauksmu, su arkangelo balsu ir su Dievo trimitavimu“. Visi šie trys dalykai yra susiję su Viešpaties pasirengimu pradėti savo dieną ir visi trys yra susiję su kariniais veiksmais bei su Viešpaties diena.

Nusileisdamas iš dangaus su „šauksmu“, Viešpats nutrauks tylą, kuri Jį lydėjo nuo tada, kai Jis prisikėlė pergalingai nugalėjęs šėtoną ir jo kunigaikštystes bei valdžias ir atsisėdo Tėvo dešinėje „aukščiau už visas kunigaikštystes bei valdžias“. Su „šauksmu“ Viešpats pakils į savo dienos mūšį ir nusileis iš dangaus tiek dėl savo „naujo sutvėrimo“, tiek dėl atėjimo į pirmąjį mūšį. Su „šauksmu“ Jis riaušos kaip galingas karo vyras ir griausmingai praneš apie atėjusią Jo dieną.

Kartu su visu tuo pasigirs „arkangelo [Mykolo] balsas“. Tai privers Mykolo vadovaujamas Viešpaties kariuomenes pasiruošti kovai. Išlaukusios ilgo Dievo pakantumo laikotarpį ir išgirdusios Viešpaties šaukimą bei Mykolo komandą, dangaus kariuomenės bus pasirengusios Viešpaties dienos kovoms.

Tuo pat metu nuskambės ir „Dievo trimitas“, skelbiantis karo pavojų. Ilgas Dievo pakantumas bus pasibaigęs. Trimitui nuskambėjus bus paskelbtas karas. Dievas bus pasiruošęs išspręsti ginčą su savo priešais ir priešininkais.

Kai „naujas sutvėrimas“, skirtas dangaus vietų sutaikinimui, bus paimtas pas Viešpatį, Jis pradės „savo dieną“, idant susigrąžintų dangaus vietas ir jas sutaikytų su savimi. Viešpats įsitrauks į kovą su šėtonu bei jo bendražygiais ir parodys save esant „visų kunigaikštysčių ir valdžių galva“ dangaus vietose. Kova danguje užsibaigs, kai šėtonas ir jo kunigaikštystės bei valdžios bus išvartytos iš dangaus vietų, kai jos bus išvalytos nuo priešų ir jo blogio plano.

Ši kova dangaus vietose taip pat turės didelį poveikį tam, kas vyks žemėje po mūsų paėmimo. Išmestas iš dangaus šėtonas turės energingai dirbti, kad išlaikytų savo paskutinę užgrobtą karalystę. Apaštalas Jonas apie tai rašo Apreiškimo knygoje:

„Ir danguje buvo karas: Mykolas ir jo angelai kovojo prieš

slibiną; ir slibinas kovojo bei jo angelai, bet nenugalėjo; nei nebebuvo rasta jų vieta danguje. Ir buvo išmestas tas didysis slibinas, ta sena gyvatė, vadinama velniu ir šėtonu, kuris suklaidina visą pasaulį; jis buvo išmestas į žemę, ir jo angelai buvo išmesti su juo“.

(Apreiškimo 12:7-9)

„Karas danguje“ yra tai, kas vyks prasidėjus Viešpaties sutaikymo dienai. Kai Mykolas ir jo angelai išvarys šėtoną ir jo angelus iš jų vietos toje karalystėje. Viešpats susigrąžins dangaus vietas. Jie bus nugalėti toje karalystėje ir iš jos išvaryti. Tačiau jie bus išvaryti ne tik dėl to, kad tiesiog būtų iš ten išvaryti. Jie iš ten bus išvaryti ir nebeturės ten vietos, nes Dievas dangaus vietas sutaikys su savimi – jos vėl bus Jo nuosavybė. Ten Jis apgyvendins savo „naują sutvėrimą“, bažnyčią – Kristaus kūną, kad jis danguje paveldėtų kunigaikštystes, valdžias, galybes, sostus ir viešpatystes. Taip šėtono ir jo angelų vietos bus užimtos visiems laikams.

Tokia yra Viešpaties sutaikymo dienos pradžia. Tai, ką numato „Kristaus paslaptis“, bus įvykdyta, kai Viešpats pradės savo dieną. Tačiau tai – tik pradžia. Tuomet turės įvykti tai, apie ką „Dievas kalbėjo visų savo pranašų burna nuo pasaulio pradžios“ – žemės atgavimas ir šėtono blogio plano joje sunaikinimas.

Žemės atgavimas

Pranašų raštuose, keturiose evangelijose, raštuose nuo laiško Hebrajams iki Apreiškimo knygos aprašyta Viešpaties dienos veikla žemėje. Šiuose raštuose vaizdžiai aprašyti įvairūs įvykiai, kai Dievas įvykdys savo sandoros tikslą su savo tauta Izraeliu, sunaikins šėtono blogio planus ir susigrąžins viešpatavimą žemėje. Raštuose nuo Izaijo knygos iki Malachijo knygos „Viešpaties dienos“ tema yra pagrindinė, o Apreiškimo knyga skirta aprašyti šį laikotarpį, kuris dar bus ateityje.

Kadangi minėtuose raštuose yra pateikta labai daug informacijos apie žemės karalystės sutaikymą, neįmanoma viso to tinkamai

aprašyti šioje knygoje. Todėl sutelksime dėmesį tik į kai kuriuos įvykius ir reikalus, tiesiogiai susijusius su Viešpaties asmeniniu sugrįžimu į žemę, kai Jis ateis kovoti už savo tautą Izraelį ir keršyti už savo reikalus su jais.

Pasibaigus dabartinei malonės ūkvedybai, Dievas vėl atnaujins savo programą ir santykius su Izraeliu. Kol Viešpats taikys su savimi dangaus vietas, tuo pačiu metu žemėje prasidės pradiniai Viešpaties dienos veiklos etapai. Atsinaujins Izraelio laikų tvarkaraštis, pildysis pranašauti ženklai, kurie Izraeliui paskelbs jų „paskutinių dienų“ atėjimą. Žemėje prasidės teismai, patvirtinantys šėtonui, kad jis bus išvartytas iš dangaus vietų, ir kad jam tikrai liko „mažai laiko“.

Paskutinį kartą pasirodydamas žemėje, šėtonas įkvėps „nuodėmės žmogų“. ⁵ Per jį šėtonas organizuos iki šiol galingiausią jo priešinimosi Dievo tautai Izraeliui struktūrą. Galutinis šėtono blogio politikos prieš Izraelį tikslas bus „iškirsti Izraelio tautą“, kad „Izraelio vardo nebeprisimintų“. ⁶ Per „nuodėmės žmogų“ ir aplink jį susibūrusias tautas jis sieks „išsekinti Aukščiausiojo šventuosius“ ⁷ ir nepalikti nieko, ką Viešpats galėtų panaudoti savo sandoros tikslui įvykdyti. Šėtonas žino, kad tai bus jo vienintelė viltis išlaikyti žemę savo valdžioje.

„Viešpaties dienos“ įvykiai žemėje ir vis intensyvėjantys Dievo teismai, kurie vyks Izraelio „paskutinių dienų“ metu, galiausiai viską atves iki svarbaus momento, kai pats Viešpats ateis, kad pradėtų lemiamą mūšį su šėtonu ir jo kariuomenėmis. Tai bus „didi ir baisi Viešpaties diena“, kai Viešpats ateis „su jėga ir didžia šlove“, kad užbaigtų savo kovą su šėtonu žemėje ir įkurtų savo karalystę ir viešpatavimą joje. „Didi ir baisi Viešpaties diena“ bus diena, kai Viešpats bus išaukštintas kaip „Aukščiausiasis“. ⁸ Jis parodys save kaip „karalių Karalių ir viešpačių Viešpatį“. Įkūrus dangaus karalystę žemėje, Izraelio tautoje, žmonės supras, kad Jis, „kurio vardas yra JEHOVA, yra Aukščiausiasis visoje žemėje“. ⁹

Todėl turime trumpai apsvarstyti tą „didžią ir baisią Viešpaties dieną“, kad galėtume įvertinti lemiamus įvykius, sunaikinsiančius šėtono blogio planą žemėje.

Toliau pateiktos ištraukos pateikia trumpą šio kulminacinio „Viešpaties dienos“ įvykio apžvalgą:

„Skelbkite tai tarp pagonių: ruoškite karą, pažadinkite galiūnus, tegul artinasi visi karo vyrai; tegul jie ateina aukštyn; perkalkite savo noragus į kalavijus ir savo genėjimo peilius į ietis; silpnasis tesako: ‘Aš stiprus’. Susirinkite ir ateikite visi pagonys, ir susirinkite aplinkui; o VIEŠPATIE, ten savo galinguosius atvesk žemyn. ‘Teatsikelia pagonys ir ateina aukštyn į Jehozapato slėnį; nes ten aš atsisėsiu teisti visus aplinkinius pagonis. Pridėkite pjautuvą, nes pjūtis pribrendusi; ateikite, nusileiskite žemyn; nes spaustuvos pilnas, statinės liejasi per kraštus; nes didelė jų nedorybė’. Minios, minios sprendimo slėnyje; nes arti VIEŠPATIES diena sprendimo slėnyje. Saulė ir mėnulis aptems, ir žvaigždės atitrauks savo spindesį. Taipogi VIEŠPATS riaumos iš Siono ir ištars savo balsą iš Jeruzalės; dangūs ir žemė drebės; bet VIEŠPATS bus savo tautos viltis ir Izraelio vaikų stiprybė. ‘Taigi jūs žinosite, kad aš esu VIEŠPATS, jūsų Dievas, gyvenantis Sione, savo šventajame kalne; tada Jeruzalė bus šventa, ir svetimieji nebepereis per ją’.“

(Joelio 3:9-17)

Per žemei skirtus Viešpaties teismus ir dar kartą pagaudamas šėtoną jo paties gudrybėje, Dievas surinks šėtono blogio politikos besilaikančias tautas į vieną vietą, kad jas visiškai sunaikintų. Jis privers jas ateiti į „sprendimo slėnį“, kur įvyks lemiamas mūšis su šėtono blogio politika. Šėtonas surengs didžiausią pasipriešinimą Dievo planui atgauti žemę. Tačiau Viešpats greitai ir galutinai juos sunaikins savo „didžios ir baisios dienos“ veiksmis.

Kaip rašė Joelis: „Saulė pavirs tamsa, o mėnulis – krauju, prieš ateinant didžiajai ir baisiajai Viešpaties dienai“ (Joelio 2:31). Surinkęs šėtono blogio politikos kariuomenes, Viešpats parodys šiuos baisius ženklus, kurie paskelbs Jo „didžios ir baisios dienos“ atėjimą. Tuo metu Jis ateis į žemę kaip nugalintis Izraelio didvyris. Jis ateis su savo įniršio pykčiu, kad sunaikintų ir prarytų šėtono bendrininkus savo rūstybės ugnimi ir kalaviju. Atėjęs į Sioną ir Jeruzalę Viešpats asmeniškai kovos už savo tautą. Savo keršto ir pergalės balsu Jis iš ten riaumos ant savo priešų.

Atsižvelgdami į tai, atkreipkite dėmesį, ką apie šį laikotarpį Dievas skelbė per Izaiją:

„Kaukite, nes VIEŠPATIES diena arti; ji ateis kaip sunaikinimas nuo Visagalio. Todėl visos rankos nusilps ir kiekvieno žmogaus širdis sutirps; ir jie išsigąs; juos suims kančios ir sielvartai; juos suims skausmai kaip gimdančią moterį; jie stebėsis vienas kitu; jų veidai bus kaip liepsnos. Štai ateina VIEŠPATIES diena, žiauri, su rūstybe ir dideliu pykčiu, kad suniokotų šalį; ir jis iš jos išnaikins jos nusidėjėlius. Nes dangaus žvaigždės ir jo žvaigždynai neduos savo šviesos; saulė užtams savo patekėjime, ir mėnulis nebspindės savo šviesos. Ir aš bausiu pasaulį už jų piktybę ir nedorėlius už jų neteisybę; ir padarysiu galą išdidžiųjų puikybei ir pažeminsiu baisiųjų išdidumą. Padarysiu žmogų brangesnį už grynąjį auksą; būtent žmogų – už Ofyro aukso gabalą. Todėl aš sudrebinsiu dangus, ir žemė pajudės iš savo vietos kariuomenių VIEŠPATIES rūstybėje ir jo didelio pykčio dieną“.

(Izaijo 13:6-13)

Izaijas toliau aprašo:

„Žemė visiškai sudaužyta, žemė visiškai suskaidyta, žemė stipriai judinama. Žemė svirduliuos ten ir atgal kaip girtas ir bus kilnojama kaip lūšna; ją apsunkins jos nusižengimas; ir ji grius ir nebeatsikels. Ir tą dieną įvyks, kad VIEŠPATS nubaus kariuomenę aukštųjų, esančių aukštybėje, ir žemės karalius žemėje. Ir jie bus surinkti, kaip kaliniai yra surenkami į duobę, ir bus užrakinti kalėjime, ir po daugelio dienų jie bus aplankyti. Tada mėnulis bus sugėdintas ir saulė susigės, kai kariuomenių VIEŠPATS karaliaus Siono kalne, Jeruzalėje, ir savo senųjų akivaizdoje šlovingai“.

(Izaijo 24:19-23)

Taip pat:

„Ateik, mano tauta, jeik į savo kambarius ir užrakink savo duris paskui save; pasislėpk tarsi trumpam akimirksniui, kol praeis

pasipiktinimas. Nes štai VIEŠPATS išeina iš savo vietos bausti žemės gyventojų už jų neteisybę; žemė irgi atidengs savo kraują ir nebeslėps savo užmuštųjų“.

(Izaijo 26:20-21)

Izaijas toliau skelbia:

„Priartėkite, tautybės, klausytis; ir klausykite jūs, tautos; teisgirsta žemė ir visa, kas joje; pasaulis ir visa, kas gimsta iš jo. Nes VIEŠPATIES pasipiktinimas yra ant visų tautų ir jo įtūžis ant visų jų kariuomenių; jis jas visiškai sunaikino, jis jas atidavė paskerdimui. Jų užmuštieji bus išmesti, ir nuo jų lavonų pakils smarvė, ir kalnai sutirps nuo jų kraujo. Ir visa dangaus kariuomenė sutirps, ir dangūs bus suvynioti kaip ritinys; ir visa jų kariuomenė nukris žemyn, kaip lapas krinta nuo vynmedžio, ir kaip figa krentanti nuo figmedžio. Nes mano kalavijas bus nuplautas danguje; štai jis nusileis ant Idumėjos, ant mano prakeikimo tautos, teismui. VIEŠPATIES kalavijas prisipildęs kraujo, aptekęs riebalais, avinėlių ir ožių krauju, avinų inkstų riebalais; nes VIEŠPATS turi auką Bocrroje, didelės skerdynes Idumėjos šalyje. Ir vienaragiai nužengs su jais ir jaučiai su buliais; ir jų šalis bus permirkusi kraujo, ir jų dulkės aptekusios taukais. Nes tai VIEŠPATIES keršto diena ir atlyginimo metai dėl Siono ginčo“.

(Izaijo 34:1-8)

Izaijas skelbia:

„VIEŠPATS išeis kaip galiūnas, kaip karo vyras jis sukels pavydą; jis šauks, taip, riaumos; jis nugalės savo priešus. „Aš ilgai tylėjau; aš buvau ramus ir susilaikiau; dabar aš šauksiu kaip gimdyvė; iš karto sunaikinsiu ir prarysiu“.

(Izaijo 42:13-14)

Ir vėl:

„Nes štai VIEŠPATS ateis su ugnimi ir kaip viesulas su savo vežimais, kad su įtūžiu atmokėtų savo pykčiu ir savo barimu

ugnies liepsnomis. Nes ugnimi ir savo kalaviju VIEŠPATS bylínėsis su visais kūnais; ir daug bus VIEŠPATIES užmuštųjų“.

(Izaijo 66:15-16)

Iš šių kelių ištraukų aiškiai matyti, kodėl „didi ir baisi Viešpaties diena“ yra tokia „didi ir baisi“. Pats Viešpats kaip „galingas karo vyras“ nusileis iš dangaus į žemę ir „nugalės savo priešus“. Atėjęs į žemę Jis kovos už savo tautą bei keršis už ją ir tai darys su nio-kojančiu sunaikinimu. Jis išlies savo įniršį bei savo žiaurų pyktį, ir tai baigsis neapsakomu jo priešų išžudymu. Viešpats pasipiktinęs išeis į mūšio lauką ir keršydamas sutriuškins savo priešų pasipriešinimą (viso to masto mums neįmanoma pilnai suvokti).¹⁰

Šie įvykiai aprašyti daugelyje Rašto vietų, bet paminėsime tik keletą ištraukų.

68-oje psalmėje Dovydas užrašė pranašišką giesmę, susijusią su laiku, kai Viešpats asmeniškai ateis į žemę kovoti už savo tautą. Joje jis giria Viešpatį, ateinantį keršyti ir įvykdyti savo tikslą Izraelyje:

„Tepakyla Dievas, tebūna išsklaidyti jo priešai; ir tebėga iš jo akivaizdos tie, kurie jo nekenčia. Kaip dūmai išsklaidomi, taip juos išsklaidyk; kaip vaškas sutirpsta nuo ugnies, taip tepražūna nedorėliai Dievo akivaizdoje. Bet teisieji tegul linksminasi; tedžiūgauja jie Dievo akivaizdoje; taip, tegul jie be galo džiūgauja. Giedokite Dievui, giedokite jo vardui gyrių; liaupsinkite jį, kuris važinėja ant dangų, jo vardas JAH, ir džiūgaukite jo akivaizdoje“.

(Psalmė 68:1-4)

Psalmė prasideda žodžiais, raginančiais Viešpatį ateiti ir susidoroti su Jo priešais. Tačiau ne tam, kad susidorotų su jais laikinai, bet tam, kad juos visiškai nugalėtų ir įvykdytų Dievo planą bei tikslą su Izraeliu žemėje. Todėl Dovydas toliau kalba apie tai, ką Viešpats padarė, kai pirmą kartą kovojo už savo tautą, išvedęs ją iš Egipto ir išsklaidęs priešais save karalių armijas. Dovydas skelbia, kad Dievas vėl tai padarys pilnai nugalėdamas visus savo priešus.

Todėl jis baigia psalmę palaimingu aprašymu to, ką Izraelis dar pamatys, kai bus Viešpaties diena:

„Subark ietininkų būrį, daugybę bulių su tautų veršiais, kol paklus visi su sidabriniais; išsklaidyk tautas, kurios gėrisi karu. Kunigaikščiai ateis iš Egipto; netrukus Etiopija išties savo rankas į Dievą. Žemės karalystės, giedokite Dievui; giedokite gyrių Viešpačiui; Sela; tam, kuris važinėja ant dangų dangų, kurie buvo nuo seno; štai jis išsiunčia savo balsą, galingą balsą. Pripažinkite Dievui stiprybę; viršum Izraelio yra jo didybė, ir jo stiprybė yra debesyse. Tu baisus, o Dieve, iš savo šventų vietų; Izraelio Dievas yra tas, kuris teikia stiprybę ir galią savo tautai. Tebūna palaimintas Dievas“.

(Psalmė 68:30-35)

Rašydamas apie Jo atėjimą nugalėti savo priešus, šioje psalmėje Dovydas du kartus mini Viešpatį kaip „važinėjantį ant dangų“. Viešpats „važinėja ant dangų“, sako Dovydas, ir „išsiunčia savo balsą, galingą balsą“. Jis yra „baisus iš savo šventų vietų“.

Dovydas apibūdina ir išaukština „didžią ir baisią Viešpaties dieną“. Jis aprašo, kaip Viešpats tą dieną ateis į žemę, kad sutriuškintų savo priešus ir joje sunaikintų piktus šėtono planus. Jis ateis iš dangaus kaip karo nugalėtojas su savo kariuomenėmis ir „Dievo vežimais“. Jis bus „baisus“ tiek savo išvaizda, tiek ypač savo veiksmais.

Dovydo aprašymą papildė kiti pranašai, tokie kaip Zacharijas (Zacharijo 14 skyriuje).

Tačiau ypač reikšminga yra tai, ką apaštalas Jonas išdėsto Jėzaus Kristaus Apreiškimo knygoje, aprašydamas, ką Viešpats darys tą dieną, kai Jis ateis į žemę „važinėdamas ant dangų“, kaip sakė Dovydas, kad būtų „karalių Karalius ir viešpačių Viešpats“:

„Ir mačiau atvirą dangų, ir štai baltas žirgas; ir ant jo sėdintis buvo vadinamas Ištikimasis ir Tikrasis, ir teisumu jis teisia

bei kariauja. Jo akys buvo kaip ugnies liepsna, ir ant jo galvos buvo daug karūnų; ir jis turėjo užrašytą vardą, kurio niekas nežinojo, tik jis pats. Ir jis buvo apsirengęs rūbais, pamirkytais kraujyje; ir jo vardas yra vadinamas Dievo Žodžiu. Ir kariuomenės, esančios danguje, sekė paskui jį ant baltų žirgų, apsirengusios plona drobe, balta ir švaria. Ir iš jo burnos eina aštrus kalavijas, kad jis juo suduotų tautoms; ir jis jas valdys geležine lazda; ir jis mina Visagalio Dievo įniršio ir rūstybės vyno spaustuvą. Ir ant savo drabužio ir savo šlaunies jis turi užrašytą vardą: „KARALIŲ KARALIUS IR VIEŠPAČIŲ VIEŠPATS“.

(Apreiškimo 19:11-16)

„Didi ir baisi Viešpaties diena“, kuri buvo numatyta ir suplanuota Izraelio išgelbėjimui ir žemiškosios karalystės sutaikinimui, bus Viešpaties atėjimo į žemę diena, kaip čia aprašo Jonas.

Todėl Viešpats neateis „nuolankus ir romus“, kaip pirmąjį kartą buvo atėjęs išgelbėti savo tautą. Jis nebus ilgai pakantus ir nesulaikys savo rūstybės, kaip Jis tai daro dabartinėje malonės ūkvedyboje. Jis ateis kovoti, nugalėti, smogti, sunaikinti, keršyti, sutriuškinti, nusiaubti ir išvalyti. Jis ateis ginkluotas iki dantų ir pasiryžęs sunaikinti. Jis ateis minti „Visagalio Dievo rūstybės ir įniršio vyno spaustuvą“. Jis ateis, kad sunaikintų šėtono blogio planą žemėje ir kad valdytų kaip „KARALIŲ KARALIUS IR VIEŠPAČIŲ VIEŠPATS“ – kaip skelbia teisėtai jam priklausantis titulas.

Šėtono galutinio pasipriešinimo ir blogio plano sunaikinimas yra būtent tai, ką Viešpats atliks. Jonas tai apibūdina žodžiais, kurie yra įspūdingi tiek savo turiniu, tiek savo tiesumu:

„Ir aš mačiau angelą, stovintį saulėje; ir jis šaukė garsiu balsu, sakydamas visiems skrajūnams, skraidantiems dangaus viduriu: ‘Ateikite, susirinkite į didžiojo Dievo vakarienę; kad valgytumėte karalių kūnus ir vadų kūnus, ir galiūnų kūnus, ir žirgų bei ant jų sėdinčiųjų kūnus, ir visų laisvųjų ir vergų, mažų ir didelių kūnus’. Ir mačiau žvėrį ir žemės karalius, ir jų kariuomenes, susirinkusius kariauti prieš sėdintįjį ant žirgo, ir prieš jo

kariuomenę. Ir buvo paimtas žvėris ir su juo netikrasis pranašas, kuris darė stebuklus jo akivaizdoje, kuriais jis suklaidino tuos, kurie buvo ėmę žvėries ženklą, ir tuos, kurie garbino jo atvaizdą. Jiedu buvo gyvi įmesti į ugnies ežerą, degantį siera. O likusieji buvo užmušti kalaviju to, kuris sėdėjo ant žirgo, ir tas kalavijas ėjo iš jo burnos; ir visi skrajūnai prisisotino jų kūnais“.

(Apreiškimo 19:17-21)

Šiuo visišku šėtono paskutinio bandymo išlaikyti žemę sunaikinimu Viešpats užbaigs šėtono blogio plano viešpatavimą. Kai jo armijos bus sunaikintos, o du jo supervadovai paimti ir įmesti į ugnies ežerą, šėtonas pats bus pašalintas iš užgrobtos „pasaulio kunigaikščio“ pozicijos. Tada jis pradės kentėti Dievo jam skirtą bausmę už savo nuodėmę – už tai, kad jis surezgė bei įgyvendino savo blogio planą.

Kaip rašė Izaijas:

„Kaip tu iškritai iš dangaus, o liuciferi, ryto sūnau! Kaip tu nukirstas žemėn, kuris susilpninai tautas! Nes tu buvai sakęs savo širdyje: ‘Aš pakilsiu į dangų, aš iškelsiu savo sostą virš Dievo žvaigždžių; aš taipogi atsisėsiu ant susirinkimo kalno, šiaurės šonuose; aš pakilsiu virš debesų aukštybių; aš būsiu lygus Aukščiausiamajam’. Tačiau tu būsi nustumtas į pragarą, į duobės šonus“.

(Izaijo 14:12-15)

Dievas nusprendė šėtoną ir jo blogio planą „nustumti į pragarą, į duobės šonus“. Tai, ką Dievas paskyrė šėtonui, Jonas mato įvyksiant po paskutinio šėtono pasipriešinimo sutriuškinimo:

„Ir mačiau angelą, nužengiantį iš dangaus, turintį bedugnės duobės raktą ir didžiulę grandinę savo rankoje. Ir jis čiupo slibiną, tą seną gyvatę, kuri yra velnias ir šėtonas, ir surišo jį tūkstančiui metų, ir įmetė jį į bedugnę duobę, ir jį užrakino, ir užantspaudavo viršum jo, kad jis nebeklaidintų tautų, kol išsipildys tūkstantis metų; o po to jis turės būti trumpam laikotarpiui paleistas“.

(Apreiškimo 20:1-3)

Tai bus paties priešininko sunaikinimo pradžia. Įkalintas šėtonas neteks savo pasiskelbto gebėjimo „būti lygiu Aukščiausiam“. Jis bus praradęs ne tik „oro valdžios kunigaikščio“ titulą – iš jo bus atimtas ir „pasaulio kunigaikščio“ titulas.

Tačiau visiškas šėtono sunaikinimas įvyks po to, kai bus palaipsniui ir visiškai sunaikinti jo piktų planų padariniai šioje žemėje. Tai Viešpats padarys savo tūkstantmetės karalystės viešpatavimo žemėje metu.

Nugalėjęs šėtoną, Viešpats pradės viešpatauti žemėje kaip „karalių Karalius ir viešpačių Viešpats“ ir pradės šalinti šėtono blogio plano padarinius žemėje. Tai apibendrinsime ištrauka iš Izaijo knygos:

„Ir kariuomenių VIEŠPATS šiame kalne suruoš visoms tautoms riebalų pokylį, pokylį nusistovėjusių vynu, kaulų smegenimis gausių riebalų, gerai išvalytų nusistovėjusių vynu. Ir jis sunaikins šiame kalne paviršių dangos, apdengusios visas tautas, šydą, užtiestą ant visų tautybių. Jis prarys mirtį pergalybe; ir Viešpats DIEVAS nušluostys ašaras nuo visų veidų; ir savo tautos papeikimą jis pašalins nuo visos žemės; nes VIEŠPATS tai kalbėjo“.

(Izaijo 25:6-8)

Kai Viešpats įkurs Dievo karalystę žemėje, Jis pradės naikinti baisius nuodėmės ir šėtono blogio politikos padarinius. Tautos bus išvaduotos nuo aklumo ir tamsos „dangos“, kurią ant jų uždėjo šėtonas. Tada jos bus palaimintos pagal Dievo sandoros planą ir tikslą su Jo tauta Izraeliu.

Neregėta didybė ir šlovė įsivyras žemėje, kai dangaus Karalius valdys ir viešpataus joje, o dangaus reikalai įsigalės žemėje. Izraelio tauta gyvens pagal savo vardą ir administruos Dievo valdžią šio pasaulio tautoms. Ji savo šalyje bus „dangaus vartai“.

Be to, „visų dalykų atkūrimo laikai“ ir jų šlovė, apie kurią kalbėjo pranašai, bus patiriami žemėje, kai išpildydamas Abraomo sandorą Viešpats suteiks pasauliui palaiminimą.

Šalia to, Viešpaties artumas bus fiziškai įtvirtintas Sione, o Jeruzalė bus „didžiojo Karaliaus“ miestas žemėje. Todėl dabar trumpai apžvelkime dangaus karalystės šlovę žemėje.

Dangaus karalystė įsteigta

Yra daugybė Rašto ištraukų, aprašančių įvairius šlovės aspektus, kurie bus žemėje tiek Izraeliui, tiek tautoms, kai joje bus įkurta dangaus karalystė. Bus aptarta tik nedidelė dalis šių ištraukų. Tačiau jos suteiks gerą šios laikotarpio apžvalgą, ir mes galėsime pažvelgti į Viešpaties karalystės žemėje didybę bei nuostabią šlovę.

Kaip Viešpats mokė savo mokinius melstis – „teateina tavo karalystė, tebūna įvykdyta tavo valia žemėje, kaip kad ji yra danguje“ – taip bus, kai dangaus karalystė bus įkurta. Dievo viešpatavimas bus įkurtas žemėje, ir šio pasaulio tautos vaikščios Jo keliais bei takais. Šis pasaulis nebesivadovaus šėtono nubrėžta eiga, bet bus vykdoma Dievo valia.

Pasaulis vadovausis tuo, ką Dievas vertina ir gerbia, nes Jo įstatymai iš Siono aidės visose pasaulio tautose. Izaijas tai apibūdina šiame fragmente:

„Ir paskutinėmis dienomis įvyks, kad VIEŠPATIES namų kalnas bus įtvirtintas kalnų viršūnėje ir bus išaukštintas virš kalvų; ir jį plauks visos tautos. Daug tautų eis ir sakys: ‘Ateikite, eikime aukštyn į VIEŠPATIES kalną, į Jokūbo Dievo namus; ir jis mus mokys savo kelių ir mes vaikščiosime jo takais’; nes iš Siono išeis įstatymas, VIEŠPATIES žodis – iš Jeruzalės“.

(Izaijo 2:2-3)

Kartu su Dievo valios įtvirtinimu žemėje ir pasaulio tautų paklusi-
mu jai, Dievas pataisys tautų elgesį, kad jos liautųsi kariavę:

„Ir jis teis tautybių tarpe ir bars daugelį tautų; ir jie perkals savo kalavijus į noragus ir savo ietis į genėjimo peilius: tauta nekels

kalavijo prieš tautą, ir jos nesimokys kariauti“.

(Izaijo 2:4)

Viešpaties valdymas ir karaliavimas žemėje bus tobulai teisus. Kaip parašyta: „Tavo sostas, o Dieve, yra per amžių amžius, tavo karalystės skeptras yra teisus skeptras“ (Psalmė 45:6). Viešpaties teisus skeptras, kartu su Jo, kaip Viešpaties, gebėjimu priversti vykdyti Jo valią, užtikrins, kad viešpatautų teisumas, o viskas, kas to neatitinka, bus greitai nuteista. Taip Izaijas skelbia apie Viešpaties karaliavimą žemėje...

„Ir padarys jį greito supratimo VIEŠPATIES baimėje; ir jis ne-teis pagal tai, ką jo akys mato, ir nebars pagal tai, ką jo ausys girdi; bet jis teisumu teis vargšus ir bešališkai bars už žemės romiuosius; jis ištikis žemę savo burnos lazda, ir savo lūpų kvapu nužudys nedorėlį. Ir teisumas bus jo strėnų juosta, ir ištikimybė jo inkstų juosta“.

(Izaijo 11:3-5)

Atsižvelgiant į tai, nenuostabu, kad vienas iš Viešpaties ištartų palaiminimų, kai Izraeliui buvo paskelbta karalystė, esanti „čia pat“, buvo susijęs su teisumu:

„Palaiminti tie, kurie alksta ir trokšta teisumo, nes jie bus pasotinti“.

(Mato 5:6)

Šis teisumo alkis ir troškulys bus patenkintas tada, kai bus įkurta karalystė. Tada teisumas viešpataus ne tik Izraelyje, bet ir visoje žemėje.

Dar viena dangaus karalystės šlovė žemėje bus tada, kai Viešpats panaikins prakeikimą, uždėtą, kai šėtonas uzurpavo valdžią. Apie tai parašyta Izaijo 11 skyriuje:

„Taipogi vilkas gyvens su ėriuku, ir leopardas atsiguls su ožiu-ku; veršis, jaunas liūtas ir peniukšlis drauge; ir mažas vaikas

juos vedžios. Karvė ir meška ganysis, drauge gulės jų jaunikliai; ir liūtasės šiaudus kaip jautis. O žindomas vaikas žais prie nuodingos gyvatės olos, ir nujunkytas vaikas kiš savo ranką į angies lindyne. Niekas nekenks ir nenaikins visame mano šventajame kalne; nes žemė bus pilna VIEŠPATIES pažinimo kaip vandenys apdengia jūrą“.

(Izaijo 11:6-9)

Prakeikimo pašalinimas žemėje bus dalis „naujo dangaus ir naujos žemės“ sukūrimo, kurį atneš karalystė, kaip skelbiama Izaijo 65:17-25. Pokytis bus toks didelis, kad „ankstesnieji nebebus atsimintini nei nebeateis mintin“. Šėtoniškas blogio planas bus ne tik sunaikintas ir sugriautas, bet ir ištrintas iš atminties.

Šiuo metu mums sunku iki galo suvokti šio karalystės aspekto didybę. Žemės išlaisvinimas iš prakeikimo pančių ir uždėtų apribojimų leis žemei duoti vaisių, kaip ji dar niekada nedavė. Jos turimos galimybės, kurios buvo greitai apribotos ir sustabdytos, kuomet Adomas nupuolė ir šėtonas užgrobė jos viešpatavimą, bus išlaisvintos, kai Viešpats įkurs savo karalystę žemėje. Tuomet žemė duos vaisių ir veiks ne tik bendradarbiaudama su žmogumi, bet ir kaip žmogaus tarnaitė. Tuomet ji veiks ne kaip ta, dėl kurios reikia dirbti, kad gautum ribotą naudą, bet veiks kaip mylintis tiekėjas, norintis duoti iš savęs. ¹¹

Šėtonas šiuo laikotarpiu bus įkalintas bedugnėje duobėje. Tai savaime yra vienas šlovingų dangaus karalystės žemėje aspektų. Tačiau akivaizdu, kad ir jo velniai patirs panašią bausmę. Nors nei šėtonas, nei jo velniai nebus įmesti į ugnies ežerą tol, kol Viešpats valdys ir karaliaus žemėje tūkstantį metų, tačiau jie visi tuo laikotarpiu bus atitinkamai įkalinti. Su tuo susijęs didingumas taip pat viršija mūsų gebėjimą šiuo metu tai įvertinti.

Izraelio šlovė pati savaime yra vienas iš daugelio didingumo aspektų, susijusių su Dievo karalystės įkūrimu žemėje. Kaip savo pačios sukurtai tautai, Dievas jai yra paskyręs ypatingą šlovę. Dievo karalystėje Izraelis bus „kunigų karalystė ir šventa tauta“. Tokiais jie bus pripažinti pasaulio tautų, kurioms jie tarpininkaus Dievo garbi-

nime. Šio pasaulio tautos gerbs Izraelį kaip gerbia Dievą ir šlovins Dievą per Jo tautos šlovinimą.

Izaijo 60-61 skyriuose yra nagrinėjama Izraelio karalystės šlovė. Paanalizuokime, ką apie tai Izaijas pranašauja 60 skyriuje:

„Kelkis, šviesk; nes atėjo tavo šviesa ir VIEŠPATIES šlovė virš tavęs patekėjo. Nes štai tamsa apdengs žemę ir tiršta tamsa tautas, bet VIEŠPATS patekės virš tavęs ir jo šlovė bus matoma ant tavęs. Ir pagonys ateis į tavo šviesą, ir karaliai – į tavo patekėjimo spindesį. Pakelk savas akis ir žiūrėk aplinkui; jie visi renkasi, jie ateina pas tave; tavo sūnūs ateis iš toli, ir tavo dukterys bus globojamos prie tavo šono. Tada tu matysi ir plūsi kartu, tavo širdis bijos ir išsiplės; nes jūros gausa atsivers į tave, pagonių stiprybė ateis pas tave [...] Tikrai salos lauks manęs ir Taršišo laivai pirmi, kad paragabentų tavo sūnus iš toli, jų sidabrą ir jų auksą su jais VIEŠPATIES, tavo Dievo, vardui ir Izraelio Šventajam, nes jis tave pašlovino [...] Todėl tavo vartai bus nuolatos atdari; nei dieną, nei naktį jie nebus užrakinti; kad pas tave atgabentų pagonių stiprybę ir kad būtų atvesti jų karaliai. Nes tauta ir karalystė, kuri tau netarnaus, pražus; taip, tos tautos bus visiškai nuniokotos [...] Ateis pas tave nusilenkdamis sūnūs tų, kurie tave vargino; ir visi, kurie tave niekino, nusilenks prie tavo kojų padų; ir jie tave vadins VIEŠPATIES miestu, Izraelio Šventojo Sionu“.

(Izaijo 60:1-14)

Izaijas toliau rašo 61 skyriuje:

„Bet jūs būsite vadinami VIEŠPATIES Kunigais; jus vadins mūsų Dievo Tarnais; jūs valgysite pagonių turtus ir didžiuosities jų šlove [...] Ir jų sėkla bus žinoma tarp pagonių ir jų palikuonys – tarp tautų; visi, kurie juos matys, juos pripažins, kad jie yra sėkla, kurią VIEŠPATS palaimino [...] Nes kaip žemė išželdina savo ūglius ir kaip sodas išželdina tai, kas pasėta; taip Viešpats DIEVAS išželdins teisumą ir gyrių visų tautų akivaizdoje“.

(Izaijas 61:6-11)

Kokia ateitis laukia išgelbėtų Izraelio tautos žmonių! Kokia bus jų šlovė, kai „Viešpaties dieną“ „galingojo belaisviai bus atimti, ir baisiojo grobis bus išvaduotas“, ir Viešpats jiems duos karalystę!

98 psalmėje yra tinkamas apibendrinimas šlovės, kurią išvys žemė, kai Viešpats „savo dieną“ sunaikins šėtono blogio planą ir įkurs savo karalystę. Čia minima „nauja giesmė“ yra tai, ką Izraelis ir žemės tautos giedos, kai Viešpats karaliaus kaip „karalių Karalius ir viešpačių Viešpats“:

„Giedokite VIEŠPAČIUI naują giesmę; nes jis padarė nuostabių dalykų; jo dešinė ir jo šventoji ranka jam atnešė pergalę. VIEŠPATS apreiškė savo išgelbėjimą; pagonių akyse jis atvirai parodė savo teisumą. Jis atsiminė savo gailėstingumą ir savo tiesą Izraelio namams; visi žemės pakraščiai pamatė mūsų Dievo išgelbėjimą. Džiaugsmingą triukšmą kelkite VIEŠPAČIUI, visa žeme; garsiai triukšmaukite, džiūgaukite ir giedokite gyrių. Giedokite VIEŠPAČIUI su arfa; su arfa ir psalmės balsu. Su trimitais ir korneto garsu kelkite džiaugsmingą triukšmą VIEŠPATIES, Karaliaus, akivaizdoje. Teūžia jūra ir jos pilnuma; pasaulis ir jame gyvenantys. Tegul upės ploja rankomis; kartu tedžiūgauja kalnai VIEŠPATIES akivaizdoje; nes jis ateina žemės teisti; jis teis pasaulį teismu ir liaudį bešališkai“.

(98 Psalmė)

Toks bus dangaus karalystės mastas, didybė, šlovė ir grožis čia, žemėje! Šėtono blogio planas bus sunaikintas, o Viešpats valdys ir karaliaus šlovingai kaip „Aukščiausiasis Dievas, dangaus ir žemės savininkas!“

Santrauka

Per „Kristaus paslapties apreiškimą“ tapo žinoma, kad Tėvui patiko, jog Viešpatyje Jėzuje Kristuje „gyventų visa pilnuma“. Dievo tikslas – kad Jėzus Kristus būtų „visų kunigaikštysčių ir valdžių galva“ ir kad Jis sutaukytų su Dievu visas valdžias kūrinijoje, tiek danguje, tiek žemėje.

Pagal tai Viešpats Jėzus Kristus sėdi Tėvo dešinėje „daug aukščiau už kiekvieną kunigaikštystę, valdžią, galybę, viešpatystę ir kiekvieną vardą, kuris yra minimas ne tik šiame pasaulyje, bet ir ateinančiame“. Jis „pakilo daug aukščiau visų dangų, kad visa pripildytų“. Visos įmanomos valdžios buvo „padėtos po jo kojomis“ ir laukia Jo sutaukinimo dienos.

Pasibaigus dabartinei Dievo malonės ūkvedybai, prasidės Viešpaties diena. Šiuo laikotarpiu Dievas yra ilgai pakantus ir toliau formuoja savo „naują sutvėrimą“ dangaus vietų sutaukinimui. Kai „įeis pagonių pilnuma“ ir Viešpats ateis pasiimti savo „naują sutvėrimą“ pas save, tada prasidės „Viešpaties diena“, ir Jis parodys save kaip „palaimintąjį ir vienintelį Valdovą, karalių Karalių ir viešpačių Viešpatį“.

Pirmiausia Jis susigrąžins ir su savimi sutaukys dangaus vietas. Po mūsų paėmimo į dangaus vietas susitikti su Viešpačiu ore, Jis pradės veiklą, kurios metu Jis persikels į dangaus vietas ir ten pradės kovą su šėtonu bei jo kunigaikštystėmis bei valdžiomis, kad jas nuverstų ir iš ten pašalintų.

Po to mes, kaip Kristaus kūnas ir „pilnuma jo, kuris visa visame pripildo“, užimsime Viešpaties užkariautas valdžias dangiškosiose vietose. Taip dangiškoji karalystė bus sutaukyta su Dievu.

Tuo pačiu metu žemėje bus atnaujintas Dievo planas ir santykiai su Izraeliu. Žemėje prasidės įvykiai, kurie labai įkais „didžioje ir baisioje Viešpaties dienoje“. Kai šėtonas ir jo bendrai bus numesti į žemę, ir jis paskutinį kartą bandys sutrukdyti Dievui panaudoti Izraelį žemės atgavimui, Viešpats pradės savo „didžią ir baisią“ dieną. Jis ateis į žemę kaip „galingas karo vyras“, kad išgelbėtų savo tautą

ir visiškai sugriautų piktus savo priešininko planus. Viešpats visiškai juos sunaikins „mindamas Visagalio Dievo įniršio ir rūstybės vyno spaustuva“.

Tuomet bus pradėtas vykdyti Dievo paskelbtas nuosprendis šėtonui dėl jo suregzto ir įgyvendinto piktojo plano. Šėtonas bus „nustumtas į pragarą, į duobės šonus“, ir jo blogio planas bus sunaikintas.

Tada Viešpats įkurs dangaus karalystę žemėje, įvykdydamas savo planą ir tikslą su Izraeliu ir žeme. Viešpats valdys ir karaliaus žemėje kaip „karalių Karalius ir viešpačių Viešpats“. Taigi dangaus valia bus įvykdyta žemėje, o žemė su savo pilnatve pradės veikti Dievo šlovės garbei.

¹ Plg. su Romiečiams 13:11-12.

² Pavadinimas „karalių Karalius ir viešpačių Viešpats“ yra oficialus Viešpaties titulas, susijęs su Dievo planu Izraeliui ir žemės atgavimu.

³ Izaijo 52:10.

⁴ Izaijo 63:1-6.

⁵ Filipiečiams 3:20-21.

⁶ 2 Tesalonikiečiams 2:3-4.

⁷ Plg. su Psalmių 83.

⁸ Danieliaus 7:24-25.

⁹ Izaijo 2:10-17.

¹⁰ Psalmių 83:17-18.

¹¹ Pranašai netgi aprašė maršrutą, kurio Viešpats laikysis, atėjęs į žemę naikinti savo priešų.

¹² Plg. su Amoso 9:13.

10 SKYRIUS

LAIKŲ PILNATVĖS ŪKVEDYBA

1 Korintiečiams 15 apaštalas Paulius teigia, kad pergalingas Dievo karalystės viešpatavimas per Viešpatį Jėzų Kristų, nugalėjusį šėtoną, nuodėmę ir mirtį, turi trukti „kol jis visus priešus padės po savo kojomis“.

„Tada ateis galas, kai jis bus atidavęs karalystę Dievui, būtent Tėvui; kai bus nugriovęs kiekvieną valdymą ir kiekvieną valdžią bei jėgą. Nes jis turi karaliauti, kol padės visus priešus po savo kojomis. Paskutinis priešas, kuris bus sunaikintas, yra mirtis. Nes jis visa padėjo po jo kojomis. Bet kai jis sako, kad visa yra po juo padėta, yra aišku, kad išskyrus tą, kuris po juo visa padėjo. O kai visa bus jam pajungta, tada ir pats Sūnus bus pavaldus tam, kuris padėjo visa po juo, kad Dievas būtų visa visame“.

(1 Korintiečiams 15:24-28)

Nors šiame fragmente apaštalas Paulius nenurodo konkretaus laiko, kiek užtruks, kol Viešpats padės savo priešus po savo kojomis, šią informaciją pateikia apaštalas Jonas Apreiškimo knygos 20 skyriuje. Tūkstantį metų Viešpats bus pergalingai užvaldęs šėtono blogio planą, nuodėmę ir mirtį, ir savo viešpatavimą užbaigs „di-džiojo balto sosto“ teisme sunaikindamas paskutinį priešą – mirtį.

„Ir mačiau sostus, ir jie sėdėjo juose, ir jiems buvo duota teisti; ir mačiau sielas tų, kuriems buvo nukirstos galvos dėl Jėzaus liudijimo ir dėl Dievo žodžio, ir kurie negarbino žvėries nei jo atvaizdo, nei neėmė jo ženkle ant savo kaktų ar į savo rankas; ir jie gyveno ir karaliavo su Kristumi tūkstantį metų. Bet likę mirusieji neatgijo iki pasibaigs tūkstantis metų. Šis yra pirmasis prisikėlimas [...] Ir aš mačiau didžiulį baltą sostą

ir jame sėdintįjį, nuo kurio veido pabėgo žemė ir dangus; ir jiems nebuvo rasta vietos. Ir mačiau mirusiųsias, mažus ir didelius, stovinčius prieš Dievą; ir buvo atvertos knygos; ir buvo atverta kita knyga, kuri yra gyvenimo knyga; ir mirusieji buvo teisiami iš to, kas surašyta knygoje, pagal jų darbus. Ir jūra atidavė mirusiųsias, esančius juose; ir mirtis bei pragaras atidavė mirusiųsias, esančius juose; ir jie buvo teisiami, kiekvienas pagal savo darbus. Ir mirtis bei pragaras buvo įmesti į ugnies ežerą. Tai yra antroji mirtis. Ir kas nebuvo rastas įrašytas gyvenimo knygoje, buvo įmestas į ugnies ežerą“.

(Apreiškimo 20:4-15)

Kai praeis tūkstantis Viešpaties karaliavimo metų, Jis bus galutinai visus savo priešus padėjęs po savo kojomis. Įmetęs mirtį ir pragarą (kartu su šėtonu) į ugnies ežerą, Viešpats užbaigs pergalingą karaliavimą. Tada, kaip rašo Paulius, Kristus „atiduos karalystę Dievui, būtent Tėvui“, o Jis „pats bus bus pavaldus tam, kuris padėjo visa po juo, kad Dievas būtų visa visame“.

Nors ši Viešpaties pergalingo karaliavimo kaip „Kristaus“ pabaiga (pagal Dievo planą dėl Jo pergalės prieš šėtoną, nuodėmę ir mirtį) ir užbaigs Jo kaip nugalėtojo karaliavimą, tačiau tada prasidės „laikų pilnatvės ūkvedyba“ ir Jo amžinas karaliavimas danguje bei žemėje. Amžinasis Dievo tikslas Kristuje yra susijęs su tuo, ką Dievas suplanavo „laikų pilnatvės ūkvedybai“:

„Kurioje jis buvo mums gausus visa išmintimi ir protingumu; davęs mums žinoti savo valios paslaptį pagal savo gerą norą, kurį jis sumanė savyje, kad laikų pilnatvės ūkvedyboje jis surinktų į viena Kristuje visa tai, kas yra tiek danguje, tiek žemėje; būtent jame“.

(Efeziečiams 1:8-10)

„Laikų pilnatvės ūkvedyba“ yra Dievo suplanuotas laikotarpis arba programa, kai Jis užbaigs kitų savo programų „laikus“. Tame galutiniame laikotarpyje Dievo programa „surinks į viena Kristuje visa tai, kas yra tiek danguje, tiek žemėje; būtent jame“.

Tai yra daugiau nei Kristaus pergalingas viešpatavimas danguje bei žemėje ir ten esančių valdžių pavergimas Jam. Tai Jis jau bus padaręs savo sutaukinimo metu. Visų dalykų surinkimas į viena Kristuje yra Dievo reikalas (pavergus visus priešus) surinkti viską danguje ir žemėje Kristaus kaip Karaliaus klusnumui. Tai yra apie tai, kaip dangaus vietos ir žemė gali veikti kartu ir tobuloje harmonijoje, be jokio atsiskyrimo ar apribojimų tarp jų.

„Surinkimas į viena“ yra dar viena valdžios sąvoka. Ji apibūdina įvairių ir skirtingų valstybių, provincijų ar teritorijų sujungimą, įsteigiant virš jų imperinę valdžią. Yra įprasta šaliai užkariauti naujas teritorijas bei tautas. Užkariaujanti tauta užkariautoje tautoje pašalina priešiškas gruputes iš valdžios pozicijų ir į jų vietas paskiria savus žmones. Tada užkariavusios tautos įstatymai, papročiai ir visa kita yra įvedama užkariautoje teritorijoje, o jos vietiniai gyventojai prisitaiko prie naujai gauto statuso. Šis procesas veda prie to, kad užkariauta teritorija yra sujungiama, o jos ankstesnė savita prigimtis išnyksta.

Nors ši koncepcija taikoma užkariavusiai tautai, įtraukiančiai tik vieną kitą tautą ir teritoriją į savo bendriją, ji ypač taikoma, kai tai daroma su keletu kitų tautų ir teritorijų. Mes dažnai apie tai galvojame turėdami omenyje Romos imperiją. Imperatoriškas Romos imperijos valdymas siekė „surinkti į viena“ keletą skirtingų tautų ir teritorijų. Pirmiausia jie užkariaudavo daugelį skirtingų tautų, o tada imdavo įtvirtinti savo valdžią šiose vietose. Padarius tai ir įtvirtinus savo valdžią, šios įvairios ir gana skirtingos teritorijos bei tautos idealiu atveju turėdavo būti sujungtos ir susietos į sąjungą, leidžiančią joms veikti harmoningai. Cezario imperijos vadovavimo sąlygomis toks suvienijimas turėjo egzistuoti.

Žmonių vyriausybės tokios koncepcijos niekada nėra pajėgios įgyvendinti tobulai. Efeziečiams 1:10 kalba ne apie žmogiškąją, o veikia apie Dievo vyriausybę visoje kūrinyje „laikų pilnatvės ūkvedyboje“. Šioje ūkvedyboje per imperatorišką Viešpaties Jėzaus Kristaus vadovavimą anksčiau priešiškos dangaus ir žemės teritorijos ne tik susitaikys su Dievu. Jos bus daugiau nei tai. Dvi sferos, šiuo metu skirtingos viena nuo kitos ir netgi atskirtos, nebe-

bus tokios. Dabar egzistuojantys apribojimai tarp dviejų sričių bus panaikinti, kartu su „tamsos uždanga“, atskiriančia dangų nuo žemės. Žemė ir dangaus vietos veiks kartu harmonijoje ir bendrystėje, kartu su Dievo kūriniais abiejose srityse (atpirkta žmonija ir Dievo angelais). „Ateinančiais amžiais“ abi sritys, abi karalystės bus sujungtos savo pajėgumu ir funkcija Dievo šlovei.

Žinoma, šiuo metu mums sunku pilnai įvertinti „laikų pilnatvės ūkvedybos“ šlovę ir didybę. Sunku suvokti visas nuostabias tokio susibūrimo pasekmes. Vis dėlto mums yra paskelbta, kad tai įvyks, ir keletas iškiliausių tos ūkvedybos bruožų yra suprantami nesunkiai.

Kaip jau buvo minėta, „laikų pilnatvės ūkvedyboje“ žemė ir dangaus vietos veiks kartu ir tobuloje harmonijoje Dievo šlovei. Tai savaime yra viena iš išskirtinių to laikotarpio savybių. Iki šiol žemiškasis ir dangiškas pasauliai neveikė kartu be tarp jų esančių apribojimų. Šėtono nuodėmė, kartu su jo blogio plano surezgimu ir įgyvendinimu, sukėlė didelių apribojimų ir suvaržymų įvedimą. Iš esmės, „tamsos uždanga“ buvo užmesta ant dangaus vietų, ir žmonės negali pro ją prasiskverbti. Netgi tai, ką Dievas savo žodyje mums yra atskleidęs apie dangaus vietas, nėra išsamus nei tų vietų, nei įvairių juose vykstančių veiklų aprašymas.

Dangiškosios vietos ir su jomis susiję dalykai Dievo plane ir tiksluose yra beveik visiškai svetimi šiai žemiškajai sferai ir didžiąja dalimi nežinomi. Angelų sfera, nors ir įvairiais laikais naudojama Dievo planuose žemėje, laisvai nesąveikauja su žemiškąja sritimi. Kaip ir žmonės laisvai nesąveikauja su angelais.

Tačiau „laikų pilnatvės ūkvedyboje“, kai Dievas „surinks į viena Kristuje visa tai, kas yra tiek danguje, tiek žemėje“, situacija pasikeis. Kristaus imperijos valdžioje šios dvi skirtingos ir atskiros sritys bus suvienytos ir sujungtos, kad galėtų veikti kartu Dievo šlovei. Pirmą kartą šios dvi sferos pradės veikti kartu pagal savo pirminį planą. Taigi žemė ir dangaus vietos veiks kartu bendroje veikloje ir procesuose, su abipusiu angelų ir žmonių bendradarbiavimu, Dievo šlovei.

Kita išskirtinė tos ūkvedybos ypatybė pasireišk tuo, kad Dievas

parodys „viršijančius savo malonės turtus“. Paulius apie tai rašo Efeziečiams 2:7:

„Kad ateinančiais amžiais savo gerumu mums per Jėzų Kristų jis parodytų viršijančius savo malonės turtus“.

(Efeziečiams 2:7)

„Dievo malonės turtai“ mums dar nėra suteikti. Neįtikėtina, kad yra dar daugiau „Dievo malonės turtų“, kuriuos mes gausime. Dievas juos parodys ir suteiks „ateinančiais amžiais“. Jo „gerumas mums per Kristų Jėzų“ toliau pasireišk „ateinančiais amžiais“, ir „laikų pilnatvės ūkvedyboje“ jie pasirodys Dievo šlovei bei „Jo malonės šlovės gyriui“.

Kartu su visu tuo „ateinantiesiems amžiams“ dar bus Dievo suplanuotų pasiekimų šlovė. Pats „laikų pilnatvės ūkvedybos“ buvimas rodo, kad Dievo plane ir tikslu yra ne tik suplanuota programa ir tikslas, bet ir konkretūs pasiekimai, kuriuos per tą laikotarpį Jis turi įgyvendinti.

Kaip Paulius skelbia Kolosiečiams 1:16, visos valdžios danguje ir žemėje, kurias Kristus sutaikys, buvo „sukurtos per Jį ir dėl Jo“. Sukurdamas jas „dėl Jo“, Viešpaties nesukūrė jų iš užgaidos ar dėl pramogos. Veikia Jis tai padarė su tikslu ir sumanymu, kad jos veiktų Jam ir Jam įvykdytų tam tikrus dalykus. Nors šios valdžios pradės tai daryti Viešpaties sutaikymo dieną, jos toliau darys dar daugiau „laikų pilnatvės ūkvedybos“ metu. „Ateinančiais amžiais“ Dievas įgyvendins darbus savo šlovei, kad Jis, kaip „šlovės Tėvas“, gautų „šlovę bažnyčioje per Kristų Jėzų per visus amžius pasaulyje be pabaigos“.

Dievo programa „laikų pilnatvės ūkvedyboje“ bus Jo kūrinijos begalinis dėkingumas už Jo Būties didybę. Dievo didybė ir Jo charakterio bei esybės šlovė, tiek atsižvelgiant į tai, ką Jis padarė, tiek į tai, ką dar padarys „ateinančiais amžiais“, bus viską apimanti, viską užimanti tema. Nebus jokio blogio plano, kuris siektų atimti iš Dievo Jam vienam priklausantią šlovę. Viskas bus „Dievo šlovei“!

11 SKYRIUS

DIEVO MALONĖS EVANGELIJA – YPATINGAS ŠĖTONO PUOLIMO TAIKINYS

Ankstesnis šėtono blogio politikos dabartinėje Dievo malonės ūkvedyboje tyrimas apsiribojo tik tais dalykais, kurie buvo nukreipti prieš krikščionis. Žinoma, šėtono blogio politika šiandien nukreipta ne vien prieš „naują Dievo sutvėrimą“. Tačiau tai, ką mes aptarėme, yra svarbiausia suprasti. Visgi yra dar vienas ypatingas šėtono puolimo taikiny, kuris nusipelno mūsų dėmesio nagrinėjant jo blogio planą. Nors jo tikslas yra daryti poveikį neišteisintiems žmonėms, bet dažnai savo tikslui pasiekti jis pasitelkia apgautų ir neatsargių krikščionių pagalbą.

Dabartinės šėtono blogio politikos dalis yra pulti Dievo išgelbėjimo evangeliją ir ją iškreipti. Priešininkas siekia sukurti ir skleisti klaidingą evangeliją apie išgelbėjimą, kad ja tikėdami neišgelbėti žmonės ir liktų neišgelbėti.

Šėtonas ir jo kunigaikštystės bei valdžios intensyviai skelbia „kitą evangeliją, kuri nėra kita“¹. Iškraipydami išgelbėjimo evangeliją malone per tikėjimą jie įgyvendina du tikslus. Pirma, jie siekia sukelti pagrindinius doktrininus iškreipimus krikščionyse. Dėl tokių iškreipimų krikščionys praranda tikrumą dėl savo išgelbėjimo. Bet dar labiau tokie iškreipimai apakina neišgelbėtų žmonių protus, kad jie nematytų tiesos, kaip Dievas nori juos išgelbėti. Tikėdami iškreipyta evangelija, jie tiki tuo, kas yra netiesa, ir tai nesuteikia jiems išgelbėjimo. Dabartinėje malonės ūkvedyboje Dievas skelbia „sutaikymo žodį“,² gerąją naujieną apie asmeninį susitaikinimą su Juo visiems, kurie tiki Viešpaties Jėzaus Kristaus atperkamuoju darbu jų išgelbėjimui. Tačiau šėtonas, kaip Dievo priešininkas, vykdo blogio politiką ne tik prieš susitaikiusius su Dievu per tikėjimą Jėzumi Kristumi, bet ir siekia sutrukdyti bet kokiam susitaikymui su Dievu. Jis tai daro atakuodamas išgelbėjimo evangeliją, kad ją iškreipytų ir taip sukurtų „kitą evangeliją, kuri nėra kita“.

Nagrinėdami šį klausimą, pirmiausia pagrišime tikrovę, kad šėtono blogio politika yra ypatingai nusitaikiusi į išgelbėjimo evangeliją. Tada panagrinėsime, kaip veikia šie puolimai, ir kaip neatsargūs krikščionys bendradarbiauja šioje šėtono blogio politikoje.

Tai, kad šėtonas užsiima būtent tokia veikla, yra akivaizdu iš daugelio dalykų, kurių mus moko Paulius. Pažiūrėkime į 2 Korintiečiams 4 skyriaus pradžia:

„Todėl, kadangi turime šią tarnystę, kaip gavome pasigailėjimą, mes nenusilpstame; bet, atsisakę slaptų nesąžiningumų, nevaikščiодami gudrumė ir nenaudodami klastingai Dievo žodžio; bet tiesos atskleidimu prisistatome kiekvieno žmogaus sąžinei Dievo akivaizdoje. Bet jei mūsų evangelija paslėpta, ji paslėpta tiems, kurie pražuvę, kuriuose šio pasaulio dievas apakino protus tų, kurie netiki, kad jiems nenušvistų Kristus, kuris yra Dievo atvaizdas, šlovingosios evangelijos šviesa.“

(2 Korintiečiams 4:1-4)

Šiame fragmente Paulius suteikia šėtonui gana unikalų titulą. Jis vadina jį „šio pasaulio dievu“. Tačiau šį titulą Paulius suteikia šėtonui su išimtimi ir atsižvelgdamas į tai, kad šiuo metu Dievas yra atidėjęs savo teismo dieną dėl šėtono blogio plano šiame pasaulyje. Šėtonas nėra nei Dievas, nei „dievas“. Nepaisant to, dauguma žmonių šiame pasaulyje seka juo tarsi jis būtų tikrasis Dievas. Pasaulis apskritai seka jo nubrėžta eiga. Pasaulis yra tamsoje ir nemato tiesos bei Jėzaus Kristaus, kuris yra Dievo atvaizdas. Pasaulis siekia šėtono tamsos darbų, užuot pamatytų juose klaidas ir nedorybes. Šėtono įtaka ir vadovavimas dominuoja šiame pasaulyje ir taip bus tol, kol pasibaigs malonės ūkvedybos laikotarpis ir Viešpats pradės „savo dieną“. Be to, neišteisinti žmonės priklauso šėtonui, nes yra atitolę nuo Dievo. Jie yra jo valdų piliečiai, jam esant „oro valdžios kunigaikščiu“ ir „šio pasaulio tamsybės“ kunigaikščiu.³ Dėl viso to Paulius šėtoną vadina „šio pasaulio dievu“.

Paulius atpažino, kad šėtonas ypač stengiasi įgyvendinti politiką, kuri neleidžia šio pasaulio gyventojams susitaikyti su Dievu. Jis

stengiasi prązuvusius žmones išlaikyti pražūtis būsenoje ir išlaikyti savuosius savais. Paulius teigia, kad jis tai daro „apakindamas žmonių protus“ ir „paslėpdamas“ nuo jų evangelijos tiesą. Jis stengiasi aptemdyti jų supratimą apie tai, ką Dievas sako apie išgelbėjimą, ir taip užtemdyti „Kristaus šlovingos evangelijos šviesą“, kad ji „nenušvistų jiems“.

Terminai, kuriuos Paulius naudoja šiame fragmente, aiškiai apibūdina tai, kad šėtonas užsiima melagingų evangelijų kūrimu ir skleidimu. „Proto apakinimas“ susijęs su proto, su žmogaus minčių aptemdymu melaginga informacija. Tai yra susiję su tiesą užden giančios informacijos skleidimu. Tai pasiekama naudojant tiesai prieštaraujantį melą ir nesąžiningai bei apgaulingai aiškinant tiesos žodžius. Šitaip tiesa yra gudriai ir slaptai iškreipiama arba iškraipoma. Tuomet klaidinga evangelija yra priimama už tiesą, tačiau tai yra evangelija, kurioje nėra išgelbėjimo.

Tokius Dievo evangelijos iškraipymus Paulius kitur vadina „kita evangelija“ ir sieja tai su šėtonu ir jo tarnautojais, kurie yra tiesiogiai susiję su jos skleidimu:

„Bet bijau, kad koku būdu, kaip gyvatė savo klastingumu apgavo levą, taip ir jūsų mintys nebūtų sugadintos atitraukiant nuo paprastumo, kuris yra Kristuje. Nes jei tas, kuris ateina, skelbia kitą Jėzų, kurio mes neskelbėme, arba jei priimate kitą dvasią, kurios nesate priėmę, arba kitą evangeliją, kurios nesate pripažinę, jūs gerai jį pakęstumėte.“

(2 Korintiečiams 11:3-4)

Ši ištrauka buvo išsamiai aptarta septintame ir aštuntame šios knygos skyriuose. Tačiau ją vėl paminėsime – šį kartą ypač dėl to, kad Paulius joje nurodo „kitą evangeliją“ kaip dalį apgaulingų ir netikrų šėtono mokymų.

„Kita evangelija“ yra evangelija, kuri skiriasi nuo tos, kurią skelbė apaštalas Paulius. Ji pristatoma ir skelbiama kaip „Dievo evangelija“, jai paskelbti naudojamosi Biblija, tačiau tai yra ne Dievo malonės, o „kita evangelija“.

Jos tikslas yra akivaizdus – ji skirta sugadinti protą, sugadinti žmogaus supratimą apie tai, kokia yra tiesa apie išgelbėjimą. Ją skelbiant skaitoma Biblija, bet naudojamos eilutės ir ištraukos, nesusijusios su išgelbėjimo klausimu dabartinėje malonės ūkvedyboje. Ji taip pat yra sėkminga dėl to, kad yra pateikiama apgaulingai. Ji pateikiama tiek per netikrus Dievo tarnus, tiek, deja, per apgautus ir neatsargius krikščionis. Jei korintiečiai būtų apgauti ir ją priimtų, jie taptų neištikimais Kristaus pasiuntiniais. Užtuot skelbė evangelijos tiesą, jie skelbtų „kitą evangeliją“, bendradarbiaudami su šėtono blogio politika.

Šis „kitos evangelijos“ klausimas yra išsamiau aptartas Pauliaus laiške galatams. Jie taip pat buvo neigiamai jos paveikti, leisdami jai atitolinti juos nuo tiesos ir patys tapdami jos skelbėjais, bendradarbiaudami su blogio politika. Tai dabar ir panagrinėsime.

Kita evangelija

*„Stebiuosi, kad nuo to, kuris pašaukė jus į Kristaus malonę, taip greitai persimetėte į **kitą evangeliją, kuri nėra kita**; bet yra kai kurie, kurie trikdo jus ir nori iškreipti Kristaus evangeliją. Bet nors ir mes ar angelas iš dangaus skelbtų jums **kokią kitą evangeliją** negu tą, kurią jums paskelbėme, tebūna prakeiktas. Kaip sakėme anksčiau, taip vėl dabar sakau: jei kas jums skelbia **kokią kitą evangeliją** negu tą, kurią priėmėte, tebūna prakeiktas.“*

(Galatams 1:6-9)

Galatijos šventieji buvo neigiamai paveikti tų, kurie atėję pas juos skelbė „kitą evangeliją“. Paulius stebėjosi tuo. Tačiau Paulius stebėjosi ne tuo, kad buvo žmonių, skelbiančių „kitą evangeliją“. Jis išmanė apie šėtono blogio politiką ir žinojo, kad tokie pamokslininkai egzistuoja. Jis taip pat žinojo apie viliojančias taktikas, kurias šėtonas naudojo savo blogio politikoje, įskaitant savo angelų ir dvasinių reiškinių naudojimą, kad „kita evangelija“ pasirodytų kaip tiesa.

Paulius tai gerai žinojo ir tuo nesistebėjo. Tačiau jis stebėjosi tuo, kad galatai „taip greitai“ buvo sugadinti „kita evangelija“. Jis taip pat stebėjosi tuo, kaip lengvai šėtonas juos apgavo ir įtraukė į savo veiklą. Paulius juos mokė tiesos, ir jie pradėjo įsitvirtinti joje. Be to, jie buvo įspėti apie šėtono taktiką ir politiką, kurią jis naudos prieš juos. Tačiau jie buvo neatsargūs savo mąstyme. Jie buvo „apkerėti“⁴ tiek „kitos evangelijos“ skelbėjų apgaulingai naudojamu Dievo žodžiu, tiek jų viliojančiais darbais ir jų išoriniu įvaizdžiu. Šėtono tarnautojai apgaulingai ir nesąžiningai aiškina Dievo žodį, sukurdami „kitą evangeliją“ ir apakindami neišgelbėtų žmonių protus. Tokia pati jų metodika suveikė ir galatams, kurie buvo nukreipti nuo tiesos ir tapo jų pagalbininkais skleidžiant netikrą išgelbėjimo evangeliją.

Tai turėtų būti mums įspėjimas, kaip lengvai tas pats gali atsitikti ir mums, jei nebūsime atsargūs. Jei būsime „kvaili“⁵ kaip galatai, ir mes būsime apgauti ir prisidėsime prie „kitos evangelijos“ skelbimo.

Kas yra „kita evangelija“, aiškiai matyti iš to, ką Paulius rašo šiose eilutėse. „Kita evangelija“ yra Kristaus evangelijos iškraipymas. Tai yra Dievo žodžių apie išgelbėjimą per Kristų iškraipymas, iškreipiant faktą, kad išgelbėjimas yra vien malonės dėka. Iškraipymo problema yra tai, kad „nuo to, kuris pašaukė jus į **Kristaus malonę**, taip greitai persimetėte į kitą evangeliją“. „Kita evangelija“ iškraipotą tiesą ir leidžia suprasti, kad išgelbėjimas nėra vien per malonę, bet kad ir žmogaus darbai yra išgelbėjimo sąlyga.

Labai svarbu suprasti, jog Kristaus evangelija yra iškreipiama būtent tada, kai malonė iškreipiama ir sunaikinama, pridodant prie jos darbus. Malonė gali tapti „nebe malone“, kaip pareiškia Paulius. Dievo malonė gali būti „paversta niekais“ arba panaikinta, kaip Paulius rašo Galatams 2:21: „Aš neverčiu niekais Dievo malonės; nes jei teisumas ateina per įstatymą, tuomet Kristus yra miręs veltui.“

Malonės sunaikinimas

Malonė, kaip dažnai apibrėžiama, yra „nepelnyta malonė“. ⁶ Malonė, būdama „nepelnyta malonė“, su žmogumi elgiasi **ne** pagal tai, ką jis daro ar nusipelno, **ne** pagal jo pasiekimus ar bet kokius jo darbus. Malonė suteikia nemokamą paslaugą, neatsižvelgdama į tai, ko žmogus nusipelno ar yra vertas, bet duoda jam tai, ko jis nenusipelnę ir ko jis nėra vertas. Todėl malonė neatsižvelgia į žmogaus darbus ir elgiasi su juo remdamasi vien tik meile ir gailėstinumu. Malonė yra malonė, nes ji veikia nepaisydama to, ką daro tas, į kurį ji yra nukreipta. Ji kategoriškai atmeta žmogaus darbus, žinodama, kad bet kokie darbai, kurie gali būti ar galėtų būti pasiūlyti, yra nepriimtini. Todėl malonė yra priešinga darbams. Viskas, kas yra „per malonę“, **nėra** „per darbus“. Tai aiškiai matyti iš tokių ištraukų kaip ši...

„O jei malone, tuomet nebe dėl darbų: kitaip malonė nebėra malonė. Bet jei dėl darbų, tuomet tai nebėra malonė: kitaip darbas nebėra darbas.“

(Romiečiams 11:6)

Šioje eilutėje Paulius nagrinėja klausimą, kas yra „per malonę“ ir ką tai reiškia. Jei kažkas yra „per malonę, tuomet nebe dėl darbų“. Darbai neturi jokios reikšmės gaunant kažką „per malonę“. Malonė ir darbai yra du tarpusavyje nesuderinami dalykai. Jie nesimaišo ir nesudaro vienas kito dalies. Paulius tai aiškiai nurodo: „kitaip malonė nebėra malonė“. Malonė nebėra malonė, jei į tai, kas vadinama „per malonę“, yra įtraukiami darbai. Iš tiesų, darbai sunaikina malonę, ir nieko, kas yra susiję su darbais, nebegalima vadinti „per malonę“. Jei kažkas yra „darbais“, tai į tai yra įtraukti darbai, bet tuomet tai „nebėra malonė“. Darbai netoleruoja malonės, kaip ir malonė netoleruoja darbų.

Todėl akivaizdu, kad kažkas negali būti „per malonę“ ir tuo pačiu reikalauti darbų, būtinų jai gauti. Negali būti „per malonę“ ir „dėl darbų“ tuo pačiu metu. Kažkas gali būti vien „per malonę“, be jokių dar-

bū, reikalingų tam gauti, arba tai turi būti vien „dėl darbų“, kai malonė neturi jokio vaidmens tam gauti. Malonė ir darbai negali būti kartu.

Kaip yra su Dievo malone, Paulius nurodo laiške Romiečiams, pateikdamas Abraomo išteisinimo pavyzdį...

„Tam gi, kuris dirba, atlygis nepriskiriamas iš malonės, bet iš skolos. Tačiau tam, kuris nedirba, bet tiki į tą, kuris išteisina bedievi, jo tikėjimas įskaitomas teisumu.“

(Romiečiams 4:4-5)

Tai, ką Paulius čia sako, yra visiškai aišku. Jei kas nors dirba dėl ko nors (t. y., jei kas nors gauna kažką už savo darbus), tai, ką jis gauna, laikoma „atlygiu“. Tai yra „atlygis, **nepriskiriamas iš malonės**, bet iš skolos“. Tai, ką jie gauna, **nėra** kažkas, ką jie gauna „iš malonės“ – jie tai gauna „iš skolos“. Tai jiems priklauso kaip atlygis ar privaloma kompensacija už jų atliktą darbą. Tai, kas yra „iš skolos“, nėra „nepelnyta malonė“. Tai yra tiksliai pelnyta, ką ir reiškia žodis „atlygis“.

Malonė yra visiškai priešinga darbams. Gauti kažką „per malonę“ yra visiškai priešinga tam, ką gauni dėl savo darbų arba dėl to, kad jūsų darbai kažkaip prisidėjo prie gavimo. Gauti kažką malonės pagrindu reiškia, kad tai jums duodama kaip visiškai nemokama dovana (priešinga atlygiui). Jūsų darbai, kokie jie bebūtų, nebuvo veiksnys, lėmęs tai, kad gavote dovaną. „Malonė“ yra „tam, kuris nedirba“. Ne tam, kuris dirba daug ar mažai, bet „tam, kuris nedirba“.

Akivaizdu, kad malonė ir darbai yra tarpusavyje nesuderinami, visiškai skirtingi dalykai. Dėl to, kad jie yra tarpusavyje nesuderinami, jų mišinys sukelia tiesos iškraipymą. Norint iškreipti malonės tiesą, reikia įtraukti darbus. Malonę gali iškreipti tik tai, kas ją paverčia „nebe malone“.

Tačiau tikėjimas nėra nesuderinamas su malone. Jis neprieštaruoja malonei. Taip yra todėl, kad tikėjimas yra ne darbas, o pasitikėjimas kitu ir kito darbais (ypač tuo, kuris yra maloningas jums).

Todėl tikėjimas yra vienintelis dalykas, kuris gali būti kartu su malone. Tikėjimas yra vienintelis dalykas, kuris suderinamas su malone ir jai yra priimtinas. Tikėjimas neįžeidžia ir nepanaikina malonės.

Tikėjimas yra svarbus Kristaus evangelijoje. Išteinimas amžinajam gyvenimui, išgelbėjimas iš nuodėmių skolos ir bausmės yra siūlomas nemokamai per Dievo malonę, Jėzaus Kristaus atperkamo darbo ant kryžiaus pagrindu, ir yra gaunamas pasitikint Jėzumi Kristumi kaip savo Atpirkėju. Išgelbėjimas nėra gaunamas atlikus tam tikrus darbus. Jis nėra gaunamas už tam tikrų veiklų programos įvykdymą. Jis taip pat nėra gaunamas už tam tikrų apeigų ar ritualų atlikimą. Jis yra gaunamas vien tik už tikėjimą Viešpačiu Jėzumi Kristumi kaip savo Gelbėtoju. Tikėjimas ir vien tikėjimas yra įskaitomas teisumu, kaip Paulius rašo Romiečiams 4:5:

„Tačiau tam, kuris nedirba, bet tiki į tą, kuris išteisinga bedievį, jo tikėjimas įskaitomas teisumu.“

(Romiečiams 4:5)

Nedirbk, o tikėk – tai yra išgelbėjimo evangelijos esmė. Tikėjimas – vien tikėjimas – yra Dievo reikalavimas. Tikėjimas yra tai, ką Dievas laiko teisumu. Tikėjimas, o ne žmogaus darbai yra tai, į ką sureagoja Jo tobulas teisingumas. Romiečiams 4:16 pabrėžia, kad tikėjimas yra vienintelis dalykas, suderinamas su malone:

*„Todėl jis yra **iš tikėjimo**, kad jis būtų **per malonę**.“*

(Romiečiams 4:16)

Todėl tikėjimas yra vienintelis dalykas, kuris teisiškai suderinamas su Dievo malone ir teisingumu. Tai yra vienintelis dalykas, į kurį Dievo teisingumas sureagoja dėl išteinimo. Tačiau žmonių darbai nėra suderinami su Dievo malone ir jie nėra priimtini Dievo teisingumui. Dievas paskelbė juos (ir su jais susijusią galimybę pasigirti) nepriimtinais Jo teisingumui bei malonei ir pašalino juos iš išteinimo:

*„Kurgi tada gyrimasis? **Jis pašalintas.** Kokiu įstatymu? Darbų? Ne; tikėjimo įstatymu. Todėl darome išvadą, kad žmogus **išteisinas tikėjimu be įstatymo darbų.**“*

(Romiečiams 3:27-28)

Kadangi Dievas išteisina savo malone ir „priskiria teisumą be darbų“, bet kokie darbai yra įžeidimas Dievo malonei. Jie „verčia niekais Dievo malonę“, kaip Paulius teigia Galatams 2:21.⁷ Skelbti darbus kaip išgelbėjimo reikalavimą prieštarauja tam, ką Dievas sako apie tai, kaip Jis išteisins bet kurį žmogų, todėl tai yra evangelijos pažeidimas ir atviras melas. Teigti, kad tam tikri darbai šalia tikėjimo Kristumi yra būtini išteisinimui amžinajam gyvenimui, yra melas, prieštaraujantis evangelijos tiesai, ir sudaro melagingą evangeliją. Tikėjimas ir vien tik tikėjimas yra Dievo laikomas teisumu.

Todėl aišku, kad pridėjus darbus prie išgelbėjimo žinios, Kristaus evangelija yra iškreipiama ir sukuriama „kita evangelija“. Tokia evangelija nėra teisėta alternatyvi evangelija, tarsi Dievas turėtų daugiau nei vieną būdą išgelbėti žmones. Atvirkščiai – evangelija, kuri darbus laiko išgelbėjimo reikalavimu, yra netikra evangelija, negalinti išgelbėti nei vieno žmogaus.

Todėl Paulius ją vadina „kita evangelija, kuri nėra kita“. Tai yra Kristaus evangelijos iškraipymas, todėl tai yra melas. Atsižvelgdamas į tai, Paulius ragina tinkamai reaguoti į tokius pamokslininkus, tokį pamokslavimą ir „tebūna jis prakeiktas“.⁸

Tokį Kristaus evangelijos iškraipymą galatai išgirdo, priėmė ir tapo jo skelbėjais, džiaugdamiesi šėtono blogio politika. Jų priimta netikra evangelija bylojo, kad šalia tikėjimo Kristumi reikia laikytis ir įstatymo darbų. Neva, kad būtum išgelbėtas, nepakanka vien tikėti Kristumi kaip savo Gelbėtoju, reikia dar laikytis ir įstatymo darbų, įskaitant apipjaustymą.

Tai, ką galatai išgirdo ir kas juos „apkerėjo“, yra pagrindinis modelis, pagal kurį yra nulieta kiekviena „kita evangelija“. Kiekviena netikra evangelija, „kita evangelija“, atitinkanti šėtono blogio politiką, iškreipia Kristaus evangeliją, pridėdant darbus kaip išgelbėjimo reikalavimą. Įstatymo darbai ne visada būna nustatyti kaip papildo-

mas reikalavimas, bet tam tikros formos darbai visada egzistuoja. Dažnai darbų klausimas yra pateikiamas kaip reikalavimas pakeisti gyvenimo būdą, atsidėti Viešpaties tarnystei, tapti bažnyčios nariu, būti pakrikštytu vandeniu, atlikti atgailos darbus už padarytas nuodėmes, dalyvauti sakramentuose ar atlikti kokius nors kitus darbus.

Iškreipta evangelija verčia manyti, kad atsidavimas, pasiaukojimas, paklusnumas Viešpačiui ar tarnystė Jam yra kažkas, kas turi būti daroma papildomai prie tikėjimo Kristumi, o jei ne, tuomet negali būti išgelbėjimo. Tikėjimas Kristumi nėra pakankamas, bet yra tik dalis to, kas reikalinga išgelbėjimui.

Prieš pradėdami šį tyrimą, ypač prieš svarstydami apie nelaimingus atvejus, kai krikščionys dėl neatsargumo ir kvailumo bendradarbiauja su blogio politika ir jos netikra evangelija, pažvelkime į du konkrečius veiksnius. Pirmasis yra žmogaus prigimtinis potraukis manyti, kad jis gali ir turi prisidėti prie savo išgelbėjimo. Antrasis yra tai, kad šėtonas pažindamas žmogaus prigimtį nuo pat savo veiklos pradžios ją patenkina, apgaudinėdamas žmogų dėl jo „teisumo“.

Netikrų evangelijų patrauklumas

Ta mintis, kad žmogaus teisumo darbai yra būtini išgelbėjimui, yra labai patraukli žmogaus kūniškai prigimčiai. Žmogaus pasididžiavimą ir jo ego labai įžeidžia teiginys, kad žmogus negali nieko padaryti, kad pats pasiektų išgelbėjimą arba padėtų Dievui jį išgelbėti. Žmonės maištauja prieš tokią mintį, kad jie „iš prigimties yra rūstybės vaikai“. Jie nesutinka su teiginiu, kad yra „mirę nusižengimuose ir nuodėmėse“ ir nesugeba atlikti Dievui priimtinių teisumo darbų.

Žmonės iš prigimties mato save kaip galinčius patikti Dievui ir pateisinti save Jo akyse savo teisumo darbais. Jie taip galvoja dėl to, kad turi nuodėmingą prigimtį. Nuodėmės prigimtis prieštarauja Dievui ir Jo tiesai. Nuodėminga prigimtis prieštarauja Dievui ir siekia „Dievo tiesą iškeisti į melą“. Kai Dievas skelbia, kad žmonės yra „mirę nusižengimuose ir nuodėmėse“ ir kad „nėra teisus, ne, nė vieno“, nuodėminga prigimtis tai neigia ir galvoja kitaip. Todėl žmonės iš prigimties taip ir elgiasi.

Todėl labai patraukli yra evangelija, sakanti žmogui, kad jo darbai yra būtini jo išgelbėjimui. Toks pranešimas nesukels pasipiktinimo ir neįžeis žmogaus savigarbos, bet bus priimtas kūniškos prigimties, ir žmogaus kūniškumui tokia evangelija tiks kaip kad rankai pirštinė. Jie tarpusavyje susiderins, tarsi būtų sukurti vienas kitam. Kaip netrukus pamatysime, iš tiesų taip ir yra.

Išgelbėjimo tik per tikėjimą be darbų evangelija yra visai nepatraukli žmogaus prigimčiai. Mintis, kad Dievas gelbėja žmogų vien per savo malonę ir kad tikėjimas yra vienintelis atsakas, kurį malonė gali priimti, yra žeidžianti žmogaus išdidumą ir tiesiogiai prieštarauja tam, ką jis galvoja apie savo paties gebėjimus. Rašydamas galatams ir korintiečiams apie netikras evangelijas apaštalas Paulius tai nurodė:

„O aš, broliai, jei vis dar skelbiu apipjaustymą, kodėl dar kenčiu persekiojimą? Tuomet kryžiaus papiktinimas yra liovęsis.“

(Galatams 5:11)

Kristaus kryžius savaimė yra įžeidžiantis. Jis įžeidžia žmogaus išdidumą. Taip yra todėl, kad Kristaus kryžius skelbia, jog Kristus turėjo mirti, nes žmogus negali pats išgelbėti savęs. Kristus mirė, nes žmonės iš prigimties yra „mirę nusižengimuose ir nuodėmėse“ ir negali padaryti nieko, kas paveiktų jų išgelbėjimą. Kaip Paulius skelbia Galatams 2:21: „Aš neverčiu niekais Dievo malonės; nes jei teisumas ateina per įstatymą, tuomet Kristus yra miręs veltui.“ Jei žmonės galėtų tapti teisūs savo darbais, pavyzdžiui, vykdydami įstatymo darbus, tai Kristus mirė be tikslo ir be jokios priežasties.

Tačiau teisumas negalėjo ateiti per įstatymą ar per žmonių darbus, todėl Kristui reikėjo mirti. Arba, kaip Paulius rašė Galatams 3:21: „Jei būtų duotas įstatymas, galintis suteikti gyvenimą, tai iš tikrųjų teisumas būtų buvęs per įstatymą.“ Tačiau žmonės iš prigimties yra nusidėjėliai ir negali laikytis įstatymo. Todėl Kristus turėjo mirti. Dėl to jo mirtis ant kryžiaus yra įžaidimas žmogaus išdidumui. Ji žeidžia žmogaus ego ir jo sampratą apie save. Todėl jis mieliau klausosi žinios, kuri sumažina ar pašalina tą papiktinimą. Jis nori klausytis žinios, kuri patenkintų jo kūnišką išdidumą, kad vis dėlto

yra kažkoks darbas, kurį jis gali atlikti savo išgelbėjimui.

„Nes kryžiaus skelbimas tiems, kurie žūsta, yra kvailystė; bet mums, kurie esame išgelbėti, jis yra Dievo jėga.“

(1 Korintiečiams 1:18)

Kvailas dalykas neturi prasmės ir tai žeidžia sveiką protą. Viskas, kas laikoma kvaila, atrodo absurdiška, juokinga ir yra priešinga tam, kas laikoma išmintinga ir protinga.

Žmogaus kūniškumui „kryžiaus skelbimas“ atrodo kvailystė. Sveikas protas sako žmogui, kad jis nėra toks blogas, kaip Dievo žodis jam sako. Jis nėra toks sugedęs, kad negalėtų padaryti kažko gero, kuo Dievas būtų patenkintas. Neprotinga manyti, kad žmogui nėra nieko gero, ką Dievas ne tik norėtų pamatyti, bet ir reikautų išgelbėjimui. Atrodo protinga, kad Dievas padeda tiems, kurie sau padeda.⁹ Todėl mintis, kad tikėjimas Kristaus auka už mus yra viskas, ko reikia išgelbėjimui, tiesiog neturi prasmės. Tai pernelyg paprasta ir tiesiog neatrodo teisinga.¹⁰

Priešingai nei šis neigiamas atsakas į Dievo malonės evangeliją, žinia, kad žmogaus darbai vis dėlto yra būtini jo išgelbėjimui, nėra įžeidžianti ir kvaila. Tai yra mintis, kurios jo kūniškumas laikosi pirmiausia. Todėl tai yra žinia, kurią jis trokšta išgirsti ir kuri jam atrodo priimtinausia. Taigi tai yra natūraliai patrauklus garsas, kurį skleidžia visos netikros evangelijos.

„Melas“ dėl žmogaus teisumo

Šėtonas supranta žmogaus prigimtį. Jis supranta, kaip žmonės mąsto ir kas patinka jų kūniškumui. Šėtono numatyta „šio pasaulio eiga“ tenkina kūną. Atsižvelgiant į tai, ką jis aiškiai supranta, jam nebuvo sunku išsiaiškinti, kaip prieštarauti Dievo išgelbėjimo žiniui. Sėkmė slypi „melo“ skleidime. Tačiau ne bet kokio melo, o melo apie žmogaus teisumo vertę Dievo akyse.

Kad šėtonas sukūrė būtent tokį „melą“ ir jį skleidžia, Viešpats nurodė būdamas žemėje kaip Izraelio Mesijas. Ypač gerai tai matome Jo pokalbyje su netikinčiais fariziejais, kuomet jie atmetė mintį apie tai, kad jie nėra teisūs ir kad Dievas nėra jų Tėvas:

„Jūs esate iš savo tėvo – velnio, ir norite vykdyti savo tėvo geidulius. Jis nuo pradžios buvo žmogžudys ir nepasiliko tiesoje, nes jame nėra tiesos. Kai jis kalba melą, kalba iš savęs; nes yra melagis ir to tėvas“.

(Jono 8:44)

Fariziejai tikėjo esą teisūs ir turintys Dievą savo Tėvu. Jie atmetė Dievo sprendimą apie juos, kad jie yra „angių palikuonys“ ir neteisūs nusidėjėliai Dievo akyse. Todėl jie ginčijosi su Viešpačiu dėl to, ką Jis sakė.

Tačiau Viešpats jiems tiksliai pasakė, kas jie iš tikrųjų yra, priešingai nei jie manė apie save. Jie visiškai nebuvo „iš Dievo“ ir Jis nebuvo jų Tėvas. Veikiau jų tėvas buvo velnias. Taip buvo todėl, kad jie ne tik buvo nusidėjėliai iš prigimties, bet ir priėmė jo „melą“ kaip tiesą ir juo grindė savo stovėjimą prieš Dievą.

Viešpats sako, kad šėtonas kalba „melą“, kurį jis sukūrė savo tikslams, nes jis „nuo pradžios buvo žmogžudys“. Todėl jis sugalvojo melą, idant išlaikytų žmones mirties būsenoje ir neleistų jiems susitaikyti su Dievu. Jis jį sukūrė ir skleidžia, kad apakintų žmonių protus apie išgelbėjimą ir neleistų jiems pamatyti ir pripažinti tiesos.

„Melas“, apie kurį kalbėjo Viešpats, buvo „melas“, kuriuo tikėjo fariziejai. Tai buvo „melas“ apie jų pačių teisumo vertę, apie jų gerų darbų vertę Dievo akyse. Dievas manė kitap, nei jie galvojo apie save ir savo darbus. Jų mintys nebuvo teisingos. Jie mąstė, kaip šėtonas norėjo, kad jie mąstyty. Šėtonas protingai sugalvojo „melą“, kuris kalbėtų tai, ką kūnas nori išgirsti.

Galvodami, kad turi Dievui patinkantį teisumą, fariziejai tikėjo šėtono „melu“, o ne tiesa. Evangelijų ištraukos nagrinėja įvairius klaidingų fariziejų mąstymo aspektus, bet mes čia atkreipsime dėmesį tik į vieną iš jų:

„Ir tiems, kurie pasitikėjo savimi, kad yra teisūs, o kitus niekino, jis kalbėjo šitą palyginimą: ‘Du žmonės nuėjo aukštyn į šventyklą melstis; vienas – fariziejus, o kitas – muitininkas. Fariziejus atsistojo ir taip savyje meldėsi: „Dieve, dėkoju tau, kad nesu kaip kiti žmonės – plėšikai, neteisūs, svetimautojai arba kaip ir šis muitininkas. Aš pasninkauju dukart savaitėje, duodu dešimtinę iš visko, ką turiu“. O muitininkas, stovėdamas atokiai, nenorėjo nei savo akių į dangų pakelti, bet mušėsi sau į krūtinę, sakydamas: „Dieve, būk gailestingas man, nusidėjėliui“. Sakau jums: šitas nuėjo į savo namus išteisintas, o ne anas; nes kiekvienas, kuris save aukština, bus pažemintas; o tas, kuris save žemina, bus išaukštintas‘.“

(Luko 18:9-14)

Viešpats žinojo, kas vyko savo teisumu pasitikinčių širdyse. Jis žinojo „melą“, kuriuo jie tikėjo. Jis žinojo, kad jie manė esą teisūs dėl savo gerų darbų, ypač lyginant tai su kitų nuodėmėmis. Viešpats žinojo, kad savo gerus darbus jie laikė vertingais Dievo akyse, neva Dievas juos priims kaip vertus nuopelnų ir neva Jis juos laikys priimtinais. Tačiau tai buvo klaidingas mąstymas – tai buvo „melas“.

Kaip Viešpats pareiškė, fariziejus nelaiškė savęs nusidėjėliu, kaip „kiti žmonės“. Jis nedarė tokių nuodėmingų dalykų, kaip plėšikavimas ir neištikimybė. Todėl, palyginti su kitais, jis nebuvo toks blogas. Santykinėje skalėje jis buvo teisesnis už kitus, ir tai, jo manymu, turėjo kažką reikšti Dievui. Be to, fariziejus darė ypatingus gerus darbus, kurie buvo labai vertingi Dievui. Jis darė teisumo darbus. Jis pasninkavo „dukart savaitėje“ ir atiduodavo dešimtinę iš visko, ką turėjo. Jis buvo atsidavęs ir tarnavo Dievui. Jis žinojo, kad tai buvo malonu Dievui, todėl jis tai mini kaip dalykus, kurie yra pagirtini prieš Dievą. Todėl gailestingumas ir malonė nebuvo tai, ko jam reikėjo iš Dievo. Viskas, ko jam reikėjo – tai, kad Dievas pripažintų jo gerus darbus, kad dėl jų jis būtų priimtinas Dievui.

Bet, vėlgi – tai, ką fariziejus manė, buvo „melas“. Jis nebuvo teišus ir savo gerais darbais negalėjo tapti teisus. Jo geri darbai neturėjo jokios vertės, kad dėl jų jis būtų priimtinas Dievui. Priim-

tinumas Dievui buvo susijęs su tiesos pripažinimu, kaip tai parodė muitininkas.

Muitininkas pripažino tiesą, kad jis yra sugedęs nusidėjęs, ne-turintis jokio vidinio gėrio, jokio priimtino teismo ir jokios galimybės atpirkti savo nuodėmes ar tapti priimtinu Dievui. Jam reikėjo, kad Dievas būtų jam gailestingas, ir jo vienintelė viltis išsigelbėti – tai atsiduoti Dievo gailestingumui.

Fariziejai buvo visiškai apgauti šėtono „melo“ apie žmogaus tei-sumo vertę Dievo akyse. Šėtonas sako, kad žmogaus teisumas ar-ba žmogaus geri darbai yra vertingi ir priimtini Dievui ir kad Jis net reikalauja jų išgelbėjimui. Dievas sako, kad jie yra beverčiai, nenau-dingi ir tiesiog atgrasūs. Fariziejai turėjo tikėti tuo, ką Dievas seniai pasakė savo tautai per Izaiją:

*„Bet mes visi esame kaip nešvarumas, ir **visas mūsų teisu-mas yra kaip purvini skudurai**; mes visi vystame kaip lapai; ir mūsų neteisybės mus nunešė kaip vėjas“.*

(Izaijo 64:6)

*„Aš paskelbsiu tavo teisumą ir tavo darbus; **nes jie tau nebus naudingi**“.*

(Izaijas 57:12)

Žmogaus teisumas, žmogaus geri darbai ir poelgiai Dievui yra „kaip purvini skudurai“. Jie nėra švarūs ir tyri, patrauklūs kaip puikiai išausti audiniai ar išskirtiniai nėriniai. Jie nėra gražūs Dievui ar ma-lonūs akiai kaip puikiai išdirbtas gobelenas. Priešingai, jie yra „kaip purvini skudurai“. Jie yra kaip skudurai, kurie buvo išmirkyti bjauriose ir atstumiančiose išmatose ir todėl yra šlykštūs bei nešvarūs Dievui.

Panašiai apaštalas Paulius (buvęs fariziejus, tikėjęs „melo“ apie savo gerus darbus kaip priimtinus Dievui) pripažįsta, kad tai, ką jis anksčiau laikė „pelnu“ Dievo akyse, iš tiesų buvo tik „mėšlas“:

„Bet tai, kas man buvo pelnas, tai palaikiau nuostoliu dėl Kris-taus. Taip, ir neabejotinai viską laikau nuostoliu dėl Kristaus

Jėzaus pažinimo pranašumo, mano Viešpaties, dėl kurio viską praradau ir laikau tai mėšlu, kad laimėčiau Kristų ir būčiau rastas jame, neturėdamas savo teisumo, kuris yra iš įstatymo, bet tą, kuris yra per Kristaus tikėjimą – teisumą, kuris yra iš Dievo, tikėjimu“.

(Filipiečiams 3:7-9)

„Ir laikau tai mėšlu“ – tai, ką Paulius suprato, kas iš tiesų buvo visi jo darbai Dievo akyse. Jie buvo „mėšlas“. Jie buvo suteptos ir puolusios prigimties atliekos. Jie nebuvo gardus kvapas Dievui. Jie nesukėlė Jam pasitenkinimo ir nebuvo Jam nei kiek patrauklūs.

Priešingai – Jis užuodė nuo jų sklindančią dvokiančią ir atstumiančią mėšlo smarvę. Jie buvo atliekos, niekam netinkanti susikaupusi mėšlo krūva. Paulius anksčiau tikėjo „melo“, manydamas, kad jo geri darbai gali padaryti jį priimtina Dievui arba padėti jam tapti priimtinu.

Šėtonas yra šio „melo“ apie žmogaus teisumo vertę Dievo akyse tėvas. Jis skelbia melą nuo tada, kai tapo žmonių žudikas, ir vis dar jį naudoja šiandieninėje Dievo malonės ūkvedyboje. Jo melas sudaro pamatą, ant kurio statoma kiekviena šiandien girdima netikra evangelija.

Bendradarbiavimas su blogio politika

Atsižvelgiant į tokias ištraukas kaip 2 Korintiečiams 4:3-4; 11:1-4,13-15; Galatams 1:6-9 ir panašias, neturėtų stebinti, kad šėtonas pasaulyje turi daug netikrų evangelistų, skleidžiančių jo „melą“ ir „kitą evangeliją, kuri nėra kita“. Kadangi jo troškimas yra paslėpti evangelijos tiesą ir apakinti žmonių protus netikra evangelija, akivaizdu, kad jis tuo užsiima ne tik retkarčiais. Tai yra jo nuolatinis užsiėmimas.

Todėl išgirstame daug netikrų evangelijų, skelbiamų krikščionybės vardu. Atitinkamai yra ir daug „kitų evangelijų“, atvirai neigiančių, kad tikėjimas Jėzaus Kristaus atperkamuoju darbu ant kryžiaus yra viskas, ko reikia žmogaus išteisinimui amžinajam gyvenimui. Jos drąsiai skelbia gerų darbų būtinybę išteisinimui Dievo akyse.

Jie aiškiai skelbia papildomus reikalavimus, pavyzdžiui, laikytis dešimties Dievo įsakymų, priimti sakramentus arba gyventi šventą ir atsidavusį gyvenimą. Tokius akivaizdžius teiginius gana lengva atpažinti kaip netikras evangelijas.

Tačiau ne visi Kristaus evangelijos iškraipymai yra tokie akivaizdūs iš pirmo žvilgsnio. Kai kurie iš tikrųjų yra labai klastingi ir dažnai prisistato kaip tikroji Dievo malonė. Tačiau iš tikrųjų jie yra sumaniai surezgta imitacija. Jie kalba apie Kristų ir išgelbėjimą, bet aiškiai nenurodo, kad vien tikėjimas Kristumi kaip Atpirkėju yra Dievo reikalavimas išgelbėjimui. Sudaromas įspūdis, kad kalbama apie tikėjimą, kai iš tikrųjų taip nėra. Vietoj to kalbama apie žmogaus darbus, bet užmaskuojant juos tikėjimu.

Imitavimas yra šėtono veikimo būdas. Klastotės yra raktas į sėkmę kiekvienoje jo blogio politikoje tiek praeityje su Izraeliu, tiek šiandieninėje Dievo malonės ūkvedyboje. Klastotės sėkmė apgauldinėjant yra susijusi su tuo, kad klastotė labai panaši į originalą.

Pavyzdžiui, padirbti pinigai sėkmingai praeina tik tada, jei jie yra labai panašūs į tikrus pinigus ir juos galima atpažinti tik atidžiai juos apžiūrėjus. Kuo mažiau klastotė primena tikrą daiktą, tuo mažiau tikėtina, kad ji ką nors apgaus. Tačiau kuo klastotė labiau primena tikrą daiktą, tuo didesnė tikimybė, kad ji ne tik ką nors apgaus, bet ir bus priimta kaip tikra ir išliks apyvartoje, apgaudama vis daugiau žmonių.

Šėtonas tikisi, kad jo klastotės bus sėkmingos. Jis savo blogio politikos tikslus sieja su jų sėkme. Todėl išradingiausias jo klastotės yra tos, kurios labiausiai primena tiesą ir perteikia tiesą, tuo pačiu metu ją sumaniai iškreipdamos.

Ši veikla ir jos sėkmė jau buvo nagrinėta atsižvelgiant į šėtono blogio politiką, nukreiptą prieš krikščionių statydinimą. Tas pats pasakytina ir apie jo blogio politiką, nukreiptą prieš išgelbėjimo evangeliją. Išradingiausias netikros šėtono evangelijos yra tos, kurios labiausiai primena malonės evangeliją, bet gudriai formuluodamos Dievo reikalavimus išgelbėjimui gauti, iškreipia tiesą ir užmaskuoja darbus kaip tikėjimą.

Nesugebantys pastebėti šių klastingų ir gudrių klaidingų teiginių apie Dievo reikalavimus išgelbėjimui, krikščionys patys pradeda bendradarbiauti su blogio politika. Daugelis populiarių išsireiškimų, šiandien naudojamų apibūdinti, kaip žmogus turėtų reaguoti į evangeliją, iš tiesų yra išsireiškimai, kurie užmaskuoja darbus po tikėjimo kauke. To nepastebėję krikščionys perduoda suklastotą evangeliją kitiems ir taip nesąmoningai prisideda prie blogio politikos.

Mažai tikėtina, kad krikščionys tai darytų sąmoningai. Tačiau būtent tai ir yra svarbiausia. Krikščionys patenka į šėtono veiklą dėl savo neatsargumo. Daugelis krikščionių tiesiog nesupranta, kad šėtonas siekia iškreipti išgelbėjimo evangeliją. Jie nemato, kaip gudriai tai gali būti padaryta, todėl tampa neatsargūs savo žodžiais ir nėra aiškūs bei konkretūs. Tačiau išgelbėjimo evangelija netoleruoja neaiškumo ar nekonkretumo – ji yra aiški ir suprantama, kai kalba apie Dievo reikalavimą tikėti. Dėl neaiškiaus ir neteisingo evangelijos paskelbimo ji tampa iškreipta, o malonė tampa „nebe malonė“.

Niekas šėtonui negali būti maloniau nei tai, kad Dievo tauta padeda jam iškreipti evangeliją ir savo liudijimuose pati perduoda netiksliaus Dievo reikalavimus dėl išgelbėjimo.

Toliau pateikiami kai kurie labiausiai paplitę, tačiau klastingi evangelijos iškraipymai. Kiekvienu iš šių atvejų iškraipymas atsiranda, kai kalbama apie Dievo norimą žmogaus reakciją į gerąją naujieną apie Kristaus atperkamąjį darbą ant kryžiaus. Tikėjimas Kristumi kaip savo Gelbėtoju būna liudijančių krikščionių mintyse, bet dažnai vartojami jų posakiai visiškai neapibūdina tikėjimo. Jie labiau apibūdina darbus. Jie sako žmogui, kad jis turi atlikti tam tikrą veiksmą, idant būtų išgelbėtas, bet tai daro tikėjimo pavidalu.

Neprašyti Dievo reikalavimai

Pirmiausia atkreipkite dėmesį į aiškų Dievo pareiškimą, kad tikėjimas ir vien tikėjimas yra Jo reikalavimas išgelbėjimui Jo akyse:

*„Bet dabar be įstatymo yra apreikštas Dievo teisumas, paliu-
dytas įstatymo ir pranašų, tai yra, Dievo teisumas per Jėzaus
Kristaus tikėjimą visiems ir ant visų tų, kurie tiki; nes nėra jokio
skirtumo, nes visi nusidėjo ir stokoja Dievo šlovės; išteisina-
mi dovanai jo malone per atpirkimą, kuris yra Kristuje Jėzuje,
kurį Dievas išstatė būti numaldymu per tikėjimą jo krauju, kad
paskelbtų savo teisumą dėl praeities nuodėmių atleidimo per
Dievo pakantumą; kad paskelbtų, sakau, savo teisumą šiuo
laiku, kad jis būtų teisus ir išteisintojas to, kuris tiki Jėzumi.
Kurgi tada gyrimasis? Jis pašalintas. Kokių įstatymų? Darbų?
Ne; tikėjimo įstatymu“.*

(Romiečiams 3:21-27)

*„Tam gi, kuris dirba, atlygis nepriskiriamas iš malonės, bet iš
skolos. Tačiau tam, kuris nedirba, bet tiki į tą, kuris išteisinga
bedievį, jo tikėjimas įskaitomas teisumu“.*

(Romiečiams 4:4-5)

*„Nes jūs esate išgelbėti malone per tikėjimą; ir tai ne iš jūsų –
tai Dievo dovana; ne dėl darbų, idant kuris nesigirtų“.*

(Efeziečiams 2:8-9)

Šios eilutės aiškiai nurodo (kartu su daugiau nei 150 kitų), kad Dievo reikalavimas išteisinimui, amžinajam gyvenimui, išgelbėjimui iš nuodėmių skolos ir bausmės, yra vienintelis dalykas – tikėjimas Viešpačiu Jėzumi Kristumi kaip Gelbėtoju.

Dar kartą pakartosime, kad tikėjimas savaime nėra nuopelnas ir neapima žmogaus darbų. Tikėjimas kažkuo reiškia pasitikėjimą, įsitikinimą ar priklausomybę nuo to asmens, o ne nuo savęs. Tikėjimas kažkuo yra visiškas įsitikinimas jo nuopelnais ir jėga, pasitikėjimas juo ir jo nuopelnais, o ne savimi ir savo nuopelnais. Todėl tikėdamas kažkuo tu pasitiki tuo žmogumi ir pasikliauji juo bei jo veiksmais, kad gautum tai, ko tau reikia, ir nesiimi jokių pastangų pats.

Taigi – tikėjimas kažkuo kitu iš esmės bet koku būdu ar forma pašalina savo paties darbus. Tikėjimas reiškia visišką pasitikėjimą ir priklausomybę nuo kito asmens darbų.

Todėl, kai Dievas Kristaus evangelijoje skelbia, kad Jis yra „išteisintojas to, kuris tiki Jėzumi“, tai yra būtent tai, apie ką Jis kalba. „Tikėjimas Jėzumi“ reiškia visišką pasitikėjimą, įsitikinimą ar priklausomybę nuo Jėzaus Kristaus ir Jo atperkamojo darbo ant kryžiaus dėl išgelbėjimo, o ne pasitikėjimą kokiais nors savo darbais. Tai yra „tikėjimo Jo krauju“ reikalas. Tai yra visiškas pasitikėjimas ir priklausomybė nuo Kristaus pralieto kraujo nuopelnų, užtikrinančių mano išgelbėjimą. Tai yra užtikrintas įsitikinimas, kad mirdamas už mane kaip mano Atpirkėjas, Jis atliko visą darbą, reikalingą mano išgelbėjimui. Tai yra „tikėjimo Jėzumi“ reikšmė. Tai yra tikėjimo Viešpačiu Jėzumi Kristumi kaip savo Gelbėtoju reikšmė.

Deja, šis reikalas apie tikėjimą Jėzumi Kristumi kaip vienintelį Dievo reikalavimą išgelbėjimui pernelyg dažnai nėra aiškiai išdėstytas. Atvirksčiai – viskas būna supainiota, netiksliai perteikiama ir iškreipiama tikėjimą paverčiant darbais. Žemiau yra pateikti populiarių frazių pavyzdžiai. Naudojant šias frazes, Dievo reikalavimas išgelbėjimui yra neteisingai pateikiamas, o vietoj evangelijos apie išteisinimą malone per tikėjimą be jokių darbų yra skelbiama „kita evangelija“.

„Atiduokite savo širdį ir gyvenimą Viešpačiui“ – tai labai populiarius posakis, kurį naudoja krikščionys ir evangelistai, ragindami žmones atsakyti į evangelijos kvietimą. Paskelbę jiems, kad jie yra nusidėjėliai, kuriems reikia išgelbėjimo, ir kad Kristus mirė už juos, jie pradeda jiems sakyti, kad norėdami būti išgelbėti jie turi „atiduoti savo širdį ir gyvenimą Viešpačiui“. Jei jie tai padarys, Dievas juos išgelbės.

Tačiau tai nėra Dievo reikalavimas išgelbėjimui. Dievas nenaudoja tokios terminologijos savo išgelbėjimo evangelijoje. Atiduoti savo širdį ir gyvenimą Viešpačiui nėra tas pats, kas tikėjimas Kristumi. Išgelbėjimas nesusijęs su kažko atidavimu Dievui. Išgelbėjimas yra Dievo dovana. Išgelbėjimo dovana nėra gaunama mainais kažką atiduodant Dievui. Ji gaunama tikint Kristaus atperkamuoju darbu ant kryžiaus.

Tiesą sakant, atiduoti savo širdį ir gyvenimą Viešpačiui – tai tarnavimas Jam. Tai atsidavimas Jam kaip Viešpačiui. Tokia tarnystė ir atsidavimas yra tai, ko Viešpats nori, bet tik iš tų, kurie jau yra išgelbėti ir tapę Jo nuosavybe. Tarnauti Viešpačiui, atiduodant Jam savo širdį ir gyvenimą, yra tai, ko Viešpats prašo iš savo išgelbėtų žmonių. ¹¹ Viešpats pirmiausia išteisina ir pašvenčia žmogų sau, kad jis galėtų tarnauti Dievui. Žmogus nėra išteisinamas ir netampa krikščioniu atiduodamas savo širdį ir gyvenimą Dievui.

Krikščionys painioja išgelbėjimo ir krikščioniškos tarnystės dalykus. Jie ima terminus, tinkamus Dievo teiginiams apie tarnystę, ir taiko juos išgelbėjimo prasmei.

Tačiau išgelbėjimas ir tarnystė yra du visiškai skirtingi dalykai. Žmogus negali tarnauti Viešpačiui, kol nėra išgelbėtas. Taip yra todėl, kad tik išgelbėtas žmogus turi Dievo duotus dalykus, kuriais gali tarnauti Viešpačiui. Žmogus turi būti išteisintas ir pašvęstas, kad galėtų Jam tarnauti. Todėl absurdiška laikyti tarnystę Viešpačiui kaip išgelbėjimo reikalavimą.

Tačiau tai ne tik absurdiška, bet ir visiškai neteisinga. Tarnystė Viešpačiui ir atsidavimas Jam nėra Dievo reikalavimas išteisinimui. Savo širdies ir gyvenimo atidavimas Viešpačiui nėra tikėjimo Kristumi klausimas. ¹²

Šitokio reikalavimo skelbimas iškreipia tiesą apie tai, kokio iš tikrųjų atsako iš žmogaus tikisi Dievas. Šis plačiai paplitęs posakis iškreipia Kristaus evangeliją.

„Nusigręžkite nuo savo nuodėmių ir priimkite Jėzų Kristų į savo gyvenimą“ – ši frazė taip pat iškreipia Dievo reikalavimą.

Nusigręžti nuo savo nuodėmių Dievas ragina mus, krikščionis. Mus išteisinęs, Dievas pašventė mus Kristuje, Jame suteikė mums naują tapatybę, padarė mus „mirusiais nuodėmei ir gyvais Jam“. Todėl mes nebesame „nuodėmės tarnai“ ir nebeturime tarnauti nuodėmei, bet „Kristuje“ esame „teisumo tarnai“ ir duodame „vaisius šventumui“. Todėl, būdami taip pašvęsti, esame raginami atsakyti nuodėmės ir „neleisti nuodėmei viešpatauti mūsų mirtingame kū-

ne, kad paklustume jo geismams“. Mes raginami gyventi pagal tai, kas mes esame „Kristuje“, ir „nepaduoti savo narių kaip neteisumo įrankių nuodėmei, bet paduoti save Dievui kaip tuos, kurie yra gyvi iš mirusiųjų, ir mūsų narius kaip teisumo įrankius Dievui“. ¹³

Tik krikščionis gali nusigręžti nuo nuodėmės ir turi Dievo duotą gebėjimą tai padaryti. Žmogus turi būti „Kristuje“, kad turėtų galią tai padaryti. Neišgelbėtas žmogus neturi gebėjimo tai padaryti, kad ir koks stiprus būtų jo noras. Tik tada, kai Dievas jį išteisina ir pašvenčia, jis tampa „sukurtas Kristuje Jėzuje geriems darbams“ ir nusivelka „senąjį žmogų, kuris yra sugedęs pagal apgaulingus geismus“. Tik Dievo išteisintas ir pašvęstas žmogus apsivelka „nauju žmogumi, kuris pagal Dievą yra sukurtas teisme ir tikrame šventume“. ¹⁴

Todėl šiuo posakiu skelbėjas kvailai liepia neišgelbėtam žmogui daryti tai, ko jis visiškai negali padaryti.

Atskleidžiant šį klaidingą reikalavimo teiginį kartais sakoma, kad „nuodėmė yra priežastis, dėl ko mums reikia būti išgelbėtiems, ir žmogus turi susidurti su savo nuodėmėmis ir kažką su jomis daryti“. Tai visiška tiesa, kad nuodėmė yra priežastis, dėl ko žmonėms reikia būti išgelbėtiems. Visi žmonės yra nusidėjėliai ir neteisūs Dievo akyse. Taip pat visiška tiesa, kad žmogus turi susidurti su savo nuodėmingumo problema Dievo akyse. Tačiau neteisinga, kad žmogus turi kažką daryti dėl savo nuodėmių. Atvirksčiai – Dievas kai ką padarė, kad išspręstų žmogaus nuodėmių problemą. Būtent apie tai ir yra evangelija.

Dievas paskyrė savo Sūnų Jėzų Kristų kaip auką už mūsų nuodėmes. Dievas skelbia gerąją naujieną, kad Jis pats pasirūpino nuodėmės klausimu per Kristaus atperkamąjį darbą. Evangelijos esmė nėra „padaryk kažką dėl savo nuodėmių, ir Dievas tave išgelbės“. Jos esmė – kad „tu esi nusidėjėlis, negalintis nustoti nuodėmiauti ar atlyginti už savo nuodėmes, bet pats Kristus sumokėjo tavo nuodėmės ir bausmės skolą; ir Dievas atleis tavo nuodėmes bei išteisins tave, jei tikėsi Kristumi kaip savo Gelbėtoju“. Taigi reikia ne „nusigręžti nuo savo nuodėmių“, o pripažinti save kaip beviltiškai pasiklydusį savo nuodėmėse ir tai, kad vienintelė išgelbėjimo viltis yra Kristaus Jėzaus atpirkimas.

Taip pat dažnai sakoma, kad **Dievas liepia žmonėms atgailauti** ir tikėti Evangelija. Atgaila reiškia nusigręžimą nuo nuodėmės, savo gyvenimo krypties pakeitimas nuo blogo darymo į gera. Todėl ne tik teisinga liepti žmogui nusigręžti nuo nuodėmės, bet ir būtina, kad jis tai padarytų.

Tiesa, kad Evangelijoje kalbama apie atgailą. Tačiau „atgailauti“ nereiškia atsisakyti nuodėmės ar pakeisti savo gyvenimo kryptį iš blogos į gerą. Tokie dalykai gali būti atgailos vaisius tam tikromis aplinkybėmis, bet pati atgaila nereiškia nieko, kas būtų susiję su darbu ar elgesiu.

Atgailauti reiškia pakeisti savo nuomonę apie kažką, pakeisti savo mąstymą, kitaip mąstyti. ¹⁵ Raštuose keletą kartų kalbama apie Dievą kaip apie atgailaujantį. ¹⁶ Suprantama, kad Dievas nedaro nuodėmių, kad nuo jų Jam reiktų nusigręžt. Toks atgailos apibrėžimas tikrai netinka Dievui, tačiau apie Jį kalbama kaip apie atgailaujantį. Tai turėtų reikšti, kad apibrėžimas yra neteisingas, ir apibrėžti atgailą kaip nusigręžimą nuo nuodėmės yra klaidinga. Tai sukelia nesupratimą Rašto eilutėse, kuriose šis žodis yra vartojamas. Būtent tai ir atsitiko, kai atgaila tapo susieta su evangelija.

Rašto eilutėse, kuriose vartojamas žodis „atgailauti“ arba „atgaila“, kontekstas kalba apie būtinybę pakeisti savo mąstymą. ¹⁷ Kai kur Rašte kalbama apie „atgailos vaisius“. Tačiau „atgailos vaisiai“ ir pati „atgaila“ nėra tas pats dalykas. Mąstymo apie kažką pakeitimas dažnai gali lemti veiksmų pasikeitimus. Tačiau veiksmų pasikeitimai tose aplinkybėse yra ne atgaila, o „atgailos vaisiai“.

Evangelijos kontekste atgailauti reiškia pakeisti savo mąstymą apie tai, kaip žmogus stovi Dievo akyse, arba kaip jis mano, kad gali būti išgelbėtas. Pagal savo prigimtį žmonės turi klaidingų minčių tiek apie save, tiek apie Dievą. Žmonės mano, kad jie nėra tokie blogi arba kad Dievas nori, jog jie dirbtų dėl savo išgelbėjimo. Pagal savo prigimtį žmonės mano, kad šėtono „melas“ apie žmogaus teisumą yra teisingas. Todėl, atsižvelgiant į tai, ką sako evangelija, atgaila yra būtina. Evangelija skelbia, kad žmonės yra nusidėjėliai ir visiškai neteisūs, neturintys jokio pagirtino teisumo. Tai išgirdę žmonės turėtų pakeisti savo mąstymą apie save ir nemanyti, kad jie

iš tikrųjų nėra tokie blogi. Panašiai evangelija skelbia, kad žmonių darbai Dievo akyse yra tik „negyvi darbai“. Jam jie yra tik „purvini skudurai“ ir „mėšlas“. Tai išgirdę žmonės turėtų pakeisti nuomonę apie savo darbus ir suprasti, kad jie yra beverčiai, kai kalbama apie išgelbėjimą.

Todėl evangelija kalba apie „atgailą link Dievo ir tikėjimą į mūsų Viešpatį Jėzų Kristų“. ¹⁸ Evangelija ragina žmones pakeisti savo nuomonę apie tai, ką Dievas sako apie juos, bei pripažinti, kad jie yra kalti ir bejėgiai nusidėjėliai. Tada evangelija ragina žmones tikėti Viešpačiu Jėzumi Kristumi, kuris mirė už juos, kad sumokėtų už viską, kas yra bloga jų gyvenime, ir jų vienintelė išgelbėjimo viltis yra Jo atperkamoji auka ant kryžiaus.

Būtent tai ir yra atgaila bei evangelija. Atgaila natūraliai veikia kartu su tikėjimu Kristumi. Žmogus, tikintis evangelija, pakeičia savo nuomonę apie save ir bet kokią mintį, kad gali būti išgelbėtas savo darbais, ir visiškai pasikliauja Kristaus atperkamuoju darbu ant kryžiaus dėl savo išgelbėjimo. Klaidingas apibrėžimas, kad dėl išgelbėjimo reikia nusigręžti nuo savo nuodėmių arba pakeisti savo elgesį iš blogo į gerą, iškreipia Kristaus evangeliją.

„Padarykite Jėzų savo gyvenimo Viešpačiu“ – Šis klaidingas Dievo išgelbėjimo reikalavimo apibrėžimas yra labai panašus į „atiduoti savo širdį ir gyvenimą Viešpačiui“. Tai žmogaus darbų įtraukimas į evangeliją, vėl painiojant krikščionišką tarnystę su išgelbėjimu.

Žmonėms sakoma, kad norint būti išgelbėtu, privalu Jėzų Kristų padaryti savo gyvenimo Viešpačiu. Jei Jėzus Kristus nėra tavo gyvenimo Viešpats ir jei nesi paklusnus bei Jam atsidavęs visose gyvenimo srityse, negali būti išgelbėtas.

Turėtų būti skaudžiai akivaizdu (ypač iš ankstesnių svarstymų), kad Jėzaus Kristaus paskyrimas savo gyvenimo Viešpačiu yra tai, ką Dievas ragina ir skatina krikščionis daryti. Tai yra tai, ką mus ragina daryti tokios ištraukos kaip Romiečiams 6-8; 12:1-2 ir toliau; Efeziečiams 4:17 ir toliau bei daugelis kitų, kaip tiems, kuriuos Dievas išteisino ir pašventė savo malone, atsakydamas į mūsų tikėjimą

Jėzumi Kristumi kaip Gelbėtoju. Patikėję Viešpačiu Jėzumi Kristumi kaip Gelbėtoju ir būdami išteisinti tikėjimu, mes esame mokomi padaryti Jėzų savo gyvenimo Viešpačiu. Dievas ragina mus „pristatyti savo kūnus gyva auka, šventa, priimtina Dievui – tai yra jūsų protingas tarnavimas“. Bet žmogus gali pristatyti savo kūną kaip „gyvą auką“ tik tada, jei jis pirmiausia yra „miręs Kristuje“, kaip moko Romiečiams 6 skyrius.

Todėl Jėzaus paskyrimas savo gyvenimo Viešpačiu yra klausimas, aktualus tik išgelbėtiems žmonėms. Dievas niekada nesako neišgelbėtiems žmonėms to daryti ar bandyti. Jiems tai padaryti yra visiškai neįmanoma, jei Dievas jų pirma neišteisino, nesutaikė ir nepašventė savo malone.

Dar kartą pasikartosiu: Jėzaus paskyrimas savo gyvenimo Viešpačiu yra krikščioniškos tarnystės, o ne išgelbėjimo klausimas. Savo valios atidavimas Jėzui kaip Viešpačiui ir leidimas Jam kontroliuoti savo gyvenimą yra susijęs su gerais darbais, kuriems Dievas mus sukūrė Kristuje Jėzuje. Prieš paskirdamas Jėzų savo gyvenimo Viešpačiu, žmogus turi būti Dievo „sukurtas Kristuje Jėzuje geriems darbams“. Žmogus gali „tarnauti Viešpačiui Kristui“ tik tada, kai Dievas jį padaro Kristaus tarnu. Kai Šventoji Dvasia žmogų atgaivina ir perkelia į Kristų, tik tada jis gali padaryti Jėzų savo gyvenimo Viešpačiu. Tačiau padaryti Jį savo Viešpačiu – tai nėra Dievo išgelbėjimo dalis. Tai visiškai nėra tikėjimo Kristumi kaip Gelbėtoju klausimas.

Tarnystės painiojimas su išgelbėjimu yra vienas iš dažniausių būdų, kai Kristaus evangelija yra iškreipiama ir sukuriama „kita evangelija“.

Be to, tai yra labai klaidingas apgaudinėjimas, nes iškraipymui sukurti yra naudojamas Dievo žodis. Eilutės ir ištraukos, kalbančios apie mokinytę ir tarnystę, yra išimamos iš konteksto ir naudojamos taip, tarsi jos kalbėtų apie išteisinimą amžinajam gyvenimui. Tačiau iš tikrųjų Dievas yra neteisingai cituojamas ir neteisingai pateikiamas, ir Jis yra verčiamas sakyti tai, ko Jis niekada nesakė. Nesąžiningai ir apgaulingai naudojantis Biblija, Dievo malonės evangelija yra šmeižiama, o neišgelbėti žmonės yra apgaudinėjami

ir apakinami, kad nematytų evangelijos tiesos. Ir visa tai daroma skatinant blogio politiką prieš evangeliją.

Kartais sakoma: „Jei Jėzus nėra visų Viešpats, tai Jis iš viso nėra Viešpats.“ Tai reiškia, kad negalima priimti Viešpaties Jėzaus Kristaus kaip Gelbėtojo, nepadarius Jo savo gyvenimo Viešpačiu. Tačiau tai yra semantinis išsisukinėjimas ir tiesiog nėra tiesa. Jėzus Kristus yra Viešpats ir visų Viešpats, nesvarbu, ar kas nors Jį padaro savo gyvenimo Viešpačiu, ar ne. Jėzus Kristus yra Viešpats dėl to, kad Jis yra Dievas. Jo viešpatystė yra Jo dieviškumo dalis.

Iš tiesų, kaip skelbia Filipiečiams 2:9-11, Jėzus bus pripažintas ir išpažintas Viešpačiu „Dievo Tėvo šlovei“ net ir tų, kurie niekada nebuvo išgelbėti ir galiausiai bus amžiams įmesti į ugnies ežerą. Jie bus įmesti ten, nes Jėzus Kristus yra Viešpats, ir kaip Viešpats Jis juos nuteis amžinai bausmei. Tačiau jie ten atsidsurs ne todėl, kad nepadarė Jo savo gyvenimo Viešpačiu. Tai bus todėl, kad jie niekada neatsiliepė Jam kaip savo Gelbėtojui, ant kryžiaus mirusiam savo Atpirkėjui. Jie atmetė Jo darbą ant kryžiaus už juos ir buvo Kristaus kryžiaus priešai. ¹⁹

„Pakviesti Jėzų į savo širdį“ – šis konkretus posakis, nors ir labai populiarus bei naudojamas giesmėse, raginančiose žmones ateiti pas Kristų, vis dėlto aiškiai ir paprastai nepaaiškina, kad svarbiausia yra tikėjimas Kristumi kaip savo Atpirkėju. Iš tiesų, jis visiškai neapibūdina, kas yra tikėjimas Kristumi. Tikėjimas Kristumi kaip Gelbėtoju nėra Jo kvietimas ar prašymas, kad Jis kažką padarytų. Tai yra pasitikėjimas Juo dėl to, ką Jis jau padarė, kad suteiktų išgelbėjimą.

Tačiau šis posakis pernelyg dažnai siejamas su nusigręžimu nuo nuodėmės, gyvenimo susitvarkymu ir Jėzaus priėmimu kaip savo gyvenimo Viešpačiu. Neišgelbėtam žmogui yra įteigiama mintis, kad išgelbėjimas priklauso nuo gyvenimo būdo pakeitimo ir nuo to, kas valdo jo širdį. Iki šiol jis gyveno toli nuo Viešpaties ir turėjo savanaudišką, savimi patenkintą širdį. Jam sakoma, kad jis turi tai pakeisti, kad galėtų būti išgelbėtas. Jam reikia, kad Jėzus atsisėstų jo širdies soste. Tačiau Jėzus neateis į jo širdį ir neišgelbės jo, kol jis neapsispręs pakeisti savo gyvenimą ir leisti Jėzui tapti savo

gyvenimo Viešpačiu. Tada jam sakoma, kad jis turi parodyti savo apsisprendimą Viešpačiui, pakviesdamas Jėzų į savo širdį, kad Jis taptų jo gyvenimo Viešpačiu. Tačiau, dar kartą pakartosiu, tai nėra išgelbėjimas. Tai dar vienas krikščioniško gyvenimo ir to, kaip tapti krikščionimi, sąvokų painiojimas.

Be to, ne žmogus, o pats Dievas kviečia į išgelbėjimą. Jis visiškai nelaukia kvietimo iš žmonių pusės. Atvirkščiai – Jis yra tas, kuris šaukia per evangeliją. Kvietimas yra iš Dievo pusės, o ne atvirkščiai.

Tokia mintis, kad reikia pakviesti Jėzų į savo širdį, dažnai grindžiama Apreiškimo 3:20, kur Viešpats sako: „Štai aš stoviu prie durų ir beldžiuosi: jei kas girdi mano balsą ir atidaro duris, aš įeisiu pas jį ir su juo vakarieniausiu, ir jis su manimi.“ Taip pat aiškinama, kad Viešpats stovi prie žmogaus širdies durų ir beldžiasi, laukdamas, kol žmogus Jam atvers savo širdies duris.

Tačiau trumpas šios ištraukos konteksto apžvelgimas parodo, kad Viešpats visai nekalba apie tai, kaip būti išgelbėtam, ir kad „durys“ visai nėra žmogaus širdies durys. Be to, kontekstas rodo, kad Apreiškimo knyga niekuo nėra susijusi su dabartine Dievo malonės ūkvedyba. Apreiškimo knyga kalba apie Dievo programos ir santykių su Izraeliu atnaujinimą. Ji kalba apie tai, kas įvyks „Viešpaties dieną“, o ne apie tai, ką Dievas daro šiandien, dabartinėje „paslapties ūkvedyboje“.

Be to, laiškai septynioms bažnyčioms yra laiškai Izraelio likučio susirinkimams, kai bus Suspaudimo laikai. Todėl Viešpats kreipiasi į savo tautos tikinčiuosius, į Laodikėjos bažnyčią, siekdamas juos papeikti ir pataisyti. Viešpats čia nesikreipia į neišteisintus žmones.

Be to, Viešpaties stovėjimas prie durų ir beldimasis ženklina Izraeliui Jo „paskutinių dienų“ atėjimą. Tai nėra nuodėmingo žmogaus širdies durys.

Todėl šios eilutės naudojimas siekiant išreikšti mintį, kad išgelbėjimui Dievas iš žmogaus reikalauja pakviesti Jėzų į savo širdį, yra netinkamas Šventojo Rašto naudojimas. Tačiau būtent taip atsiranda dauguma neteisingų teiginių apie Dievo reikalavimus.

Yra daug kitų būdų, kaip iškreipiama evangelija apie išteisinimą malone per tikėjimą. Yra daug kitų klaidingų teiginių ir netikslių tikėjimo Kristumi apibrėžimų, kurie dažnai naudojami evangelizavimo tikslais. Tačiau šie išvardinti klaidingi teiginiai apie Dievo reikalavimus išgelbėjimui yra pateikti kaip tipiniai pavyzdžiai.

Iškraipymai atsiranda tada, kai darbai tampa išgelbėjimo reikalavimu, ir būtent darbai daro „malonę nebe malone“. Darbai pridėti prie tikėjimo Kristumi ir sukuria „kitą evangeliją, kuri nėra kita“.

Dievo malonės šmeižimas

Kartu su evangelijos iškraipymais dažnai pasitaiko ir šmeižikiškų išsireiškimų. Jie skirti sustiprinti mintį, kad darbai yra būtini išgelbėjimui, tuo pačiu metu išjuokiant teiginį, kad išgelbėjimas yra nemokamas. Nemokamą išgelbėjimo dovaną ir vien tikėjimą Kristumi kritikai šmeižia menkinančiomis frazėmis, tokiomis kaip: „lengvas tikėjimas“ ir „pigis malonė“. Šias menkinančias frazes dažnai galima išgirsti iš tų, kurie skelbia iškraipytą Kristaus evangeliją. Jie jas naudoja, kad išjuoktų mintį, jog išgelbėjimas gali būti toks lengvas, kaip ir pats tikėjimas. Tuo jie siekia priversti savo klausytojus manyti, kad nemokamo išgelbėjimo idėja yra juokinga.

Tačiau tokie posakiai tėra šių netikrų evangelistų kūniškos prigimties pasipriešinimas. Tai yra jų sužeisto kūniško išdidumo ir ego posakiai, nes jie arogantiškai įsižeidžia dėl tos minties, kad jie negali nieko padaryti, jog pateisintų save Dievo akyse. Kūniškumas atmeta ir priešinasi evangelijos malonei, o išdidumas yra malonę atmetanti politika. Savo išdidume kūniškumas išspjauna bjaurų malonės skonį ir išreiškia tai tokiomis niekinančiomis pastabomis.

Vertinant pagal evangeliją, šie du posakiai iš tiesų priklauso dviems skirtingoms šmeižto kategorijoms. Pirmasis – „lengvas tikėjimas“ – yra tiesiog kvailas šmeižtas. Jis kvailai prieštarauja tam, ką Dievas taip aiškiai skelbia. Tačiau „pigios malonės“ kritika yra bjaurus ir Dievą įžeidžiantis šmeižtas. Ji smogia pačiam Dievo charakteriui ir skelbia, kad Jis pats ir tai, ką Jis siūlo, yra pigu. Tik labai

įsižeidusi ir pasipiktinusi kūniška prigimtis galėtų išreikšti tokius dalykus. Tik bendradarbiaujantis su blogio politika, būdamas vienas iš šėtono netikrų evangelistų arba nuo Kristaus malonės persimetęs į kitą evangeliją, galėtų pareikšti tokius dalykus.

„Lengvas tikėjimas“ yra kvailas šmeižtas, nes pats Dievas skelbia, kad išgelbėjimą gauti yra lengva – Jis siūlo jį kaip nemokamą dovaną, ir jį galima gauti tiesiog tikint Kristumi kaip savo Gelbėtoju. Kai apaštalas Paulius įspėjo korintiečius apie jų tarpe esančią šėtono blogio politikos taktiką ir kalbėjo jiems apie tuos, kurie skelbs „kitą evangeliją“ bei panašius dalykus, jis įspėjo juos, kad „paprastumas, kuris yra Kristuje“, yra pavojuje ir yra puolamas.

„Bet bijau, kad kokiū būdu, kaip gyvatė savo klastingumu apgavo levą, taip ir jūsų mintys nebūtų sugadintos atitraukiant nuo paprastumo, kuris yra Kristuje“.

(2 Korintiečiams 11:3)

Viskas, ką reikia padaryti mūsų išgelbėjimui, buvo įvykdyta Dievo per Kristaus atperkamąjį darbą ant kryžiaus. Viskas, kas būtina užtarimui, atpirkimui, atleidimui, teisumo priskyrimui ir pan., buvo suteikta ir išspręsta per Kristaus mirtį, palaidojimą ir prisikėlimą. Visas išgelbėjimo darbas – visos sudėtingos užduotys, reikalingos jam atlikti, visos pastangos, reikalingos jam įgyvendinti, buvo už mus atlikti Viešpaties Jėzaus Kristaus.

Taigi mums patiems neliko nieko sudėtingo, sunkaus ar varginančio daryti. Dievas siūlo išgelbėjimą kaip nemokamą savo malonės dovaną, kaip lengvai gaunamą dalyką, nes visą darbą už mus atliko mūsų Atpirkėjas. Iš tiesų Kristuje yra paprastumas. Paprastumas, nes kiekvienas darbas, reikalingas išgelbėjimui, buvo už mus Kristaus atliktas, ir išgelbėjimas gaunamas tiesiog pasitikint Kristumi kaip savo Gelbėtoju.

„Lengvas tikėjimas“ yra tai, ką Dievas padarė išgelbėjimo pagrindu. Jis padarė jį lengvai pasiekiamą, nes tai yra nemokama Jo malonės dovana, o tikėjimas yra vienintelis reikalavimas ją gauti. Todėl, kai išraiška „lengvas tikėjimas“ yra vartojama sukritikuoti ti-

kėjimą Kristumi kaip vienintelį išgelbėjimo reikalavimą, tai iš tiesų yra visiškai kvailas šmeižtas. Nieko negali būti kvailiau ir absurdiškiau nei šmeižti vienintelę išgelbėjimo viltį, kurią Dievas taip aiškiai skelbia.

Lengvas tikėjimas iš tiesų yra vienintelė žmonių viltis būti išgelbėtiems. Jei Dievas nebūtų padaręs išgelbėjimo nemokama ir lengvai gaunama dovana, tiesiog tikint Kristumi kaip savo Gelbėtoju, tai niekas niekada negalėtų būti išgelbėtas. Ar begali būti kas kvailiau už tyčiojimąsi iš vienintelės vilties būti išgelbėtiems?

Kita vertus, „pigios malonės“ kritika yra bjaurus, bedieviškas ir pasibjaurėjimą keliantis šmeižtas. Šio posakio autorius arogantiškai žiūri į Dievą ir į tai, ką Jis taip dosniai siūlo, ir visa tai vadina pigiena. Arogantiškas žmogus pigia pavadina ne tik malonę, bet ir jos autorių Dievą, nes Jis yra malonės Dievas.

Dievui tai yra pasibjaurėtinas įžeidimas. Jo malonė gali būti gausi, didi, viršijanti, daugiopa ir pan., bet savo prigimtimi jokių būdu negali būti pigi. Nei pačiame Dieve, nei tame, ką Jis daro, nėra nieko pigaus, bevertiško, vulgaraus, menko ar niekingo. Šis žodis negali būti siejamas su Dievu. Tik žmogaus išdidumas gali matyti ką nors pigaus Dieve ar apie Jį.

Tačiau šio žodžio bjaurumas siekia daugiau. Todėl, kad ne tik maloningas Davėjas, bet ir Jo maloninga dovana yra apibūdinama kaip pigi. Jis pareiškia, kad pats Dievas yra pigus ir Jo dovana – amžinas gyvenimas – yra pigi.

Su tuo susijusi šventvagystė yra siaubinga. Nėra nieko pigaus tame, kad Dievas paaukojo savo viengimį Sūnų kaip auką už mūsų nuodėmes, ir nėra nieko pigaus amžinojo gyvenimo dovanoje. Atvirksčiai – abu šie dalykai pranoksta kalbos ir širdies gebėjimus išreikšti jų šlovei ir didybei. Taip pat nėra nieko pigaus Dievo malonės gebėjime motyvuoti krikščionį gyventi dievotą gyvenimą.

Todėl tik kūniško nuodėmingo pasididžiavimo iškreipti bei sugadinti širdis ir protas turi tokią žeminančią nuomonę apie Dievo malonę ir tai šmeižia vadindami „pigia malone“.

Šie du ir kiti panašūs šmeižikiški posakiai dažnai yra susiję su įvairiais evangelijos iškreipymais, siekiant juos pateikti kaip tiesą. Prieš evangeliją nukreipta blogio politika tikrai turi pasirengusį ir pažėgų sąjungininką – kūniškąją žmogaus prigimtį. Kūniška prigimtis ne tik savaime priima klaidingą evangeliją, bet ir tie, kurie ją priima, giriasi ir išreiškia savo panieką Dievo malonei tokiais šmeižikiškais pasisakymais.

Todėl žmogaus prigimtis mielai bendradarbiaus su blogio politika, skleisdama netikrą evangeliją ir už ją laiduodama. Deja, pernešy daug neatsargių, lengvabūdiškų ir arogantiškų krikščionių taip pat bendradarbiauja su ja, tiesiog kartodami neteisingus teiginius apie Dievo reikalavimus ir aiškiai neskelbdami Kristaus evangelijos.

Kas turi būti padaryta

Anksčiau buvo pažymėta, kad daugelis krikščionių, susidūrę su savo klaidingais teiginiais apie Dievo reikalavimus, pareiškia, kad jie nesiūlo žmonėms atlikti tam tikrų darbų, idant jie būtų išgelbėti. Dažnai krikščionys niekada nesusimąsto, kokią prasmę perteikia daugelis jų vartojamų „evangelinių klišių“.

Tačiau yra vienas paprastas būdas, kaip išvengti tokių klaidinančių terminų ar frazių naudojimo, kad neišgelbėtas žmogus nesusidarytų nuomonės, jog išgelbėjimui reikia atlikti kokius nors darbus. Skelbiant evangeliją tereikia pasakyti tai, ką Dievas sako savo evangelijoje.

Dievas nesako „atiduok savo širdį ir gyvenimą Viešpačiui“. Jis nesako „nusigręžk nuo savo nuodėmių ir priimk Jėzų“ arba „padaryk Jėzų savo gyvenimo Viešpačiu“. Jis nesako „pakviesk Jėzų į savo širdį“ arba „atiduok savo gyvenimą Jėzui“. Savo evangelijoje apie išgelbėjimą amžinajam gyvenimui Dievas nesako nė vieno iš šių ar panašių dalykų. Dievo malonės evangelija yra išdėstyta Laiške Romiečiams 1-5 skyriuose, ir ten Dievas nevartoja nė vienos iš paminėtų frazių. Dievas sako, kad Jis yra „teisus ir išteisintojas to, kuris tiki Jėzumi“. Būtent tai turėtume sakyti ir aiškiai išdėstyti, nenaudodami jokių evangeliją iškreipiančių „evangelinių klišių“.

Turėtų būti logiška tiesiog sakyti tai, ką sako Dievas, nes tai yra Jo evangelija. Tiesiog nukreipdami neišgelbėtus žmones į tai, ką apie jų išgelbėjimą skelbia Romiečiams 1-5 skyriai, tikrai nebūsime kalti dėl Dievo evangelijos iškreipymo. Tai darydami, mes žinoma, supykdomsime šėtoną ir jo blogio politiką bei iškreipytą evangeliją skelbiančius netikrus evangelistus. Tačiau niekada nedalyvausime blogio politikoje, siekiančioje suburti neatsargių krikščionių gretas, kad jų pagalba užsipultų Dievo malonės evangeliją.

¹ Žr. Galatams 1:6-7. Ši ištrauka ir „kitos evangelijos“ klausimas dar bus nagrinėjami šiame skyriuje.

² 2 Korintiečiams 5:18-21.

³ Pvz., Efeziečiams 2:1-3 ir Kolosiečiams 1:13.

⁴ Galatams 3:1.

⁵ Žr. Galatams 3:1. Paulius vadina juos „kvailiais“, nes jie nemąsto taip, kaip turėtų.

⁶ Žr. KARIS apibrėžimą graikų leksikone.

⁷ Dar kartą, kaip sako Paulius: „Aš neverčiu niekais Dievo malonės; nes jei teisumas ateina per įstatymą, tuomet Kristus yra miręs veltui.“ (Galatams 2:21)

⁸ Galatams 1:8-9.

⁹ Iš tiesų posakis „Dievas padeda tiems, kurie padeda sau“ tapo populiariu, ir daugelis mano, kad jis kilęs iš Biblijos.

¹⁰ Kaip sakoma Patarlių 14:12: „Yra kelias, kuris žmogui atrodo teisingas, bet jo pabaiga yra mirties keliai“.

¹¹ Pvz., Romiečiams 12:1-2 ir toliau; Efeziečiams 2:10.

- ¹² *Susidūrus su šio posakio ir kitų panašių posakių reikšme, dažnai girdimas atsakymas: „Bet aš ne tai turiu galvoje.“ Tačiau būtent tai ir yra esmė. Dėl neatsargaus posakių vartojimo evangelija taip lengvai iškraipoma. Neatsargus kasdienių žodžių vartojimas gali sukelti nesupratimą ir neteisingus veiksmus. Tas pats galioja ir Dievo žodžiams. Vėlgi, blogio politika remiasi tuo, ir tai yra „kitos evangelijos“ egzistavimo pagrindas. Šėtonas nori, kad žmonės reaguotų į evangeliją neteisingai, nesvarbu, ar atvirai ją atmesdami, ar atsakydami kažkuo kitu, bet ne tikėjimu Kristumi.*
- ¹³ *Žr. apie mūsų pašventimą Kristuje, išsamiai išdėstyta Romiečiams 6-8 skyriuose.*
- ¹⁴ *Žr. Efeziečiams 4:17-24.*
- ¹⁵ *Graikų kalboje šis žodis yra METANOEO. Tai žodis, sudarytas iš „galvoti“ ir „pakeisti“. Sudėtinė jo reikšmė yra „pakeisti tai, ką galvoji“, „pakeisti savo mąstymą“, „galvoti kitaip“.*
- ¹⁶ *Pvz., Pradžios 6:6; Jonos 3:10; 4:2; Jeremijo 18:7-10.*
- ¹⁷ *Skaitytojas turėtų tai patikrinti naudodamasis konkordancija ir savo Biblija.*
- ¹⁸ *Apaštalų darbų 20:21.*
- ¹⁹ *Atkreipkite dėmesį į panašų likimą tų, kuriuos Viešpats apibūdina Izraelio programoje Mato 7:21-23. Jie tikrai stengėsi padaryti Viešpatį „savo gyvenimo Viešpačiu“, netgi atlikdami „daug nuostabių darbų“ Jėzaus vardu. Tačiau jie supras, kad buvo visiškai apgauti blogio politikos, kuri net suteikė jiems galią atlikti „daug nuostabių darbų“.*

12 SKYRIUS

EPILOGAS

Šios knygos pradžioje buvo teigiama, kad šėtonas, tapęs Dievo priešu, surezgė blogio planą. Mums būtina suprasti tą planą, jei norime suprasti ir atpažinti šėtono veiklą, gudrybes ir apgaulės (tiek šiame pasaulyje, tiek tarp krikščionių). Atsižvelgiant į tai, kas buvo išdėstyta, reikėtų suprasti to bendro blogio plano pagrindus. Kartu su tuo ypač reikėtų suprasti šėtono blogio politiką, kurią jis vykdo prieš krikščionis dabartinėje Dievo malonės ūkvedyboje.

Šėtono blogio politikos sėkmė šiandien yra stulbinanti. Tik mažuma krikščionių tikrai supranta ir vertina, kas yra dabartinė Dievo malonės ūkvedyba. Užuoat „Kristaus paslaptis“ būtų aiškiai suprata ir klestėtų, yra gausu šėtono viliojančių ir gudriai apgaulingų „mokslo vėjų“, o krikščionys yra įtraukti į klaidinga kryptimi pučiančią teologinės sumaišties audrą. Šėtono blogio politika šiandien viešpatauja tarp krikščionių.

Iš tiesų, dauguma dalykų, kurie šiandien daromi krikščionybės vardu, neturi beveik nieko bendra su Dievo planu dabartinėje „paslapties ūkvedyboje“. Daugiau krikščionių laikosi Dievo programos su Izraeliu, nei to, kas atitinka Dievo ūkvedybos pasikeitimą.

Paslapties ūkvedyba yra išjuokiama ir plačiai neigiama, ir tai tik parodo, kokia yra sėkminga blogio politika. Net stebina, kad daugelis krikščionių net nėra girdėję apie „Kristaus paslaptį“ ar Dievo malonės ūkvedybą, nors tai yra Pauliaus laišku tema. Tiek daug krikščionių kiekvieną savaitę eina į bažnyčias, bet apie šiuos dalykus ten niekada nekalbama ir jie nėra aiškinami. Tačiau būtent to ir siekia blogio politika.

Stebina ir tai, kad matydami jog nesupranta, daugelis krikščionių atsisako tikėti, kad jie galėjo būti apgauti koku nors iškreiptu mokslu. Jie netgi atsisako svarstyti, kad jie galėjo būti „apkerėti“, „suklaidinti“, „apgauti“ ar „suvilioti“ tikėti klaidingu mokymu. Jie tai daro nepaisydami visų Dievo mums duotų įspėjimų. Tačiau būtent to ir siekia blogio politika.

Atsižvelgiant į tai, tikimasi, kad ši autoriaus knyga bus įvertinta ne tik tų, kurie jau supranta dabartinę Dievo malonės ūkvedybą, bet ir paskatins kitus krikščionis elgtis kaip Berėjos gyventojai Pauliaus laikais, kurie „priėmė žodį visu noringumu ir kasdien tyrinėjo Raštus, ar taip ir yra.“ (Apd 17:11). Tik sąžiningai ir nuoširdžiai aiškinamas Dievo žodis gali atskleisti, ar žmogus tapo blogio politikos auka. Tapti šėtono blogio politikos auka būtų pats blogiausias dalykas, kas galėtų nutikti krikščioniui.

Taip pat buvo nurodyta, kad tai bus tik šėtono mokslo ir jo blogio plano apžvalga. Keletą kartų šioje knygoje buvo pažymėta, kad atskiras klausimas galėtų būti nagrinėjamas atskirai ir daug išsamiau, tačiau tai viršytų šios knygos apimtį.

Beveik kiekviename mokymo posūkyje susiduriame su kažkuo, kas ne tik įdomu, bet ir verčia toliau gilintis (tiesą sakant, netgi peržiūrėti klausimai jokia būdu nėra išsamiai išnagrinėti). Tačiau dėmesys buvo skirtas tiems klausimams, kurie suteikia esminę mokymo apžvalgą ir jos įtvirtinimą.

Tam tikri klausimai, kuriuos reikėtų išnagrinėti išsamiau, apima šio pasaulio eigą, kurią šėtonas numatė kaip dalį savo blogio politikos, siekdamas sustiprinti ir išlaikyti savo, kaip „šio pasaulio kunigaikščio“, poziciją. Gilesnis to supratimas paaikšintų tokius dalykus kaip tautų elgesį praeityje ir dabartyje, taip pat tai, kas vyksta visuomenėje ir kokios yra joje vyraujančios bedievystės tendencijos.

Reikėtų daug geriau suprasti šėtono blogio politiką Izraelio atžvilgiu, nes šioje knygoje buvo aptarti tik pagrindiniai dalykai. Izraelio istorija, susijusi su penkiais Įstatyme numatytais jos bausmės etapais ir visas išsamus tos istorijos aprašymas, pateiktas Senajame Testamente, yra glaudžiai susijęs su šėtono blogio politika šios tautos atžvilgiu.

Ypatingą dėmesį blogio politikoje reikia atkreipti į tai, kas dar bus ateityje, pasibaigus dabartinei malonės ūkvedybai, kai Dievas pratęs savo programą su Izraeliu. Šėtono blogio politika Izraelio ir šio pasaulio atžvilgiu ateityje turės keletą ypatybių, kurias ypač pastebės Izraelis, ir kurios pranoks viską, ką jis iki šiol yra daręs.

Jo veiksmai per „nuodėmės žmogų“ ir ypač per „netikrąjį pranašą“ tuo metu yra stebėtini dalykai, kuriuos verta išnagrinėti. Tačiau šioje knygoje apie tai buvo paminėta tik trumpai.

Natūralu, kad šėtono blogio politika dabartinėje malonės ūkvedyboje reikalauja didžiausio mūsų dėmesio. Nors ši knyga buvo daugiau skirta šiam klausimui, iš tiesų tik apžvelgė jį. Tai, kas buvo nagrinėta, reiktų suprasti geriau. Blogio politikos „klastas“ ir apgaulingas taktikas reiktų panagrinėti atidžiau, kad jas geriau suprastume.

Svarbiausia, kad mes gerai suprastume ir įvertintume „visą Dievo ginkluotę“ ir ją užsidėtume bei dėvėtume, kad „būtume pajėgūs stovėti prieš velnio klastas“, kad „pajėgtumėte piktąją dieną atsilaikyti ir, viską atlikę, stovėti“.

„Melsdamasis Dvasioje visokeriopa malda bei prašymu ir tam budėdamas visa ištverme bei prašymu už visus šventuosius“ viliosi, kad ši knyga jums padėjo ir galite pasakyti, jog jums „nėra nežinomi jo [šėtono] kėsmai“.

„Enjoy The Bible Ministries®“ yra nepriklausoma Biblijos studijų organizacija. Tai reiškia, kad mes nepriklausome jokiai denominacijai ar oficialiai bažnyčių asociacijai. Mes nesusikūrėme tam, kad remtume kokią nors denominaciją ar organizaciją, o tik tam, kad teiktume tarnystę Dievo žodžio mokymui, siekdami statydinti Kristaus kūną.

Mūsų tikslas – „sveiko mokslo“ pagalba padėti jums „dievotai statydinti“ savo sielą. Pasaulyje netrūksta Biblijos mokymų, bet sveikas Biblijos mokslas pagal „teisingai padalintą tiesos žodį“ ir apaštalui Pauliui atskleistą „Kristaus paslaptį“ nėra dažnas. „Teisingai padalintas tiesos žodis“ yra pagrindas, ant kurio stovi mūsų organizacija, ir mes esame suinteresuoti mokyti tai, kad būtų įvykdytas Dievo planas jūsų statydinimui.

Mes turime įvairių priemonių ir tarnysčių, galinčių padėti krikščionims suprasti ir džiaugtis Biblija.

Knygos gale pateikta diagrama parodo labai paprastą Dievo planą ir tikslo įgyvendinimo vaizdą. Tai – laiko juosta, rodanti įvykių eigą nuo pasaulio sutvėrimo iki Dievo karalystės žemėje įkūrimo. Taip pat ji iliustruoja „teisingą tiesos žodžio padalijimą“ pagal dvejopą Dievo planą ir tikslą.

Dievas parašė savo Žodį ir sudėliojo jį taip, kad jis puikiai atitiktų Jo planą ir tikslų įgyvendinimą. Jis turi būti „teisingai padalytas“ į atskiras dalis, susijusias su Jo „**praeities**“ santykiais su Izraeliu, Jo „**dabartiniiais**“ santykiais su mumis šiandien ir tuo, kas dar „**ateis**“, kai Jis pratęs ir įvykdys savo programą su Izraeliu. Apaštalo Pauliaus laišakai, susiję su dabartine Dievo malonės ūkvedyba, yra Dievo patalpinti tarp Apaštalų darbų ir Hebrajų knygos. Tai tiksliai atitinka Dieviškąjį pertraukimą, kai dabartine malonės ūkvedyba Dievas sustabdė savo programą su Izraeliu.

1. BIBLIJOS TYRIMAS

Kai studijuojame Bibliją ir norime suprasti ne tik tai, kas joje rašoma bendrai, bet ir tai, ką ji mums sako šiandien, protinga yra daryti tai, ką Dievas mums sako. 2 Timotiejui 2:15 apaštalas Paulius atskleidė Biblijos studijavimo metodą, kurį Dievas nori, kad mes naudotume:

*„Uoliai stenkis pasirodyti Dievui išmégintu, neturinčiu ko gédytis darbininku, **teisingai padalijančiu tiesos žodį**“.*

(2 Timotiejui 2:15)

„Teisingai padalinti tiesos žodį“ reiškia atpažinti ir teisingai atlikti Biblijos padalijimus, atskiriant joje skirtingas Dievo programas.

Biblija aiškiai skelbia, kad Dievas vykdo dvejopą planą ir tikslą. Viena Jo programa yra susijusi su Izraelio tauta ir sandora, kurią Dievas sudarė su Abraomu ir jo palikuonimis. Dievo planas ir tikslas Izraelio atžvilgiu yra susijęs su žeme ir apie tai „nuo pasaulio pradžios kalbėjo visi jo šventi pranašai“ (Luko 1:67-75; Apd 3:19-26). Kita Dievo programa yra susijusi su „naujuoju Jo sutvėrimu“, „vienu nauju žmogumi“, bažnyčia Kristaus kūnu, kurį Jis dabar formuoja dabartinėje pagonių malonės ūkvedyboje. Dievo tikslas su šia bažnyčia yra susijęs su dangiškėmis vietomis ir tuo, ką Dievas praeityje „slėpė savyje“, bet atskleidė tai tik tada, kai pakėlė Paulių būti savo naujuoju apaštalu (Efeziečiams 2:11-3:12). Dievo programa su Izraeliu bei Jo programa su bažnyčia, Kristaus kūnu, nėra vienodos – jos yra skirtingos.

Dėl to „tiesos žodis“, kaip rašo apaštalas Paulius, turi būti „teisingai padalinamas“. Jei to nepadarysime, Šventojo Rašto studijos baigsis sumaištimi ir neapibrėžtumu. Be to, bandydami laikytis nurodymų, kurie nėra Jo plano su mumis dalis, mes iš tikrųjų nepaklusime Viešpačiui.

2. TEISINGAS RAŠTO PADALIJIMAS

Toliau pateikta lentelė iliustruoja **teisingą Dievo žodžio padalijimą**.

Nuo Pradžios knygos iki Malachijo knygos, taip pat ir keturiose evangelijose bei Apaštalo darbu knygos 1-8 skyriuose Dievas išdėsto savo programos ir santykių su Izraeliu „**praeities laiko**“ detales. Anuo metu mes, pagonyms, buvome „be Kristaus“ ir „be Dievo pasaulyje“ (Efeziečiams 2:11-12). Šioje Biblijos dalyje aprašomi ypatingos Dievo sandoros su Izraeliu ir Jo planų su juo įgyvendinimas iki dabartinės ūkvedybos.

Išsirinkęs apaštalą Paulių kaip naują apaštalą (Apaštalo darbu 9 sk.), Dievas viską pakeitė. Pauliui Dievas atskleidė „Kristaus paslaptį“ – slaptą tikslą, kurį Jis turėjo Kristuje, susijusį su nauja ūkvedyba ir „nauju sutvėrimu“. Kol Paulius nebuvo pašauktas, Dievo programa Izraeliui buvo galiojanti. „**Bet dabar**“ Dievas laikinai sustabdė Izraelio programą ir įsteigė pagonių malonės ūkvedybą. Paulius yra „pagonių apaštalas“ pagal „paslapties“ apreiškimą. Todėl jo laiškuose nuo Romiečiams iki Filemonui randame Dievo mokslą ir pamokymus, tiesiogiai skirtus mums ir aiškiai kalbančius apie mus šiandien.

Dabartinėje malonės ūkvedyboje Dievas **neįgyvendina** savo programos su Izraeliu. Tačiau Dievas jokių būdu nėra baigęs savo reikalų su Izraeliu. Romiečiams 9-11 skyriuose Paulius moko, kad pasibaigus dabartinei ūkvedybai Dievas pratęs ir įvykdys savo programą su Izraeliu. Izraelio „pilnuma“ dar „**ateis**“. Pagal Dieviškąjį Biblijos planą po Pauliaus parašytų laiškų yra raštai nuo laiško Hebrajams iki Apreiškimo knygos, kurie sutelkia dėmesį į Dievo programos su Izraeliu pratęsimą ir išpildymą ateityje.

Biblijoje užrašytas **visas** Dievo planas ir tikslas – Jo „**praeities**“ santykiai su Izraeliu, Jo „**dabartiniai**“ santykiai su mumis ir Izraelio programos atnaujinimas, kuris dar „**ateis**“. **Teisingas Biblijos padalijimas** pagal šitokį jos išplanavimą atveria duris teisingam jos supratimui ir naudojimui.

PRAEITYJE

(Efeziečiams 2:11-12)

SUKŪRIMAS

ABRAOMAS

MOZĖ

DOVYDAS

DANIELIUS

JONAS KRIKŠTYTOJAS

VIEŠPATS JĖZUS KRISTUS

12 APAŠTALŲ

Prisikėlimas ir žengimas į dangų

SEKMINIŲ DIENA

KRISTAUS PASIRODYMAS PAULIUI

IZRAELIS – „apipjaustymas“ ir „arti Dievo“

Įstatymas tarnauja kaip „atskyrimo siena“ (Efeziečiams 2:14-15)

PAGONYS – „toli“ ir „be Dievo pasaulyje“

Pradžios-Malachijo knygos, 4 Evangelijos ir Apaštalų darbų knyga

Tai yra Dievo plano ir Jo veikimo su savo tauta Izraeliu aprašas – tiek istorine, tiek pranašiška prasme. Dievas atskiria Abraomą sau ir jam atskleidžia savo planą bei tikslą: iš jo padaryti „didžią tautą“ ir per jį bei jo palikuonis susigrąžinti žemę iš šėtono uzurpuotos valdžios. Pagonis Dievas „atitolina“ nuo savęs, kad jie lauktų palaiminimo per Izraelį, kai Dievo karalystė bus įtvirtinta žemėje per Izraelį. Yra įsteigiama įstatymo sandora, kuri tarnauja kaip „atskyrimo siena“ tarp Izraelio ir pagonių.

Izraeliui nepavyksta tapti „kunigų karalyste ir šventa tauta“. Per Dovydo sandorą Dievas paskelbia, kaip Jis pats imsis veikti jų labui – taps Izraelio Atpirkėju, Išvaduotoju, Keršytoju, Karaliumi ir Laimintoju. Taip veikdamas Dievas per savo „Jehoviškumą“ numato kelią savo plano ir tikslo, skirto Izraeliui žemėje, įgyvendinimui.

Evangelijos pasakoja apie Kristaus atėjimą pas Izraelį ir apie lemiamo Dievo plano etapo pradžią, kai pradėdama skelbti „Karalystės evangelija“. Viešpats Jėzus Kristus tarnauja kaip „apipjaustymo tarnas dėl Dievo tiesos, kad patvirtintų tėvams duotus pažadus“.

Izraeliui atmetus Kristų, Dievas įvykdo savo iš anksto pranašautą pažadą suteikti ribotą gailėstingumo, pakantumo ir „Izraelio atgailos“ laiką, prieš pradėdamas vykdyti savo apvalančio ir keršijančio teismo dieną.

Apaštalų darbų knygos 1-7 skyriai aprašo šį „Izraelio atgailos“ laikotarpį. Izraelio vadovai nuosekliai atmeta Dievo jiems rodomą gailėstingumą, kuriam pasibaigus, Steponui parodoma, kad Dievas baigė teikti „Izraeliui atgailą“ ir kad Viešpats yra pasirengęs „padaryti savo priešus savo pakoju“. Tačiau vietoje to, kad Dievas, kaip buvo tikėtasi ir išpranašauta, toliau tęstų savo programą su Izraeliu, Viešpats Jėzus Kristus netikėtai sugrįžta iš dangaus ir pašaukia visiškai naują apaštalą – Paulių.

BET DABAR

(Efeziečiams 2:13)

ATEINANTYS AMŽIAI

(Efeziečiams 2:7)

KRISTAUS BAŽNYČIOS PAĖMIMAS

KRISTUS GRIŽTA Į ŽEMĘ

VIEŠPATIES
RŪSTYBĖS
DIENA

DANGAUS
KARALYSTĖ
ĮSTEIGTA

DIEVO MALONĖS ŪKVEDYBA

(Efeziečiams 3:1-12)

„Kristaus paslaptis“
atskleista

„ABEJI YRA VIENA“

(Efeziečiams 2:11-14)

Dabar yra padarytas
„Vienas naujas žmogus“

IZRAELIO programa
yra pratęsta ir užbaigta

Romiečiams-Filemonui

Pagonių apaštalo Pauliaus laišakai. Pauliui Dievas atskleidė, kad Jis sulauko savo rūstybės dieną, laikinai stabdo savo programą su Izraeliu ir kad Jis atnešė pasauliui naują, anksčiau nepranašautą savo malonės ūkvedybą. Pauliui Dievas taip pat apreiškė „Kristaus paslaptį“ – anksčiau nutylėtą tikslą, kurį Jis turi Kristuje ir kurį laikė „paslapyje nuo pasaulio pradžios“.

Pauliaus laiškuose Dievas atskleidžia savo programą, skirtą mums ir apie mus šiandien. Dabartinėje Dievo malonės ūkvedyboje mes esame Dievo „naujojo sutvėrimo“, „vieno naujo žmogaus“, Bažnyčios – Kristaus kūno – nariai. Ypatingas Dievo tikslas, susijęs su mumis, apima kūrinių išlaisvinimą ir dangiškųjų vietų sutaičinimą.

Hebrajams-Apreiškimas

Ši Dievo žodžio dalis kalba apie Dievo plano su Izraeliu atnaujinimą. Hebrajų tauta (Izraelis) vėl tampa ypatingu Dievo veikimo centru. Šie jiems skirti laišakai, parašyti jų apaštaly, yra nukreipti į išpranašautą Viešpaties rūstybės dieną ir kartu į Dievo pažadų bei sandorų, duotų Izraeliui, įvykdymą.

Apreiškimo knyga išsamiai pateikia per Danielių Izraeliui duoto laikotarpio atnaujinimo detales. Joje detalai aprašoma išpranašauta Viešpaties rūstybės diena, Jo atėjimas „su jėga ir didžia šlove“ „didžiojo suspaudimo“ pabaigoje ir Dangaus karalystės įkūrimas žemėje, įgyvendinant Dievo sandoros tikslą Izraeliui. „Izraelio pilnuma“, kuri dabartinėje Dievo malonės ūkvedyboje yra laikinai sustabdyta, yra pagrindinė šių Raštų tema.